

Nişanlanmamız tamamen bir oyundu,
Fakat bu, sahte nişanlıma
sırılıklam âşık olmamı
engellememişti.

umutsuz

CHESTNUT SPRINGS SERİSİ BEşİNCİ KİTAP

ELSIE SILVER

Beau Eaton:

Kasabanın yakışıklı prensi,
travmalarla dolu bir geçmişe sahip kahraman asker.

Bailey Jansen:

Kasaba halkı tarafından dışlanmış barmen,
nehirin karşı tarafından gelen utangaç kız.
Ayrıca Beau'nun nişanlısı.

Düzeltilme: Sahte nişanlısı.

Bu oyun herkesin yararına olacaktır. Beau, onun için endişelenen ailesinin merakından kurtulacak, Bailey ise bu küçük kasabadan, önyargılardan ve zorba ağabeylerinden sonsuza dek uzaklaşacaktır. Tek yapması gereken yüzüğü takmak ve halk içinde Beau'dan uzak duramıyormuş gibi davranmaktır. Her adım yeterince kolay görünüyordur.

Ancak birlikte vakit geçirdikçe, aralarına dikkatlice çizilmiş sınırlar bulanıklaşır. Kapalı kapılar ardında yaşananlar ve gittikçe derinleşen duygular, rol yapıyormuş gibi hissettirmez. Yine de bu sahte nişanın bir bitiş tarihi vardır ve anlaşmanın sınırlarının aşılmaması gerekiyordur. Beau hayatında aşka yer ayırmadığını söylese de Bailey tüm gayretiyle onun fikrini değiştirmeye kararlıdır. Bir iddiayla başlayan sahte nişanı gerçek bir evliliğe çevirmek için neler mümkündür?

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 805

Umutsuz Elsie Silver

Kitabın Özgün Adı: Hopeless

Çeviren: Yeşim Öksüzöğlü

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan

Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu

Editör: Fatma Aktaş

Kapak İllüstrasyonu: Usagi Doodles

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

Sosyal Medya: Ali Ersoy

ZM

© Nemesis Kitap, 2024 © Elsie Silver, 2023

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

Düzenleme

ISBN: 978-625-6755-77-2

Ny.Ozlem

Baskı: Eylül 2024

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

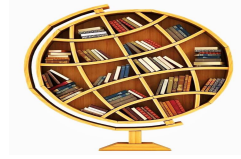
Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:47939

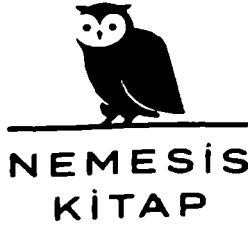
umutsuz

CHESTNUT SPRINGS SERİSİ BEŞİNCİ KİTAP

ELSIE SILVER

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

Elsie Silver

Kanadalı yazar Elsie Silver, iyi kurgulanmış erkek arkadaşları ve onlara diz çöktüren güçlü kadın kahramanları seviyor. Küstah ve seksi karakterlerin yaşadığı küçük kasabalarda geçen romantizm kitapları yazıyor.

Kocasını, oğlu ve üç köpeğiyle birlikte Vancouver, Britanya Kolumbiyası'nın hemen dışında yaşıyor ve muhtemelen okuması gereken yaşın çok öncesinden beri doymak bilmez şekilde aşk kitapları okuyor.

Yemek yapmayı, yeni yiyecekler denemeyi, seyahat etmeyi, eşi ve oğluyla vakit geçirmeyi seviyor; özellikle dışarıda. Elsie aynı zamanda, kurgularının çoğunu kaleme aldığı sabahın beşindeki o sakin anların büyük bir hayranı. Bu süre zarfında bir fincan sıcak kahve yudumlayabilir ve okurlarıyla paylaşmak için romantik hikâyelerle dolu bir dünya hayal edebilir.

www.elsiesilver.com

Serinin diğer kitapları:

◆ *Kusursuz* ◆ *Kalpsiz* ◆ *Çaresiz* ◆ *Pervasız*

Yeşim Öksüzoğlu

Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi mezunudur. 2011 yılında, İstanbul'da öğretmenlik hayatına atıldı. Birkaç sene sonra çevirmenliğe başladı ve "Sevdiğin mesleği yaparsan hiç çalışmıyorsun demektir" sözünün izinden gitti. Çeviriye aşk romanlarıyla başladı, ancak kişisel gelişim ve psikoloji kitaplarının yanı sıra çeşitli alanlarda da çevirileri mevcuttur.

*Mesaj yazarak, e-posta göndererek ya da yorum yaparak
Beau'nun kitabı için yalvaran her bir okura...
(Sizden epeyce var.)
Bu kitap sizin için.*

Yazarın Notu

Bu kitapta alkolizm, Travma Sonrası Stres Bozukluğu (TSSB), deri nakli/yanıkları hakkında tartışmalar yer almaktadır. Umarım bu konuları, hak ettikleri özen ve dikkatle ele alabilmişimdir.

1

Beau

Kardeşimi kızdırıp oradan fırtına gibi ayrılmak bana bir şeyler hissettirir sanmıştım.

Yanılmışım.

Bir aile dostunun yeni evine taşınmasına yardım etmem gerekirken asabi bir sık kafalı gibi davranmak bile... yumuşak başlı hissettiriyordu.

Chestnut Springs'in anacaddesinde yürürken parmaklarım avuçlarıma doğru kıvrıldı, şimdi tırnaklarım tenime batıyordu.

Bunu da hissetmedim.

Sadece yorgun hissediyordum.

Ama bu yorgunluk uyumam için yeterli değildi.

Bir tren düdüğü çalınca olduğum yerde donakaldım. Yıllardır gürültülü seslerin beni nasıl ürküttüğünü saklıyordum ama bu defa farklıydı.

Savaşmayı veya kaçmayı seçmem beklenirdi ama bugünlerde yere demir atıyordum.

Duraksadım.

Herhangi bir duygunun bana çarpmasını bekledim: korku, kaygı, hayal kırıklığı.

Bugünlerde hiçbir şey hissetmiyordum.

Rosewood ve Elm Caddelerinin köşesinden dönüp trenin geçişini izledim. Sabit hızla ilerliyordu. İleri geri. A noktasından B noktasına. Yükle. Boşalt. Bir gece bekle. Sonra yeniden başla.

“Ben bir trenim,” diye mırıldanarak raylarda dönen tekerlere baktım.

Bütün gün çiftlikte çalışıyordum çünkü öyle yapmam gerekiyordu. Hareketleri tekrarlıyordum. Her ânından nefret ediyordum.

Kadının biri, bebek arabasını iterek yanımdan geçerken bana kafası karışık bir bakış attı. Beni tanıdığı zaman yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüştü. Beraber liseye gitmiş olabilirdik, ama bu kasabada birkaç yıl arayla doğan herkes için aynısı geçerliydi.

“Ah Beau! Kusura bakma, bir an için seni tanıyamadım.”

Aylardır saç tıraşı olmadığım içindi muhtemelen.

Adını hatırlayamadım, bu yüzden yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “Endişelenme. Kaldırımı kapatıyorum, değil mi? İşte...” Kolumu uzatıp onun için trafik lambasının düğmesine bastım.

Adını da kendisini de hatırlayamadığım kadın bana minnettar bir şekilde sırttı, çantasını omzunda yukarı çekerken gereksiz derecede eşyayla dolup taşan bebek arabasını sabit tutmaya çalışıyordu. “Teşekkürler! İyileştiğini görmek çok güzel. Birkaç hafta bütün Chestnut Springs’i endişelendirdin.”

Ağzımdaki gülümsemeyi korumanın getirdiği geriliminden yanaklarım seğirdi. Evet, ben bir JTF2’ydim, yani Kanada’nın seçkin özel kuvvetler birimi. Evet, bir savaş esirini kurtarmak için nakil aracımıza bilerek yetişememiştim. Evet, o operasyon-

da haftalarca kaybolmuştum ve beni bulduklarında durumum kötüydü.

Durumum hâlâ kötü.

İnsanlar bu konuda konuşmaya bayılıyordu:

Hepimizi çok korkuttun.

Bir dahaki sefere aracı yakalamaya çalış, olur mu?

Bahse varım ki tüm bu ilgiye bayılıyorsundur.

Dinlemediğimi düşündüklerinde ise yorumlar daha az üstü kapalı, daha çok sırttan bıçaklamalı hale bürünüyordu:

Her an kafayı sıyrabilir gibi görünüyor.

Terapist bile onu düzeltemedi.

Benim aptalca diyeceğim şeye, bu kahramanlık diyor.

Herkesin iyi niyetli olduğunu bilsem de tüm bu ilgilerini ifade etme şekilleri sinirime dokunuyordu. Uzaktaki görevimde düşman bölgesinde sıkışıp kalmamın onlarla bir ilgisi vardı sanki. İnsanları bilerek korkutmuşum ya da öylesine telefona cevap vermemişim gibi. Gördüğüm boktan şeyler de vermek zorunda kaldığım kararlar da şu sivillerin aklına hayaline sığmazdı.

Ben de onları yok sayıyordum.

Ağzımdan çıkan şey, “Küçük kasaba desteğini seviyorum,” oldu, çünkü gerçekten düşündüklerimi söyleyemezdim. Gerçek ben –yeni ben– gibi davranınca insanlar rahatsız oluyordu.

“Şey, bu destek sonuna kadar senin.” Kibar bir baş selamı verip döndü, karşıdan karşıya geçti.

Gözlerimi kırıştırdım, onun peşinden gitmek istemiyordum ama nereye gideceğimi de bilemedim. Ters yöne gidecektim... yani sanırım.

Böylece gözüme The Railspur çarptı, Chestnut Springs’in en iyi barı.

Gökyüzünün mavi olmasının ve bu güzel yaz gününde güneşin tepede durmasının bir önemi yoktu. Kardeşim Rhett'i çileden çıkarmış olmamın bir önemi yoktu. Birkaç blok ötede bir arkadaşın mobilyalarını taşımak için yardımına ihtiyacı olmasının da bir önemi yoktu.

Tam bu anda kasaba barı, içine girip saklanacak iyi bir delik gibi görünüyordu.

Üstelik bir içki kulağa hiç de kötü gelmiyordu.

* * *

“Gary, eğer yavaşlamazsan anahtarlarını elinden alacağım.”

Kırmızı suratlı yaşlı adam, Bailey'nin uyarısına oflarken onun birkaç tabure ötesine oturdum. Tabureyi çevirip bir dirseğimi bara yasladım, böylece kapıyı görebiliyordum. Başka bir küçük kasaba barı olabilirdi ama kapsamlı tadilatlar hoşuma giden keyifli bir hava katmıştı buraya. Western tarzı dekor bütün alanı dolduruyordu, cilalı ahşap zeminin tepesinde tren tekerinden bir avize asılıydı ve mason kavanozu kadehler' ortama rustik bir hava veriyordu.

“Sen ne zaman böyle geveze oldun, bilmem,” diye homurdandı adam, ellilik bardağını ağzından uzaklaştırarak. “Eskiden kimseyle doğru düzgün konuşmazdın. Artık küçük bir zorba gibi sürekli gözümü korkutmaya çalışıyorsun.”

Neredeyse simsiyah olan parlak saçları, Bailey Jansen'in bronz omuzlarından savruldu. Barın arkasındaki küçük bulaşık makinesinden bardakları çıkarmak için eğildiğinde arkası bize dönüktü.

“Rahatladım sanırım. Hem biraz emir almak işine yarayabilir ihtiyar. Burada oturup her gün beni canımdan bezdiriyorsun.”

* Ağzı kapaklı, kavanoz benzeri kulplu bardaklar. (ç.n.)

“Öyle bir şey yapmıyorum. Sana son derece iyi davranıyorum. Zannımca bunu yapan bir avuç kişiden biriyim.”

Şimdi elinde beyaz bir havluyla dönerek sessiz bardaki tek müşteriye parmağını doğrulttu. “Öylesin. Ayrıca seni arkadaş olarak görüyorum. Bu yüzden her gün sana, fena halde çok içtiğini söylüyorum.”

Bakışları bana doğru kayınca koyu renk gözleri şaşkınlıkla açıldı, çalan country müzikten ya da bulaşık makinesinin uğultusundan geldiğimi duymamış gibiydi.

“İçmeyi bırakırsam işin kalmaz. Belki arkadaşın da kalmaz.”

Gary onunla varlığını fark etmemiş gibi konuşuyordu, ama Bailey bakışlarını benden çekmeden cevap verdi:

“Bununla yaşayabilirim Gar.” Duraksadı ve aralanmış dudaklarından dili dışarı çıktı.

Dolgun, parlak dudaklar.

“Beau Eaton. Seni görmek güzel.”

Adam da döndü, artık varlığımın farkındaydı. “Şey, kahretsin... Bu Beau Eaton, değil mi? İri adamsın, değil mi?” Gary’nin dili dolanıyordu, Bailey boştaki elini uzatıp barın üstünden adamın anahtarlarını aldı.

Gary gözlerini kapatıp inledi. “Her bir lanet gün.”

“Aynen. Her bir lanet gün.” Bailey anahtarı arka cebine soktu ve bardaklarla dolu olan bulaşık makinesine geri döndü. “Beau, sana ne verebilirim? Sana katılacak birileri var mı? Muhtemelen en sevdiğin kanepayı istiyorsun, değil mi?”

Yutkunarak kardeşlerim ve arkadaşlarımla pek çok gece çıkıp eğlendiğimiz kanepeye bir bakış attım. Başka bir versiyonum orada oturmuş gibi hissediyordum. Taşlanmış bir Levi’s kotu, gördüğü herkesten daha iyi taşıyan kasabanın utangaç kızıyla barda oturan Yeni Beau...

Bir de kasabanın acınası ayyaşı...

“Hayır, bugün yalnızım. Gary’nin içtiğinden alayım.”

“Kasabanın kahramanına bir Buddyz Best!” Gary avucunu bara vurdu ve çıkan ani sesle irkildim. Etikete de. Herkesin bana “heykeli dikilesi” biriymişim gibi davranmasının ağırlığı altında dağılabilirdim. Herkes *sürekli* beni izliyordu.

Barın cilalı ahşap yüzeyinde kırmızı duran yıpranmış ellerine baktım. Bir an için gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıkmamak için dilimi dişlerimin arkasında gezdirdim. Kendimi rahat davranmaya zorlayarak bakışlarımı kaldırdığımda Bailey’nin kaşları çatılmıştı; koyu renk irisleri beni tamamen çözmüş gibi yüzümü deliyordu. Dudaklarıma zorla oturttuğum düz gülümsemeden etkilenmişe benzemiyordu. Aslında bana bir ellilik doldurmak için dönmeden önce hayal kırıklığına uğramış gibi başını hafifçe iki yana salladı.

Bakışlarım tekrar vücudunda dolaştı ve onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamak için beynimi zorladım. Her zaman tatlı, utangaç, küçük Bailey Jansen’dı o. Ne yazık ki kasabanın en az saygı gören ailesinde doğmuştu. Babası ve abileri her halta karışmıştı –uyuşturucular, hapis, hırsızlık– ve annesi yıllar önce basıp gitmişti.

En kötüsü de arazileri bizimkine komşuydu. Çiftlikte, nehrin diğer yakasındaki evimden orayı görebiliyordum; o pislikler nereden döneceklerini bilsinler diye dikenli tellerle çevirmiştim.

Ama benim gözümde her zaman Bailey başkaydı.

Onun adına hep üzülür, ona karşı uzaktan da olsa korumacı hissederdim. Bakışlar, fısıldaşmalar... Her bir sakinin, ailenizle ilgili bir hikâyesinin olduğu bu küçük kasabada yaşamamanın ne kadar acımasız bir durum olduğunu tahmin edebilirdim. Bu yüzden ona karşı her zaman nazıktım. Pek tanımasam da ondan hoşlanırdım. Zaten aksi için bir sebep yoktu.

The Railspur'da yıllardır çalışıyordu artık, ben sadece... kaç yıl olduğunu hatırlayamadım. Bugün kolsuz bluzunun nasıl sıyrıldığını, düz karnının üzerindeki tenini nasıl gösterdiğini fark etmem için yeterince yıl geçip geçmediğine karar veremedim. Ya da kusursuz yuvarlaklıktaki göğüslerinin ellerime tam olarak sığacağını düşünmem için.

“Ne zamandır burada çalışıyorsun Bailey?” diye sorduğumda omuzlarının gerilmesini izledim.

Boğazını temizledi. “Dört yıldan biraz fazla oldu. On sekizimde başladım.”

Yirmi iki.

Siktir! Ben otuz beş yaşındaydım, bu da demek oluyordu ki ben ergenken o... Düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp bakışlarımı indirdiğim sırada önüme bir bardakaltı koydu, üstüne de kenarından beyaz köpük dökülen altın renkli birayla dolu bardağı bıraktı.

“Teşekkürler,” diye homurdanarak bir elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Tek söylediği, “Hı-hı,” oldu.

Eve döndüğümünden beri büyük bir coşkuyla bana “nasıl da kahraman olduğumu” söylemeyen tek kişi Bailey'ydi. Hayvanat bahçesindeki nadir hayvanlardan biriymişim gibi bana aval aval bakmıyordu.

O sessizce çalışırken gözlerimi onun üzerinde dolaşmaktan alıkoymaya çalıştım. Gelip barına oturduğum an neşeyle gevezelik etmeye neden son verip içine kapandığını merak ediyordum.

“Operasyonda iki hafta kayboldun demek?” diye Gary söze başladı ve Bailey'nin bir ellilik bardağı silerek parlatırken gözlerini devirdiğini gördüm.

“Aynen.”

“Nasıl oldu bu?”

Ah, ne güzel. Herkes bana sadece bundan bahsediyordu artık.

“Gary!” Bailey’nin elleri iki yanına düştü, yüzünde safi bir şok ifadesi vardı.

“Ne?”

“Böyle şeyleri öylece soramazsın!”

“Nedenmiş?”

Kendime engel olamadım. Gülümsedim ve Bailey’yi beni kurtarmak zorunda olduğu hissinden azat etmeye karar verdim.

“Gerçekten sıcaktı. Güzelce bronzlaştım.”

Adam gözlerini kıstı, hareketleri biraz sarsaktı. Ne zamandır burada olduğunu merak ettim, ne de olsa öğle vaktini biraz geçmişti ve onun zil zurna olduğu belliydi. “Yandığını duydum. İsteyeceğim türden bir bronzluk değil.”

“Ga-ry.” Bailey’nin onun adını telaffuz edişine bakılacak olursa, adamın beni sorgulama şekli kızı dehşete düşürmüştü.

Avucumu barda kaydırarak dikkatini çektim. “Sorun değil. Yanıkları herkes biliyor.”

Bailey gözlerini kırptırdı, aniden biraz donuk bakmaya başlamıştı.

“Gerçekten, insanların bana yalakalık yaparak yanımda lafi dolandırmasındansa doğrudan sormalarını tercih ederim. Gün ortasında neden burada saklanıyorum sanıyorsun?”

“Çünkü Bailey kasabadaki en iyi barmen!”

Bailey bir homurtu çıkardı, bardakları silme işine döndüğünde dudakları yukarı kıvrılmıştı. Gerçek gülümsemesini görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Gördüğümünden emin değildim. O her zaman geri plana çekilmekle meşguldü, ben de hep mekân doluyken buraya gelirdim. Şu ana kadar sesini doğru düzgün duyduğumu bile zannetmiyordum; neredeyse yatıştırıcı olan melodik bir ton, bir yumuşaklık...

İnsanların benimle konuşmasından tiksinişti, ama Bailey'nin konuşmasını dinlemenin o kadar da kötü olmayabileceğini fark ettim.

Biramın ilk yudumu soğuk ve ferahlatıcı bir şekilde içime akar akmaz iç çektim, kasabanın ayyaşı ve dışlanmışının yanında omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim.

Kendi evimde uyumsuz biri olarak, şimdi onları "eş ruhlar" olarak görüyordum.

"Ayaklarımda üçüncü derece yanıklar var," diye ilan ettim, belli ki bugünün teması patavatsızlıktı. "Deri nakli oldu."

"Sorun değil. Bu boktan şeyleri seven ayak fetişisti bir kız bulabilirsin."

Bailey ellerini barın kenarına yasladı ve başını aşağı eğerek inledi: "Yüce Tanrım! Gary, sana başka içki yok."

"Aletin iyi olduğu sürece sıkıntı yok." Elini vücuduma doğru yukarı aşağı salladı. "Yüzü iyi duruyor, sence de öyle değil mi Bailey? Sorun yaşamazsın evlat. Seni sevecek birini bulursun."

Gary sarhoş haliyle bile hassas bir noktaya parmak basmıştı. Kendimi asla gösterişçi ve görünüşüne kafayı takmış biri olarak düşünmemiştim. Gerek yoktu ki. Hem iyi genler hem de işim için formda kalmak epey işime yaramıştı.

Özgüvenimi baltalayacak şeyin yaralı ayaklar olacağını kim bilebilirdi? Siktiğimin *ayakları*. Önemlilermiş gibi. Çok daha kötüsü olabilirdi. Ben... Minnettar olmalıydım. Yine de...

Bailey'nin gözleri yüzümde dolaştı. Benim gözlerim de onun yüzüne aynı şeyi yaptı. Koyu renk saçları ışığın dokunduğu yerlerde maun gibi parlıyordu. İpeksi ve düzdü; çene hizasındaki uzun perçemlerinden itibaren kat kat omuzlarına dökülüyor, oradan daha da aşağılara yani sırtına uzanıyordu. Bailey de saçlarını pek sık kestiriyor gibi görünmüyordu. Kalın ve siyah kir-

pikleri o kadar ilgimi çekti ki, şu eski tip oyuncak bebeklerden birini hatırlattı bana. Yüzünde gram makyaj yoktu, burnundaki çilleri belli belirsizdi.

Yanaklarına sıcak bir pembelik yayılırken yumuşak bir tavırla, “Evet,” diye yanıtladı ve bakışlarını kaçırdı.

Gözleri, o tek kelime... bu... kalbimin daha hızlı kan pompalamasına neden oldu.

Uyuşukluk denizinin ortasında bir şey hissetmeme neden oldu.

Bu andan silkelenip ağızımdaki kuruluğu geçirmek için yutkunurken boğazım hareket etti. Belki de bir şey hissetmeye hiç hazır değildim.

Bir yudum daha içtim ve bir iki ellilik devirirsem bu gece birkaç saatten fazla uyuyup uyuyamayacağımı merak ettim.

Ardından bir yudum daha içtim ve sakallı çenemi ovuşturarak Gary’ye döndüm. “İhtiyacım olan son şey aşk. Ama bu bira ilaç gibi geldi. Teşekkürler Gary.”

Onunla konuşmak yeterince güvenli geliyordu. O kocaman ceylan gözleriyle beni biraz fazla yakından izleyen Bailey Jansen’la konuşmaktan daha güvenliydi.

2

Bailey

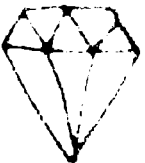

Beau Eaton'ın gün ortasında barıma gelişinin üstünden iki hafta geçmişti. Ona bir bakış atıp elimdeki bardağı neredeyse düşürdüğümünden beri iki hafta. Geniş omuzları, yapılı vücudu ve o kapıdan içeri girerken pek çok adamdan bir baş uzun olmasına neden olan uzun bacaklarıyla gözden kaçırılması zordu. Biraz fazla uzun açık kahverengi saçları alnına dökülüyor, gümüş gri-si gözlerini kusursuzca çevreliyordu. Şu an olduğu gibi hafif hırpani haliyle bile Beau Eaton acayip seksiydi. Tamamen göz korkutucuydu.

Seksiliğini bir yana bırakırsak, Beau Eaton hem nazik hem de eğlenceliydi.

Gerçek bir üçlü tehdit! Ya da en azından eskiden öyleydi.

Başka insanlar yapsa da o bana asla yüz karasıymışım gibi davranmazdı. Onu sadece bardağı tanıyordum ama ailemin berbat itibarını bana karşı hiç kullanmamıştı. Her zaman kibar sözler söyler, dirseğime nazikçe dokunur ve gecenin sonunda cömert bir bahşış bırakırdı.

Yine de o hâlâ kasabanın prensi, bense kasabanın süprüntüsüydim.

O kahramandı, ben barmendim.

O bir Eaton'dı, ben bir Jansen.

Firar etmiş tutsak bir hayvan gibi görünerek bara geldiği o öğleden sonradan beri her lanet gün buradaydı ama.

Her lanet gün buraya gelip kahrolasınca Gary'yle içiyordu.

İlk gün her şey yeterince tatlı başlamıştı. Dürüst olmam gerekirse sevimli davranıyordu. Ancak son iki haftadır varlığı yavaş yavaş aydınlıktan karanlığa dönüştü ve adeta uğursuz bir fırtına bulutu haline geldi.

Etrafındaki herkesi rahatsız ettiği bir noktaya doğru ilerliyordu. Çarpmaya hazır bir yıldırım gibi, havadaki elektriği hissedebiliyordunuz.

Ben de ondan usanmaya başladığımı hisseder olmuştum. Bana babamla abilerimi hatırlatıyordu, açıkçası bu tarz toksikliğe karşı pek sabrım yoktu.

Öğleden sonra geliyor, birasını içip sessizce düşüncelere dalıyordu. Hüsrânının gözlerimin önünde patlama noktasına doğru yükseldiğine yemin edebilirdim. Eli bardağınm etrafına sımsıkı dolanırken bembeyaz kesilen parmak boğumlarıyla gergin yudumlar alıyordu.

Böylesi günlerde bardağı kıracağından neredeyse emin oluyordum. Bu kadar kırılğan bir şeyi böyle sertçe sıkmak için fazla büyük, fazla güçlü, fazla öfkeli görünüyordu.

İnsanlar onunla konuşunca bir şeyleri ısırmaktan alıkoyar gibi dilini dişlerinin arkasında gezdiriyordu.

“Peki, o iki hafta çölde kapana kısıldığında ne yaptın?”

Gary'nin sözleri üzerine çenem kasıldı. Niyetinin iyi olduğunu bilsem de şu an atmosferi doğru okuyamıyordu. Beau'yu oku-

yamıyordu. Otuz dakikadan daha kısa süre önce dışarıda patlayan şiddetli gök gürültüsünün ardından gerildiğini ve tekrar gevşeyemediğini gözden kaçırmış olmalıydı.

Evet, Beau bu gece patlamaya hazır görünüyordu ama Gary bunu fark etmemişti.

“Hayatta kalmaya çalıştım,” dedi Beau tersçe. Sesinde bir titreme vardı; bir köpeğin hırlayışını bana hatırlatan bir şey. Geri çekilmesi için bir uyarı.

Ama Gary fark edemeyecek kadar zil zurna sarhoştı.

“Geride kalıp o gazeteciyi kurtarmak amacıyla uçuşunu kaçırdığını söylüyorlar. Bu biraz karmaşık kahraman bok yemesi.” Kelimeler birbirine girerek sarhoş gevelemesi olarak çıktı.

Beau gözlerini bardağına dikmiş, altın renkli sıvıya bakıyordu. Bu konuyu zaten konuşmuşlardı ama alkol insana kendini tekrarlatıyordu işte. Bunu biliyordum, çünkü yıllarımı sarhoş insanları inceleyerek geçirmiştım. Ben bir uzmandım.

“Bunu yapmamış olsaydın hayatının nerede olacağını bir düşünsene.”

Gözlerimi yavaşça kapattım çünkü içimdeki ses, bir sınır olduğunu ve Gary’nin az önce onu aştığını söylüyordu.

Ya da tam üstüne basmıştı.

Beau’nun kaslı kalın kolu savrulurak ikisinin de birasını devirdi. Bira yakında oturmuş demlenen müşterilerin üzerine saçıldı ve gecenin bu aşamasında barda yankılanan müzik olmasa, herkes cereyan eden bu kavgayı izlerken The Railspur’a ölüm sessizliği çökmüş olacağından emindim.

Beau o kadar hızlı kalktı ki, taburesi arkasında devrilerek yere çarptı. Gary anında dehşete düşmüş gibiydi. “Siktiğimin her günü burada oturup içmesen ve kendini utandırmasan senin hayatın nerede olurdu sen düşün Gary! Hiç aklına geldi mi?”

Göğsü hızla inip kalkıyordu, üstüne dökülen sıvı pamuklu tişörtü gayet belirgin göğüs kaslarına yapışmıştı. Ancak benimki gibi evde büyüyen biri, böyle bir ânın ortasında kalıp adamın tekini süzebilirdi.

Ama Beau babam değildi, ben de büyüdüğüm evde olsam hissedeceğim şekilde endişeli değildim.

“Beau,” derken sesim netti, hiç titrememişti.

“Her gün yapayalnızsın, arkadaş niyetine genç bir kızın yanındasın. Bu biraz sapıkça...”

“Beau Eaton, çeneni kapat ve kıcını kaldırıp dışarı çık!”

Başını çevirdi, varlığımı yeni fark etmiş gibi gri gözleri benimkilere kilitlendi. Ona bağırان kişinin küçük Bailey Jansen olmasını beklemiyordu sanki.

Dikleşti ama ne kadar uzun olduğu umurumda değildi.

Beni korkutmuyordu.

Bu şekilde olduğunda bile.

Verandaya açılan acil çıkışı işaret ettim ve elim titremedi bile. Gergin değildim, öfkeliydim.

Beau kaskatı bir şekilde dönerek hızla barın sonuna yürüdü, garson kapısının önünden geçerek doğruca dışarıdaki loş ışığa ilerledi. Ne kadar içtiğini bilmesem, adımlarındaki hafif sarsaklığı ya da kapıya olması gerekenden daha sertçe yaslandığını fark etmezdim.

Beau’nun peşinden gitmek üzere alçak ahşap kapıyı itmeden önce Gary’ye bir bakış attım.

“Çok mu ileri gittim?” diye sordu bakışlarını kaçırarak.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. “Evet Gary. Çok ileri gittin.”

Bir elini seyrelemiş saçlarının arasından geçirerek başını eğdi, oturduğu an barın üstüne bıraktığı anahtarlarına bir eliyle pat pat vurdu. “Taksiye binerim.”

Sert bir baş onayıyla karşılık verdikten sonra loş verandaya çıktım. Yaz fırtınası yüzünden burada oturan herkes kaçmıştı ve unutulmuş bardaklar şimdi yarı yarıya yağmur suyuyla doluydu.

Fırtınanın kokusunu hâlâ alabiliyordum. Beau'nun kokusu da. Çam ve limon daha derin ve şehvetli bir şeyle karışmıştı. Tütün belki ya da puro...

Tren istasyonundan bozma barın tuğladan dış yüzeyine yaslanmıştı. Ben yaklaşırken yumruklarını cebine soktu, çenesi neredeyse göğsüne değerken gözlerini her zaman giydiği spor ayakkabılarına dikmişti.

O ayakkabılar ona uymuyor gibiydi; fazla beyaz, fazla parlak, fazla temizlerdi.

“Benim barımda o boku yiyemezsin,” dedim.

Dudak büktü, gözlerime bakmaktan hâlâ kaçınıyordu. “Senin barın demek?”

“Evet Beau. Benim barım. Benim mekânım. Bu kasabada insanların bana bok gibi davranmadığı tek yer. Burada çalışırken kıcımlı yırtıyorum. Müşteriler benden hoşlansın diye kıcımlı yırtıyorum. O ahşabın arkası *benim* baloncuğum. Gary sapık değil, acayip derecede yalnız. Ayrıca bana karşı her zaman nazik davranan bir avuç insandan biri. Yani barıma dalıp dokunulmaz bir göt gibi davranacağını ve tuhaflıklarıyla müdavimlerimi korkutup kaçıracağını sanıyorsan, başına geleceklerden habersizsin demektir.”

Şimdi gözleri üzerimdeydi, biraz kararsızdı ama kısılmıştı. “Dokunulmaz göt mü?”

“Evet.” Beni biraz olsun ondan koruyabilirmiş gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu gece biraz vahşi, biraz tehlikeli görünüyordu; son görevine gitmeden önce hepimizin tanıdığımızı sandığımız o tasasız adamla alakası yoktu.

Gümüşi ışık yüz hatlarında oynaşıyor, bronz teni ve berrak gözleri bana tepeden bakarken neredeyse ısıldıyordu. Aramızda hareket eden tek şey, benim göğsümle aynı anda yükselip alçalan onun göğsüydü.

Yine de bakışlarımı kaçırmadım. Gözümü korkutmaya çalışan adamlarla işim bitmişti. Üstelik o söz konuşuyken bu yanlış geliyordu, haliyle ona müsaade etmedim.

Bakışlarımızla alt etme hareketlerimiz hararetli bir andan tuhaf bir alana geçiş yaptıktan sonra gözlerini kaçırdı, çenesi kasmıştı.

“Kendimi utandırdım mı?” Hırıltılı sesi adeta tenimde yankılandı.

“Utandırdın. Ama soyadının Eaton olması iyi haber, yani içeriye girip onlara bir gülümseme patlattığın an herkes seni affedecek ve ayaklarını öpmeye devam edecekler.”

“Bailey, bu da ne demek? Sen gerçekten de az önce bana bunu söyledin mi?”

“Evet.” Başımı yana eğdim. “Çünkü doğru. Oysa benim tek yapmam gereken bu ailenin içine doğmak oldu ve herkes bana genetiğimin çirkin yüzünü göstermesini bekler gibi bakıyor. Sırf soyadım Jansen diye, göz açıp kapayıncaya kadar çalışkan ve kibar birinden dağdan inme suç dehasına dönüşecekmişim gibi.” Ben konuştuğça kaşları daha da çatıldı. “Yani evet, bence kendini utandırsan da iyi olacaksın.”

“Bu doğru değil.”

“Hangi kısmı?”

“İnsanların senin hakkında düşündükleriyle ilgili olan.”

“Hah!” Boğazımdan yükselen kahkaha sert ve mizahtan uzaktı. “Bu oldukça sevimlilik derecesinde bir saflık,” diyerek inanamayan bir tavırla başımı iki yana salladım.

“Pekâlâ, ben seni öyle görmüyorum.”

Şimdi şiddetle yutkunarak bakışlarımı hızlıca kaçırdım. Beau’nun bana her zaman nazik davrandığını biliyordum, herkese karşı öyleydi. Belki de bu yüzden yeni versiyonu beni böylesine çileden çıkarıyordu. “Biliyorum.” Ona minnettar bir şekilde gülümsedim. “Sen iyilerden birisin Beau. Bu yüzden böyle yapmaya devam edemezsin.”

“Ne yapmaya?”

“Her gece barımda oturup huysuz bir ayyaş dönene kadar içemezsin.”

Kafasının arkasını duvarda ileri geri sürterken ondan alçak bir inleme kurtuldu, ellerini cebinden çıkarıp yüzünü ovuşturdu. “Geceleri uyumama faydası oluyor.”

“Ne?” Kalbimin kulaklarımda gümbürdeyişini duyabiliyordum. Her nedense beklediğim cevap bu değildi.

Acı verecek kadar dürüst bir cevaptı oysa.

“Alkol. Uyumama faydası oluyor. Çiftliğe gidip sızıyorum. Bugünlerde pek iyi uyuyamıyorum.”

İtirafı karşısında midem kasıldı.

“Bu halde araba kullandığını mı söylüyorsun bana?” Parmagımı ona doğru yukarı aşağı salladım, anahtarlarının ön cebinde yaptığı çıkıntı gözümünden kaçmadı.

İri gözleri bana yalvarır gibi çaresiz ve perişandı. Onun Gary’den farklı olduğunu varsaydığım için kendimi muazzam bir salak gibi hissettim. Bu halde direksiyon başına geçmek yerine, kendine bir taksi çağırarak kadar kontrol sahibi olduğunu varsaydığım için.

O bariz bir şekilde zorlanırken, şu ahmak iyi adam tavırlarına kanacak kadar aptaldım. Gözlerimin önünde çöktüğünü görebiliyordum. Bunda payım olmasını da istemiyordum. Onunla beraber dibe batmayı göze alamazdım.

“Beau.” İleri bir adım atarak tam önünde durdum. Gerildi ama şu an pek bir sınır tanıyamayacak kadar kızgındım. Üstelik onun yanında her zaman başkalarına göre daha rahat hissederdim. Bana böyle hissettiren bir havası vardı, bu yüzden ikinci kez düşünmeden elimi cebine sokup parmaklarımla anahtarlarını yakaladım.

Vücudu kaskatıydı. Kasları gerildi ama beni durdurmak için bir hamlede bulunmadı. Aramızda şangırdayan metal, başımı kaldırıp gözlerine bakmama neden olurken çok mu ileri gittiğime dair bir işaret arıyordum.

Yüzümü onunkine doğru kaldırdım ve bir an hâkimiyeti altında kalakaldım.

Tek görebildiğim, sarhoş gözler ve yutkundukça hareket eden âdemelmasıydı.

“Sana papatya çayı yapacağım,” diyerek aramızdaki gerilim dolu sessizliği bozdum. “Uyumana yardımcı olur. Ama bir daha bu şekilde olay çıkarmayacağına söz vermen gerek.”

Başıyla onayladı ve kafasını öne eğdi. “Söz veriyorum.”

Peşimden bara girerken aramızdaki gerilim buhar olup uçmuştu. Meraklı bakışlar onu izlerken durdu, kırık camları temizlemesi gereken kişi oymuş gibi olduğu yerde oyalandı.

“Kıçını tabureye koy Eaton,” diye homurdanarak temizleme işini ben yaptım. İstedğim son şey, bir de onun kanını temizlemektir.

Utandığını görebiliyordum. Utanmalıydı da... Ama cezasına ekleme yapmak istemiyordum. Kendi kendine yeterince sağlam şekilde hırpalıyordu zaten. Bunun yerine ona dumanı tüten bir kupa çay hazırladım, döktüğü birayı sildim, patlamasının kanıtlarını farasha süpürdüm ve sanki o burada değilmiş gibi geceme devam ettim.

Ben çayı tazeledim.

O da çayı içti.

Konuşmadık ama kupasını geniş avuçlarının arasında çevirerek beni izliyordu. Anahtarlarının çıkıntısını kotumun arka cebinde hissedebiliyordum.

Aşçımız Pete saat 22.00'de arkadan çıktı. "Burada her şey yolunda mı Bails? Mutfak kapandı."

Barı taradım. Bir pazartesi gecesine göre kalabalıktı ama başa çıkılırdı. Zaten sadece iki saat daha açık olacaktık. "Evet, her şey yolunda," diye yanıtlayıp ona kısa bir an başparmaklarımı kaldırdım.

Pete hareketime gülümseyerek karşılık verdi ve ön kapıdan dışarı çıktı. Şehirden gelip burada işe başlamıştı, yani benden otomatik olarak nefret etmiyordu. Bu da onunla çalışmamı kolaylaştırıyordu.

Çayını tekrar kontrol ederken Beau beni durdurdu. "Yani o gitti ve gecenin kalanında tek başına mı kalacaksın?"

Omuz silkerek kupasını aldım ve su ekledim. "Evet. Artık vardiya müdürüyüm, o yüzden daha kalabalık olsaydı bir garsonu bekletirdim ama kızı erken gönderdim."

Kollarını bara yasladı, uzun parmaklarını onlarla bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi birbirine bastırıyordu. "Ama yalnızsın? Yalnız mı kapatıyorsun?"

Otomattan akan sıcak sudan duman yükseliyordu.

"Doğru."

Kupayı onun parmaklarına ulaşana kadar barın üstünde kaydırırken, çay berbat derecede sulu görüldüğü için kupaya kaç kez su eklediğimi hatırlamaya çalıştım.

Çömeli en alt raftaki çay kutusunu karıştırdım. The Railspur öyle aman aman bir çay mekânı sayılmazdı ama başka bir papatya çay poşeti bulup kupaya koydum; genel müdürümüz Jake'e daha fazla sipariş vermesini söylemeyi de aklıma not ettim.

Ben ipi kupanın sapına dolarken, Beau çaresizce ısıyı içine çekmesi gerekiyormuş gibi avuçlarını kupanın etrafında dolaştırmaya devam etti.

“Müdür bunu biliyor mu?”

“Jake mi? Muhtemelen. Çizelgeyi o yapıyor. Yeni sahibi tanımıyorum, tamamen uzaktan bir yatırımcı. Haliyle mekân para kazandığı sürece onun da umurunda olduğunu sanmıyorum.”

Kaşları çatıldı. “Bu senin için güvenli değil. Ya bir şey olursa?”

Düğümü tamamlarken parmak uçlarım onunkilere değdi.

Başımı kaldırdım ve tek kaşım havada ona baktım. “Mesela bir adamın tepesi atar ve biraları her yere fırlatırsa mı?”

Bana pis pis baktı, bense ona sırtıtmamaya çalışıyordum.

Kayıtsız bir tavırla omuz silkerek soruyu yanıtladım:

“Başa çıkarım.”

Her zaman yaptığım gibi. Kendimi bildim bileli başımın çaresine bakıyordum. Artık o kadar da büyük bir zorluk gibi gelmiyordu. Sadece gerçek buydu.

Beau’nun bana verdiği tek karşılık, sert bir bakış ve homurtu oldu.

Ama gitmedi. Gecenin geri kalanında barımda çay içti. İki saat boyunca orada oturup nöbet tuttu. Ben gece yarısı herkesi kovalayıp ortalığı toplarken geride kalıp sessizce beni korudu.

Karanlık otoparkta benimle arabama kadar yürürken, “Ayık mısın?” diye sordum.

“İki saattir o lanet papatya çayını içiyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar ayık ve su dolu olmamıştım.”

İçime derin bir nefes çekip arka cebimden anahtarlarını çıkardım ve avucumda ona doğru uzattım. “Bana bu numarayı bir daha çekme Beau.”

İleri uzanıp anahtarları benden alırken boğazı hareket etti. “Hatırladığım gibi değilsin Bailey.”

Bu defa sırtımama engel olmadım çünkü hepimiz tabii ki değişirdik. Sonsuza kadar o donmuş, korkak küçük kız olarak kalamazdım.

Değişmek istemiştim.

“Sen de benim hatırladığım gibi değilsin Beau.”

Gözleri orada bir şey arıyormuş gibi gözlerimin arasında gidip geldi. “Hangi günler çalışıyorsun?”

Bir homurtu çıkararak çantamdan anahtarlarımı almak için aşağı baktım. “Hangi gün çalışmıyorum ki?”

“Tamam, hangi geceler tek başına çalışıyorsun?”

“Pazardan salıya,” diye cevaplayarak çantamın fermuarını çektim.

Beau başıyla onaylayarak kısa bir, “Tamam,” dedikten sonra topuklarının üstünde döndü ve bana sırtının bir manzarasını sundu; her parçası nasıl bir asker olduğunu gösteren bir manzara. Başı havada, omuzları kusursuz bir şekilde dik.

Sanki bir tür parlak zırhlı şövalyeydi.

Sırf barı tek başıma kapatmayayım diye pazardan salıya kadar her gece bir tabure çekip gece yarısına kadar papatya çayı içecek türden.

3

Beau

Cade: Düğüne geliyorsun, değil mi?

Beau: Bu benim küçük kardeşimin düğünü. Tabii ki geliyorum.

Cade: Bugünlerde tam olarak güvenilir sayılmazsın. Hiç ortalıkta yoksun. Ortaya çıktığında da sefil bir pislik oluyorsun.

Beau: Sadece senin başarılı bir taklidini yapıyorum.

Cade: Ben artık sefil değilim ama. Sadece pisliğim. Bu yüzden herkes oylama yaptı ve bu mesajı sana yollayan kişinin ben olmam gerektiğine karar verdi.

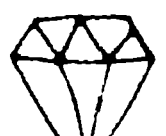
Beau: Herkes oylama mı yaptı? Çok demokratik.

Cade: Willa senin Winter'dan ötür dilemen gerektiğini söylüyor. O da düğünde.

Beau: Willa benim iplerimi çekmiyor.

Cade: Buralarda yenisin galiba. Willa herkesin iplerini çekiyor.

* * *

Hoparlörlerden bilmediğim bir şarkının melodileri yükseliyordu, yine de iki-adım dansı yapıyordum. Üstümde acayip berbat hissettiren bir takım elbise vardı ve bu klasik ayakkabılar deri naklinin olduğu yerlere rahatsız edici bir şekilde sürtünüyordu. Winter Hamilton'un bir eli omuzumdaydı ve arkamda bir yere bakarken burnu havadaydı. Kulağımın üst kısmına bakıyor da olabilirdi. Hangisi olduğundan tam olarak emin değildim.

Winter'la dans etmek, ayakkabılarımın içinde dönen her şeyden daha rahatsızdı. Bu da çok şey ifade ediyordu.

Bütün şarkı boyunca birbirimizi yok sayarak iki kaskatı odun parçası gibi dans ettik. Rhett ve Summer'ın da dans ettiğini görebiliyordum. O kadar lanet bir şekilde mutlu görünüyordlardı ki izlemesi zordu ama nereye bakacağımı bilemiyordum. Görünüşe göre herkes beni izliyordu. Ellerimi oldukları yere sabitlemişim çünkü Winter'ın sırtında fazla yukarı ya da fazla aşağı gitmesini istemiyordum. Buralar yasak bölgeydi; bebeğinin babası Theo'nun bizi izleme şekline bakılacak olursa, kızın her santimi yasak bölge olabilirdi.

Müzik daha yavaş bir şarkıya dönüştü ve Winter, "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Geçmişten gelen ve her zaman hayalini kurduğum ortaokul dansı heyecanı gibi bir şeydi bu."

"Yüce Tanrım Winter." Parmaklarım gerildi. "Bir dans daha?"

"Neden?" Başını yana eğdi, mavi gözleri yüzüme odaklanmıştı. Tekrar terapide gibi hissettim. Tamir edilmesi gereken kırılmış bir şey gibi. Sağlık çalışanlarının itip kakması ve analiz etmesi gereken bir tür gibi. Yanıklarım, beynim ve uykusuzluğumla bir deli doktorunun lanet erotik rüyasıydım resmen.

Bu histen nefret ediyordum. Bu ifadeden. Bir akvaryumda kocaman aptal bir Japon balığıymışım gibi.

"Çünkü senden özür dilemem gerekiyor."

Sadece omuz silkti. “Hayır, gerekmiyor.”

“Aile yemeğinde sana patladım.”

O zaman bütün doktorlarımı görmeyi kesmiştim ve uyuyamıyordum. Ağrılarım vardı ve yorgundum, sadece biraz dinlenmek istiyordum. Winter’ı konuşmak için koridora çektiğimde reçeteli uyku ilaçları ricamı –çünkü reçetesizler artık işe yaramıyordu– görmezden gelmişti. Bilmiş sırıtışı ve kavuşturduğu kolları, sakın bir “hayır” ile birleşince kopmuştum.

Patlamıştım. Bunu hak etmemiştı. Herkes duymuştu.

Winter’m dudakları hafifçe büküldü. “Öyle mi? Ben hatırlamıyorum.”

“Winter,” dedim ters ters, bunu benim için zorlaştırmasına gıcık olmuştum.

Dans pistinde sallanmaya devam ederken tek söylediği, “Beau,” oldu. Omzunun üstünden bir an Bailey’yi gördüm. Parlak saçları nehir yüzeyi gibi ışıldayarak her ışığı yansıtıyordu. Konuk değildi ama düğünde barmenlik yapıyordu ve bu benim için yeterince iyiydi.

“Bunu yapmamam gerekirdi.” Winter’la konuşurken gözlerim Bailey’deydi. Ona odaklanmak, bu konuşmayı kolaylaştırıyordu. Çalkantılı bir fırtına formundaki zihnimde sakın bir yer haline gelmişti.

“Hayır, muhtemelen yapmamalıydın. Ama biliyor musun Beau?”

Nihayet bakışlarımı Winter’a indirdim. “Ne?”

“Hepimiz insanız ve hepimiz hata yaparız. Özellikle de sıkıntılarla mücadele ederken.”

“Ben sıkıntılarla mücadele etmiyorum.”

Bir homurtu çıkarıp abartılı bir şekilde göz kırptı. “Pekâlâ, ben de etmiyorum.”

Dişlerim kenetlendi ve tekrar Bailey'ye baktım. "Tamam, belki ediyorumdur."

Ama ona bakarken rahatlıyorum.

"Artık uyuyabiliyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona yalan söylemeyi düşündüm. Ama Winter o kadar saçmalığa mahal vermeyen biriydi ki -tumturaklı ve aşırı ilgili biri değildi- ailemin geri kalanındansa ona doğruyu söylemek daha kolaydı. "Hayır. Şey... bir programa uyuyorum ve biraz faydası oluyor." *Program* derken kastettiğim şeyin, haftamı Bailey'nin barında oturup papatya çayı içmek etrafında planladığımı ona söylemedim. Aslında orada oturmak bana bir amaç veriyordu ve bu iyi geliyordu.

"Biriyle görüşüyor musun?"

"Doktor gibi mi?"

Başını salladı.

"Hayır."

"Kendimize teşhis koyabilecekken bir profesyonelle neden görüşelim, değil mi?"

Sırıttım ama bir şey söylemedim.

"İhmalle geçen bir çocukluk, kimseye güvenmeden hayatta kalmayı öğrendiğim anlamına geliyor," dedi. "Booom! Teşhis kondu. Binlerce dolarım cebimde kaldı. Sıra sende."

Tek kaşımı kaldırarak ne söyleyeceğimi düşündüm. "TSSB."

"Evet." Şarkı sona ererken burnunu buruşturdu. "Çok kapsamlı. Neden gidip bir profesyonelle bunu konuşmak istemediğini anlayabiliyorum."

"Winter, benimle kafa mı buluyorsun? Anlayamıyorum."

* (Kıs.) Travma Sonrası Stres Bozukluğu (ç.n.)

Omzuma pat pat vurdu. “Sen iri ve yakışıklısın Beau. Bazı insanlar bunun seni aptal gösterdiğini düşünebilir. Bence insanların böyle düşünmesine müsaade ediyorsun çünkü böylesi daha kolay.”

“Vay canına. Teşekkürler. Acayip gururum okşandı Doktor Hamilton.”

“Ama ben doğrusunu biliyorum, sen doğrusunu biliyorsun. İkimiz de terapinin iyi olduğunu biliyoruz ama gitmiyoruz. Haliyle elimizden geleni yapıyoruz.”

“Bu da ne demek oluyor?” Kaşlarım çatıldı ve şarkı sona ererken o bir adım geri çekildi.

“Biliyorsam ne olayım. Bu aile etkinliğini atlatabilmek için kendimi tedavi amacıyla yığınla şampanya içtim. Onu denedin mi? Çok leziz. Her halükârda, alınmadım. Ne demişler; köprü-nün altından sular aktı. Ama bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var.”

El sıkıştık. Sonra döndü ve onu tatlı niyetine yenebilirmiş gibi süzen Theo’ya doğru yürüdü. Bunu da izlemesi zordu. Ben de böylece izlemesi zor olmayan birine doğru yürüdüm.

Kalabalığın içinde Bailey’ye mıknatıs gibi çekiliyordum. Belki de taburede oturup işini bitirmesini bekleyen yeni sefil müdavim ben olmuştum. Hüzünlü bir yavru köpek gibi.

Ama o benimle başka kimsenin konuşmadığı şekilde konuşuyordu. Saçma şeyler hakkında. Bazen de sadece sessizce duruyorduk.

O sessizlik rahatlatıcıydı.

Bara yaslandığımda varlığımı fark ettiğine dair bir şey yapmadı. Gerek yoktu. Burada olduğumu biliyordu.

“Papatya çayı yok. Ama canlandırıcı bir şeyler iyi gelecek gibi görünüyorsun.” Önüme doğru bir bardak Coca-Cola kaydırırken canlandırıcı şeyin *kendisi* olduğunun farkında değildi.

“Teşekkürler,” diye karşılık verdim, ardmdan bara doğru eğilerek The Railspur’da yaptığımız şeyi taklit etmeye kendimi hazırladım. Aileme düğünde olacağımı söylemişim ve işte buradaydım. Ama aslında bunaltıcıydı. Etkinlik alanına dönüştürülmüş bu ahır sıcaktı, gürültülüydü, kalabalıktı ve bu hoşuma gitmiyordu.

“Nasıl gidiyor asker?” diye sordu Bailey, kalçasını buz kutusuna yaslayarak bana dönmüştü. Kollarını göğsünde kavuşturup beni biraz fazla yakından inceledi, sanki bir şeyin yolunda gitmediğini hissedebiliyordu.

Ben de gözlerimi ona diktim; burnunda kaç çil olduğunu dalgın dalgın merak ettim. Sadece yazları mı görünüyordlardı, yoksa kışın da varlar mıydı? Bunu fark edecek kadar yakından ona bakmamıştım hiç. Dudağının hemen üstünde bir tane vardı ve her zaman orada olduğundan fazlasıyla emindim.

Gözlerimi ondan çekip dans pistine bir bakış attım; bütün ailem bir aradaydı ve onları mutlu görmek hoştu. Hepsine çok fazla şey yaşatmıştım. Yine de koladan büyük bir yudum alıp Bailey’ye döndüm. “Sıkıntılarla mücadele ediyorum.”

Başını salladı. “Mücadelene güven Beau.”

“Bu da ne demek?”

“Eğer mücadele ediyorsak hâlâ hareket halindeyizdir, değil mi? Daha iyi bir yere yönelmişizdir. Kendime söyleyip durduğum şey bu en azından.”

Göğsüm daraldı. Bailey’nin sıkıntılarla mücadele etmesini istemiyordum.

Ben olduğum yere kendi seçimimle gelmişken, o olduğu yere doğmuştu. Bu muazzam bir haksızlıktı.

Yine de bardağımı ona doğru kaldırdım. “Buna kadeh kaldırılır. Birlikte mücadele etmeye!”

Hafifçe gülerek içeceğini barın arkasından aldı ve benimkiyle tokuşturdu. “Bu şekilde daha az yalnız olacağı kesin.”

Basit bir sohbetti. Ortalama bir insan için muhtemelen iki boku yemiş insanın dertleşmesinden öte bir şey değildi.

Ancak Bailey’yle ortak bir noktamız olduğunu bilmek aniden bana kendimi daha iyi hissettirmişti.

Keşke orada dans ettiğim kişi o olsaydı.

* * *

Bazı insanlar mavi gökyüzünü ve kuşların cıvıltısını büyüleyici bulur. Temiz dağ havası kokusu falan filan. Belki de ben nankörlük ediyordum –bu uzak bir ihtimaldi– ama o güzelliği artık göremiyordum.

“Beau?”

Ağabeyimin sesi düşüncelerimi böldüğünde, bir atın sırtında oturmuş tepenin üzerinden hepsi birbirine benzeyen ineklerle dolu vadiye bakıyordum. Hepsi aynı görünüyor, her gün aynı şeyi yiyor, neredeyse körü körüne birbirlerinin peşinden gidiyorlardı.

Mevcudiyetlerindeki her şey son derece basit görünüyordu. Hatta sıkıcı.

Yine de hepsi mutlu görünüyordu.

Keşke bir inek olsaydım. Keşke bu çiftlik hayatının monotonluğundan biraz olsun keyif alsaydım. Onun yerine huzursuz ve sıkıntılıydım. Etrafımdaki herkesin selameti açısından kusursuzca şekillendirdiğim yüzeyin altında tutsak kalmış gibiydim.

İyi olmamı istiyorlardı. Ama değildim. Gerçekten değildim. Öyle olduğumu düşünmelerini istiyordum. Peki ya bugünlerde? Bugünlerde maskemi korumakta zorlanıyordum.

“Beau!” Cade’in sesi artık tamamen kızgındı, içindeki tehlikeyi duyabiliyordum. Eğer oğlu Luke olsaydım, çizmelerimin içinde tir tir titriyor olurdu.

Ama değildim.

Bu yüzden başımı yavaşça çevirip ona baktım. “Bir çeşit emo kovboy gibi giyinmişsin. Böyle sıcak bir günde neden kıyafetlerin simsiyah?”

İnanamayan bir tavırla başını iki yana salladı. “Seninle konuştuğumu duymadın mı?”

Adımı duymuştum, başka bir şey değil.

“Kusura bakma, manzaranın tadını çıkarırken dalıp gitmişim. Mazi gökyüzü, kuşların cıvıltıları...” Bir elimi ufka doğru salladım. “Çok hoş.”

Cade hayretle bana baktı, belli ki ne diyeceğini bilemiyordu. Kirpikleri o kadar dolgundu ki, bana bakarken ağır ağır ve tembel bir tavırla gözlerini kırpıştırma şekli neredeyse bir ineği andırıyordu.

“Hey, neden ineklerin öyle uzun kirpikleri var?” diye sordum aniden konuyu değiştirerek.

Şapkasının siperliğinin altından bana doğru kaşları çatıldı. “Ne?”

“Kirpikleri. Acayip uzunlar. Ne manası var?”

Her şeyin ne manası var?

Kelimeler kafamın içinde belirmişti. Hemen ardından da Bailey’nin geçen hafta sonu söylediği bilgece sözler geldi. Dudaklarımın hafifçe yukarı kıvrılmasına neden olan şey de buydu.

Mücadelene güven.

Ben de öyle yapıyordum. Beynimin, inek kirpiklerinin neden uzun olduğunu öğrenme ihtiyacının altında iyi bir neden bulunduğuna güveniyordum.

Cade boğazını temizledi. Belli ki kafasını feci duman etmiştim. Üstelik ne kadar saçma davranırsam davranayım, ailemin suyuma gittiğinde yaptığı şeyi yapıyordu. Her isteğimi bir şekilde yerine getirmelerinin faydası olacakmış gibi benim yanımda çok dikkatli davranıyorlardı.

Her köşe başında ve her fırsatta bana ayar veren Bailey'ye benzemiyordu.

"Sadece gözlerini korumak için. Toz, yağmur, böcekler... Öyle şeylerden."

"Hah." Eldivenli ellerimi eyerimin topuzuna yerleştirip aşağıdaki aptal sürüye baktım. "Bunu anlamalıydım. Şimdi sen söyleyince çok bariz görünüyor."

Bana zorlama bir şekilde gülümsediğinde kahkahamı bastırdım. Cade'in yumuşak ve hassas biri gibi davrandığını görmek çok tuhaftı. Keşke zalim bir şaka yapıp kıcımlı tekmelemekle tehdit etseydi.

Bu bana kendimi yeniden normal hissettirirdi.

"Hazır mısın o zaman?"

Hazır.

Gözlerimi araziye diktim. Bu soruyu daha önce de duymuştum. Ancak şu ankinden açık ara farklıydı.

Adrenalin yoktu, heyecan yoktu, ölüm-kalım sonuçları yoktu.

"Ah siktir, bekle." Eyerimde kıpırdanarak arka cebime uzandım ve telefonumu çıkarıp biri arıyormuş gibi ekrana baktım. Tek gördüğüm ana ekrandaki fotoğraftı; hareket halindeki kamyonetimden karpuz fırlatmamızın ardından otuz iki diş sırtan Luke. Taşra yolunda hızla ilerlemenin, karpuzların asfaltta patlamalarını izlemenin ve onun neşeyle ciyaklamalarını duymanın hatırası beni her zaman gülümsetiyordu.

Özellikle de Cade yapmamamızı söylediği için.

“Jasper arıyor. Bir saniye.”

Cade gözlerini devirerek, “Arkadan yetiş,” diye homurdandıktan sonra, kısırağını aşağıdaki vadiye inen yola doğru hızlandırdı.

“Selam dostum!”

Sessizlikle karşılandım. Herhalde yani. Çünkü bu aramayı uydurmuştum.

“Hı-hı.” Bana dönüp baktığında Cade’e başparmağımı kaldırdım.

“Doğru. Ah siktir. Bu önemli görünüyor.”

Cade uzaklaşmaya başlamıştı. Tepenin kıvrımında gözden kayboluyordu ama bunu sürdürdüm.

“Sloane’un sana bu konuda yardım edemeyeceğinden emin misin?”

Duraksama.

“Ah. Şu an şehirde, öyle mi? Tamam, ne yapabileceğime bakarım.”

Birkaç saniye daha bekledikten sonra ekledim: “Tamam, yakında konuşuruz.” Ardından hafif bir mahmuzla atımı çıkıntıya yaklaştırdım. Cade’in aşağıdaki düz araziye ulaştığı yeri ve onun için çalışan adamların orada onu beklediklerini görebiliyordum. Ani bir suçluluk dalgası bana çarptı; durumu kabullenip işi yapmaya gitmemekten gelen suçluluk.

Herkesi ekmeye bir an evvel son vermem gerektiğini biliyordum. Aile çiftliğinde Cade’le çalışmaya söz verdiğimi biliyordum.

Ama yapamazdım. Ben sadece... *yapamazdım*.

Bu bilgi ben aşağı seslenirken bok gibi hissetmeme engel olmadı gerçi:

“Hey Cade!”

Durup eyerinin üstünde dönerek gözlerini bana dikti. Olacakları biliyor gibiydi. “Az önce Jasper aradı! Yardımına ih-

tiyacı varmış. Hemen bir gidip bakacağım, gün içinde sana ve ekibe yetişmeye çalışırım.”

Tek yaptığı baş onayı vermek oldu. Geri gelmeyeceğimi biliyordu.

Ben de başımı sallayarak karşılık verdikten sonra atımı döndürdüm. Utancımı bastırmaya çalışıyordum.

Duyuma mesafesinden çıkınca telefonu açıp Jasper’ı gerçekten aradım. Dördüncü çalışta açtı. “Çok mu çalışıyorsun, çalışmak mı çok geliyor?”

Jasper’ın beni gıcık edeceğine, biraz olsun dalga geçeceğine her zaman güvenebilirdim. Geri döndüğümünden beri beni ilgiye boğmaya çalışmamıştı. Aslında genel olarak kendimi hazır hissettiğimde ona gitmeme izin veriyordu. Jasper “travma ne demek” biliyordu. Ne zaman zorlayacağını, ne zaman arkasına yaslanacağını... Herkesin size, laboratuvardaki bir petri kabındaki deney gibi bakmasının ve olacakları beklemesinin nasıl bir şey olduğunu da biliyordu.

Bugünlerde onu hiç olmadığı kadar iyi anladığımı hissediyordum.

“Nasıl tahmin ettin?” Altımdaki kuru zemine vuran toynak sesleri kemiklerimi sarsıyordu ve ekipten uzaklaştıkça vücudumun gevşemeye başladığını hissedebiliyordum.

“Beau... şu an sende güvenilir olan tek şey, ne kadar güvenilmez olduğun.”

“Sert oldu.”

Bir homurtu çıkardı. “Ama doğru. Kocaman adamsın. Kaldırabilirsin.”

“O da böyle söyledi.”

Nefesini vererek güldü, şu an yüzündeki ifadeyi tamamen gözümde canlandırabiliyordum: keyifli ama keskin. On beş yaşın-

dan beri birbirimizi tanıyorduk, gelip ailemizle yaşamaya başladığından beri resmen yapışık ikizlerdik. Artık ondan pek bir şey saklayamıyordum.

“Bana büyük bir iyilik yapman gerek.”

Tereddüt etmedi bile. “Peki.”

“Cade sorarsa hikâyeme arka çıkman lazım; beni arayıp işten çağırdın çünkü yardıma ihtiyacın vardı.”

“Ne konuda?”

“Onu söylemedim. Sen seç.”

“Tamam... Sloane’u özlediğimi, senin de kendimi daha iyi hissetmem için gelip bale yapmayı önerdiğini söylerim.”

“İstesen yapardım,” dedim ifadesiz bir şekilde.

Bunun üzerine güldü. “Yapacağını biliyorum.”

“Arabanın aküsü bitmiş ve vurdurmamız gerekiyormuş diyelim.”

“Akümün bitecek kadar eskimesine asla müsaade etmem.”

Kesinlikle abartmıyordu.

“Cade bunu bilmiyor ama.”

Homurdanarak onayladı. “Sanki yeniden ergen olduk. Cade’i tamamen kontrol altında olduğumuza dair kandırıyoruz.”

Kıkırdadım. “Eski güzel günler.”

Bu son cümle arkadaşımın kısa bir an sessiz kalmasına neden oldu. “Önümüzde hâlâ güzel günler var Beau.”

“Tabii ki, biliyorum.” İç çektim, hazır olmadığım bir bölgeye kaymadan önce bu konuşmayı sonlandırmak istiyordum.

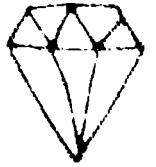
“Cade’e bu numarayı çekmemizin bir nedeni var mı? Benim için dans etmeyecek ya da arabama vurdurmayacaksan, nereye gideceğini bana söylemeyi planlıyor musun?”

“Teşekkürler dostum. Sonra konuşuruz.” Çabucak konuşup telefonu kapattım.

Ardından doğruca günümün hep en iyi kısmı olan yere doğru yola çıktım.

Hem huzur hem bir amaç bulmaya başladığım yer.

Bailey Jansen'ın barının sonundaki tabure.

4

Beau

Rhett: Düğüne geldiğin için teşekkürler.

Beau: Tabii ki. Başka nerede olacaktım?

Rhett: Güzel soru. Nerede takıldığını artık kimse bilmiyor. Sadece ortadan yok olup kimseyle konuşmuyorsun.

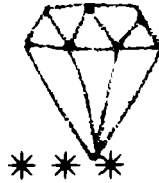
Beau: İnsanlarla konuşuyorum.

Rhett: Benimle de konuşabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?

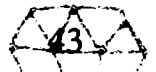
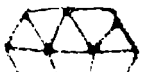
Beau: Elbette, biliyorum. Tebrikler, düğün çok güzeldi. Sen ve Summer için çok mutluyum.

Rhett: Teşekkürler. Seni seviyorum Beau-Beau. İyi misin? Yani gerçekten?

Beau: Evet, harikayım.

“**H**iç anal seks yaptın mı?”
Bailey’nin tatlı sesi The Railspur’daki gürültülü müziği bastırmca ağızındaki sıcak çayı püskürt-

tüm. Bunu elimle engelleme girişimim ise sadece sıırıslıkılam ol-
mama yaradı. Sıcak su kolumdan akarak kucağıma damlıyordu.
Tatlı ve sessiz küçük Bailey Jansen'dan beni ayıran ahşap barın
üstünde gözlerimin yuvalarından fırladığına emindim.

Artık haftada üç dört geceyi yakınında geçirdiğim tatlı ve ses-
siz küçük Bailey Jansen.

Kahveme krema isteyip istemediğimi sorarmış gibi bir tavırla
az evvel bana anal seks hakkında soru soran tatlı ve sessiz küçük
Bailey Jansen.

Barın üstüne bir bez fırlattı. "Temizle bunu."

Kendisi yapacağına bana burayı temizlememi sadece Bailey
söyleyebilirdi. Barında oturarak geçirdiğim şu gecelerde onun
hakkında fark ettiğim bir şeydi bu.

Onda sevdiğim bir şeydi.

Yalaka değildi, paspas değildi ve suyuma gitmiyordu.

Ayrıca düşündüğüm kadar tatlı ve sessiz olmayabilirdi.

Korkunç derecede sıkıcı ve sıradan gelen bir dünyada, Bailey
Jansen'ın inanılmaz ilginç biri olduğu ortaya çıkmıştı.

Bu yüzden sürekli buraya gelmeye devam ediyordum. Sadece
onun yalnız kalması hakkında endişelenmekten fazlası...

"Neden bana anal seks hakkında soru soruyorsun?" diye mır-
ıldanarak barı temizledim ve kolumu sildim. "Hem de yüksek
sesle. İnsanlar yanlış bir fikre kapılacak." Başka duyan biri var mı
diye dönüp etrafa baktım.

Musluktan bir ellilik doldururken dudakları seğirdi, o koyu çi-
kolata irisleri kirpiklerinin altından bana doğru kaydı. "İnsanlar
benim hakkımda zaten yanlış fikre kapılmış durumdalar Beau."

Dönüp barın arkasındaki dar alanda yürüdü ve elinde tele-
fon, gözleri ekrandayken öteki uçta oturan kızıl saçlı adama iler-
ledi. Bailey, "Buyur bakalım Earl," diye ilan ederek bir bardakaltı
atıp üstüne birayı koydu.

Adam ona şöyle bir baktı ama teşekkür etmedi. Bu da canımı sıktı.

Bailey dönüp bana baktığında gözleri kocaman açılmış ve dudakları büzülmüştü. Gözlerime bakarak doğruca bana doğru yürürken kalçaları salınıyordu.

Son birkaç haftadır rahat bir ritim yakalamıştık. Ben bütün gece burada oturan yaşlı sapık olma korkusu yüzünden onun ne kadar güzel olduğunu fark etmemiş gibi yaparken sohbet ettiğimiz bir ritim.

Tam önümde kollarını bara yasladı, yüzünde komplocu bir sırıtış vardı. Giydiği omuzları açık, fırfırlı bluzun ince pamuklu kumaşına bastıran göğüslerine bakmamaya çalışıyordum. Ama gözlerindeki ışıltı da dudaklarındaki parlaticı da bir o kadar dikkat dağıtıcıydı.

“Earl arada bir gelir,” dedi, omzunun üzerinden dönüp bir bakış atarken beyaz dişleri göründü. “Ama geldiğinde *sürekli* telefonundan porno izler. *Her zaman* da anal olur. Ben sadece bunun ne kadar yaygın olduğundan emin değilim. Anlıyor musun?”

“Ne yapar?” Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Bu şeref-siz hakkında nasıl şaka yapabildiğini bilmiyordum.

“Beni duydun.” Kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerim bu hareketi takip etti.

“Bu hiç komik değil Bailey. Herif porno izleyip sana bakıyor. İnsan içinde, alenen!”

Gözlerini devirdi. “Aksine özel mi olmalı?”

“Sana bakıyor.” Sırtımdaki kaslar gerildi. “*Seni* düşünüyor.”

Omuz silkti. “Muhtemelen.”

“Buna nasıl razı olabilirsin?”

“Ben de genellikle birini düşünerek mastürbasyon yapmadan önce o kişinin iznini almam.”

Hissettiğim şoku çaktırmamak için ona öylece dik dik baktım.

Bailey iç çekerek biraz geri çekildi. “Bak, buna razı olduğumu söylemedim. Ama biraz komik ya da en azından komiklik yaparak buna katlanmam gerek. Çünkü bir şey beni her rahatsız ettiğinde çileden çıkamam.” Parmaklarını barın üstüne vurdu. “Bir Jansen olmaya hoş geldin. Rahatsız olup olmamam kimse-nin umurunda değil. Ve eğer sevimli haricinde bir şeysem, ben de *abilerim gibiyimdir*.”

Bana sunduğu gülümseme *sen-ne-safsın-öyle* havası veriyordu ve onun adına bundan nefret ettim. Bana ve aileme çok iyi davranan bir kasabanın, seçmediği bir kaderi yaşayan bir kıza bu kadar yüklenmesinden nefret ettim.

Bailey’nin arkasından Earl’ün gözlerini kaldırıp kızın kıcını süzdüğünü gördüm.

Galiba bu yüzden kendimi o tabureden kalkmış halde buldum. Bar boyunca ilerlemeye başladım.

Dümdüz Earl’e doğru.

Kendini o kadar kaptırmıştı ki, yanında durduğumu bile fark etmedi. Dönüp Bailey’ye bakma zahmetine girmedim, çünkü bunu yapmamam için sessizce yalvaracağını bilirken yüzünde o ifadeyi görmek istemedim.

Soyadının ne olduğu sikimde değildi.

Bir elimi Earl’ün sıska omzuna koyup telefonuna göz attım. Bariz bir şekilde, bir sarışın dört ayak üstündeydi ve parlak ışıklarla mükemmel açılardan görüldüğü üzere kıcıdan beceriliyordu.

Earl irkilerek ekranını kilitledi. “Siktir! Yüce İsa.”

“Earl, ben Beau’yum.”

Gergin bir şekilde dudaklarını yalayıp bana baktı. “Evet, biliyorum. Beau Eaton.”

Bailey barın arkasından bir homurtu çıkararak güldü, sonra göz ucuyla onun yürüyüp gittiğini gördüm.

“Güzel. Harika. O zaman, halka açık yerlerde bir daha porno izlemek yok. Tamam mı?”

“Ben izlemi...” Omzundaki parmaklarımı sıkarak sözünü kestim. Canını yakmasını umduğum kadar sertti.

İyi hissettirdi.

“İzliyordun, gördüm. Sevgili barmenin de gördü. Bunu bir daha yapmıyoruz, beni anladın mı? Bir bira içmek için gelersin, bunda sıkıntı yok. Ama gözlerini ondan uzak tutacaksın...” Yaptığım şeyden bihaber gibi davranan Bailey’yi işaret ettim. “...ve ellerini herkesin görebildiği bir yerde tutacaksın.”

“Dinle dostum, ben...”

Sesimi tehlikeli olacak kadar alçaltarak onu susturdum. “Ayrıca eve gidip çavuşu tokatlamak için aceleyle yatak odana daldığında onun vücudunu kafandan, adını da ağzından uzak tutacaksın. Beni anladın mı?” Elimi omzundan çekip kalçamı bara yaslarken derdimi anlatmak için gözlerimi ona diktim.

“Dostum, o bir Jansen. Kimse bir Jansen’i düşünerek otuz bir çekmez.”

Ona vurmak istedim. Bir tane çakıp sesini kesme arzusuyla titriyordum. Ama bu arzu... bir duyguydu. Aylardır bir bok hissetmemiştim, yani bu *iyi* hissettirmişti.

“Elimden bir kaza çıkmadan hesabı öde ve git!”

Beceriksizce cüzdanını açıp içinden bir yirmilik çıkardı ve neredeyse pişmanlıkla paraya bakakaldı.

“Para üstü yok. Sana tahammül ettiği için bu onun bahşişi.”

Solgun yanakları pancar gibi kızarmış halde tökezleyerek bardan çıktı. Başı önde, parmakları telefonuna sıkıca dolanmış olarak kapıya koştururken bakışlarımı üzerinden çekmedim.

Lanet olası domuz.

Herif gitmişti ama ben hâlâ bakıyordum. Ancak Bailey'nin arkamdan geldiğini hissettiğimde döndüm.

"Ahh," diyerek kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, beyaz pamuklu bluzu bronz teninin ışıltamasına neden oluyordu. "Eaton etkisi." Bana kibirli bir şekilde gülümsedi. "O soyadı ben de olsaydı, ben de *zıpla* dediğimde insanlar *ne kadar yükseğe* diye sorardı."

"Hayır, sormazlardı."

Yarısı boş ellilik bardağını bar tezgâhından kapıp döndü. Omzunun üstünden utangaç bir bakış atarak ekledi: "Orada yaptığın şey için teşekkürler. Benim için anlamı büyük."

Böyle basit bir cümlenin bana neden bu kadar güçlü etki ettiğini bilmiyordum. Açıksözlülüğü, minneti... Kendimi çocuk gibi hissettim. Neredeyse kızarmak istiyordum.

"Hiç önemi yok."

Güldü; yumuşak ve melodik, tamamen kadınsı ve keyifliydi. "Tamam asker. Sen ne dersen."

Ben asker değildim ama onu düzeltmedim. Bir amaç hissi –birkaç saniyelik de olsa– acayip iyi gelmişti.

Bu yüzden başımı öne eğerek gülümsedim.

* * *

"Kara kara düşünmeyi kes." Bailey ağızlıklı bir burbon şişesini kaldırıp shot bardağına doldururken benden yana bakmadı bile.

"Kara kara düşünmüyorum."

"Düşünüyorsun."

Onunla tartışmak istemiyordum. İşin kötüsü, haklıydı. Kara kara düşünüyordum. Onun *Eaton etkisi* dediği şeyi düşünüyordum. Haklı olmasını istemiyordum. Bailey'den her zaman hoşlanmıştım, ama son birkaç haftadır benim için terapi battaniyesi gibi bir şey olmuştu. Hatta bir arkadaş...

Başımın etini yemiyordu. Bana yağ çekmiyordu. Bana çay yapıyor ve beni kendi halime bırakıyordu, bu da hayatımdaki geriye kalan insanlar için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Daha açık olmak gerekirse, akıl uçurtacak kadar tekrarlı bir şekilde sınır aşmayı ve ne yaptığımı, nasıl yaptığımı, ne yapmayı planladığımı sorgulamayı kendine iş edinen ailemden bahsediyorum burada.

Bu yüzden Bailey böylesine iyi olabilirken, insanların yine de ona böylesine boktan davranabilmesine gıcık oluyordum.

Burada haftada dört gece oturma nedenimin, barmenime tamamen uygunsuz bir şekilde tutulmam olduğu kısım da beni gıcık ediyordu; hamle yapmayı bekleyen yirmilik delikanlıydım sanki.

"Sence Earl bu gece çıkarmış okşuyor muydu?" Soda musluğuyla buzlu bir bardağı doldururken dudakları yukarı kıvrılmıştı.

Başımın etini yediğinin farkındaydı ve işe yarıyordu.

"Bailey."

Şimdi başını bana doğru eğerek bir kaşını kaldırmıştı. "Beau."

"Yapma!"

"Burada tamamen sessiz ve huysuz bir şekilde oturacaksın madem ben de sana kara kara düşünecek bir şeyler vermeye çalışıyorum sadece."

Dudak büktüm ve sırtışıımı kupamın arkasına sakladım.

Bu kız.

Kupa hâlâ yüzümü kapatırken, hemen dışarıdan gelen gürültülü bir grubun sesini duydum. Saatime attığım hızlı bir ba-

kış 00.01 olduğunu gösterdi; son çağrıdan* bir dakika sonrası. Omzumun üstünden hızlıca bir göz gezdirerek, masalarda sadece son içkilerini bekleyen müşteriler olduğunu gördüm.

Bailey içkileri götürürken üç adam içeri girdi ve daha ona bakmadan bile kızın olduğu yerde donakaldığını hissettim. Yüzündeki tüm eğlence izi silindi, çenesini sıkarken açısı değişti.

“Küçük kardeş!” diye seslenen Aaron Jansen barın hemen arkasındaki yuvarlak yüksek masalardan birine oturdu. “Bize müesseseden bir tur ısmarlasana.”

Bailey mesafesini korudu ama vücudundaki gerilimi salmasına yardım edebilirmiş gibi başını hafifçe salladı. “Kusura bakmayın çocuklar, son çağrıyı çoktan yaptım. Gece yarısını geçti. Kural böyle.”

“Hadi ama. Biraz özel muamele görmeyeceksek burada çalışan bir kız kardeşimiz olmasının ne anlamı var?”

Başımı aşağı eğdim, masum bir müdavim gibi görünmez olmaya çalışıyordum. Bailey’nin başına daha çok dert açmak istemezdim ve abileriyle aramız pek iyi *değildi*. Küçükken de değildi, geçenlerde traktörlerinin tuvalet kâğıtlarıyla kaplanmasında Cade ve Rhett’le beraber rol aldığım zamandan beri de değildi.

O gece yağmur yağmıştı ve traktörlerinden ıslak tuvalet kâğıdı temizlemenin iyi bir zaman geçirme şekli olmadığını hayal edebiliyordum. Yine de hak etmişlerdi. Üstelik eğlenceliydi.

Bu hatıraya gülümsedim.

“Kusura bakmayın çocuklar.” Bailey abilerinin masasına temkinle yaklaştı; aslında ne onlara yaklaşmak ne de bardaki diğer müşterilerin önünde olay çıkarmak istiyordu. “Bu gece olmaz. Yönetim salıdan cumartesiye daha geç saatler belirledi, o zaman deneyin.”

* Barlarda kapanma saatinden kısa süre önce, müşterilere alkolü içki almak için son şansları olduğunu hatırlatmak için yapılan duyuru. (ç.n.)

En büyük Jansen kardeş olan Lance inleyerek başını eğdi. “Bailey, hadi ama. Kasabanın dışından bir arkadaşımızı bile getirdik. Ona bu gece bizimle ilgileneceğini söyledik. Her zaman biraz örümcek kafalısın, bana sorarsan.”

Sırtım dikleşti ve dönüp omzumun üstünden baktım. Üçüncü adam bariz ve rahatsız edici bir şekilde Bailey’yi kesiyordu.

Ben en azından Bailey’yi gizlice kesiyor ve sonrasında kendimi azarlıyordum. Bu herifin öyle sınırları yoktu.

“Hadi ama tatlım. Sen benimle ilgilen, ben de seninle ilgileneyim.”

Kalp atışlarım birkaç kademe yükselirken göz ucuyla durumu değerlendirdim. Diğer dört kişilik masa izlemiyormuş gibi yapsa da bu gece bar çok sessizdi ve bu muhabbet gözden kaçacak gibi değildi. Jansen’lar geçerken herkes bakardı çünkü genellikle çok geçmeden bir tür gösteri yaşanırdı.

Taburemde yer değiştirip kupamın arkasında saklanarak bana göre saat dört yönünde olanlara uzun bir bakış daha attım.

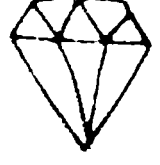
Ama bu hareketimin ortasında donup kaldım, çünkü bu Seth denen herif ne sikimse, rahatça Bailey’nin kıcının kıvrımında elini gezdiriyordu ve parmakları yavaşça içeri doğru kaymaya başlamıştı.

Barında bir daha olay çıkarmayacağıma dair Bailey’ye söz vermiştim.

Ama bu sözü bozmak üzereydim.

Çünkü porno izlerken aval aval ona bakmak yeterince kötüydü. Peki rızası olmaksızın ona siktiğimin parmağını sürmek?

İşte bu ölümüne susamaktı.

5

Bailey

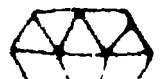
Beni ilk ne ürküttü bilmiyorum. İstenmeyen bir elin kıcımı sertçe avuçlaması ya da yere düşen cam bardağın şangırtısı?

“Siktiğim elini oradan çek. Yoksa senin yerine ben yapacağım.” Beau’nun sesi normalden daha alçak, daha sessizdi. Daha tehditkârdı.

Sarsılmış halde ve yanaklarım yanarak masadan geri çekildim, durumun ne kadar boktan bir hale dönüşebileceğini fark etmiştim. Seth’in kim olduğunu bilmiyordum ama abilerim onu yedirip içirmek için buradaydı, haliyle iyi biri olma ihtimali pek yoktu.

Beau sadece birkaç uzun adımda Seth’in tepesinde dağ gibi dikildi. Herifin ince bileği Beau’nun inanılmaz büyük elinde bükülünce, dudaklarından yükselen perdeden bir cıyıklama kurtuldu.

“Bırak!” diye bağırdı abilerimden biri. Hangisi olduğundan emin değildim, çünkü bariyer gibi vücudumun önüne uzanan fazlasıyla kaslı kola bakmakla meşguldüm. Beni koruyordu. Üstelik dokunuşunun daha önce üzerimde olan o elle alakası bile yoktu.

Onun dokunuşu yatıştırıyordu.

Sandalyeler geri itilirken çıkan bir gıcırtı dikkatimi barın öte tarafına çekti. Son müşterilerimdi. Son içkilerini öylece koymuşlar, nakit bırakıp kaçıyorlardı. Başlamak üzere olduğu apaçık ortada olan herhangi bir çapraz ateşin arasında kalmak istemiyorlardı.

Olayların ağır çekimde gerçekleşmesini izlerken sayıların üçe karşı bir olmasının bir önemi olmadığını fark ettim. Beau özel kuvvetlerdendi.

“Bırak mı?” Sesi pürüzsüz ve tüyler ürpertici bir şekilde sakin. Bu tartışma kaotik hissettirmeliydi ama Beau fırtınanın gözüydü. “Tek dokunuşla sizi devirebilirim.”

Gecelerdir barımda sakince oturan bu adam şu an en iyi bildiği durumun içindeydi. Tamamen cilalı gümüşe dönen gri gözleri alev almıştı ve... heyecan doluydu.

“Tek bir hamle yaparsanız bu şerefsizin bileğini dal gibi kırarım.”

Beau yıllardır kendini dışarıya kaygısız bir ahmak gibi gösteriyordu, ama bu kısmın maske olduğunu tam olarak o an anladım. Bu kısım, sevdiği herkesi kendisinin *bu* olduğu gerçeğinden koruma şekliydi.

Beau ölümcüldü.

“Hey, hey, hey. Sakin, sakin...” Aaron biri ona silah çekmiş gibi ellerini kaldırdı. Galiba tutuklanma sayısına bakılırsa, bu onun için doğal bir pozisyondu. “Her şey iyi bir eğlence amaçlı.”

Beau kafasını yana eğdi. Gözleri kısıldı. Her haliyle bir yırtıcıya benziyordu. Seth dönerek ona vurmaya çalıştığında Beau onun elini artan bir şiddetle sıktı ve herifi acı dolu bir inlemeyle dizlerinin üstüne çökertti.

Aaron dudaklarını yalayarak oturduğu yerde kıpırdandı, gözleri Beau’yla Seth arasında gidip geliyordu. Lance duruma tepki

veremeyecek kadar uçmuştu. Gözbebeklerinin boyutundan, masaya ayakta durmasını sağlayan tek şeymiş gibi yaslanma şeklinden bunu anlayabiliyordum.

Bu duruşu tanıyarak ve ondan kaçmayı öğrenerek büyümüştüm.

“Benim eğlence anlayışında bu pisliğin bileğini kırmak var. Sizininki nasıl?”

“Kırdın zaten!” diye inledi Seth, sadece birkaç saniye önceki ürkütücü tavrını kaybetmişti.

Seth’e bir bakış atma lütfunu bile göstermeyen Beau, onun yerine bakışlarını abilerime kilitlemeye devam etti. “Yok, iyisin. Kırsam ayrılışını hissederdim. Kırılınca duyarsın.”

“Tamam.” Aaron bana kaşlarını çattıktan sonra ayağa kalktı ve geri geri Beau’dan uzaklaştı. Lance’in omzuna vurarak onu hareket etmeye zorladı. “Gidiyoruz. Başka bar buluruz.”

Beau başıyla onayladı ve inanılmaz derecede geniş, sanki nefes almayı tamamen bırakmış gibi hareketsiz görünen göğsüne doğru çenesini eğdi. “Harika. Siz beyleri dışarıya kadar geçireyim.”

Geçirdi de. Kelimenin tam anlamıyla. Seth’in incinen bileğini bırakmadan onu tasmaından çektiği köpek gibi dışarı çıkardı. Abilerim onların önünde kaldılar, omuzlarının üstünden barı kontrol ederken ifadeleri hem korku hem öfke doluydu.

Bu zamana kadar kimse, kahrolası dünyayı yönetiyormuş gibi davranarak içeri girdikten sonra bu kadar rezil görünerek buradan ayrılmamıştır.

Bu kadar *zayıf* görünerek.

Beau onları büyük ağır kapılardan dışarı fırlattıktan sonra tekrar kapatıp kilitleri taktı.

Arkasına döndüğünde çenesi yukarıda ve omuzları dikti. “Sen iyi misin?”

Pek emin olamasam da başımı salladım. “Bu dönüp dolaşıp bizi tekrar bulacak,” dedim. Abilerimi tanıyor, onların çalışma

tarzlarını biliyordum. Uzanamayacakları bir yere gitmeye yetecek parayı biriktirene kadar radarlarına takılmamak benim genel taktiğimdi. Sonrasındaki planım da öylece –*puf*– ortadan kaybolmak ve onlarla bir daha asla konuşmamaktı.

Gözden uzak, gönülden uzak.

Beau bana doğru yürürken sırıttı. “Biliyorum ama gerçekten eğlenceliydi.”

Her zaman yakışıklıydı ama şu anki çalımı, gözlerindeki ışıltı... beni korumak için öne atılmış olması. Karnımın altında bir sıcaklık birikmesine neden olacak kadar ağız sulandırıcıydı. Bir an için kendime, ona bakma izni verdim. Bir an için kendime, onun az önce *benim için* ortaya atıldığı bilgisinin tadını çıkarma izni verdim.

Beni korumak için.

Ardından bakışlarımı kaçırıp temizliğe giriştim. Çünkü Beau Eaton hakkında fantezi kurmak, vaktimi üretken kullanmak sayılmazdı. Özellikle de o hem çok daha yaşlı hem de bu kasabadaki bakışları üstünde toplayacak kadar –tenimi ateşe verecek kadar– seksi ve benden fersah fersah daha deneyimli olduğu için.

Adil olmak gerekirse, bu son saydığım çok da zor değildi.

* * *

Kimseyi şaşırtmayacak şekilde heyecandan uyuyamadım.

Belki bardaki anlaşmazlık yüzündendi. Belki de gözümü her kapattığımda Beau’nun kocaman pazısının önüme doğru uzandığını ve sonra tişörtünü geren sırt kaslarının yaptığı çıkıntıyı gördüğüm içindi. Tıpkı bir korkuluk gibi vücudumun önüne kendini siper eden bedeninden yayılan ısıyı ve gücü hissedebiliyordum.

Belki de ana evden gelen gürültülü müzik yüzündendi.

Bu da abilerimin partiyi eve taşıdıklarını gösteriyordu.

Çoğu zaman ana evden uzak dururdum, özellikle de babam kefaletle çıktıktan sonra mahkemeden kaçıp kasabadan gittiğinden beri. Artık mekânı abilerim yönetiyordu. Babam boktan biri olsa da en azından onları azıcık hizaya girecek kadar korkuturdu.

Peki o yokken? Orada karavan parkı karmaşası varmış gibiydi.

Dolayısıyla uzak duruyor, kendi satın aldığım beş metrelik Boler karavanımda yolun kenarında yaşıyordum. Aşağı yukarı ayakkabı kutusu sayılırdı, ama üstünde çalışmışım. İçine koymadığım yegâne şey, herhangi bir soğutma sistemiydi. Bu da saat gecenin ikisi olmasına rağmen şu an içerisi sauna gibi demekti.

Karavanımdan dışarı, sıcak ve bunaltıcı geceye adım atarken kapı arkamdan gürültüyle çarptı. Nehirden gelip tenimi okşayan serin esintinin verdiği hissiyatla rahatlayarak iç çektim. Ben üstlerinden inerken iki asma demir basamak ağırlığımın altında eğildi. Çimenlerden nehre doğru ilerlerken parmak arası terliklerim çirkin şıpıdık sesleri çıkarıyordu.

Nehir, dikenli tellerin olduğu çitin hemen arkasındaydı. Eaton arazisinde.

O çitler beni hiç durdurmazdı. Gecenin sessizliğinde, her zaman huzurlu ve özel bir yerdi.

Dikenlerden kaçınarak üstteki tele bastırdım ve bir bacağımı atarak ailemin topraklarını Beau'nunkinden ayıran sınırı geçtim. Teknik olarak izinsiz girdiğimi de her Eaton'ın bana karşı hiçbir nedeni olmasa bile sadece iyi davrandığını da biliyordum.

Birkaç dakika sonra toprak setin başındaydım, terliklerimi çıkarıp yandaki dik patikadan dikkatle ilerledim. Yalınayak daha kolay oluyordu. Parmak arası terliklerin bükülüp döndüğünü ve ayağıma takıldığını zor yoldan öğrenmişim, aralıklı çakıl taşlarının ayak tabanlarıma batması beni o kadar rahatsız etmiyordu.

Dengesiz nehir taşlarından sendeleyerek geçtim, kıyafetlerimi çıkarıp çaresizce serinlemek isteyerek yavaşça karanlık suya girdim. Bu yaptığım en akıllıca şey miydi? Muhtemelen hayır. Ama beni aynı anda hem heyecanlandırmış hem de yatıştırmıştı. Ağabeylerimden farklı bir toprak parçası üzerinde olduğumu bilmek bile bir çeşit garip huzur verdi.

“Huuuu.” Dağ suyu ciğerlerimdeki havayı salmama neden olacak kadar soğuktu, nehir yatağının kayalık tabanına sürtünen ayaklarım beni yumuşak akıntıya doğru sürüklerken nefesimi bıraktım.

Soğuk su vücudumun her kıvrımında dolaştı. İlkbaharda akıntı çok daha güçlü olabiliyordu, ancak yazın bu noktasında kasabanın içinden tembelce kıvrılarak geçtikten sonra Elbow Nehri'ne katılırdı.

Kollarım suyu keserken alüvyon ve çam kokusu etrafımı sardı. Bu ferah, ıslak kaya kokusu neredeyse hepsinden baskındı.

Çabucak vücut ısım düştü ve aşırı sıcakladığınızda sizi paniğe sürükleyebilecek o içsel alarm biptemeyi kesti.

Yoğun bir gecenin ardından bardan çıkmış, karavanımda uzanıyor olmamın bir önemi olmazdı. Barmenlik *rüyama* girerdi. Bir çeşit lanet olası sonsuz döngüye düşmüşüm gibi.

Bar, içki, kasa.

Bar, içki, kasa.

Bar, içki, kasa.

Vücudum bu hareketleri, hisleri ve döngüyü o kadar iyi biliyordu ki kaçamıyordum.

Nehir benim resetimdi.

Avucum nehrin ortasında uzanan büyük kütüğe bağlı bir dalın etrafına dolandı. Onu tuttum ve vücudumun buz gibi suda süzülmesine izin verdim.

Nehrin karşı tarafından gelen ayakkabıların çakıl taşları üzerinde çıkardığı çıtırtıları duyduğumda donup kaldım. Gayet saklı durumda olsam da yakalanma ihtimali kalbimin göğsümde hızla atmasına neden oldu. Yalnız ve karanlıkta.

Burada asla bir insanla karşılaşmamıştım, ama tabii ki boktan ağabeylerimin yüzünden tedirgin olduğum bir gecede bu olmalıydı.

Nefesimi tutmaya çalışırken dünya birkaç saniye sessizliğe büründü. Sadece serin suyun yumuşak şırıltısı ve çekirgelerin bacaklarını birbirine sürtme seslerinin yankısı...

“Kim var lan benim nehrimde?”

Rahatlama tüm bedenime yayıldı ve gülümsedim.

Tabii ki o kulak tırmalayıcı ses sinirliydi; hırıltılı ve çelik gibi sert...

Ama kafamda güvenlikle bağdaştırdığım sestti.

Eğer nehre izinsiz ve çıplak girerken yakalanmam gerekiyorsa, beni yakalayanın Beau Eaton olmasına memnundum.

6

Beau

Harvey: Seni yoklamak istedim. Bir aile yemeğini daha kaçırdın. İyi misin, bilmek istiyorum sadece?

Cade: Babamın söylemeye çalıştığı şey şu: Tam bir sik kafalı olmayı bırakmanı ve arada bir uğramanı istiyor.

Willa: Cade'in söylemeye çalıştığı şey şu: Seni özlüyor ve senin için endişeleniyor.

Rhett: Willa'nın söylemeye çalıştığı şey şu: Senin en seksi Eaton kardeş olduğunu düşünüyor ve seni etrafta görmeyi özlüyor, çünkü kendisi huysuz bir devle yaşamak zorunda.

Cade: Siktir git Rhett.

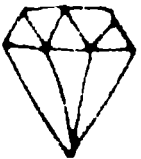
Summer: Cade, Rhett'in söylemeye çalıştığı şey şu: Uzun saçla daha seksi olurdun.

Winter: Yanlış.

Beau: Ah harika, aile grubu. Ayrıca Winter'a katılıyorum.

Summer: Sadece senin için endişeleniyoruz Beau. Yanımızda olman hoşumuza gidiyor.

Beau: Merak etmeyin. İyiyim. Bir sonrakine geleceğim.

Karşılık olarak süzülen kıkırtı beni hazırlıksız yakaladı.
“Öncelikle, burası *senin* nehrin değil.”

Orada Jansen pisliklerinden biri olmasını bekliyordum. Ama hayır. Barın karşısından bana kocaman gözlerle bakan kız kardeşleriydi. Saçmalıklarına mahal vermeyen ama varlığını hoş gören kız. Huysuz olduğumda bile.

Bu gece uyuyamama nedenlerimden biri.

Pek çoğundan biri.

“Bailey?”

Çıplak göğsüme bakarken gözleri kocaman açıldı. “Burada olduğumu nereden bildin?”

Arkasma saklandığı kütükten uzaklaşırken mürekkep gibi siyah saçları parlak ayın altında parlıyordu. Su vücudunu gizliyordu ama bu hattın ötesinde gözlerim omuzlarına takıldı. Gümüşü ışığın onlara vuruş şekline ve görünürde hiçbir askı olmadığı gerçeğine.

Dudak bükerek bakışlarımı kaçırdım, yan gözle kızı kesmek istemiyordum. “Yıllardır birinci sınıf özel harekâtçıydım. Bir sivilin nehirde saklandığını fark edemiyor olsaydım, şimdiye ölmüştüm.”

Suda yukarı aşağı sallandı ve ben de kenara daha çok yaklaştım. Suyun genişliği burada altı metrenin altında olmalıydı ve Bailey ortada bir yerde kalmış gibiydi.

Çenemle onun arkasında bir yeri işaret ederek ellerimi eşofman üstümün ön ceplerine soktum. “Kıyıda bir kıyafet yığını var.” Buna bakmak için başını çevirdiğinde ıslak saçları narin omuzlarına yayıldı. “Vücudun suyun akışını bozuyor.” Şimdi kendine, suyun geçen diğer akıntılardan farklı bir şekilde kendi etrafında nasıl kıvrıldığına bakıyordu. “Nefesini de duyabiliyorum.”

Son derece küstah bir tavırla başını yana eğdi. “Nefesimi *duyuyor* olamazsın.” Sözlerinden kuşku akıyordu.

Bu küstah tarafı hoşuma gidiyordu. Önceleri, kardeşlerimle bara gittiğim zamanlarda, o her zaman çok ezilmiş ve çok ürkek görünürdü. Onu korumak istememe neden olurdu. Sadece nasıl yapacağımı bilemezdim.

Şimdi hatırladığımdan daha güçlüydü, ama bunun bir şov olup olmadığını merak ediyordum. Bu açıdan aynı mıydık acaba?

Omuz silktim. “Belki nefes alış verişini hissediyorumdur. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece algılayabiliyorum. İpin ucunda canın olunca, bu altıncı hissi güçlendiriyorsun.”

Gözlerini bana dikerken teni parlıyor ve ay ışığını yansıtıyordu. Su damlacıklarının göğüskafesinden akıp göğüslerinin arasındaki vadiye inişini izledim.

Ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğünden bihaber gibiydi... beni etkileme şeklinden.

“Bir adamın bileğini bükerek bedeninden kırabilmek de kullanışlı oluyordur.”

Bakışlarımı göğüslerinin suyun üzerindeki kabartısından nehere çevirdim. “Bunun için bir özür bekliyorsan alamayacaksın.”

“Beklemiyorum.”

Bunun üzerine anlama çabasıyla bakışlarım tekrar ona döndü. “Buraya ne zamandır geliyorsun?”

Parmağını dolgun dudaklarına vururken ondan yumuşak bir “hımmmm” sesi titreşti. “*Senin nehrinde* yüzmek için izinsiz gelmeyi mi diyorsun? Yıllardır galiba.”

“Evimin hemen bu toprak setin arkasında olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Hah. Hayır. Bilmiyorum.” Yalan söylediği anlaşıyordu. “Karanım hemen şu ağaç korusunun arkasında.”

“Öyle mi?” Eğilip yerden bir taş aldım ve ben de bunu bilmiyormuşum gibi yaptım.

Galiba bu gece ikimiz de yalancıydık.

“Neden evde kalmıyorsun?”

Kıkırdadı. “Beau, ailemi tanıyorsun. Madem birinci sınıf özel harekâtçıydın, eminim bunu da anlayabilirsin.”

Dudaklarım seğirdi. *Çok bilmiş.*

“Onlarla arama mümkün olduğunca mesafe koymak istiyorum. Bu kadar çok çalışma sebebim bu. Buradan defolup gitmek için sağlam bir birikim yapmaya çalışıyorum.”

“Öyle mi?”

Ayağı yere değiyor olmalıydı, çünkü saçlarını yeniden ıslatmak için başını geriye atarak suda aşağı battı.

“Evet. Seyahat etmek istiyorum. Okula gitmek. Yerleşebileceğim ve *en küçük Jansen* olmayacağım bir yer bulmak. Kim olduğumu ya da nereden geldiğimi kimsenin bilmediği bir yer. Temiz bir başlangıç.”

Taşı elimde çevirirken, sözlerini de aklımda evirip çevirdim.

Temiz bir başlangıç.

Bu kulağa, bu kadar iyi gelmemeliydi. Ben de bu yerden ayrılmayı bu kadar istememeliydim. Yoğun can sıkıntım, beni seven herkese ve “evim” dediğim bu güzel kasabaya hakaret gibi geliyordu.

Hiçbir şeye sahip olmamayı ilk elden tecrübe etmiştim. Şimdiyse işte burada, kıyaslanamaz bir şekilde şanslıydım. Ve iliklerime kadar mutsuz...

Galiba bu yüzden ona, “Yeniden başlamana gerek yok,” dedim. “Bu kasabada yanlış bir şey yok. Burada işleri yoluna koyabilirsin.”

Gözleri hâlâ yıldızlı göğe dönükken bana dudak büktü. Yeterince iyi huyluydu ancak tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. “Fikrini sormadım.”

Bunun üzerine ne diyeceğimi bilemedim, taş berrak akıntıya fırlatarak vücudumdaki gerilimin birazını boşaltmaya çalıştım. Ardından bir taş daha aldım.

Onu ikna etmeye çalışmıyordum.

Kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

“Hastanede hastabakıcılık yapıyor musun hâlâ?” diye sordum, suyun hafif akışı ve el değmemiş yıldızlardan oluşan bir battaniyenin altında Bailey’nin nefesinin sesiyle beni burada tutacak sazlara tutundum. “Randevulara gitmeye devam ettiğim dönemde seni orada gördüğümü hatırlıyorum.”

Düşünceli bir ”hımmmm” sesi çıkararak bakışlarımı kendine çekti. Dudaklarında hafif bir hüznü sırtış vardı. “Kovuldum.”

Başımı hızla kaldırdım. “Neden?”

Artık kıkırdıyordu, alçak sesli ve alayla dolu bir gülüştü. Bu komik ama *o kadar da* komik olmayan bir şeymiş gibi. “Abilerimden biri gizlice içeri girerken yakalandı.”

“Hastaneye mi?”

“Evet. Yoğun bakım ünitesindeki ecza dolaplarından birine.”

Tanrım. Abileri gerçekten geri zekâlıydı.

“Öyleyse... sen neden kovuldun?”

Uzuvlarını karanlık suyun içinde kaydırarak döndü. “Onu içeri almakla suçladılar beni. Ona içeriden bilgi vermişim.”

Öfke karnımda kaynamaya başladı.

“Yapmadığını onlara söyledin mi?”

Tekrar o “hımmmm” sesini çıkardı. “Hemen yapmadığımı düşünmene bayılıyorum. Tazeleyici oluyor.”

Dudak bükerek bir taş daha fırlattım, sonra özel bir taş arıyor gibi yere doğru eğildim, oysa karanlıkta hepsi birbirine benziyordu. “Bunu yapmayacağını biliyorum.”

“Beau, arkadaşım, sen azınlıktasın. Çünkü kanıt olmamasına rağmen ne kadar inkâr etsem de beni kovdular. Hiç şaşırmadım aslında. Asıl hayal kırıklığım, bir gelir kaynağını kaybetmek oldu. Çalışmadığım gecelerin sabahında barı temizlemeye başladım. Bu o boşluğu kapatıyor. Zar zor. Ama kasabadaki diğer yerlerde de kara listedeyim. Ne kadar iyi giyinsem de, özgeçmişim ne kadar iyi görünse de, referanslarım ne kadar harika olsa da kimse beni işe almak istemiyor.”

Buradaki adaletsizlik beni gıcık etti. Bu durumun normal olduğunu fazlasıyla kabullenmiş görünüyordu. Sorun olmadığını. Aslında her şey sorundu. Tamamen yanlıştı.

“Durduk yere böyle yapamazlar. Hastaneye dönüp talepte...”

“İşi geri alabilsem bile insanların beni o şekilde gördüğü bir yerde çalışmak istemiyorum. Anlamıyor musun? Burada beni öyle görüyorlar. The Railspur böyle hissetmediğim tek yer, çünkü çalışanların hiçbiri kasabadan değil. Tam olarak bu yüzden bir yıllık kirayı biriktirir biriktirmez gideceğim.”

“Neden bir yıllık kira? Neden şimdi gitmiyorsun?”

“Kredim tükendi. Kimse bana onay vermez,” derken gözlerime bakamıyordu. Başını salladıktan sonra devam etti. “Neyse, uzun bir süre daha iyisini hak ettiğimi fark etmedim. Ama artık farkındayım ve burada kaldığım süre boyunca soyadımın peşimi bırakmayacağını kabullendim.”

Bunu söyleyip duruyordu ve kişisel almamaya çalıştım. Her zaman sevdiğim bu kasaba halkının genç bir kıza karşı böylesine derin bir önyargıyla yaklaştığını kabul etmeyi reddediyordum.

Bailey yanılıyordu.

“Soyadınla alakası yok bunun. Tamamen kendini savunmanla alakalı.”

Bir kahkaha patlattı. Sözlerimin sert –yargılayıcı– olduğunu hemen fark ettim, ama kelimelerimin neden olabileceği bir darbeyi Bailey savuşturdu. Kız adeta kevlardan* yapılmıştı.

* Kevlar, çok hafif karbon kökenli çok sağlam liflerden oluşan bir malzemedir; günümüzde zırh, sağlam halat yapımı, yanmayan koruyucu giysi yapımında kullanılmaktadır. (ç.n.)

“Epey boktan şey görmüş birine göre saf olduğun kesin. Orada bir tür büyüğü peri diyarında mı yaşıyorsun Eaton? Neden asanı sallayıp bana yeni bir soyadı vermiyorsun, böylece teoriyi test etmiş oluruz?”

Kalbim göğsümde daha sert atarak hızlanırken, yeni bir fikrin heyecanı damarlarımda dolaşmaya başladı. Yeni bir görev.

“Bu bir iddia mı?”

“Ne?” Ellerini suda kaydırarak bana kafası karışmış bir bakış attı.

“Farklı bir soyadın olsa her şeyin tamamen farklı olacağı fikri?”

“İddia değil. Gerçek.”

“Bunu iddia olarak kabul ediyorum.” Kafamda şekillenen bu yeni fikirle vücudum zonklamaya başladı. Ayrıca bir terapistin planımı hiç onaylamayacağına dair bahse de vardım. Ama birkaç ay önce terapiye gitmeyi bırakmıştım, yani beni durduracak bir şey yoktu.

“Ne iddiası? Bütün gece papatya çayı içen bir adama göre fazlasıyla kafası karışık görünüyorsun.”

“Sana soyadımı vereceğim ve sonrasında insanların sana farklı davranıp davranmadığına bakacağız.”

Tamamen donakaldı. “Nasıl?”

“Evleniriz.”

Anlam yüklü bir sessizlik çöktü. Su bile şırıldamayı bırakmış gibiydi. Ardından, “Seninle evlenmiyorum. Bu delilik,” diyebildi.

Elimi sallayarak sözlerini savuşturdum. Reddedilmeye alışık değildim. Ret, zihniyetimi etkileyen bir faktör değildi. Genellikle ne pahasına olursa olsun istediğimi alırdım.

“Nişanlanacağız. Bu sana bir Eaton olma vaadi kazandırır. Asla gerçekleşmeyecek bir düğün planlayabiliriz.”

“Sahte nişan mı?” Sesi kuşkuluydu ve onu suçlayamazdım. Bu çatlak bir plandı. Düzgün düşünemediğim kesindi, ama aylardır hissettiğimden çok daha fazla heyecan dolu olduğum da istisnasız gerçektir.

“Evet. Teorimizi alenen test ederiz ve düğün gerçekleşmeden ayrılırız. Herhalde.”

“Çayına bir şey mi kattın sen?”

Benden derin bir kahkaha kurtuldu. “Hayır.”

“Kafan mı güzel?”

Bu defa gözlerimi devirdim. “Bailey.”

“Bana Bailey çekme!” İki eliyle suya vurarak kahkaha attı; yüksek sesli, cıyıklamaya benzer kaçık gibi bir gülüş. “Deli gibi davranıyorsun. Neden *benimle* nişanlanmış numarası yapmak isteyesin? Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü bu, ailemin kızımdan inmesini sağlar; nasıl olduğum, tüm vaktimi nerede geçirdiğim ve sürekli sorup durdukları öteki boğucu boklar konusunda. Hem ben rekabeti severim. Kazanırsam ne alacağım?”

“Ben henüz kabul etmedim.”

Henüz. Bu da kabulümdü.

Fikri kafasında evirip çevirirken beyaz dişlerini altdudağının üstünde gezdirdi.

Ona düşüneceği daha çok şey verdim. “Sen haklıysan, buradan gidene kadar geçen sürede kasabadaki herkesin tependen inmesine neden olur. Belki daha iyi maaşı olan bir iş bulursun.”

“İnsanlar buna inanmaz.”

“Neden?”

“Çünkü sen kasabanın kraliyet ailesinden gibisin. Hem sen... kaç yaşındasın? Asla peşime düşmezdin.”

Yanlış.

Kelime aklımda belirir belirmez onu geri bastırdım. Bu düzenlemenin kendine hizmet eden bir yönü olduğunu bilen her parçamdan kaçınıyordum.

İddiayı hiçbir şekilde önemsemediğimi bilen her parçamdan. Kendi kendime, söz konusu Bailey olunca kontrollü olduğunu söyleyip duruyordum.

Kontrollü olmak *istiyordum*.

Ama değildim.

“Otuz beş yaşındayım. Ve kesinlikle peşine düşerdim.”

Siktir. Bunu söylememeliydim. Bu gece damarlarımda dolaşan tanıdık adrenalin hissiyle kendimi kaybediyordum. Eski benim sahip olduğu özgüvenle coşuyordum.

Bakışlarını kaçırarak nehre baktı ve vücudundan bir ürperti geçti.

“Siktir, üşümüşt olmalısın.” Bakışlarının tekrar bana dönerek karanlıkta hatlarıma baktığını hissettim. “Neden çıkmıyorsun?”

“Çünkü üstümde hiçbir şey yok.”

Kalbim göğüs kafesine sertçe çarptıktan sonra aniden durdu.

“Ben bakmam.”

Başını yana eğdi. “Neden suya girmiyorsun?”

“Neden?”

Dudakları seğirdi. “Böylece kendimi neye bulaştırdığımı görebilirim. Evlenilecek adamlardan mısın Beau Eaton?”

“Muhtemelen hayır.” Sırıttım. “Ama bana seninkini göstermek istersen, sana benimkini gösteririm.”

Karşılık vermedi. Sadece gözlerini dikti. Karanlık nehir vadisinde aramızda uzun bir konuşma geçiyor gibiydi. Bu meydan okumaya devam edemeyeceğimi bildiğimden bakışlarını indirip

sırtımı suya döndüm. Aramızda gerilen o bağı kestim. O adam olmak istemiyordum. Şu an savunmasızdı ve kontrolüm fena halde yıpranmış durumdaydı.

Ama kendimi umutsuzca onun benimle dalga geçmesini ve bu düzenlemeyi kabul etmesini umarken buldum. Kâğıt üzerinde bu düzenlemeden daha fazlasını elde edecek olan oymuş gibi görünüyordu.

Ama aslında... kazanan ben olacaktım.

İhtiyatlı bir şekilde kıyıya yürürken su bacaklarında hışırdıyordu. Nefesimi tutarak cevabını bekledim.

“Ah!”

İçgüdülerim iyi olup olmadığından emin olmak için olduğum yerde dönmeme neden oldu, ama anında çıplak kıcını gördüm. Bikini altının örtmüş olması gereken güneş yanığı izi. Fit bir bel ve biçimli bacaklar. Nabzım tavan yaparken aletim sertleşti ve hızla önüme döndüm, herhangi bir şey gördüğümü fark etmediğini umuyordum. Kıvrımları çoktan beynime kazınmıştı ve onu tutup kıcını kavrayarak kendimi içinde kaybetmenin nasıl hissettireceğini hayal etmeye engel olamadım. Poposunun her yanağı, her bir...

“İyi misin?” Şu son düşünce silsilesini durdururken sesim kalm ve sıkıntılı çıkmıştı.

“Evet. Sadece keskin bir kaya.”

Kıyafetlerin hışırtısını duydum ve sonra sessizlik.

“Hiç arkana dönecek misin?” diye seslendi nehrin öteki tarafından.

“Kibarlık etmeye çalışıyorum,” diyerek ellerimi belime yasladım ve ona döndüm.

Artık giyinmişti, yüzündeki ifadeyi anlayamayacağım kadar uzaktaydı.

“Bu yüzden mi çoktan dönüp baktın?”

“Bakmadım...”

“Seni gördüm. Birinin bu kadar hızlı döndüğünü fark etmek için özel harekâtçı olmaya gerek yok. Paslanmışsın Beau Eaton.”

“Niyetim o değildi.” Başımı eğdim. “Ah dedin, ben de...”

“Gelip beni kurtarmayı mı düşündün?” Sözleri kaygısız bir tavırla söylenmiş olsa da aramızda ağır bir şekilde asılı kaldı. Sanki ikimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk.

Ona soyadımı teklif etmiştim çünkü şu an hayatında birine ihtiyacı var gibi görünüyordu. Lanet olsun, benim de birine ihtiyacım olduğunu kabul etme vaktim gelmiş olabilirdi.

Bunu dile getirmediğim gerçi. Onun yerine, “İddiayı kabul edecek misin?” diye sordum.

Gözleri tenime ağır yükler gibi yerleşti. O gözleri net olarak göremiyordum ama içindeki mücadeleyi hissettiğime yemin edebilirdim.

“Karar vermeden önce yatıp uyuyacağım. Yarın gece benimle burada buluş.”

“Tamam.” Başımı salladım, sanki bu oradaki kaşıntıyı dindirebilirmiş gibi parmaklarımı kalça kemiklerime bastırıyordum.

Gitmek üzere döndü, geniş pamuklu şortu poposunun yanaklarının altında kıvrılmıştı. Hani şu düşünmemeye çalıştığım...

“Bir dahaki sefer mayo getireceğim. Kendini kontrol etmene faydası dokunabilir.”

Kendi kendime kıkırdadım.

“Hey Beau, daha önceki soruma hiç cevap vermedin.”

“Hangi soru?”

“Hiç anal seks yaptın mı?”

Bir kahkaha patlattım. Beklediğim şey bu değildi. Hem de hiç. Sonra düşündüm, yalan söylemenin ne anlamı vardı?

“Evet. Bir kere.”

“Hoşuna gitti mi?”

Gözlerimi kırptırdım. Vay canına, söyleyelim gitsin o zaman. Bailey Jansen’in nehir yatağının karşısından anal seks hakkında bağırması boxerımın rahatsız bir şekilde daralmasına neden olmuştu, aletim çoktan hazırды.

“Yaptığım en iyi seks değildi.”

Başını salladığını görebiliyordum. “Evet. Galiba deneyene kadar nasıl olduğunu bilemezsin.”

Boğulur gibi bir kahkaha attım. Başka ne yapabilirdim ki? Masumiyet, merak ve açıksözlülüğün en kafa karıştırıcı kombinasyonu!

“İyi geceler Bailey.”

Dönüp kibar bir selam çaktı. “Evet, efendim.”

Neredeyse tekrar kahkaha atacaktım. Daha önce uyuyamıştım. Muhtemelen bu geceki sohbetin ardından da uyuyamayacaktım zaten.

7

Bailey

Ağır ayaklarım beni, çimlerin üzerinden Eaton mülkünü Jansen mülkünden ayıran dikenli tel çitlere doğru taşıdı. Hareket mecazi görünüyor ve beni son derece aptalca olabilecek bir karardan uzaklaştırıyordu. Bu keskin küçük çıkıntılar, bir şekilde bu iddianın bana zarar verebileceği tüm yolları temsil ediyordu.

Beau'ya önce uyuyacağımı söylemiştim, ama cehennem sıcaklığı Boler karavanımda uyuyamadan uzanarak onun çılgın teklifini aklımda döndürdüm. Bahsi kabul etmenin stresi ile pas geçme olasılığının stresi arasında gidip geliyordum.

Sonra buluşma saati belirlemediğimiz için stres oldum.

İzin günümün çoğunu pek dağıtmadığım altı metrelik karavanımı takıntılı bir şekilde temizleyerek geçirdim. Çamaşır suyu kokusu beni neredeyse devirecek hale geldiğinde kendimi oradan kışkıışladım. Elimde bir kitapla nehrin kenarında oturup Beau'yu beklemeye karar vermiştim.

Ama nehir yatağına ulaşır suya doğru baktığımda... oradaydı. Bekliyordu.

Ben yaklaşırken hızla başını kaldırdı ve gözlerimiz suyun üstünden birleşti. Geçen gecenin aksine, azalan gün ışığıyla onu net olarak görebiliyordum: her bir sert hattını, bacaklarının giydiği basit şort mayoyu genişini, bacak kaslarının birleşerek dizine doğru inişinin keskin çizgilerini.

Beyaz çorapları ve modası geçmiş beyaz spor ayakkabıları.

Onaylar bir tavırla başını salladı ve midem kasıldı.

Orada, kalın kollarını dizlerinin kenarına dayamış bir halde kıyıda otururken sıradan görünüyordu, ama yine de hem gergindi hem de her an harekete geçmeye hazırды. Sıkıntılı ama huzurlu...

Güzel görünüyordu.

Fazla iyi. Deneyim eksikliğim rüzgârda uçup giderken burada durup ona aval aval bakabileceğim kadar iyi.

Haliyle ben de ona baş selamı verip ilerledim ve boğazımı temizleyerek bakışlarımı kaçırdım.

Nehre inen patikada ayağım gevşek bir taşa denk geldi ama onunla beraber hareket ettim. Bu patikada gece yürüyerek geçen yıllardan sonra, aydınlıkta yapmak çocuk oyuncağıydı. Kayarken hâlâ ayaklarımın üzerindeydim ama artık tırnaklarımın arasına toprak dolmuştu.

Doğrulduğumda Beau'nun ayağa fırlamış olduğunu fark ettim, ayakkabılarının ucu suya değiyordu.

"İyi misin?" Akan suyu bastırarak kadar bağırdığında sesi etrafımızda yankılandı.

Belki biraz buyurgandı ama ihmal ya da istenmeyen ilgilere maruz kalmayla geçen bir ömürden sonra, onun endişesi etrafımı yumuşak bir battaniye gibi sarıp sarmaladı.

Kayıtsız gibi davranmıştım ama kardeşlerimle birlikte onların o arkadaş müsveddesini bardan dışarı atmasından gizliden gizliye haz almıştım.

Beau'nun şiddeti beni korkutmuyordu. Korkutmalıydı. Çoğu durumda korksam da Beau'ylayken farklı geliyordu. Onun tehlikeli mizacı her nedense beni yatıştırıyordu.

Onun endişeli bakışlarının hapsinde burada durmuş ve iyi olup olmadığımı kontrol etmek için nehre atlamaya hazırmış gibi göğsünün yükselip alçalmasını izlerken... ona ne söyleyeceğimi çoktan anlamıştım.

"Bunu yapmalıyız," diye karşılık verdim.

Tamamen hareketsiz kaldı. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak nehre doğru ihtiyatlı adımlar attım, hissettiğimden daha rahat davranmaya çalışıyordum. "Öyle... Ama bunu konuşmamız gerek."

Yutkunurken boğazı hareket etti, takınmaya çalıştığım sakın ve akli başında maskenin ardını görebiliyormuş gibi gözlerini kıstı. Bakışlarımın geniş göğsüne kaymaması için mücadele veriyordum. Onun yerine günün son ışıklarına ve çenesindeki sakallardan yansımasına odaklandım.

"Senin ev mi, benim ev mi?" diye şaka yaparak gerilimi kırmaya çalıştım.

Bakışlarını suya indirdi. "Suya girebilir miyim, bilmiyorum. İstedığimi sanıyordum, ama..."

Başımı yana eğerek onu açıklamaya teşvik ettim.

"Yanıklar. Daha önce fena halde iltihap kaptılar. Riske atmak istediğimden emin değilim."

Kafamda onun dün gece geri çekilme nedeni, benim *ben* olmamıydı. Suda bana katılmama sebebinin sağlık kaynaklı sorunlar olduğunu düşünmek, arkasını dönmesinin verdiği incinmeyi azalttı.

“İyileştiler mi?”

Bana verdiği tek karşılık, omuz silkmek oldu. Beau’yu bu sohbeti ilerletecek kadar iyi tanı mıyordum, bu yüzden parmak arası terliklerimi çıkarıp parmağıma astım ve nehrin çoğuna uzanan kütüğe doğru ilerledim.

Beau’nun bakışlarının neredeyse tedirgin edici bir şekilde bana odaklandığını hissedebiliyordum, ama kütüğün üstünde denge tahtasında gibi ilerlerken gözlerimi aşağıya diktim.

“Dikkatli ol,” diye homurdandığında neredeyse yolu yaralamıştım.

Gözlerimi devirdim ama bunu görebildiğini sanmıyorum. “Bir süredir bunu yapıyorum. İyiyim.”

“Nehrin bu tarafına mı geçiyorsun?” diye sordu, çenemin düştüğü bir anda beni yakalamıştı.

Siktir.

Sorusunu yok saymaya karar vererek yolun geri kalanını tamamlamak için soğuk suya adım attım. Keskin kayaların üzerinden dikkatle geçtikten sonra gclip yanında durdum, hâlâ göz teması kur muyordum. Lastik terliklerimi yere attım ve giymek için bir ayağımı kaldırdığımda altımdaki kaya hareket etti, bir baktım ki kayıyorum.

Sonra kaymadım.

Beau’nun sıcak avucu kolumu yakalamıştı, derin bir şekilde kıkırdamayla beni doğrulttu. “O kütükte yürüyebiliyorsun ama terliklerini giyerken dengede duramıyor musun?”

Başımı kaldırıp ona baktığımda sırtıyordu. O son göreve gitmeden önce hatırladığım kaygısız adama daha çok benziyordu şimdi. Birkaç kalp atımlık süre birbirimizin gözlerinde kaybolduk. Günbatımının sıcak altın ışığının altında, onu çevreleyen yumuşak gri nehir kayalarına uyarak daha gümüş bir tona bürünmüştü.

Neredeyse her zaman güzel bir adamdı. Ama gülümsediğinde göz kamaştırıcı...

“Evet, evet.” Dudaklarım seğirdi ve yanaklarım kızarıırken başımı eğip ayaklarımı terliklerime geçirdim. Hâlâ kolumu bırakmamış olduğu gerçeğini göz ardı etmeye çalışıyordum. Nazik tutuşu tenime damgalanmıştı ve o plastik kısım parmaklarımın arasına geçer geçmez geri adım atarak parlak bir gülümsemeyle ona baktım.

“Evime gelmek ister misin?” diye sordu. “Orada konuşabiliriz?”

Kalp atışlarım hızlandı. “Evine mi?”

“Evet.” Evinin olduğu yeri işaret etti, ki zaten biliyordum.

“Ya biri bizi görürse?”

Bir homurtu çıkararak güldü, kocaman eliyle yanaklarındaki kirli sakalları ovuşturdu. “Müstakbel Bayan Eaton olacaksan evime gelmen mantıklı olur, değil mi?”

Dikkatimi toprak sete çevirirken dilim dudaklarımın arasından dışarı çıktı. Beau bu konuda... *mutlu* olmuş görünüyordu.

Bir türlü aklım almıyordu. Her şey acayip tuhaf geliyordu.

“Tamam. Peki.”

Bu defa eli ense köküne yerleşerek beni nehirden uzaklaştırdı, parmakları o kadar uzundu ki omuz kıvrımımın üzerinde dururken boğazımdaki nabız atışını okşuyordu.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyor mu, bu onun sıradan bir kontrol yöntemi mi ya da bir hata mı var diye düşünmeden edemedim. Bu düzenlemenin beni her küçük dokunuşu, her küçük bakışı fazla düşünmeye sevk edeceğinden şüphelenmeye başlamıştım.

“Belki bu defa ben sana çay yaparım.”

Kahkaham biraz tiz çıkarken parmakları boynumdaki titreşimleri içine çekti. “Bu sohbet için çaydan daha sert bir şey içebilirim.”

Toprak setten yukarı çıkan patikada ilerlediğimiz sırada elini indirdi. Dokunuşuna o kadar hasrettim ki keşke elini tekrar koysaydı.

“Peki, bu harika. Dolabımda görmezden geldiğim birkaç bira var. Sana ayrılmışlar.”

Daha sonra önüme düşerek tepeye doğru bana yol gösterdi ve kışına bakmamaya çalıştım. Ama geniş omuzları da bir o kadar dikkat dağıtıcıydı. Üzerindeki artık hangi spor tişörtüye kumaşını geren o omuzlar incelererek kusursuz dar beline doğru iniyordu. Düşüncelerim, kafasını bacaklarımın aralarına gömse, bacaklarımı o omuzların etrafına dolamanın nasıl olacağına kaydı. Nasıl hissettirirdi ki?

Geçen gece ay ışığının çıplak gövdesine vuruşunu hatırladım. Unutmak imkânsızdı. Vücudunun benimkinin üstünde nasıl ağır hissettireceğini merak ettim. Başka birinin teninin tenimde kayması nasıl bir şeydi?

Boğazımı temizleyerek başımı iki yana salladıktan sonra, “Hiç içmiyor musun?” diye sordum. “Evde bile?”

“Hayır. Artık papatya çayı müptelasıyım.”

Uyuyup uyumadığını sormak gözüme müdahaleci göründü, o yüzden sormadım. Ayrıca gecenin yarısında nehirde karşılaşmamız göz önüne alınırsa, doğru bir çıkarım yapabilirdim sanki.

“Hah,” diye aptal bir karşılık verdikten sonra ekledim: “Aferin sana.”

“Evet, şey... Saygı duyduğum biri bana o şekilde içmeye devam edemeyeceğimi söyledi.”

Kalbimin sert vuruşuyla göğsümün üstündeki tenim titreşti.

Beni mi kastediyor? Sadece ben olabilirdim.

“Ayrıca bana kendimi utandırdığımı söyleyip *göt* dedi.”

Dudaklarımda beliren utangaç gülümsemeye engel olamadım. “Vay be. Kız gerçekten zekiymiş.”

Setin tam tepesine ulaştığımız sırada dönüp omzunun üstünden baktı. “Hem de güzel,” diye mırıldandı, altın gökyüzü silüetinin etrafında ışıldıyordu.

Bu küçük eklemeyle neredeyse olduğum yerde kalakalmama neden olacaktı, ama hafif bir kahkaha atarak tepkimi gizledim ve gözlerimi devirdim. “Şirin. Gerçekten şirin.” Gerilimi kırmak için nazikçe omzuna vurdum, ona ve tatlı sözlerine çok uzun süre kapılmak istemiyordum.

Beau’nun yaşça büyük, çekici ve *sahte* nişanlım olmak üzere olduğunu kendime hatırlattım.

Her zaman flört ederdi –caka satardı– ve o tarafım görmek hoştu. Bu yönünü ortaya çıkaran kişi olmak iyi hissettiriyordu ama bu iddiaya gireceksem, numara yaptığımızı kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Eaton’ların Jansen’larla bir araya gelmediğini de.

“Evin güzelmiş.” Soğuk bira şişesini avuçlarımın arasında döndürdüm. Aslında bira kızı değildim, ama içinde bulunduğumuz durum *umduğunu değil bulduğunu aldığı*n türdendi. “Süper modern.” Başımı sağa sola çevirerek açık alana göz gezdirdim.

Dürüst olmam gerekirse ona uymuyordu. Keskin köşeler ve soğuk metaller her yerdeydi. Cilalı beton zeminler. Gri duvarlarla ahşap kirişler. Bir tarafta arazinin açık bir manzarasına, diğerinde nehir yatağına bakan yerden tavana kadar büyük pencereler.

“Evet. Dağ evi gibi gelen bir yerde büyüdükten sonra biraz farklı bir şey inşa ettim. Daha az eski Batı, daha çok...” Masanın karşısında omuz silkerek çay poşetini dumanı tüten sıcak su dolu kupaya batırıp çıkardı... tekrar tekrar.

Nerdeyse cinsel bir hareketti. İçeri dışarı. İçeri dışarı.

Bu adamın çay poşetini nasıl idare ettiğiyle bile baş edemeyeceksem, bu sahte nişanlılık acı verecek kadar uzun sürecek demekti.

Dudaklarımı yalayıp bacak bacak üstüne attım ve biramdan büyük bir yudum aldım, kendimi toplamak için kendime içten içe fırça çekiyordum.

“Ferah. Şık,” diyerek düşünceli bir tavırla bitirdi.

“Evet, şey. Çok erkeksi. Tıpkı senin gibi.” Gözlerim gözlerine çevrildi. Her hattında kibirli bir keyif izi vardı. “Siktir. Sadece...” Bakışlarımı kaçırarak tekrar şişeyi çevirdim, küçük yemek masasında onun karşısında oturmaktan bunalmamak için elimden geleni yapıyordum. “Gerginim biraz. Beni geriyorsun.”

“Neden?” Kıpırdamadı, tamamen *bana* odaklanmıştı.

Çünkü ölümüne azgınlığım ve sen kendine hiç baktın mı?

“Bu durum beni geriyor,” diye açıkladım, aklımdan geçen ilk düşünceyi yumurtlamamıştım.

Bir kez olsun.

“Tamam,” diyerek sandalyesinde geriye yaslandı, çok rahat görünüyordu. Özgüven seviyesine imrendim. “Hadi konuşalım. Planlayalım. Her şeyi ortaya yatıralım.”

Başımı sallayıp dudağımı kemirdim, gözlerimin tekrar vücudundan aşağı kaymasına izin vermemeye çalışıyordum. “Evet. Bazı temel kurallara ihtiyacımız var.”

Şimdi öne eğilmişti, dirseklerini masaya yasladı, kupa hâlâ geniş avuçlarının arasındaydı. Gözümü oraya diktim.

Keşke o kupanın yerinde olsaydım.

“Anal seks yok Bailey,” dedi ifadesizce. “Gerçekten bu konuyla ilgilendiğini biliyorum ama ben o kadar da sevmiyorum.”

İrkildim, gözlerim yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Ellerimle kapattığım ağızımdaki birayı üstüne püskürtmemek için kendimi yutkunmaya zorladım. “Aman Tanrım!” dedim parmaklarımın arkasından. “Sadece bir soruydu!”

“Evet. Başka kimsenin bana bu kadar rahat bir tavırla yöneltmediği bir soru.”

“Şey... başka kime soracaktım acaba?”

“Google?”

Sandalyemde geriye yaslandım ve tavana bakarak inledim. “O an tuhaf bir soruymuş gibi gelmedi.”

Aslında verdiği tepkiyi izlemekten keyif almıştım. Sürekli benden o kadar da... etkilenmemiş gibi görünüyordu. Ama böyle sorular sorduğumda bir tepki alıyordum. Yaşam kanıtı gibi.

“Gerçekten mi?” Artık gülüyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Kaçık olduğumu düşünüyor olmalıydı.

“Hayır, sadece videoyu gördüm ve düşünmeme neden oldu. Komikti. Sen de tecrübeli görünüyorsun, bu yüzden öğrenmek istedim. Cevap vermek istemiyorsan, bunun kişisel bir soru olduğunu söyleyebilirdin.”

Kıkırdayarak, “Hiç anal seks yaptın mı Bailey?” diye sordu.

Bir homurtu çıkararak ona bakmak için çenemi aşağı indirdim. “Ben *hiç* seks yapmadım Beau.”

Saniyeler önce vücudunun her yerinden belli olan keyif izleri kayboldu. Yemin ederim hepsinin öylece *-puf-* kayboluşunu izledim.

“Hiç seks mi?” Kuşkulu görünüyordu.

“Hiç. Büyük kocaman sıfır. Bu gece birbirimize karşı dürüst olacaksak, bunu da masaya yatırmam gerektiğini düşündüm.”

“*Nasıl?*” Gözleri ilgiyle parlıyordu. Tiksinti ya da acıma yoktu, sadece... inanamama. “Yirmi iki yaşında değil misin sen?”

“Evet, ama bilmem ki. Hiçbir yere gitmiyorum. Fırsatlar çıktı, evet... ama alışveriş listesindeki bir madde gibi üstünü çizmek için yapmak istemedim. Hem... kim var ki? Bu kasabada bana uzun bir sopayla bile dokunmak istemeyen ve sırf yapabildiklerini söylemek için bana dokunmak isteyen insanlar var.”

Bir aydınlanma ânı yaşıyormuşum gibi parmağımı kaldırdım. “Aslında, bilmeden dahil olduğum son iddia oydu. Yani evet, hiçbir kafa karışıklığı yaşanmaması için çok net bir plan olması gerekiyor.”

Böylece duygularım incinmez.

Bir süre bana baktı, gümüş gözlerinde bir çelik pırıltısı vardı. Dişlerini gıcırdatırken çenesinde bir kas attı ve uzun parmaklarının birini boğazlamak ister gibi kupanın etrafında kasıldığını istemsizce fark ettim. “Seks yapmayacağız Bailey. Bu düzenlemenin amacı o değil.”

Bu mesajı söyleme şeklindeki inanç beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Ama aynı zamanda rahatlatmıştı da. Dürüst olmak gerekirse, dün gece beni uyanık tutan şeylerden biri de bu işi ne kadar ileri götürmemiz gerekeceği konusunda endişelenmekti.

Çok ileri götürürsek ne kadar bağlanacağım konusunda.

“Fiziksel her şeyi insan içinde yapalım. Bu uyar mı? Seni öpen oldu mu?”

Ona alaycı bir bakış attım, küçük düşme hissi göğsümde kabarıyordu. “Sırf hiç seks yapmadım diye baloncuk içinde yaşamıyorum ya,” dedim ters ters. “Sadece sonuna kadar gitmek isteyeceğim kimseyi bulamadım. Ama istiyorum.”

“Bailey.” Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Tanrım. Yanımdayken hiç filtren yok gibi.”

Kıkırdayarak oturma odasındaki lüks bölüme baktım, orada sarıldığımızı hayal ettim. Vücuduma yaslanan vücudunun ağırlığını. Beni altında çevirdiğini ve...

Önce yutkunuşunun sesini duydum, sonra çayından bir yudum alışının. Nihayet dönüp baktığımda, gözlerinde oynaşan keyfi görebiliyordum.

“Kapa çeneni.”

Dudaklarını birbirine bastırdı, ondan kurtulmakla tehdit eden kahkahasını güç bela tutuyordu. “Hiçbir şey söylemedim.”

Bir elimi ona doğru salladım, bu arada dudaklarım yukarı kıvrılıyordu. “Demiş kadar oldun. Adımı kötü bir kelimeymiş gibi söylüyorsun. Seni yoruyormuşum gibi.”

“Sen eğlencelisin Bailey. Muhtemelen komiksin hatta. Beni yormuyorsun, aksine beni canlandırırıyorsun.”

“Tanrım, teşekkürler. Şimdi kendimi gerçekten genç hissediyorum.”

İğnelememi görmezden gelerek devam etti: “Tamam, o zaman gerçekten seks yapmak istediğin kişiyi bulduğunda bana söyleyeceksin. Biz de bunu bitireceğiz.”

Gözlerim kapandı. “Bu konuşmadan hararetle nefret ediyorum.”

Şimdi kahkaha atıyordu. Derin ve sıcaktı; tüm zamanımı Beau Eaton’la geçirirken nasıl olacak da seks yapmak isteyeceğim başka birini bulacağım diye merak etmeme neden oldu.

Kirpiklerimi kırıştıtararak gözlerimi açarken sert bir bakışla onu olduğu yere çiviledim. “Senin için de aynısı geçerli. Gerçekten hoşlandığın birini bulursan bana söyleyeceksin.”

“Bu olmayacak. Ama peki.”

Sesi çok emindi.

“Neden olmasın?”

“Gerçek bir ilişki mi?” Bir sineği iteliyormuş gibi parmağıyla masaya fiske attı. “Benim gördüğüm boklukları görmedin ve herhangi bir şeyin kalıcı olabileceğine inanıyorsun. Kaybolduğumda bunun ailemi mahvettiğini gördüm. Başka kimseyi bu duruma

sokmak istemiyorum. Pırıl pırıl yeni bir itibarla buradan gittiğinde, sadece ben ve çayım olacağız. Asla âşık olmayacağım ve kendime bu izni vermeyeceğim.”

Kupasını bana doğru kadeh gibi kaldırsa da bu aslında mutlu bir hareket değildi.

Bu sözlerde derin bir üzüntü –derin bir yalnızlık– vardı ve ben kadeh kaldırmadım.

“Ayrılacağımız zaman berbat bir şey yapmalısın,” dedim.

Soru dolu bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

“Pekâlâ, sen beni terk edersen süprüntü Jansen kızı tarafından kandırılan zavallı Beau olursun. Ben senden ayrılırsam zavallı Beau’yu inciten dişi şeytan olurum. Ama boktan bir şey yaparsan herkes seni affeder ve ben de hâlâ başım dik gidebilecek halde olurum.”

“Neden umurunda? Madem gidecek ve dönmeyeceksin?”

Derin bir nefes saldım ve ciğerlerim neredeyse acı verecek kadar boşalmış gibi geldi. “Sadece kötü insan olmaktan çok yoruldum.”

“Ben kötü adam olurum,” diyerek üstünde çok düşünme gereği duymadan başıyla onayladı.

Göğsüm kıpırdandı ama bastırdım. “Gerçek olduğuna insanları nasıl ikna edeceğiz?”

Yakışıklı suratında kurnaz bir sırıtış belirirken dili altdudağı boyunca kaydı. “Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyor gibi davranacağız. Sadece bana uyum sağla.”

“Tamam.” Beau’ya dokunmanın düşüncesi karşısında nefesi mi sakın tutmaya çalıştım. Onu öpmenin... Çok çalışmaya alışkındım ama bu durum daha önce zorluk görmediğimi hissettiyordu.

Lanet olası şansa bakın!

Olmayan bir kırıntıyı masanın üstünde iteledim. Burası *tertemizdi*. “Tabii. Süper. Alıştırma yapmak işime yarayabilir.”

Masanın onun tarafından sert bir nefes sesi duyuldu ve başımı kaldırıp baktığımda onun rahatsız bir şekilde kıpırdandığını gördüm.

“Peki ailen?”

Eaton klanından bahsedilmesiyle kaşları çatıldı. “Ne olmuş onlara?”

“Onlara söylemeli miyiz? Hepiniz çok yakın görünüyorsunuz. Bu seni rahatsız eder mi?”

Beau bakışlarını indirerek düşünceli bir şekilde kupasındaki sıvıya baktı. “Olay şu ki Bailey, onlara yıllardır yalan söylüyorum. Bu aralar fark etmişlerdir, sanırım...”

“Bu da ne demek oluyor? Aman Tanrım.” Nefesim kesildi. “Geysin, değil mi? Her şey bu mantığa oturuyor. Benim için hiç sorun değil bu arada.”

Kıkırdadı ve o kurnaz, oyunbaz bakışını yüzümde dolaştırdı. “Bailey, son derece heteroseksüelim.”

Yutkundum. “Şey... insanın nasıl senin gey olduğunu düşüneceğini anlıyorum ama.”

Başını kaldırdı, bakışları tedirgin ediciydi. “Öyle mi? Nasıl?”

Omuz silktim, bakışlarımı kaçırmaya çalışarak... *onun* baskısından kurtulmaya çabaladım. “Seni kimseyle görmedim.”

“Beni mi izliyordun?”

Nefesimi üfleyip gözlerimi devirdim. “Lütfen, bu kasabadaki herkes seni izliyor.”

Güçlü parmaklarıyla masaya vururken karşı atak yaptı. “Ben de seni kimseyle görmedim.”

Güldüm, çünkü *tabii ki* beni kimseyle görmemişti. “Sanırım engin vibratör koleksiyonum da pek bir şey kanıtlamaz, değil mi?”

İnleyerek tekrar kıpırdandı. “Tanrım Bailey! Her zaman böyle şeyler yumurtlayıp durur musun sen?”

Utancımı bastırmaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Hayır. Görünüşe göre bir şeyleri sadece rahat olduğum insanların yanında söyleyiveriyorum. Bu sen oluyorsun. Belki bir de Gary.”

Beau başını ellerine gömdü, avuçlarının alt kısmı gözlerine bastırıyordu. “Lütfen Gary’ye vibratör koleksiyonundan bahsetmediğini söyle bana.”

Biramdan bir yudum aldım. “Merak etme. Zil zurna sarhoştı. Hatırlayacağından bile şüpheliyim.”

Beau’nun başı hızla kalktı, yüzüne şok dolu bir ifade yayılmıştı. “Şu an şaka mı yapıyorsun?”

Yanağımın içini sertçe ısırdım. “Hayır. Ona tüm bu farklı titreşim ayarlarma sahip olandan ve duvara takılan küçük vantuzlu olandan bahsettim. Ah bir de gerçek bir alete benzeyen var, ama daha büyük...” Masanın üzerinden uzandı ve susmam için eliyle ağzımı kapattı.

Karşılık olarak gözlerimi kocaman açarak ellerimle sağlam bir otuz santimetreyi işaret ettim. Bunu asla itiraf etmezdim ama avucunu dudaklarıma bastırışı, dilimi teninde gezdirme dürtüsü uyandırıyordu. Baskı. Onun kokusu. Dudaklarım teninde azıcık hareket edince hızla elini çekti. Ardından tekrar iki eliyle gözlerini kapattı.

Beau’nun ifadesi şoktan ilgiliye geçiş yaptı, oradan da... avuçlarının arkasında ne saklıyorsa ona.

Nihayet düşük çenemi kapattım ve gülümsememin ortaya çıkmasına izin vererek biramdan bir yudum daha aldım.

Biranın tadı bile artık o kadar kötü gelmiyordu.

“Etrafta dolaşıp ürkütücü ihtiyar heriflere böyle şeyler söylemezsin,” dedi sıkıntılı bir sesle.

“Kendine çok yüklenme Beau. Sadece otuz beş yaşındasın.” Kıkırdamasıyla omuzları sarsıldı ve ben de bir kahkaha attım. “Ve birinci sınıf bir özel harekâtçıya göre kesinlikle safsın.”

Başını hızla bana doğru kaldırdı, kulaklarının tepesi hafifçe pembeleşmişti. “Gary vibratör koleksiyonunu bilmiyor mu?”

“Hayır efendim!” Ona selam çaktım. “Sadece siz biliyorsunuz.”

Ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. “Sanırım koleksiyonunu benim bilmemde sıkıntı yok. Artık nişanlı olduğumuza göre. Hem otuz santim olan bile gözümü korkutmuyor.”

Yutkundum, duymamışım gibi yaparak şakayı savuşturdum ve sesimi alçalttım. “Sırf bir iş bulmama yardımcı olmak adına ailene yalan söylemenin senin için sorun olmadığına emin misin?”

“Onlara asla söyleyemeyeceğim bir sürü şey var. Asla söylemeyeceğim bir sürü şey. Bu da o şeylerden biri sadece. Benim gerçekten...” Sesi kesildi ve bakışlarını tertemiz mutfakta gezdirdi. O kadar temizdi ki, yemeğimi neredeyse her yüzeyin üstünden yiyebilirdim. İçinde kimse yaşamıyor gibiydi. Sterildi.

“...benim gerçekten bir şeyler hissetmeye ihtiyacım var.”

Oturduğum yerde kıpırdandım, gözlerim onunkileri buldu.

“Dürüst olayım mı?” Ensesini ovuştururken dudaklarında kuru bir sırıtış belirdi. “Bu şimdiden uzun zamandır en çok eğlendiğim şey halini aldı.”

O an karar verdim: Madem o bekâretim konusunda bana satışmamıştı, ben de ona aklından çıkmayan neyse o konuda satışmayacaktım.

İkimiz de bu düzenlemeden bir şeyler kazanacaktık ve buradaki pratikliği görebiliyordum. Pratiklik beni her zaman yatıştırırdı.

Mantıklı geliyordu.

“Tamam. Nasıl tanıştık?”

Çenesini oynattı, dişlerinin birbirine çarpma sesini duyabiliyordum. “Barda. En basit açıklama bu, üstelik doğru.”

Başımı sallayarak onayladım. “Peki bu anlaşmanın bitiş tarihi ne?”

“Sen gitmeye hazır olana kadar. Özgür ve temiz. Yeni kasaba, yeni iş. Ne istiyorsan.”

“Ya da sen gerçek biriyle tanışana kadar,” diye kararlı bir şekilde ekledim.

Kalbim burkuldu, çünkü bu bittiğinde canımın yanacağını şimdiden biliyordum. Ama aynı zamanda onun adına bunu istiyordum.

Gerçek birini.

Boğazı hareket etti. “Senin için de aynısı geçerli.”

Elimi masanın üzerinden uzattım ve geniş avucuyla kavradı.

El sıkıştık. Birbirimize numaralarımızı verdik.

İşte böyle...

Nişanlandım.

8

Beau

Beau: Sahneye ilk çıkışımızı bu gece yapalım mı?

Bailey: Ben isteyken mi?

Beau: Evet. Seni birkaç gündür görmedim. Anlaşmamız hala geçerli mi? İş başvurularına başlaman gerekmiyor mu? Bar başlamak için basit bir yer olur. Sonrasında bir gece çiftlikte akşam yemeğine katılırız.

Bailey: Evet.

Beau: O zaman bu gece?

Bailey: Elbette. Evet. Sorun yok.

Beau: Gerilme. Gary ne olduğunu anlamayacak bile. Sadece çayımı hazır et bebek.

Bailey: Şu bebek şeyini yapmasak olur mu?

Beau: Neden?

Bailey: Çünkü hiç orijinal değil.

Beau: Yani sadece sahte nişanlın olmak zorunda değilim, üstüne bir de sana orijinal bir lakap mı bulmalıyım?

Bailey: Doğru. Anlaşmamız için yeni bir şart bu.

Beau: Sıkı pazarlık ediyorsun Jansen. Pırlanta kaç karat olsun havalı kız?

Bailey: Ahahahahahaha. Dört? Beş? Elimi bile kaldıramayacağım kadar büyük.

Beau: Vay canına. Benim kız pek bir müşkülpesent. Anladım. Bu gece görüşürüz minnoşum.

Bailey: Hayır. Bu da değil.

* * *

Bailey bara arkasını dönmüş, dokunmatik ekran bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Bu yüzden her zamanki tabureme geçtiğimi görmedi. Barın sonundaki tabureydi, sırtımı duvara vermemi sağlıyor ve bana odanın –ayrıca kapının– manzarasını sunuyordu.

Çıkış yolu.

“Nasıl gidiyor Tatlı Yanak?” Yarabandını hızlıca çekip atalım bari.

Bailey olduğu yerde donakaldı, Gary’nin kafası hızla bana döndü.

“Az önce sen ona ne bokum dedin?” Gary’nin ağzı resmen açık kalmıştı.

Sırıttım. Evet. Şimdiden iyi gelmişti. Bunu yapabilirdim. Bir şov. Görev.

“Yeni lakaplar üzerinde çalışıyoruz.”

Bailey ağır ağır döndü, yüzündeki tehditkâr ifade beni öldüreceğini gösteriyordu.

“İyi de neden?” Yaşlı adam fazlasıyla şaşkın görünüyordu.

“Bailey sana heyecanlı haberi vermedi mi?”

Gözümün ucuyla Gary’nin kaşlarının çatıldığını gördüm ama bakışlarım Bailey’ye odaklı kaldı. Bana fırlattığı hayali atom bombaları ise ona sırtımdan başka bir işe yaramadı. Bailey beklediğimden çok daha keskin dilli ve komik olsa da eğlenmeyi bilmediğini fark etmiştim. Çok fazla çalışıyordu. Oyunbaz olmak ona asla tanınmayan bir ayrıcalıktı sanki.

Yanımda olduğu süreçte bunu değiştirmeyi planlıyordum.

Gülümsemem genişleyerek sürekli başımı belaya sokan megavatlık versiyona dönüştü. “Biz hafta sonu nişanlandık.”

“Siz ne?”

Eksik olma Gary. Şu an tamamen koruyucu baba havası veriyordu. O gece ona söylediğim şeyler yüzünden kendimi daha büyük bir göt gibi hissetmeme neden oluyordu. Özür dilemiş olsam da...

“Evet. Biz bir şekilde...” Bailey’nin sesi kesilirken gözleri çay tabağı kadar açılmıştı. Bu düzenlemeden yüksek sesle bahsetmesi gerektiğini yeni fark etmiş gibiydi. İnsanların önünde. “Görüşüyoruz.”

Gary’nin başı ikimizin arasında dönüp duruyordu. Bailey gözlerini bana dikmişti. Ben ise ona sırtırken çok uzun zamandır olmadığı kadar kendim gibi hissediyordum.

Mesele hem damarlarımdaki adrenalinin vızıltısı hem de bir şeye dahil olmanın samimiyetiydi. Bir amacımın olmasıydı, aile çiftliğinde her gün ineklerle çalışmanın ötesine geçen bir amaç.

“Hızlı olmuş delikanlı. Niyetin nedir? Kız senden çok küçük. Daha hoş. Lanet derecede daha güzel. Neyin peşindesin?”

Şimdi Gary’ye dönmüştüm, Bailey’nin arkasını kollamasını takdir ediyordum. Birinin bunu yapma zamanı gelmişti.

“Haksız değilsin. O bunların hepsi. Ama aynı zamanda o...”
Bakışlarım tekrar Bailey’ye kaydı. Acayip korkmuş görünüyordu.
“Beni hayata döndürdü. Günlerimi onsuz düşünemiyorum.”

Yalan değildi. Aslında her bir kelimesi doğruydu. Haftada dört gece sadık bir safkan bekçi köpeği gibi burada oturmamın *tek nedeni*, onun yalnız başına çalışması fikrinden nefret etmem değildi.

O kadar asil biri değildim.

Ama bunu söyledikten sonra kendimi onun gözlerine bakmaya zorlayamadım.

Gary, “Hayda!” derken bir yandan da fırça gibi gri sakallarını ovuşturdu. “Onu sürekli kıyafetleri yokken hayal ediyormuş gibi izlemenden anlamalıydım sanırım. Bu hafta artık şu aval aval bakma işini azaltman gerektiğini söyleyecektim sana, dürüst olmam gerekirse.”

Şey, siktir.

Yüzümü ifadesiz tutmak için eğitimime sığındım ama Bailey boğazına bir şey kaçmış gibi öksürmeye başladı. Gözlerimi kırpıştırarak ona doğru döndüğümde, kalp şekilli güzel yüzüne keyif ve şok duygularının yerleştiğini gördüm.

Kendini toplar toplamaz yumuşak bir sesle, “Gary, lütfen. Beau birinci sınıf özel harekâtçı. Asla o kadar açık etmez,” dedi.

Cümlesinin sonunda bana sinsi bir şekilde göz kırptı. Benden kuru bir kahkaha kurtuldu. Alaycı Bailey her seferinde aklımı başımdan almayı başarıyordu doğrusu. Ayrıca görünüşe göre bu şey hep başıma kakılacaktı.

“Evet. Özel kuvvetlerde geçirdiğim yıllar çoğu insanın etkilenmesine neden oluyor. Öte yandan Bailey? O sadece bu yüzden benimle alay ediyor.”

“Senden o kadar da etkilenmeyen biri işine yarayabilir.” Gary dili hafifçe sürçerek homurdandı ve bir içki daha aldı.

Parmaklarımı barın tepesine vuruyordum. “Vay be. Bugün hızını alamıyorsun resmen.”

Adamın gözleri tavana dikildikten sonra elime, oradan da Bailey’ninkine kaydı. “Dur biraz. Lütfen ona yüzük olmadan evlenme teklif ettiğini söyleme bana. Babasının onayına ihtiyacın olduğundan şüpheliyim, ama ona yüzük almadıysan kışını tekmelerim.”

Bailey’nin dudakları seğirdi, ellerini kalçalarına dayarken kendini beğenmiş bir hali vardı. Gary’nin başımın etini yiyişini izlemekten keyif alıyordu.

Şansına küssün bakalım.

Yüzük olmadan evlenme teklif etmiş olabilirdim ama şehre kısa bir yolculuk bunu halletmişti.

“Yüzükle evlenme teklif ettim, ama Bailey bana pırlantanın yeterince büyük olmadığını ve geri götürmemi söyledi.”

Ayağını yere vurdu. “Söylemedim!”

“Gary, onu duymalıydın. Elini bile kaldıramayacağı büyüklükte bir pırlanta istediğinden bahsedip durdu.”

Gary başıyla onayladı. “Tam olarak bunu hak ediyor.”

“Siz beyler gerçekten bunu önemseyip mi sanıyorsunuz?” Düpedüz içerlemişti, bu yüzden küçük yeşil kadife kutuyu çıkarmak fena halde tatmin ediciydi.

“Seninle aynı fikirdeyim Gary.” Kutuyu barın üstünde kaydırdım. “Ben de gidip başka bir tane aldım.”

Bailey dudaklarını birbirine bastırarak kutuya baktı, elleri hâlâ kalçalarında. Parmaklarının şiddetle sıkılmış hali, yüzüğü kapmaktan kendini alıkoyduğunu gösteriyordu.

“Eee kızım? Bize malzemeyi gösterecek misin?”

Dramatik bir iç çekişle öne doğru bir adım atıp kutuyu bardan aldı. Kayıtsız görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, o kadar iyi bir aktris değildi.

Bu yüzden yüzüğü ilk gördüğünde ağzının açık kalması o kadar tatmin ediciydi ki... Yanakları pembeleşti, eli titriyordu ama gözleri, gözyaşı şeklindeki devasa bir pırlantanın bulunduğu platin yüzüğe kilitlenmiş durumdaydı. Daha küçük pırlantalar ortadaki taşı çerçeveliyordu. Daha da küçük pırlantalar metal bandı süslüyordu. Bu tamamen abartılı bir yüzüktü ve tam bu yüzden ona bayılmışım.

“Bu da ne?”

“Bir ellilik doldururken kolunu ağrıtabilecek kadar büyük bir pırlanta.”

“Gerçek değil.”

O başını iki yana sallarken ben güldüm. “Son derece gerçek.”

“Ne kadar para verdin?” Artık sesi panik doluydu. Bunun ona kafayı yedirteceğini tahmin etmeliydim.

“Tanıdığım bir adam var. İyi bir anlaşma oldu.”

“İyi anlaşma da ne?” Oniks gözleri gözlerime döndü, parlıyorlardı. “Bu çok fazla. Çok çok çok fazla.”

Barın üstünden uzanıp kutuyu elime tutuşturdu, ben de aldım.

Ama hızlı bir hareketle sol bileğini kaptım ve yüzüğü kutudan çıkardım. Onu titreyen parmağının üzerine kaydırardım, ince parmağında ne kadar da büyük olduğunu görünce endişe verici bir tatmin hissettim.

O kayayı takmışken *son derece* nişanlı görünüyordu ve içimdeki mağara adamı meşhur göğsünü yumruklama hareketine girişti.

Birinin bu herife olayın sahte olduğunu söylemesi gerekiyordu.

“Hayır Bailey. Mükemmel oldu.” Başparmağımla nazikçe onun bileğindeki narin kemiği okşadım. Henüz gerçekten birbirimize hiç dokunmamıştık ve nasıl veya nereden başlayacağımızdan tam olarak emin değildim. Özellikle de bekâret itirafından

sonra. Benimkinin üstünden epey zaman geçmişti, o yüzden bâkir olmanın nasıl olduğunu unutmuştum bile.

Bailey gözlerime baktığında panik olmuş görünüyordu. Endişeli. Yavaş yavaş dönüştüğü o odaklanmış, komik kadın değil de eskiden hatırladığım utangaç, tuhaf kız oluvermişti.

“Bunu hak ediyorsun.”

“Hem siktir! Eğer bu iş yürümezse, şu zimbirtiyı para karşılığı rehin verebilirsin,” diye ekledi Gary sarhoş şekilde ve Bailey’yi güldürdü.

Sonra avucunu bileğime doğru çevirip hafifçe sıkı ve tatlı gülümsemesini sundu. Elini kaldırıp üstünü öptüğümde içine keskin bir nefes çekti. Yumuşak ama olması gerekenden daha uzun bir öpücüktü. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, atmamam gereken bir bakış attım ona.

Aramızdaki havayı hareketsizleştiren bir bakış.

Ona göz kırptığımda ise pembenin en güzel tonuna büründü ve elini aşırı sıcak bir şeye dokunmuş gibi hızla çekti. Ardından çalışmaya döndü. Bütün geceyi papatya çayı içerek ve müşterilerin Bailey’nin parmağındaki taşa aval aval bakmalarını izleyerek geçirdim. Soru soramayacak kadar afallamış ama gözlerini almayacak kadar nezaketsizlerdi.

Birinin baktığını fark ettiği her seferde ağzının kenarlarının seğirdiğini gördüm, sonrasında dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını kaçırıyordu.

Böylece oracıkta, yüzük saçmalık derecesindeki fiyat etiketine değmiş oldu. Yıllarca paramı biriktirmiştım ve nereye harca-yacağım dan asla emin olamamıştım.

İşte bu, tam da yerinde bir yatırım olmuş gibi görünüyordu.

Savaşmaya hazır halde yatakta doğruldum, ama belime dolanan çarşaflar beni durdurdu. Bir an için panik tarafından ele geçirildim. Kaçmam gerekiyordu, bacaklarımı hareket ettirmem gerekiyordu... ama ihanet edip beni çaresiz bıraktılar. Yatak örtümle anlamsız bir şekilde boğuşmaya giriştim ve işler tam bir güreşe döndü. Yastığım terden sırılsıklam, tenim yapış yapıştı.

Az önce ateşin içinden geçmişim adeta ve ayaklarım yanıyordu.

Her lanet sefer gibi, saat 02.11'di.

"Siktir." Kendimi geriye attım ve avuçlarımın altını gözlerime bastırarak nefes alış verişime odaklandım.

Hep aynı rüyayı görüyordum.

Aynı savaşma, koşma, harekete geçme dürtüsü... Ama vücudum beni yarı yolda bırakıyor, kendimi sürünürken veya vücudumu çekmeye çalışırken buluyordum. Her zaman çölde, Micah hep orada, ölümün eşiğinde.

Her zaman onu kurtarmam gerektiğini hissediyordum.

Onu *kurtarmış* olmamın durumla bir ilgisi yoktu. Beynim beni alıp o çaresizlik hissine, dur durak bilmeden gelen o sonsuz yüksek tetik durumuna götürüyordu. İki hafta boyunca o mağarada kaldığımızda, tüm o duyguları bastırmıştım ama şimdi peşimi bırakmıyorlardı.

Çarşafları tekmeleyerek iteledim. Klima çalışırken bile cayır cayır yanıyordum. O gece Bailey'yi nehirde bulduğumdan beri soğuk suya dalmanın ve bu fazla gerçekçi gelen hayalet yanma hissini serinletmenin hayalini kuruyordum. Bunu yaparken güvende hissedecek kadar gevşemenin hayalini...

Artık resmen nehre çekiliyordum. Kendimi sürekli orada buluyor, yürüdüğüm yolu ya da ne zaman geldiğimi bile hatırlamıyordum.

Belki sebebi suydı. Belki karanlık.

Belki de Bailey.

Ne olduğunu önemsemeden bu gece tekrar oraya doğru ilerledim; çorap giyme zahmetine bile girmeden. Kıyıya giden patikada ilerlerken ayaklarım adeta ateşin üzerindeymiş, yeni nakledilmiş deri ayakkabılarımın içindeki kumaşa sürtünüyormuş gibi hissediyordum.

Neredeyse aşağı vardığımda yalnız değildim.

Suyun karşısında, nehir kenarında Bailey oturuyordu; bu gece işte giydiği firfırlı beyaz pamuklu elbise hâlâ üstündeydi. Kucağına koyduğu ve izlerinin kıvrımını saklayan, yuvarlanıp top yapılmış kazağın üstüne yanağını yaslamıştı. Kollarını sıkıca bacaklarına dolamıştı. Mümkün olduğunca ufalmaya çalışıyor gibiydi.

Ay ışığında yüzüğünün parladığını görebiliyordum.

“Bailey?” diye seslendim ama o olduğunu zaten biliyordum.

Başı hızla kalkarken vücudu kaskatı kesildi. Sonra elini kaldırıp tek parmağını dudaklarına götürerek bana evrensel *kes sesini* anlamına gelen işareti yaptı.

Aniden yüksek alarma geçtim, kalp atışlarım tavan yaparak tekrarlayan kâbusumun sonrasındaki seviyeye ulaştı. Kayalık kıyıda mümkün olduğunca az ses çıkararak tepenin geri kalan kısmında gizlice ilerledim. Suyun yanına gelip ona baktığımda gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Vücudu hareketsizdi.

Ben bir şey söylemek üzereyken, parmağını tekrar dudaklarına bastırdı.

İşaretiyle gözlerimi suya çevirdim. Beyaz spor ayakkabılarımın ucu suyun kenarındaydı.

Mantiken ayaklarımın iyileştiğini biliyordum. Bana yüzme-hayatımı yaşama- izni verilmişti, ama henüz anksiyetemi bırakabilecek duruma gelmemiştim.

Birdenbire hangisini daha çok istediğime dair bir soruyla karşı karşıya kaldım: Bailey'ye ulaşmak mı, yoksa anksiyeteme takılı kalmak mı?

Yanıtını uzun süre düşünmemi gerektirecek bir soru değildi. Bu süreçte kendimi hiç önemsemeden ona ulaşmak için soğuk akarsuya dalmadan önce bir an durup düşündüğümü bile sanmıyorum.

Tam benlikti. Bulunduğum yere gelme nedenim buydu.

Bailey'nin aksine, en derin yerdeyken bile ayaklarım yere değiyordu. Ben de suyun içinde ağır adımlar atarak yürüdüm ve karşı taraftan sıırıslıklam halde çıktım. Ona doğru yürürken Bailey'nin bakışları ayaklarıma odaklanmıştı.

Adidas ayakkabılarının içindeki havlu benzeri malzemeden kaynaklanan sürtünmeyi görmezden gelmeye çalıştım. Ama Bailey'nin yanındaki çamurlu zemine düşüp sırtımı sete yasladığım anda onları çekip ayağımdan çıkardım.

Karanlıkta yanıklar daha az şiddetli görünüyordu. Yeni nakledilen derinin eski deriyle birleştiği yerde beneklilerdi ve biraz büzüşmüşlerdi, yine de artık daha az kırmızı ve daha az parlaklardı.

Yeni birinin yanında ilk defa yalınayak duruyordum.

"Henüz iyileşmediklerini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadı Bailey, gözleri kumlu arazide duran ayaklarımdaydı.

"Yalan söyledim. Temiz ayaklarımı kirli suya sokamayacak kadar korkuyordum."

Yüzünü çevirerek yüzüme doğru kaldırdı. "Bu gece neden?"

Omuz silkerek ayak parmaklarımı gevşek zeminde oynattım. O lanet varis çorabından ve sıcak ayakkabılardan onları çıkarmak iyi gelmişti. "Nehrin karşısında geçmek için iyi bir nedenim vardı."

Duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkundu.

“Neler oluyor Bailey?”

Şimdi benimle yüz yüze gelemeyecek kadar utanır gibi yüzünü çevirdi. “Abilerim.”

Omurgam kaskatı kesildi.

Bir elini kaldırıncı pırlanta parladı ve önümüzde parmaklarını oynattı. Sesi kabullenmiş bir fısıltı şeklindeydi. “Dedikodulardan yüzüğü duymuşlar, sanırım bardakilerden biri anlattı. Buraya yüzmeye gelirken, onu rehin vermekten bahsettiklerini duydum. Kapımı çalmaya geldiler. Ben de onlar içeri girene kadar bir ağacın arkasına saklandım, sonra da hızla nehre koştum.”

“Onları geberteceğim!”

Bailey’nin karşılık olarak sunduğu gülümseme hüznüydü. “Buna değmezler. Hem bu, kasabadaki kahraman statüne zarar verir.”

Elimi sallayarak savuşturdum. “Bir şey olmaz. Kimsenin umurunda olmaz.” Düşünmeden konuşmuş, bunun ona nasıl hissettireceğini aklıma getirmemiştim. Doğru olduğu için söylemişim... ve en kötü kısım buydu.

Kelimeler yerine ulaştı ve bunun üzerine onun inlemesini duydum. Sanki önümdeki toprağa düşen bir uzuv gibi yumuşak bir küt sesiydi.

“Özür dilerim.” Omzumu onunkine bastırdım ama o beni dürtmedi.

“Dileme. Bu doğru.”

“Bilmiyorum, ben şey dememeli...”

“Beau, dur. Taklit ettiğin o neşeli, renkli kişiliğin beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Ben hep onun ötesini gördüm. Kaygısız ve ahmak halden, sert ve huzursuzluğa geçiş şeklini. Çok uzun süre boşluğa dalıp gittiğinde yüzünün düşüşünü. Aynısını ben de yapıyorum, belki de bu yüzden görüyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, benim yanımda bu zahmete girme. Neredeyse hakaret gibi oluyor. İyi olmamakta sorun yok.”

Göğsüm sızladı. İçindeki çatlakları, yaşadığım tüm acıların fay hatlarını, gördüğüm tüm kötü şeyleri, çoğunlukla mantığa oturttuğum veya bir kenara sakladığım her şeyi hissettim. Bir an bile olsa onların içinde kaybolmamı umursamayan birinin huzurunda kükreyerek ön plana çıktılar.

“Uyumak için karavanına dönmeyeceksin,” dedim, az önce bana söylediği şeyi kabul etmek istemiyordum. Onun yerine en iyi yaptığım şeye döndüm: insanlarla ilgilenmek.

“Dönmeyi planlamıyordum.”

“Ne yapmayı planlıyordun?”

Bailey omuz silkti. “Muhtemelen burada uyumayı.”

“Nehir kenarında mı?”

“Evet.” Kazağı başından geçirip yerleşirken cevabı kayıtsızdı.

Kaşlarımı çatarak etrafımızı kontrol ettim. Sıcak hava ıslak kayaların kokusunu taşıyordu. Tepemizde circirböceklerinin öttüğünü duyabiliyordum. Suyun üzerinde ayın yansımasını gördüm. Yanımda Bailey’nin bedeninin hafif baskısını hissettim.

Evime gelmesi için ısrar edebilirdim. Ya da ben onun evine gitmek için ısrar edebilirdim.

Ama burası geceyi geçirmek için kötü bir yere benzemiyordu.

“Tamam.” Daha yaklaştım ve *-sikerler-* kolumu omzuna atarak onu yakına çekmeye karar verdim. En son ne zaman ölümün eşiğinde olmayan birine sarıldığımı hatırlayamadım. Sadece sarılmak istediğim birine.

Bu defa ona dokunduğumda irkilmedi. Gary ya da bardaki diğer insanlar bizi izlemiyorken hiç de yapay davranmıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sorsa da vücudu direnmiyordu. Ufak bedeni hiçbir şikâyetle bulunmadan benimkine doğru yaslandı.

“Nişanlıma sarılıyorum işte,” diyerek parmağındaki pırlanta-ya dokundum.

Kolumun korumasına sığınma şeklini çaktırmamak için bir homurtu çıkararak güldü. Üşüyor olamazdı ama kendini bana bastırma şeklinde çaresiz bir şeyler vardı. “Tamam. Peki. Bu alış-tırma mı?”

Alıştırma.

Tek bir basit kelime beni sertleştirmemeliydi. Her nasılsa *alış-tırma* bunu başardı. Bailey ile alıştırmalarını yapabileceğimiz pek çok şeyin zihnime dolmasına neden olmuştu. Ona gösterebileceğim şeyler.

“Evet, Taş Bebek. Alıştırma.”

Aramıza sessizlik çöktü. Gerilim yükseldi.

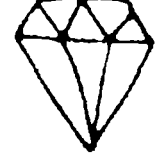
Ardından, “Hey, Beau?”

“Evet?”

“Bu da olmaz.”

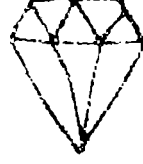
Güldüm. Sonrasında konuşmadık. Gerek yoktu.

Nehir kenarında yan yana oturduk. İkimiz de iyi olmamayı sorun etmeme alıştırmaları yaptık, birlikte...

9

Bailey

Lance: Neredesin? Gel bir şeyler iç.

Aaron: Evet, sana bakmaya geldik ama evde değildin.

* * *

Sıcak ve sert bir şeye sımsıkı sarılmış halde uyandım. Yanağımı pamuklu kumaşa sürterek hayatımdaki en iyi uykulardan birine dönmeye çalıştım. Yumuşak bir esinti yanağıma çarptı ve çok geçmeden yastığımda... kalp atışı olduğunu fark ettim.

Donakalırken gözlerim hızla açıldı. Sabahın erken saatlerinde gökyüzü soluk mavi bir tonda idi ve Beau'nun "alıştırmasının" bütün gece sürdüğünü fark ettim.

Birbirimize yapışmıştık. Yanağım kalbinin üstündeydi, o da bana doğru kıvrılmıştı. Üstteki kolu kalkan gibi beni kafese almıştı.

Tüm zamanların en iyi askerinin sarıldığı bir oyuncak ayı da olabilirdim.

Düzeltilme: *nişanlığının sarıldığı.*

Çenemi aşağıya doğru eğerek dikkatle kollarının arasında döndüm, sırtıma vuran sıcaklığının tadını çıkararak yüzükparmağımı süsleyen pırlantaya baktım. Bu çok fazlaydı. Çok ama çok fazla! Bu sadece benim gibi bir kıza ait olmamakla kalmıyordu, aynı zamanda Beau'nun benim dünyamın işleyiş şeklini anlamadığının bir başka kanıtıydı.

Güzel şeyler çalınır. Hikâyenin sonu.

Benim güzel şeylerim olamazdı. Bana göre değildi. Ben de onlara göre değildim.

Sarılmanın tadını çıkarmayı bitirir bitirmez ona söyleyecektim. Yüzüğü geri götürmeye onu zorlayacaktım. Onu karşıma oturtacak ve bir anlaşma yapmış olmamıza rağmen aramızdaki kumlarda hâlâ bir sınır olduğunu anlamasını sağlayacaktım.

Bu sınır...

Neredeyse çocuksu bir şekilde dudaklarını şapırdatarak döndü ve üstteki bacağını üzerime atıp beni kendine çekerken...

Kocaman sabah ereksiyonunu bana sürttü.

Şimdi gerçekten olduğum yerde donakaldım.

Gerçek bir adamın gerçek bir ereksiyonu *bana* sürtünyordu.

Sürekli bunu düşünürdüm. Ne yapacağımı?.. Nasıl hissetti-receğini?..

Bunu *rüyamda* görmüştüm.

Yirmi iki yaşında bâkire olmak beni bir şekilde... erdemli gösteriyordu. Kafamın içiyse bambaşka bir hikâyeydi. Çünkü evet, bâkireydim... ama V-kartıma* umutsuzca yapışmak derdinde de değildim. Aslını söylemek gerekirse, ondan kurtulmaya oldukça hevesliydim.

* “Bekâret kartı” anlamına gelen “virgin card” ifadesinin kısaltılmışı. (ç.n.)

Yani dildo koleksiyonumu gördünüz mü? YouPorn arama geçmişimi? Yıllar önce kızlık zarımı bozan Jensen Ackles olduğunu hayal ettiğim silikon vibratörümü?

Yok, bir boku saklamıyordum. Aşırı azgındım ve bu enerjiyi atmak için uğraşmaya değecek kimse yoktu. Çaresiz durumdaydım...

“Şeker memeli, kıcını bana mı sürtüyorsun sen?”

Kalçamı hızla ileri kaçırdım ve cıyaklayarak aramıza mesafe koymaya çalıştım. Dönüp ona baktığımda söyleyebildiğim tek şey, “Bana şeker memeli diyemezsin,” oldu, soğutabilecekmişim gibi ellerimi yanan yanaklarımın üzerine koydum. Orada geri sayım tuşum varmış gibi. Olsa tam ideal olurdu.

Beau kolunu başının arkasına yaslayarak bana sırtıttı. “Sorun ettiğin kısım bu mu?”

Burnumu çekerek yüzümü havaya diktim, aşağılanmamın beni yerin dibine sokmasını reddediyordum. Utanmam gereken yerde başımı dik tutarak yıllar geçirmiştım. Elimi uzatıp eteğimi düzelttim.

“Burada uzanmış, seni güvende tutuyordum. Uyuyordum. Sessizce kendi halimdeydim. Ve sen tutmuş kendini benim...”

“Dur!” Onun sesini kesmek için fiziksel bir bariyer gibi elimi kaldırdım. “Sadece dur. Uyuyordum,” diye yalan söyledim.

Beau’nun sırtışı büyüdü, zırvaladığımı biliyordu. Siktir, çok güzel görünüyordu. Saçında kum, yüzünde kirli sakal, ten rengi tişörtü o bronz karın kaslarına dair bir görüntü sunacak kadar yukarı sıyrılmış...

“Yaptığının farkında bile değildim,” dedim, gerçekleri aslında apaçık yalan olduğunu düşündüğüm şekle büründürmeye çalışıyordum.

Kaşlarını bana doğru kaldırıp indirdi.

“Offf! Dur! Önce sen kocaman ereksiyonunu bana bastırdın!”

Kahkaha atarak sırtüstü döndü, eli yüzünü ovuşturuyordu, bu da kollarının belirginleşmesinden başka bir işe yaramadı.

Ama beni ele geçiren şey kahkahası oldu. Sıcak ve dolu doluydu. Tüm vücudumda titreşerek midemin kasılmasına neden oldu. Tam da bacaklarımın arasından bir şehvet sarsıntısı olarak bana çarptı.

“Neden gülüyorsun? Komik değil. Aşırı tuhaf.”

“Komik çünkü bunu biliyorsan, uyumuyorsundur.”

Siktir.

Üzerimdeki kumları silkeledim ve bunu bir gösteriye dönüştürdüm; böylece Beau’ya ve onun salak, bilmiş sırtışına bakmak zorunda kalmazdım. “Şey... eğer bunu biliyorsan, sen de uyumuyorsundur,” diye karşılık verdim.

“Evet ama ben uyku serserniydim. Aylardır bu kadar iyi uyumamıştım. Vücudum kutlama yapıyordu.”

Ona bir bakış attığımda bana göz kırptı ve tekrar gergin pelte yığınınına dönüşüverdim.

“Senin bahanen ne?” diye sataştı, hâlâ sırtüstü yatıyordu. Onun gibi bir adam için bunun, özellikle savunmasız bir pozisyon olduğunu fark ettim.

Yanına diz çökerek aşağı yukarı 1.93’lük sağlam kas yığınınını inceledim.

Vücudu iyi güçlendirilmiş bir makineydi.

Üzerime yaslandığını hayal ettim. Girip çıktığını.

“Azgınım,” deyiverdim, yalan söylememeyi tercih ederek. Anlamı neydi ki? Zaten görebiliyordu.

Gri irisleri birkaç kalp atımlık süre boyunca benimkilere kilitlendi. Kahkahayı patlatmasını bekliyordum ama o sadece gözlerini bana dikti.

“Ne? Bu senin için fazla mı korkutucu oldu? Kadın olduğum için mi? Yirmi iki yaşındayım ve yemin ederim ki sırf denemek için gidip önüme geleni becerecek kıvamdayım.”

Şimdi de inledi, ellerini yüzüne kapatmıştı. “Bailey.”

Gözlerimi aşağı indirince uzunluğunun şortuna baskı yaptığını gördüm. Gözleri kapalıyken rahat bir tavırla elimi uzatıp boyutunu anlamak için karşılaştırma yaptım.

Bilimsel meraktan.

“Bana böyle şeyleri söyleyemezsin.”

“Neden?” Bir homurtu çıkardım, aletin elimden büyük olduğunu fark edince tüm vücudumda bir heyecan dalgası dolandı. “Biz nişanlıyız. Alistırma yapıyorum, unuttun mu?”

“Şu an tam olarak neyin alıştırmasını yapıyoruz? Patlayacak noktaya gelene kadar aletimi sertleştirmek dışında?”

Başımı salladım, gözlerimi penisine dikmişim, bu konuda gayet olgun ve gerçekçi hislere sahiptim. Hayır, bu iyiydi. *Normal*. “Seks hakkında konuşma alıştırması yapıyoruz. Bir gün yapacağım zaman bu konuda açık olmalıyım, değil mi? Yani bir adamla şey hakkında konuşabilecek kadar rahat olmalıyım, şey...” Doğru kelimeleri ararken ellerimi salladım. “Vücutlar. Vücutlar hakkında konuşabilecek kadar rahat olmalıyım. Vücutları görmek hakkında da.”

“Öyle mi?” diye ellerinin arkasından karşılık verdi. “O zaman bana şu an ne kadar ıslandığını söyle.”

İşte bu soru kafamdaki düşünceler silsilesine bir son verdi.

Ellerini yüzünden çektiğinde hiç bilmediğim bir ifade takındığını gördüm. Gözleri karararak neredeyse titanyum rengine döndü ve aşağılara bakındıkça daha çalkantılı hale geldi.

“Kazaktan kurtul ve meme uçların sertleşmiş mi, bir bakalım.”

Ağzım açıldı ama bir cevap veremedim.

“Seks hakkında konuşma alıştırmaları mı yapmak istiyordun? Hadi yapalım.” Hırıltılı sesi bir dokunuş gibi tenimi titretti. Her nasılsa, aleti şortunu daha fazla doldurdu.

Sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra aşağı uzanıp kazağı çıkardım ve ellerimin arasında kucağıma indirdim. Parmaklarım kazağa saplanmıştı, onun... daha aşağıyla ilgili soru sorma ihtimaline karşı kalkan olarak kullanıyordum.

Başımı eğip aşağı baktığımda sert meme uçlarımdan elbisemin ince pamuklu kumaşından tam olarak onu işaret ettiğini gördüm, sanki vücudum bana “*İşte bu adam! Bunu yap!*” diye çılgılık atıyordu.

Cesaretim karşısında bir an şaşırırdıktan sonra bu ifade kayboldu.

Ardından homurdandı:

“Siktir, biliyordum.”

Dili dudaklarının arasından fırladı, ama pozisyonunu değiştirmek ya da bana uzanmak için hamle yapmadı.

Kasıklarına bir kez daha bakma riskine girdim ve elini indirip kendini düzeltmesini izledim, bunu yaparken benden alçak sesli bir inleme kurtuldu. Beynim dönüyordu. Bu nasıl hissettirirdi? Tadı nasıldı? Çok rahat bir tavırla, kendinden çok emin bir şekilde yapmıştı.

Bahse varım ki o şekilde düzüşüyordu. Bunu iyi yaptığını *bilerek*. Beceriksizlik yok. Tutulma yok.

Bahse varım ki Beau Eaton, bir kadın vücudunu profesyonelce idare ediyordu.

“İsladın mı Bailey?”

Booom! Alın işte kanıtı.

Sırtımdan aşağı bir ürperti inerken gözlerim yavaşça kapandı. Bacaklarımı birbirine yapıştırdım ve kazağı kucağıma daha

çok bastırdım; kalçalarım belli belirsiz kıvrılırken amımın hareketini hissettim.

“İslaksın, değil mi?”

Gözlerimi açmadım, çünkü şu an ona bakmayı kaldırılabileceğimi sanmıyordum.

“Söyle bana...”

Nefes nefeseydim, vücudum giderek ısınıyordu. Bu çok fazlaydı. Seks hakkında konuşmak bir şeydi, ama şimdi kendimi alev alacak gibi hissediyordum. İşin aslı, bu şey Beau’yla her ne sınır belirlediysek hepsini bulanıklaştırıyor gibiydi. Ona dokunmam -onu öpmem- gerekeceğini biliyordum, ama insan içinde olacaktı. Gösteri için olacaktı.

Şu an her ne oluyorsa? Bunların hiçbiri değildi.

Mahremdi. Samimiydi. Burada başka birinin olmadığı göz önünde bulundurulursa... gösteri için de değildi.

Ayağa kalkıp nihayet gözlerine baktım, ki orada artık kafa karışıklığı vardı. “Sana söyleyeceğim tek şey şu: Ben karavanıma dönüyorum ve iş başvuruları yapmak üzere temizleneceğim.”

Göğsü yükselip alçaldı ve az önce onu artık nasıl silkeleysem durumu anladı. Ama direnmedi. Gözlerini kırpıştırarak netleştirdi; sanki az önce ikimizin de bedeni ele geçirilmişti ve şimdi de gerçeğe dönmüştük.

Elini yere koyup kendini iterek doğruldu, uzun bacaklarını açarak önümde durdu. Ve şimdi tepemde dikiliyordu.

Başını eğip ayaklarına bakarken, kumun üzerinde ayak parmaklarını oynattı. Gün ışığında oradaki hasar açıkça görülüyordu. Deri biraz fazla gergin duruyordu. Pürüzsüz yerler. Büzülmüş yerler. Daha kırmızı yerler, daha beyaz yerler. Ayağının taraklı kısmının bittiği yerde tekrar pürüzsüz, normal tenine geçiyordu.

Sınır. Bir tarafı tüm acıyı saklıyordu ama orayı örterseniz? Hiçbir şey olmamış gibi kalırdı.

Soracak sorularım vardı ama sustum. İnsanların sırf merak-tan travmanızı araştırmasından daha kötü bir şey yoktu.

Bu hissi bilirdim ve Beau'yu buna maruz bırakmayacaktım. Hikâyelerini bana anlatmak isterse anlatırdı.

Baktığımı fark edince yüzünü buruşturdu. Yüzündeki bakışı tanıyordum çünkü ben de tecrübe etmiştim.

Utanç.

Onu bu durumdan çıkarma dürtüsü hissettim.

Bakışlarım boynundaki askeri künyeye kaydı. Oraya uzandım, zincirdeki çıkıntılar parmaklarımın arasından kaydı ama gözlerini ayaklarına odaklanmış olarak kaldı.

Zinciri çekerek irkilmesine neden oldum ve o andan onu çıkardım. “Bunu yapma,” dedim.

“Ne yapmayayım?” Kaşları çatıldı.

Tekrar çekerek onu kendime yaklaştırdım. “Aptala yatma. Ve utanma.”

Geri adım atıp kendime biraz alan tanımaya çalıştım, çünkü bana şu anki bakış şekli elimi kolumu bağlıyordu. Büyük elleri hızla hareket ederek belime yerleşti ve beni kavradı.

Beni hareketsiz halde getirdi.

Alçaktaki sabah güneşi ağaçların tepelerinden bembeyaz parlıyordu ve Beau gözlerini dikmiş bana bakarken, ona dünya dışı bir etki verdiğine yemin edebilirdim.

Başını eğip burnunu yanağıma sürttü. Başımı yana eğerek parmaklarımı zincire daha sıkı doladım, dilim dudaklarımın arasından fırladı.

Beni öpecek mi?

Dudaklarımız neredeyse temas edecekti ama hareket edemeyecek kadar afallamıştım.

“Utanmak mı?” Kelimeleri mırıldanarak söylemişti ama daha fazla yaklaşmadı. Nefesinin sıcaklığını nemli dudaklarımda, derin bariton sesinin titreşimini boğazımda hissettim. “Az önce ona sorduğum soruya cevap vermeyi reddeden kızdan gelince manidar oldu, senin...”

Onu iterek geri çekildim, göğsüm az önce koşmuşum gibi hızla inip kalkıyordu. Burun deliklerim yanarken kendimi toplamaya çalıştım. *Yine.*

Kendime gelerek elbisemi silkeledim ve konuşmayı farklı bir yöne çevirdim. “Tamam, şey... ben eve gidiyorum. Seninle görüşürüz.” Ona üstünkörü bir şekilde gülümsedim, zorlama bir gülümseme. Sadece bir anlığına ona döndükten hemen sonra bakışlarımı etrafımda gezdirdim ve süper ilginçmiş gibi yere odaklandım.

“Abilerin ne olacak?”

Soruyla dikkatimi tekrar kendine çekti ama elimi sallayarak onu savuşturdu. “Yok. Dün gecedan sonra uyuyorlardır. Babam ortalıkta olmayınca hizaya girmiş gibi bile yapmıyorlar.”

Beni biraz fazla yakından değerlendirdi. Çenesinde bir kas attı, bu da bana inanmadığını ya da cevaptan hoşlanmadığını gösteriyordu. Ondan yayılan öfkenin keskinliğinden tedirgin oldum.

“Tamam, şey...”

“Aileme en kısa sürede söylememiz gerek. Başka birinden duymaları onlar için tuhaf olur.”

“Bu gece boşum. Biz...”

“Tamam. Ne ayarlayabileceğime bakıp sana bildiririm.”

Şimdi çok ciddiye. Saçma yapışan yaprak hariç. Görüntü karşısında dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Beau’nun yanında rahatsız olacağımı, bu anlaşmadan rahatsızlık duyacağımı düşünmüştüm. Ama değildim. Ona resmen

meme uçlarımı göstermiştim. Ama şimdi burada durmuş, seks ve vücutlar hakkında kolaylıkla konuşabilen iki yetişkin gibi sohbet ediyorduk.

“Harika. Şey...” Ayaklarımın üstünde sallanarak bu sohbeti bitirmek için bir yol düşündüm, buradan nereye varacağımdan emin değildim. “Şey için... alıştırma için teşekkürler.” *Alıştırma* kelimesi garip bir kahkahayla çıkmıştı, kendime başımı sallarken bakışlarımı yine aşağı indirdim.

Sadece şortundaki şişkinliğin hâlâ orada olduğunu görmeme yaradı.

Bu sahte, sahte, sahte.

Aniden kendimi daha az yetişkin hissettim. Sersemlemiş ve kararsız hissediyordum, gidip yastığıma doğru çığlık atmak ve son birkaç günde yaşadıklarımın yoğun bir analizini yapmak için buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Böylece nehir yatağının bu tarafında oluşturduğum, pek de görünmeyen patıkaya doğru fırladım. Çünkü Beau, onun büyük aleti ve kendim arasında biraz mesafe bırakmam gerekiyordu.

Alçak sesli bir kıkırdama ensemini gıdıkladı.

“Bailey, eğer bunun altından kalkacaksak epey bir alıştırma yapmamız gerekecek.”

“Nedenmiş o?” diye omzumun üstünden seslendim, ona dönmeyi reddediyordum.

“Çünkü benim yanımda böyle ürkek davranırsan kimse delice âşık olduğumuza inanmaz. Ve onların kışkırdan inmesine ihtiyacım var.”

Bir kahkaha patlattım. Bu şey tamamen *saçmalıktı*. “Pekâlâ, onların önünde ıslak olup olmadığımı sorma işte.” Toprak setin tepesine ulaştığımda artık nefes alacak alanım olduğu için daha kontrollü hissediyordum. Ellerimi kalçama koyup gözlerimi ona

diktim, hafifçe nefesimi salıp temiz sabah havasını içime çektim.
“O zaman sorun yaşamayız.”

Yüzünde tekrar o haylaz gülümseme belirdi ama bu hiç de oyun değildi; içinde biraz tehlike izi de barındırıyordu. “Ama ıslak olacaksın, değil mi?”

“Hayır. Çünkü bu sahte, hatırladın mı?”

Şimdi geriniyordu, ellerini başının arkasına atıp bir Cheshire kedisi gibi sırıttı. “O sert meme uçlarını numaradan çok iyi öyle yaptın, şeker memeli.”

Kesinlikle boyumu çok *ama* çok aşan işlere kalkışmıştım.

Ve bu güzel, hasarlı, kafa karıştırıcı adama bakarken düşünemediğim tek şey...

Ben ne bok yedim?

10

Beau

Beau: Bu akşam altıda akşam yemeği. Aileyle her şey ayarlandı.

Bailey: Tamam. Yürüyerek gelmem gerekecek.

Beau: Neden?

Bailey: Tekerim patladı.

Bailey: Aslında dört tekerim de patlak.

Beau: Oraya geliyorum. Hemen.

Bailey: Neden?

Beau: Çünkü dört patlak teker kaza değildir. Kimsenin rasgele dört tekeri birden patlamaz.

Bailey: Araziye bir Eaton'ın girmesinin abilerimin hoşuna gideceğinden emin değilim. Buraya gelme. Senin için güvenli değil.

Beau: Bailey, onların neden hoşlandığı sikimde değil.

* * *

Jansen arazisinde lanet yer benimmiş gibi sürüyordum. Bailey'yi korkutmamak için sakın davranacaktım ama bir şeyler kırmak istiyordum. Her zaman içimde olan öfke, şimdi rahat vermeyecek kadar yüzeye yakın bir yerde kaynıyordu.

Parmaklarımı kamyonetimin direksiyonuna sıkıca sararken, baskıcı bir pislik gibi görünmemek için ona söylemeyi planladığım şeyleri kafamdan geçirmeye başladım.

Ana evin önünden geçerken ihmal karşısında biraz şoka uğradım. Her tarafta yıpranmış boyalar görölüyordu ve bazı pence-releri koli bandıyla sabitlenmiş karton levhalar kapatmıştı.

Yırtık pırtık elbiseler bir ipte asılı duruyordu, ne kadar zamandır orada olduklarını merak ettim. Bira kutuları bahçede, arka kapıdan sadece birkaç adım ötede büyük bir yakma varilinin etrafında kümelenmişti.

O varil eve güvenli olmayacak kadar yakındı. Geri zekâlılar.

Bu arazinin çöp olduğunu biliyordum, ama ilk elden görmek –Bailey'nin bu bakımsızlığın içinde büyüdüğünü bilmek– göğsümde bir şeylerin sızlamasına neden oldu.

Bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Nehir kenarında kendi kanından insanlardan saklanmak zorunda kalmamalı ya da dünyada en çok güvenmesi gereken kişilerin kendisinden bir şeyler çalmasından endişelenmemeliydi.

Sürmeye devam ederek ağabeylerinin ev dediğı bok çukurundan geçtim ve onun yaşadığını bildiğim yöne, nehre doğru ilerledim.

Ağaçlı arazide, tekerlek izlerinde biriken kuru böğürtlenlerin üzerinden geçerek onların mülklerinde ilerledim. Açıkça sıfır bakım yapılmıştı.

Öfke kaynamaya başladı, yakıcı atakları beni kamçılıyordu.

Köşeyi döndüğümde ise sıcaklığın yerini soğuk bir odaklanma aldı. Denizaşırı yerlerde kazandığım bir odak. Hayatta kalmak için yapmaya mecbur olduğumu bildiğimden, insanları öldürüp hayatıma nispeten etkilenmemiş halde devam etmemi sağlayan türden bir odak.

Bailey karavanının metal basamağına oturmuş, ağlamaktan şişmiş gözlerini siliyordu.

Kamyonumdan indim ve olduğum yerde dönerek toprak zemine saçılmış eşyalarını inceledim.

Kıyafetler, makyaj malzemeleri, takılar, kâğıtlar...

Nihayet onunla tekrar yüz yüze geldiğimde ise elinde fazla kullanılmaktan dikişlerinden kurtulacak gibi görünen pelüş bir at tutuyordu.

Sadece artık buna gerek yoktu. Yan tarafında bir kesik vardı. Bailey'in gözleri gözlerimi bulurken, elleri hâlâ malzemeyi atın içine geri doldurmaya çalışmaya devam etti.

Oyuncağın onun için anlamını sormama bile gerek yoktu. Küçük kahverengi at, kuşkusuz hayatında çok az konfora sahip olan küçük bir kıza rahatlık sağlamanın tüm yıpranma ve hasarını gösteriyordu.

"Bunu... kim yaptı?" dedim sertçe, sesim alçak bir homurtuydu.

Bailey çılgın gibi gözlerini kırptırdı. "Sorun değil. Ben temizlerim. Dün gece kaçarken karavanımı kilitlememiştim. İçeri girmişler." Hıçkırdı ve bana fazlasıyla hüznü bir şekilde gülümsedi, ardından pelüş atı ayaklarının dibindeki çöp kutusuna fırlattı. Bunu yaparken o tarafa bakamadı bile. Yüzünü çevirdi, bakışları başka yöne dönmüştü.

İrkildim. Onun oyuncağı atışı karnıma darbe gibi indi. Nefesimi kesti.

“Sadece eşya. Yerini doldurabilirim.” Küçük kamyonuna bakarken gözleri yeniden doldu. Yıpranmış görünümüne rağmen eski Ford Ranger’ın karavanına giden zorlu yolu yeterince iyi idare ettiğini düşündüm. Ya da eskiden ediyordu. Şu anda jantlarının üzerindeydi; havası indirilmiş olmaktan öte, dairesel şeklin üzerinde siyah lastik parçalanmıştı.

“Bu sadece...” Sesi çatlarken elinin tersini dudaklarına bastırdı. “Şu an bunu karşılayamam.”

Onu yakalayıp sıkıca sarılmak için ellerim sızlıyordu, ama onu kırabileceğimden endişeliydim. O fazla kırılmalıydı, ben ise fazla öfkeliydim.

Bailey’yi ağlarken görmek, birilerinin canını yakmayı isteme neden oluyordu.

Muhtemelen ağabeylerinin.

“Bailey, burnumu sokmak istemem ama bu kadar çalışırken bunu nasıl karşılayamıyorsun? Bunu ödeyen sen olmamalısın, orası kesin, ama...”

Ayağa kalkıp yerde bir şeyleri itelemeye başladı. “Çünkü ben bir geri zekâlıyım. Nedeni bu. Abilerim benden astronomik bir kira alıyor, bu yüzden ben...”

Elimi kaldırdım. “Pardon, ne? Burada yaşamak için senden kira mı alıyorlar?”

Yüzü alev aldı. “Temel olarak mülkün üzerindeki krediyi ödüyorum. Ya da ikinci krediyi.”

“Neden her şeyi ödeyen tek kişi sensin?”

“Bilmem.”

“Bailey...”

“Ne Beau?” diye çığlık atarak bana döndü. “Bunun ne kadar boktan olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kasabada hiçbir yeri kiralayamam, çünkü kimse beni onaylamaz. Radarlarına ta-

kılmamak için çok çabalıyorum. Yeni bir başlangıç için çok çabalıyorum. Sonra içimde suçluluk duyan şu parçam var; onlara bir şey borçluymuşum gibi. Baştan başlamayı hak etmiyormuşum gibi. Nasıl oluyor da ailemin geri kalanından daha iyi olduğumu ve bundan daha iyisini hak ettiğimi düşünebilirmişim gibi?” Etrafını işaret etti. “Büyüdüğüm yere kıyasla burası birinci sınıf bir hayat.”

Yakıcı patlaması nefesini kesti. Benim nefesimi kesti.

Ellerini yüzüne bastırdı, burnumu arasına sokarak geceyi geçirdiğim ipeksi saçlarını geriye çekti. Serin kayaların ve saçlarındaki naneli bir şeyin kokusu bütün gece beni sarıp sarmalamıştı.

“Sadece çok yorulдум,” dedi, sesi küçücük ve haraptı. Omuzları düştü ve altın renkli yanağından bir damla yaş indi. “Her şeyin üstesinden gelmek için çok çalışıyorum, ama mücadele etmekten de çok ama çok yorulдум.”

Yine ellerim sızladı. Bu defa gözyaşını silmek için.

Daha fazla direnme zahmetine girmedim. Üç uzun adımda önünde durdum. Onu kendime çektim, bir kolumu omuzlarına dolayıp bir elimle başının arkasını kavrayarak onu göğsüme bastırdım.

Çünkü o hüzünlü gözlerine bakmayı kaldıramıyordum.

Ağlamasını bekliyordum ama ağlamadı. Kollarımda gevşeyerek bütün gece yaptığı gibi gövdeme yaslandı.

Benim yanımda yorgun olacak kadar güvende hissediyordu sanki. Gardını indirecek kadar.

Bunu sürekli yapabilmesini istiyordum, bu yüzden daha en başta buraya söylemeye geldiğim şeyi söyledim. Hatta şimdi, öncesine göre daha da emindim. “Artık burada yaşamayacaksın.”

“Ben öylece...”

“Nişanımı burada yaşatmam.”

“Beau.” Sesi beni azarlar gibi olsa da vücudu daha da yumuşadı.

“Ne Bailey? Burada kalmanı sorun etmediğime kimse inanmaz. Sadece bu mantığa göre düşün.”

Kollarımı şimdi biraz daha sıkı bir şekilde etrafına doladım. O kırılmazdı.

“Tekerlerim ne olacak?”

Burnunu çekti ve avucumu yatıştırıcı bir şekilde başından kaydırarak saçlarını okşadım. “Ben ilgileneceğim. Her şeyle ilgileneceğim.”

* * *

“Onu yıllardır hareket ettirmedim. Sorun olmayacağına emin misin?”

Bailey yanımda emniyet kemeri bağlı halde güvendeydi, ama kamyonetimin arkasına bakmadan duramıyordu.

Karavanının bağlandığı yere.

Çünkü artık orada yaşamıyordu.

Evimde yanıma taşınmayı reddetmişti, ben de onu komşum yaptım.

Ben karavanını o cehennem çukurundan çıkarmak için kamyonetimin kancasına bağlamayı kendime görev edinirken, o elleri belinde ve ağzı bir karış açık halde orada durmuştu.

O gerzekler kamyonetinin lastiklerini kesmişler ama karavanınkilere dokunmamışlardı. Ben de bunu avantajıma kullandım.

“Bailey, sorun yok. Yavaş gidiyorum ve çok uzak değil.” Penceremi indirmiştım, yolda giderken rüzgârda uçuşan çöp poşetlerinin sesi duyuluyordu.

“Özür dilerim.” Tekrar önüne dönerek koltuğuna çöktü.

“Niçin?”

“Dünyadaki en ilgi isteyen nişanlı olduğum için.”

Bunun üzerine bir homurtu çıkardım. “Sürekli ilgi istemekten o kadar uzaksın ki, inanılır gibi değil. Dün gece benimle yerde uyudun.”

Pencereden dışarı bakarken dudaklarına yumuşak bir gülümseme yerleşti. “Evet, aslında o hoşuma gitti.”

Katı bir şekilde başımla onayladım. “Aynen. Aylardır çektiğim en iyi uyku derken yalan söylemiyordum. Hap yok. Alkol yok. Sadece sert zemin, temiz hava.”

Ve o. İşe yaramaya en çok yaklaşan şey buydu.

Dilek Kuyusu Çiftliği’ne vardığımızda üzerimize sessizlik çöktü. Bugün Cade’e yardım etmem gerekiyordu. Ordudan ayrıldıktan sonra onun sağ kolu olmayı planlamıştım. Herkese yapacağımı söylediğim şey buydu.

Burada büyümeme rağmen bir şeyi fark etmekte başarısız olmuşum: Ben çiftçi değildim. İnekleri umursamıyordum. Arazide çalışırken asla eğlenmiyordum.

Ağabeyim her sabah aile çiftliğini idare etmeye adanmış bir şekilde uyanıyordu.

Ben her sabah bundan dolayı dehşete kapılarak uyanıyordum.

Ama hepsini hayal kırıklığına uğratma fikrinden de nefret ediyordum. Bu yüzden kalkıp işi yapıyordum. Bailey ile bu açıdan benzerdik; ailelerimizi, yapmayı bildiğimiz tek şekilde desteklemek için hoşumuza gitmeyen şeyleri yapıyorduk.

Sadece benim ailem onunkinden katbekat iyiydi ve onları hayal kırıklığına uğratmak katbekat zordu.

“Pekâlâ, şeker memeli.” Sessizliği şaka yaparak bozdum. “Kalenî nereye kurmalıyım? Nehre mi baksın?” Evimin baktığı yönü işaret ettim. “Gündoğumu için doğuya mı? Günbatımı için batıya mı? Dünya ayaklarının altında.”

“Ama evin *hemen* burada.” Yaklaşık on metre ötedeki modern evi işaret etti.

“Evet.”

“Seninle *birlikte* yaşamayacağımı söylemiştim.”

“Bu benimle yaşamak değil ki. Bana komşu olarak yaşamak.”

“Gerçekten yakın. Fazla yakın.” Kollarını kavuşturarak gözlerini kısıtı.

“Bence kusursuz mesafe.”

Dişlerini sıkarken çenesi gerildi. “Bu benim evim ve ben fazla yakın diyorum. Orası nasıl?” Uzaktaki ince huş ağaçlarından oluşan bir koruyu işaret etti.

“Hayatta olmaz.”

“Neden olmaz?”

“Çok uzak.”

“Yeterince uzak.”

“Âşık iki insan aynı arazide neden birbirinden o kadar uzak ayrı evlerde yaşasın ki?”

Asıl aklımdan geçen, “*güvenli değil*” düşüncesi idi. Bugünün ışığında? Dün gecenin ışığında? Orada bir şeyler yanlış giderse ona ulaşmam çok zaman alırdı. Sesleri duymazdım. Işıkları görmezdim.

Şu noktada bekçi köpeği gibi kapısının önünde uyusam da olurdu.

Gözlerini bana dikti ama öfkeli bir tavır içinde değildi. Daha çok, beynimin dakikada bir kilometre hızla çalıştığını görebiliyor gibiydi. Ardından bakışlarını kaçırdı. “İyi. Nehre baksın.”

Ona sırttıktan sonra küçük karavanı doğru şekilde hizalamak için direksiyona döndüm. Çok bir önemi yoktu gerçi, çünkü burada uzun süre kalacağını sanmıyordum. Pes edecek ve evime taşınacaktı.

Sonrasında da yalnız kalmam gerekmeyecekti.

“Ve bana şeker memeli demeyi kes,” diye eklerken sesinde inatçı bir tını vardı.

Hiç umurumda değildi çünkü bu, onun ağlayışını duymaktan katbekat iyiydi.

“Şeker o zaman.”

11

Bailey

“O raya girmeden önce alıştırma yapmamız gerekir mi?”

Ellerim emniyet kemerinin tokasında donakaldı ve dönüp Beau'ya baktım.

Karavanımı getiren ve içerideki her şeyi yeniden düzenleme yardım eden adam.

Korktuğumda bütün gece benimle kalan, ona ihtiyacım olduğunda kirli sudan yürüyerek geçen adam. Çok daha yaşlı, çok daha tecrübeli olan. Sıradan bir sohbet yürütüyormuşuz gibi bana ıslak olup olmadığımı soran adam.

Yeni nişanlım ve benî birazdan ailesiyle tanıştıracak olan adam. Onu seven ve onun için en iyisini isteyen *mükemmel* ailesiyle.

“Neyin alıştırması?”

“Şey, bilmem ki. Sanki ödünü patlatıyormuşum gibi bakıyosun bana.”

Dudak büktüm. “Ödümü patlatmıyorsun.”

“Neden suratında sürekli o ışık görmüş tavşan bakışı var o zaman? Gary’ye açıklarken bile zor dayandın. Sana dokunduğumda irkilecek misin? Öptüğümde?”

“Neden bir aile yemeğinde bana dokunasın veya beni öpesin ki?”

“Nişanlıyız diye?”

Hızla başımı iki yana salladım. “Hayır. Sadece onlara uluorta sevgi gösterilerinden hoşlanmadığımızı söyle.”

Beau bana dik dik baktı. “İnsanları biraz ikna etmemiz gerekecek. Sonuçta bu haber onları gafıl avlayacak.”

Buradan defolup, bunu bir tür çok gizli görev saçmalığına çeviren süper askerden uzaklaşmak için kapı koluna uzanmak üzereyken aniden durdum.

“Dur bir saniye.” Dönüp onun heykel gibi yontulmuş çenesine ve aptal yüzüne baktım. “Onlara *hiçbir şey* söylemedin mi?”

İfadesi hissizdi. “Hayır. Yarabandını hızla söküp atmanın en iyisi olduğuna karar verdim. Sen orada olursan, beni kapsamlı sorguya almaları daha düşük bir ihtimal olur. Tam olarak bu yüzden bunu yutturmamız lazım.”

“Sen benimle kafa mı buluyorsun? Planın *bu* mu? Özel kuvvetlerde bilmem kaç yıl... ve planın *bu* mu?”

Nefesini salıp başını koltuğunda arkaya yasladı. “Bak, bu anlaşmadan istediğim tek şey, onların beni rahat bırakması. Sen beni iş bulmak için kullanabilirsin, ben de seni onları kıcımdan indirmek için kullanabilirim. Belki de ikimiz de yanlıyoruzdur ve tüm bu olay hiç fark yaratmaz. Sadece doğal davran.”

“Bu beni geriyor. Nasıl olacak da doğal davranacağım acaba?” Çünkü Beau’nun yanında rahat hissetmeye başlamış olmama rağmen bu duygu, büyük aile toplantılarına dek uzanmıyordu.

Yanımdaki adam uzanarak elimi kaldırır ve ağzına götürürken, huzursuzdan keyifliye geçiş yaptı. Avucumu o kadar doğal bir şekilde öptü ki, neredeyse bu ilişkinin sahte olduğunu unuttu.

“Gerilme şeker,” diye tenime doğru mırıldanırken, göz ucuyla mahcup bir bakış attı. Çünkü ikimiz de bu lakabı kısaltmanın bile onu daha iyi hale getirmediğini biliyorduk. “Çoktan birlikte uyuduk. Bu çantada keklik olmalı.” Kıkırdadı ve sesi elimdeki kemikleri titretti. Tenime sürtünen dudaklar ve kirli sakal karşısında vücudumu sarsan ürpertiye bastırdım, elimi geri çekip yanmış gibi ovuşturdum.

“Tamam! İyi. Gidelim,” diye neşeyle karşılık verdim, içimde büyüyen korkuyla eşleşmeyecek kadar hızlı adımlarla kamyonetten atladım.

Beau’dan tarafa pek bakmıyordum. Bana fazla geliyordu. Ona bakmak, kalbimin göğüs kafesinde gümbür gümbür atmasını yatıştırmaya pek fayda sağlamayacaktı.

Onu yanımda hissedebiliyordum; güçlü ve uzun boylu, koruma gibi omzumun dibinde dikilen adam...

Parmaklarını parmaklarıma dolayıp rahat bir tavırla ön kapıyı açtı.

Şov başlasın!

* * *

Arka verandaya adım attığımızda herkes dondu. Sohbetler aniden kesildi. Gözler Beau ile aramızda gidip geldikten sonra birleşmiş ellerimize indi.

Buradaki herkesi tanıdığımı söylemek abartılı bir beyan olurdu. Çoğuna içki servisi yapmıştım ya da küçük kasabada barmen

olduğunuzda denk geleceğiniz şekilde bazen dolaylı olarak onlar hakkında bir şeyler *duymuştum*.

Burada demek istediğim, orada burada dedikodulara kulak misafiri olmuştum.

Ailenin reisi Harvey Eaton, ahşap verandadaki *adirondack* sandalyesinde elinde birayla arkasına yaslanarak sessizliği bozdu.

“Bailey Jansen, seni görmek ne güzel.” Beni karşılamak için ayağa kalktı. “Beau senin de bize katılacağını söylemedi. Ama hayatta gerçek sürprizler pek kalmadı, biliyor musun? Bu da güzel sürprizlerden.” Bana göz kırptı, gözlerinde keyif oynayıyordu.

Yanaklarım yanmaya başlarken bakışlarımı sandaletlerime indirdim. Soluk sarı yazlık elbise şu an gözüme tuhaf görünüyordu, herkesi Beau’nun eve getireceği türden bir kız olduğumu düşünmeleri için kandırmaya çalışıyordum sanki.

En azından dökümlü etek sol elimi gizlemeye yarıyordu, çünkü Beau’nun parmağıma taktığı boyutlardaki bir pırlantayı gizlemek kolay bir iş değildi.

“Teşekkürler,” diye mırıldanırken, herkesin bakışlarının ağırlığı altında merdivenlere yığılmak üzereymiş gibi hissediyordum.

Herkes buradaydı. Rhett ve Summer, Cade ve Willa, Jasper ve Sloane, Theo ve Winter... Hakkında birkaç söylenti duyduğum Sloane’un annesi bile. Kucaklarında bebekler vardı ve küçük bir oğlan arkadaki alanda futbol topuyla oynuyordu.

Bana bunu yaptığı için Beau’yu daha sonra öldürecektim.

Kulağıma doğru eğildi, dudakları kulakkepçemi sıyrarak fısıldadı:

“Acayip güzel görünüyorsun.”

Ardından, az önce beni tek bir cümleyle yakıp kül etmemiş gibi, çok rahat ve kaygısız bir tavırla doğruldu. “Pekâlâ, sürpriz modunda olmanıza sevindim,” diye duyurdu. “Çünkü size bir sürprizim daha var.”

Beau etrafa bakındı, bakışları onun için ayırdıkları belli olan tek sandalyeye takıldı. Göz açıp kapayınca kadar kocaman bedenini sağlam ahşap sandalyeye yerleştirdi... ve beni de beraberinde götürdü.

Bir aile etkinliğinde herkes bizi izlerken, Beau Eaton'ın kucağında oturuyordum. Taş kesildiğimi hissettim.

Bunu şimdi herkese yutturmam gerekiyordu ama zihinsel bir felç geçirmekteydim. Elbette geceyi onun üstüne kıvrılmış halde geçirmiştım ama o numaradan hissettirmemişti.

Bu hissettiriyordu.

Sırtım dimdik ve göğsüm alevler içindeyken, kimseyle göz teması kurmamak için eteğimi düzeltiyormuş gibi yaptım.

Beau elimi bırakmadı ve sonra sol elini belime koydu. Bu elbisenin altına giydiğim şort kesim çamaşırımın bel lastiğinin tam üstüne. Avucu omurgamda yukarı doğru hareket etti, dikkatimi dağıtmaya yetecek kadar baskı uyguladı. Duruşumu rahatlatmaya yetecek kadar.

Gözleri bana odaklanmıştı, bakışlarının ağırlığı göğsüme oturan taş gibiydi. Herkesin gözü üzerimizdeyken bana o külot-eriten odaklanmayı sunmaya hakkı yoktu.

Bakışları o kadar ağırdı ki diğerlerinin zar zor farkındaydım.

Kucağında kıpırdandığımda, geniş avucu rahatlatmaktan çok uyarır gibi enseme sıkıldı. Beni ona bakmak zorunda bıraktı. Nefesimin sığ ve hızlı hale bürünmesine neden oldu.

“Sürpriz dediğiniz şey, biz izlerken siz ikinizin gözlerinizle birbirinizi becermesi mi?” diye sordu Willa rahat bir tavırla. Hemen yanıbaşındaki nişanlısı Cade ise bir eliyle yüzünü buruşturup inledi.

Diğer birkaç kişi kıkırdadı, ama bana sinirli kahkahalar gibi gelmişti.

Ben mi? Resmi olarak ölmek istiyordum.

Beau derin ve hırıltılı bir şekilde kıkırdadı ama bakışlarını çekmedi. “Hayır. Sürpriz şu: Bailey’yle evleniyoruz.”

İğne düşse duyulacak gibiydi. Yemin ederim ki kuşlar cıvıldamayı bıraktı.

Beau’nun sihirli parmakları enseme masaj yaparken elimi bıraktı, kalın kolunu belime dolayıp beni sıkıca göğsüne çekti.

Kendimi tuhaf bir bez bebek gibi hissettim.

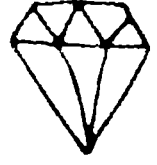
Bir Ken bebeğin kucağında.

“Şey... bizi diken üstünde tutmaktan hoşlanmadığını kim söylemiş?” diye girişimde bulundu Harvey. Yine de sözlerinde beklediğim kızgınlık yoktu, sadece şoke olmuş gibiydi.

Başımı kaldırıp bakmaya cesaret edebildiğim tek kişi Summer’dı. Beau’nun küçük kardeşi Rhett’le evliydi. Her zaman bana karşı nazik olmak için çaba harcardı, geçenlerde yapılan düğününe beni barmen olarak işe alırken bile böyleydi.

“Pekâlâ.” Bacaklarına vurarak ayağa kalktı ve verandada bize doğru birkaç adım attı. “Sizi ilk kutlayan ben olayım.” Kollarını iki yana açmıştı... sarılmak için mi? “Aileye hoş geldin Bailey.” Benim arkamdan Beau’ya bakmak için eğildi. “Bıraksana kızı. Üzerine işeyerek işaretledin, tamam. Kimse onu senden almayacak.”

Kahverengi gözleri parlıyordu ve dudakları bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Bana neden bu şekilde gülümsediğini anlayamadım. *Bunun sahte olduğunu göremiyor mu?*

12

Beau

Summer şakasını yapıp sarılmak için doğrulduğunda Bailey kaskatı kesildi.

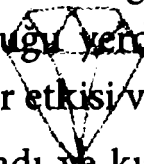
Haklıydı. Ailemi hazırlamalıydım. Onu hazırlamalıydım.

Birlikte yalnızken her şey çok kolay geliyordu. *Doğal.*

Hazırlık yapma ihtiyacı hissetmemiştim. Ama tüm hayatımı gizli görevde çalışarak, bir rol oynayarak, tehlikeye balıklama atlayarak geçirmiştim.

Bailey ise hayatını radara takılmadan, kimsenin onu fark etmemesini umarak geçirmişti. Yani Summer'a doğru hamle yaptığında, onu bırakma zamanımın geldiğini anladım. Olduğu yerde donakalsaydı, onu olduğu yerde tutardım. Ama Summer'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı: tatlı, sıcak ve hoşgörülü.

Bailey'ye kollarını doladı ve kızın omzunun üstünden bana sırttı. Ardından Bailey sarılma, sırtta vurma, el sıkışma ve tebrik silsilesinin içinde kayboldu.

Yemin ederim herkes benden çok onun adına mutluydu.

Herkes etrafımıza üşüşürken, en yakın arkadaşım, başka aneden doğma kardeşim Jasper bana çatılmış kaşlarla bakıyordu.

İçten içe, onun kandırılması en zor kişi olacağını biliyordum; beni çok iyi tanıyordu. Ama bunu yemezse bile suç ortağı olacağını da biliyordum. Onunla çok uzun zamandır yakındık. Olsa olsa, burada ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlardı.

Jasper kadar huzuruna düşkün başka bir kişi tanıdığımı sanmıyordum.

Cade öne çıkıp beni sertçe kucakladı. Aksini bilmesem, hafiften boğazım düğümlendiğini sanırdım. “Düşmüş çitler ve kırık sulama borularımız ortalıktayken bugün ortaya çıkmadığın için sana fırça çekecektim. Madem bunu kutluyoruz, bu seferlik pas geçeceğim. Yarın gerçeğe döneceğiz ama.”

İnleyerek sırtına vurdum ve gözlerimi devirdim. “Lanet keyif kaçırıcı,” diye diye homurdandım ve dudaklarının seğirdiğini görünce güldüm.

“Beau-Beau!” Rhett kirli sakallı suratında bilmiş bir sırıtişla önümde durdu, uzun kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. “Bizi sürekli ekmenin nedeni bu muydu? Hanımefendiyle gidip saklanmak için?”

Sakalımı ovuşturdum, kardeşlerimin beni darlayacağını da yıllardır ona yaptığım bokluklardan sonra Rhett’in en kötüsü olacağını da biliyordum. Onun kıza yalandan asılma, onu suç mahallinde terk etme, başı belaya girdiği her seferde onu ispiyonlama.

Evet, gözleri şu anda tüm intikam olasılıklarıyla parlıyordu.

Ama beni sırtımdan bıçaklayan Bailey oldu. Yanımda, “Evet, Beau-Beau barımda oturup bütün gece çalışmamı izlemekten hoşlanıyor,” diyerek başımın hızla ona dönmesine neden oldu.

Rhett’in gözleri daha büyük bir keyifle parlamaya başladı. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama işte buraday-

dık. Bailey'ye sıırttı, hafifçe kızarmış kızın yüzünde tereddütlü bir gülümseme vardı. Yumuşak yaz esintisi saçlarını hareket ettirince başıboş saç telleri bronz yanaklarına çarptı.

“Bu acayip sevimli,” dedi kardeşim, ikimize bakarken sesinden kuşku akıyordu.

Hiç dūřünmeden Bailey'nin eline uzandım. Gösteri için de deęildi. Olacaęını dūřündüęüm řekilde deęildi yani. Ailemi Bailey'den hořlandıęıma ikna etme ihtiyacı hissettięim için deęildi, Bailey'den *zaten* hořlanıyordum.

Onunla caka satmak istiyordum. Hayatın onun tecrübe ettiğinden biraz daha keyifli olabileceğini kanıtlamak istiyordum. Herkesin ona baktığında o sandığı şeyleri dūřünmedięini.

Bir kez, iki kez elini sıktım ve sonunda başını bana doğru eğdiğinde yüzünde dokunaklı bir ifade vardı. Bana rahatça gösterdiği bir ifadeydi bu. Çünkü ne beklediğinden emin değildim. Herkesin ıldırmasını mı? Kötü davranmasını mı? Ona “Süprüntü!” diye bağırıp beni ondan kurtarmaya çalışmalarını mı?

Hayır, benim ailem böyle değildi.

“Tanrım, ikinize bir baksana. Ben bunu nasıl kaçırdım? Bailey şu son birkaç yıldır The Railspur'da bizim garsonumuz.” Rhett hâlâ atlatamamıştı.

Jasper birasından bir yudum alırken beni hâlâ dikkatle ince-liyordu. Yargılamıyordu, sadece olayları anlamaya çalışır gibiy-di. “şey, Beau sürekli onu savunmak için öne atılmıştır,” dedi. “Üstelik tüm düğün eğlencesi boyunca onun barından ayrılma-dı.” Sanırım ondan bu gece alabileceklerim bu kadardı. şüpheye düştüğünün farkındaydım.

Rhett bana kaşlarını çattı. “Öyle mi? Fark etmedim bile. Son zamanlarda öylesine huysuz bir sürtük gibisin ki seni görmezden gelmeye alıştım sayılır. Ama kahretsin, bunu fark edemedim.”

Summer, Rhett'i dirseğiyle dürterek azarladı ve gözlerini iri iri açarak ona susmasını işaret etti. Bu, herkesin benim etrafımda nasıl temkinle hareket ettiğinin en iyi örneklerindendi. Beni çok sert bir şekilde dürtlerse kırılacakmışım gibi davranıyorlardı.

Dalga konusu olmak iyi gelmişti.

"Ne?" Rhett karısına aynı bakışlarla karşılık verdi. "Evet, kesinlikle huysuz bir sürtük gibi davranıyor! Şimdi de kalkmış, 'Sürpriz, biz artık Beau-Bailey olduk,' diye içeri dalıyor! Bunu göremediğim için beni dava et."

Bailey kıkırdadı ve bunu gizlemek için öksürdü.

"Beau-Bailey." Babam güldü ve yaklaşarak bir kolunu omzuma attı. Herkes nefesini tutmuş ona bakıyordu. En tuhaf zamanlarda münasebetsiz şeyler söylemek gibi bir huyu vardı. Sanırım cazibesinin bir parçası da buydu. "Kulağa iki golden retriever'in âşık olduğu bir Disney filmi gibi geliyor. Senin adına mutluyum oğlum."

Jasper yumruğunu ağzına dayadı, Willa da dudaklarını ısırды, gülmemeye çalışıyorlardı.

"Pardon, bu da neydi baba?" dedim boğulur gibi.

"Beau ve Bailey. Yani beni yanlış anlamayın, ikisi de güzel isim ama bir araya gelince iyi evcil hayvan adı gibi oluyor. Çocuğunuz olursa Comet adından uzak duralım, olur mu?"

İnleyerek başımı geriye attım. Kardeşlerime kıyasla, onların payına düşen Harvey saçmalıklarına nadiren maruz kalırdım.

Bailey'den özür dilemek üzereydim ama o güldü.

Sahte bir kahkaha değildi. Gary ona salakça bir şey söylediğinde olana benzer bir kahkahaydı. Ben tuhaf bir lakapla suları test ederken koyverdiği benzer bir kahkahaydı.

Sonra yanıma yaklaşıp kafasını göğüs kafesime gömdü. Yanımda kendini evinde hissediyormuş gibi.

İnsanlar yanımızda espriler patlatıyordu ve dikkatleri dağıldı. Hâlâ verandanın ortasında duruyorduk, ama herkes köşesine çekilip sohbetlerine kaldıkları yerden devam ediyordu. Bu gece sıradışı bir şey olmamış gibi, yemek öncesi ortamlarına geri döndüler.

Sanırım Winter bebeğinin babasını bir yemekte açıklayabiliyorsa, bu hiç de ilginç kaçmazdı.

Kolumu Bailey'nin minyon vücuduna doladım, bebek gibi yüzünü bana doğru kaldırdı. Yuvarlak gözler, uzun kirpikler, dikkat dağıtacak kadar dolgun dudaklar. "İyi iş çıkardım mı?" diye fısıldarken eli sırtımda tişörtümü yumruğunun içine almıştı.

Ona doğru eğilerek bize biraz mahremiyet sağladım. Geri çekilmedi. Gözlerimiz buluştu, nefeslerimiz karıştı. Onu tamamen kendime saklamak adına kaldırıp buradan dışarı taşımamak için kendimi zorlamaktan kaslarım kasıldı.

"Harikaydın." Kelimelerim ağzımdan çıkarken dudaklarımız sürtündü; bir temas bile sayılmazdı. Sola doğru sadece birkaç santim kayarak ağzının kenarına gerçek bir öpücük kondurdum, ağzını tamamen ıskalamıştım.

Bazı insanlar bunu bir hata olarak düşünebilirdi.

Bazıları neyin gerçek olduğunu neyin olmadığını karıştırabilirdi.

Ama ben bunu kasten yapmıştım. Bir tohum ekmek için yapmıştım.

İlk öpücüğümüzün numara yaparken olmasını istemediğim için yapmıştım.

* * *

"Ne yapıyorsun?"

Arka verandamdan nehre inen basamaklara otururken kafam Bailey'nin karavanına doğru döndü. "Verandamda oturuyorum."

Bulunduğum yerden bana gözlerini devirdiğini görebilmek için güneşin tepede olmasına gerek yoktu. “Peki ya sen?”

Başparmağıyla omzunun üstünden arkayı işaret etti. “Bu gece Boiler’ epey sıcak.”

Bir homurtu çıkardım. *Boiler*. “Boler’a güzel bir gönderme. Benim evde klima var.”

“Uyuyamadın mı?” diye seslendi.

Gecenin bir yarısında verandamda oturuyor olmam bunu açık ediyordu galiba. Ama saatim 02:11’i gösterdiği an, vücudumun şiddetli bir şekilde kendini uykudan çekip çıkardığını eklemedim.

“Hayır.”

“Neden?”

“Bahçenin iki ucundan birbirimize bağırıp duracak mıyız?” Dirseklerimi dizlerime yasladım, vücudum içimde hissettiğimden daha rahat görünüyordu. “Nişanlı bir çift için tuhaf kaçıyor.”

Bu defa bir homurtu çıkardı, ardından kalkıp çiyile ıslanmış çimlerden bana doğru geldi. Ayaklarını, yerde hareket ediş şeklini izledim. Ayak tırnaklarındaki kırmızı ojeyi. Biçimli bacaklarına doğru yükselen pürüzsüz tenini.

Ben hâlâ ayaklarına bakarken Bailey yanımda belirdi. “Gözünü dikip bakmak kabalıktır Beau-Beau.”

Bakışlarımı gözlerine doğru kaldırırken dudaklarım kıvrıldı. “Bir adam nişanlısına bakabilir, değil mi şeker memeli?”

Bir elini kaldırıp saçlarının oluşturduğu koyu renk perdeyi kulağının arkasına sıkıştırdı. “Sahte nişanlı,” diye netleştirerek gözlerini ayaklarıma dikti.

Verdiğim tek karşılık, alçak sesli bir “hımmm” oldu. Bailey’yi o kadar iyi tanı mıyordum ama vardığımız anlaşmayı biliyordum. Yine de *sahte* kelimesine sinir olduğumu fark ettim.

* (İng.) Buhar kazanı. (ç.n.)

Ama bugünlerde kolaylıkla sinir olabiliyordum.

Uyumanın faydası olurdu.

“Onlara dokunabilir miyim?”

İrkilerek kafamda dönen düşüncelerden sıyrıldım. “Neye dokunacaksın?”

Çenesiyle aşağımızdaki basamağı işaret etti. “Ayaklarına.”

Aşağı baktım. Yan yana dururken ayaklarım fazlasıyla mahvolmuş görünüyordu, onunkiler ise... kusursuzdu. Estetik olarak umurumda değildi. Asker olmanın bu süreçte bende hasar bırakacağını çözmüştüm zaten.

Beni vuran şey zıtlıktı ama. Üstelik söz konusu olan sadece tenimizden çok daha fazlasıydı.

“Dokunmak mı istiyorsun?”

“Evet.” Narin parmakları kendi ayağının üstünü sıyırdı, bana bakamayacak kadar gergin gibiydi. Bazen aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Sıkıca kilitlediği şeyler ve ardından ağzından kaçırdığı şeyler.

“Tamam.”

Cesaretini toplaması birkaç saniye sürdü, *vazgeçecek mi* diye merak ettim. Ayaklarımın iğrenç olduğuna mı karar verecekti? Gülererek bana sadece şaka yaptığını mı söyleyecekti?

Yapmadı.

Sol elini kendi ayağından çekip ayağımın üstüne getirdi ve parmağının ucunu çıkıntılı kenarlarda ve büzüşmüş derinin üstünde gezdirdi. Eğilerek yara izlerini takip etti; her çizgiyi, her çukuru.

Hiç de tiksiniş benzemiyordu. Aslında neredeyse büyülenmiş gibiydi.

Hassas bir noktaya dokunduğunda tısladım.

“Özür dilerim, acıdı mı?”

“Orayı sürttüm,” dedim tersçe, alışkın olduğum şeyleri yapmak artık farklı türden bir zorluk yarattığı için sinirim bozulmuştu.

Aşağı eğilip daha yakından bakarken elini çekmişti. “Nasıl sürttün?”

Sonra çenem düştü. “Geçen gece uyuyamayınca, yaralanmadan önce yaptığım gibi spor ayakkabılarımı çorapsız giydim. Ama artık her şey zedeliyor ya da rahatsız ediyor. Zaten düğünde klasik ayakkabı giydiğim için hassaslardı. Terlik bile giyemiyorum. Suda yürümek de iyi gelmedi.”

“Bu berbat,” diye karşılık verdi Bailey gerçekçi bir tavırla.

Neredeyse gülmek istedim. Gerçekten berbattı. Ayrıca bana düzeleceğini söylemek yerine bunu itiraf eden birinin olması da tazeleyiciydi. Ya da ne kadar üzüldüklerini söyleyenlerden.

Çaba bile göstermeden yaptığı küçük şeyler, bana onun yanındayken *iyi olmamakta sorun olmadığını* düşündürüyordu.

“Evet.” Şehit gibi görünmek istemiyordum. Durumun daha kötü olabileceğini bilsem de bunun berbat olduğunu itiraf etmek iyi geldi. Herkes beni düzeltmek için koşturmadan bunu itiraf etme *iznine* sahip olmak, omuzlarımdan bir yük kaldırdı.

Hasarlarımı inceleyişine ikinci ve üçüncü bir parmak katıldı. Normalde hafif bir dokunuş olarak göreceğim şey şimdi elektrik çarpması gibi hissettiriyordu. Yeni iyileşmiş deri daha hassastı ve onun bunun için uğraşmadığını bilsem de, birinin bana tıbbi olmayan amaçla bu şekilde dokunması aletimi sertleştirdi.

“Hiç üçlü seks yaptın mı?”

Evet. Bu iş görür.

Boğazımdan boğulur gibi bir ses çıktı ve nihayet başını çevirip bana baktı. Acayip güzeldi; gözleri karanlıkta parlıyor, arka verandadaki sıcak ışık koyu renk saçlarında ışıldıyordu.

“Ne?” diye sordum.

Gözlerimi ona diktiğimde parmakları duraksadı. “Üçlü seks. Başka iki insanla yapılan seks. Hiç yaptın mı?”

“Üçlü seksin ne olduğunu biliyorum Bailey. Bu ânın sana neden bu düşünceyi çağrıştırdığını anlamakta sorun yaşıyorum.”

Eline doğru gözlerini kırptırdı. “Üç parmak yüzünden oldu galiba.”

“Yanmış deri üstündeki üç parmak sana üçlü seksi düşündürdü. Kafandayken hayat hiç sıkıcı değil, değil mi?”

“Şey... hayır. Seks hakkında düşünüyordum.” Son kısmı söyleyiverdiğinde nihayet biraz utanma belirtisi gösterdi. Ama *o kadar da* utanmamıştı.

“Ayaklarıma dokunuyordun... ve seks mi düşünüyordun?” Her heceden kuşku akıyordu. Bu kız masumiyet ve merakın fazlasıyla eğlendirici bir karışımıydı.

“Evet. Yani...” Başını salladı. “...adil olmak gerekirse ben seks hakkında çok düşünürüm.”

Bir elimle yüzümü ovuşturarak gözlerimi kapattım. “Yüce Tanrım, siktir.”

Şakacı bir tavırla dudak büktü ve tekrar ayağıma dokunmaya döndü, bana dokunmaktan zerre rahatsız değildi. “Namus kumkumalığı etme Beau.”

Göğsümden bir kahkaha kurtuldu. Tanrım, bu kadına tamamen hazırlıksızdım. “Durduk yere kişisel seks soruları savuran, ayak fetişi bir kızla nasıl nişanlandığımı bilmiyorum.”

“Şey, nişanlım sensin. Belki de senin yerine başka bir adama sormalıyım,” diye sataştı, parmak uçları yaralı doku üzerinde dans ediyormuşçasına cildimin üstünde geziniyordu artık.

Kıskançlık bana hızlı ve sert çarptı. Hiç hakkım yoktu. Bir mantığa oturtamazdım. Tek bildiğim, onun böyle anları –sessiz

ve filtresiz, rahat ve güven dolu- başka bir hıyarla paylaşmasını istemediğimdi.

Onun bu versiyonunu gören tek hıyar ben olmak istiyordum.

“Hiç üçlü seks yapmadım Bailey,” dedim dişlerimin arasından ve ben aptalca bir şey yapmadan önce aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacıyla ayağa kalktım.

Bakışları beni takip etti, adeta gökteki aymışım gibi bakıyordu bana. “Neden yapmadın?”

Ayaklarımın dibine oturup tüm dikkatini bana vermiş bir Bailey, ereksiyonumun kendini göstermesini durdurmak adına bir işe yaramıyordu.

“Benim olduğuna karar verdiğim şeyleri paylaşmaktan pek hazzetmem.”

Dudakları aralandı.

Siktir. Durmam lazımdı, ama tehlikeyi görüp doğruca ona koşan tarafım bu gece ortama giriş yapmıştı.

Bu yüzden elimi uzatıp avucumu ipeksi saçlarından kaydırdım ve başının arkasını kavradım. “Benim namus kumkuması olup olmadığımı öğrenmek isteyeceğin zaman için bundan sonra arka kapıyı kilitlemeyeceğim.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve aletimi o güzel ağzına kaydırırken böyle görüneceğini hayal etmeden duramadım.

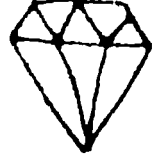
Ona seks yapmayacağımızı söyleyen ben olsam da sadece birkaç günde bu düşünceyle mücadele eder hale gelmiştim. Kafamı netleştirmek için başımı iki yana salladıktan sonra arkamı döndüm. Ellerim yanıyor, ayaklarım karıncalanıyordu, aletim taş gibi sertti.

“Sadece klima için gelsem?” Sesi rahattı, ona söylediğim şeyden sonra olması gerekenden daha emindi.

Neşesiz bir kahkaha attım. İçinde bir tehlike barındırıyordu.

Bir vaat.

Ona bakma zahmetine girmeden, “Tabii Bailey,” dedim. “Adını sen koy.”

13

Bailey

Beau: Seni alabilirim.

Bailey: Hayır, sorun değil. Taksi tutarım. Sen çalışıyorsun.

Beau: Taksiye para harcamana gerek yok.

Bailey: Aslında senin iznine ihtiyacım yok, çavuş.

Beau: Ben çavuş değilim.

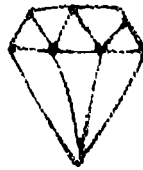
Bailey: Yüzbaşı?

Beau: O da değil.

Bailey: ...Efendi?

Beau: Dikkatli ol Bailey.

Bailey: Senin için hepsi aynıysa ben taksi tutacağım. Yardımınız için teşekkürler efendim.

* * *

Beau Eaton'la nişanlı olmanın faydalı olması gerekiyordu. Sadece bunun bana özel bir işkence türü olduğundan emin-dim.

Benim namus kumkuması olup olmadığını öğrenmek isteyeceğin zaman için bundan sonra arka kapıyı kilitlemeyeceğim, sözleri koşarak karavanıma girmeme ve vibratör kutumu ortaya serme neden olmuştu.

İçlerinden biri Jensen Ackles'miş gibi yapma zahmetine bile girmedim.

Artık her biri Beau Eaton'dı.

Uykusuz olmama rağmen bu sabah barı temizlemek için erken kalkmıştım. Ben termosumu iki elimle tutarken, Beau beni nispeten sessizlik içinde buraya getirmişti. Parmaklarımı meşgul tutmanın, orta konsol üstünden tırmanıp bu maskaralığa sadece nazik olduğu için dahil olan bir adama sarkıntılık etmeme engel olacağını düşünmüştüm.

Belki de sıkıldığı için dahildi.

Belki de başka bir şey için.

İşim bitince bir taksi çevirip çiftliğe gelmiştim, karavanımın yanında katlanır sandalyeye yayılmıştım. Elimde buzlu kahve. Yüzümde gün ışığı.

Tekerlerim yüzünden stres olmamaya çalışıyordum. Ya da para yüzünden. Ya da sahte nişanlımı düşünürken kendimi boşaltmanın kötü bir fikir olması yüzünden.

Kontrol etmek istiyordum ve sadece...

Beau'nun evine çıkan çakıllı yolda teker sesleri duyuldu. Evin diğer tarafındaki asfalt yolda uğultu yaptıklarında bile gözlerimi açma zahmetine girmedim. Dışarıdaki etkiler ne olursa olsun kıpırdamadım, karavanımda güvende ve korunaklıydım. Benim olan bir tek o kalmıştı elimde.

Beau'nun buraya gelip, paramı boşa harcamamam için nutuk atacağını biliyordum. Ağır ayak sesleri duydum, dudaklarım yukarı kıvrılarak onun dün geceki gibi tepemde dikildiğini hayal ettim.

Ama huzurlu ânımı kesintiye uğratan ses ona ait değildi.

“Beau’yu gördün mü?”

İrkilerek hızla doğrulunca Beau’nun abisi Cade Eaton’ı gördüm; elleri belindeydi ve gerçekten şirret görünüyordu.

“Hayır,” dedim nefes nefese, bir elim göğsümdeydi, çünkü beni şaşırttığından nefesimi toplamak zorunda kalmıştım.

Cade bir bana bir eve baktı. “Neden verandada tam takım bahçe mobilyaları varken burada oturuyorsun?”

Omuz silkerek rol yapmaya çalıştım. “Bariz bir şekilde cazibesi eksik değil mi sence de?”

Adam bunu başıyla onayladı. “Söylemem gerek, bu konuda aynı fikirdeyim. Ev şehre aitmiş gibi duruyor.”

Dönüp eve baktım: sert çizgiler ve modern açılar...

Beau’ya –veya belki onun bir versiyonuna– uyuyordu ama manzarayla uyumsuzdu. Bir an kendimi Beau’nun manzaraya uyup uymadığını düşünürken buldum.

“Neyse, günün ortasında aniden yok oldu,” dedi Cade. “Nereye gittiğine dair en ufak fikrim yok. Her zamanki gibi mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermiyor. O yüzden haber alırsan...”

Cade’e selam çaktım. “Sana söylerim.”

Cade gitmek üzereydi ama sonra geri döndü, yüz hatlarından kararsızlık okunuyordu. “Sence iyi idare ediyor mu?”

Soruyu tarttım, dürüst olma ile Beau’nun mahremiyetini korumak arasında kalmıştım.

İyi mi? Uyku, çabucak parlaması, alkol alımı... Aslında iyi değildi ama bunun farkındaydı ve bu bana, savaşın yarısıymış gibi göründü.

Bir yudum soğuk kahve dilime çarparken ağzıma buz küpü girmişti. Onu kaydırırken seçeneklerimi değerlendirdim.

Beau'yu seçtim.

“Evet, bence iyi idare ediyor. Her zamankinden iyi, biliyor musun?”

Cade tekrar başıyla onayladı. Hareketleri sertti; Beau'nun yırtıcı, neredeyse kediye benzer havasından yoksundu. Cade'de ne görürsen onu alırdın. İçi dışı birdi, yeterince yakışıklıydı, ama bulunduğu alanı Beau gibi tüketmiyordu.

Beau'nun yanındayken ondan yayılan gerilimi ve enerjiyi hissedebiliyor, damarlarında uğuldayan kaosu görebiliyordum. İyi saklıyordu ama ben görüyordum. Ona çekiliyordum.

Bu tür bir mutsuzlukta rahatlık ya da aşinalık bulacak kadar boku yemiş durumdaydım.

Hayata karşı tatminsizliğimizde benzerdik. Bu yüzden de birbirimizin yanında huzurluyduk.

Aramızda olandan çok daha fazlasını istiyordum.

Beau *daha fazlasının* tadını almış ve şimdi *daha azın* içinde debeleniyor gibi geliyordu bana.

“Pislik gibi davranırsa bana söyle.” Cade hırçın, korumacı bir hava veriyordu. Buz ağzımda erirken bardağa doğru gülümsememe neden oldu. “Ben onu hizaya sokarım.”

Bacak bacak üstüne atıp hafifçe öne eğildim. “Sorun değil. Onu kendim de hizaya sokarım.”

Şimdi Cade sırtıyordu, dönüp yürüyerek uzaklaşırken parmağını bana doğrulttu. “İhtiyacı olan da *tam olarak* bu.”

* * *

Beau başını arka kapıdan çıkardığında, “Abin seni arıyor,” diye seslendim. Cade gittiğinden beri otuz dakika geçmişti ve sandalyemden kıpırdamamıştım.

“Buraya taksiyle gelmemiş olsan iyi edersin.” Başım beladaymış gibi parmağını bana doğrulttu.

Bunun tek etkisi, sandalyemin kanvas kumaşına doğru beni kıvrandırmak oldu.

“Yoksa ne olur?” Meydan okumayla başımı eğdim, buzlu kahvem etkisini gösterip beni biraz canlandırmıştı.

Yüzündeki kayıtsız ifade, verandaya adım attığında eriyip gitti. Bir heyecan dalgası beni vururken kendimi doğrulmaya ve bakışlarının ağırlığı altında dik oturmaya zorladım. Öyle hissetmediğimde rahat görünmek konusunda kendimi yıllarca eğitmişim. Söz konusu o olduğunda bunu yapmak daha kolaydı, ama benim karıncalanırken bacaklarımı birbirine bastırdım.

Ağzı günahkâr bir şekilde kıvrılmıştı, başkası olsa bunu oyunbaz bir tavır sanabilirdi ama ben biliyordum. Sadece bir an sürdükten sonra kayboldu, başını iki yana sallayarak ondan kurtulmuştu. “Yoksa kendini benimle gerekenden uzun bir süre sahte nişanlılık işinde sıkışmış halde bulabilirsin.”

Sandalyemde dikleşmeme neden olan şey bu oldu. İlk içgüdüm bu düşünme şekline isyan etmek ve ona hiç de onunla *sıkışıp* kalmadığımı söylemekti.

Onun yanında kendimi... her zamankinden daha özgür hissediyordum.

Onun yerine ona, “Şşşt!” diye fısıltıyla bağırdım, gözlerimi kocaman açarak parmağımı dudaklarıma doğru kaldırdım. “Kapa çeneni! Yaklaşık otuz dakika önce Cade burada seni arıyordu Bay Gizli-Görev.”

Geniş avucunu yeni düzeltilmiş saçlarından geçirdi. “Harika. Abimin bana bakıcılık etmesi gibisi yok.”

“Saçını kestirmek için mi işten kaydardın?” Saç kesimi dikkatimi çekmişti, çünkü onun varlığıyla bunalmaktan çok onu süzüyordum.

Omuzlarını geriye atarak bakışlarını kaçırdı. “Zamanı gelmişti.”

“Saçını kestirmek için işten kaytaramazsın Beau, özellikle de ailen sana güvenirken.”

“İhtiyacım vardı.”

“Evet ama...”

“Çiftlikte çalışmaktan nefret ediyorum!” diyerek sözümü kes-ti. “Bailey... acayip nefret ediyorum. Aileme bir söz verdim ve şimdi onun tutacağıma güveniyorlar. Ama kendim gibi hisset-miyorum. Umurumda değil. Bir arazide durup siktiğimin inek-lerine bakıyorum ve onlar da fazla uzun kirpikleriyle aptal aptal bana bakıyorlar...” Kahkahamı bastırdım. “...ve ölümüne sıkılı-yorum. Sıkılmaktan perişan oluyorum.”

Neredeyse gülecekken aniden göğüs kafesimi ovuşturur ol-dum, göğsüme yerleşen ağır ağrıyı uzaklaştırmaya çalışıyordum.

“Yaptığım şeyleri kimse bilmiyor gibi. Eskiden yaptığım şey-lerin önemini. Görevlerim? Hayat kurtardı, dünyayı değiştirdi. Ya şimdi? Şimdi gidip... çitleri mi tamir edeceğim?” İç çekti, uzun gövdesi giderek çöküyordu. “Bu beni...”

“Kızdırıyor mu?” diye önerdim, çünkü hissedebiliyordum. Biri kızınca havanın tadının nasıl olduğunu bilirdim, etraftaki oksijenin bununla yoğunlaşmasını hissedebilirdim.

Öfkeli bir adamı tanırdım. Onlarla dolu bir evde büyümüş-tüm. Ama Beau’ylayken, o öfkeli olduğunda bile güvende hisse-di-yordum.

“Evet.” Ellerini başının arkasına birleştirip beni izledi, gri göz-lerinde yaşlar birikmişti neredeyse. “Ve bu acayip can sıkıcı.”

Dilimle dudaklarımı yalarken onun patlamasını düşündüm, kendimi onun yerine koymaya –kafasına girmeye– çalıştım. Bu şekilde hissetmenin neye benzediğine dair hiçbir bilgim yoktu. Hem ben kim oluyordum da ona haksız olduğunu söyleyecektim?

“Öyle,” diyerek katıldım, ellerimi çıplak bacaklarıma vurarak ayağa kalktım. Ya ani hareketimden ya da sözlerimden dolayı irkilmiş gibiydi. Hangisi olduğundan emin değildim. “Can sıkıcı bir hayat yaşamak konusuna hâkimim, yani buna bir beşlik çakabiliriz. Şimdi gidip eğlenceli bir şey yapalım.”

“Ne gibi eğlenceli?” Kuşkulu ifadesi neredeyse kahkahayı basmama neden olacaktı.

Onu alıcı gözle baştan ayağa süzdüm. Gözlerim parlak beyaz Adidas Superstar spor ayakkabılarına takıldı, şimdi toprak ve çimen lekeleriyle doluydu.

“Ayağını vurarak yara yapmayacak ayakkabılar almak gibi.” Bir parmağımla ayaklarının arasında sağı solu işaret ettim. “Belki bir de bu kadar beyaz olmayan. Sana yakışmıyor.”

“Bana ne yakışır?” Bilmiyormuş gibi sormuştu. Aslında bugünlerde Beau’nun sorununun bir kısmının, kendisinin *önceki* versiyonu ile *sonraki* versiyonunu uzlaştıramamak olduğunu hissediyordum.

Belli ki bir görev sırasında günlerce çölde kaybolmak bir insanı değiştiriyordu. Bunun insanları neden şaşırttığından emin değildim. Ayrıca herhangi birinin neden ondan bu yaşanmadan önceki gibi olmasını beklediğinden de emin değildim.

Galiba bu yüzden omuz silkerek, “Bilmem,” dedim, “hadi gidip öğrenelim.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

14

Beau

Beau: Merhaba. Bailey beni aradığını söyledi.

Cade: En azından biriyle konuşuyorsun.

Beau: Muhtemelen o geri kalanınız gibi kıcıma binmediği içindir.

Cade: Seni önemseyen bir ailenin olması korkunç bir şey olmalı. Kendimi berbat hissettim.

Beau: Biraz daha az önemseyin.

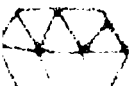
Cade: Tamam, problem olmaz. İş yarıda bırakıp Tanrı bilir ne yapmaya gitmeye devam et, ben de seni kovayım.

Beau: Beni kovamazsın. Ben senin kardeşimim.

Cade: Evet ve maaş çekini ben imzalıyorum. O yüzüğün parasını ödemek için paraya ihtiyacın olacak bence. Yoksa o taşı yeraltından kendin çıkarmak için mi işten kaçtın?

Beau: Buna değer. Ona yakışıyor.

* * *

Ayakkabıcıya adım atar atmaz Bailey değişti. Arabada sohbet eden, kiropraktör* olma planını anlatırken elle-riyle etrafı işaret eden kız, sıcak tavaya dökülen su gibi buhar olup uçtu.

Kapıyı açtığımda tepedeki çan çingirdadı ama Bailey durdu. “Sen önden git,” derken dişlerini altdudağına sapladı.

“Bailey, senden önce bir kapıdan geçmeyeceğim. Bu çok kaba. Harvey’in buraya gelmesine neden olacağına eminim. Bir rafın arkasından çıkıp kafama bir tane patlatır.”

“Onunla liseye gittim,” diye tısladı, başka bir müşteriyle sohbet eden bir kızı çaktırmadan başıyla işaret etti.

“Tamam, sonra?”

“Sonrası, bana çok kötü davranırdı. Hadi sadece...” Bailey başını çevirip kaçmak için bir kaçış aracına atlamayı düşünür gibi Rosewood Caddesi’ne bakındı.

Onun korkuyor olması beni fena vurdu. Bu zavallı kız...

Bir mağazaya girmekten ödü patlıyordu, çünkü birkaç yıl önce birisi ona o kadar kötü davranmıştı ki hâlâ bununla yüzleşemiyordu.

Bir kolumu Bailey’nin kaskatı bedenine dolayıp tekrar ona doğru eğildim. Geçen gece yaptığı şekilde vücuduma doğru kıvrıldı, arkama saklanabilirmiş gibi.

Yanımda kendini güvende hissediyormuş gibi.

Sırtını okşayarak kulağına fısıldadım: “Buraya benimle birlikte giriyorsun. Anlaşma buydu, değil mi? Hadi onlara konuşacak bir şeyler verelim şeker memeli.”

Bir homurtuyla pek de kadınsı olmayan bir şekilde güldü; başını göğsüme doğru eğmiş, uzun saçları güzel yüzüne dökülmüştü. Yapmaması gerektiği halde kendini saklıyordu.

* Sinir sistemini düzenlemek amacıyla omurga, kemik ve kaslara müdahale etmeyi kapsayan alternatif tıp uzmanı (ç.n.)

Onu yanıma çekip kolumu sahiplenici bir şekilde omuzlarının üstüne attım ve ufak bedenini kendime bastırdım.

Biz yürürken kasıldı, adeta ahşap bir kalas gibi kaskatıydı.

“Rahatla Bailey,” diye fısıldayarak bizi ayakkabılarla dolu bir duvara doğru döndürdüm.

“Ben *rahatım*,” dedi tersçe, bambaşka bir yerdeymiş gibi ayakkabı vitrininin ötesine bakıyordu.

“Seni kaçırıp ayakkabı alışverişine zorlamışım gibi görünüyorsun. Bu senin fikrindi. İkna edici ol.”

Kaşlarını indirip gözlerini kısarak bana pis bir kaş çatışı gösterdi. Ardından yüzünü tekrar ayakkabılara çevirip elini arka cebime soktu.

Yüzümde şaşkınlık belirirken bedenim sadece bir anlığına donakaldı. Beklediğim bu değildi ama hiç kızmadım da.

“Merhaba!” Canlı ses irkilmeme neden oldu. Artık herkes benimle böyle konuşuyordu. Fazla sahte. Fazla neşeli. “Bugün Beau Eaton’ı mağazada görmek ne hoş, yanında...”

Döndüm ve parlak sarı saçları gevşek dalgalarla şekillendirilmiş kıza baktım. Hoştu ama Bailey gibi güzel değildi.

“Bailey Jansen?” Kız o kadar inanmamıştı ki dudaklarımın seğirmesini önlemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım.

Bu sağlam bir mücadeleleydi, bu yüzden dönüp dudaklarımı Bailey’nin başının tepesine bastırdım ve onu kendime sıkıca çektim. “Müstakbel Bayan Bailey Eaton,” diye düzelterek elini kalça kemiğimin üstüne yerleştirdim.

Bailey’nin parmakları kemerimin üstüne yayıldı, kocaman taş apaçık ortadaydı.

Kotumun fermuarına fazlasıyla yakındı.

Kız uzunca bir süre gözlerini gülünç bir tavırla kırıştırdı. Kelimeleri bulmaya çalışıyormuş da hiçbir şey doğru gelmiyormuş gibi ağzı açılıp kapandı.

Bailey'nin diğeri eli harekete geçerek sırtımdan kaydı –nere-
deyse bana sarılır gibiydi– ve parmakları tişörtümde yumruk
halini aldı. Bu harekette çaresiz bir şeyler vardı.

Elimi saçlarının oluşturduğu perdenin altına kaydırıp boynu-
na, omzuyla birleştiği yere dayayarak ona güven verdim. “Benim
Bailey’i tanıyor musun?”

Bu sözler benim kızın kafasını kaldırıp bana bakmasına ne-
den oldu, ama satıcı kız göz temasını kısa kesti. Güldü. *Güldü*.
Tam lanet yüzüme. “Evet, yani Bailey’i herkes tanır.”

Anlamamış gibi davranıp Bailey’ye gülümsedim. Yüzünde
beni buradan çıkar ifadesiyle bana bakan, gözleri kısılmış, du-
dakları ince çizgi halini almış kadına.

“Pekâlâ, Bailey’nin arkadaşı olan herkes benim de arkadaşım-
dır.” Öteki kıza sııttım ama bunun dostça bir sıırtış olmadığını
anlamayacak kadar salaktı. “Belki bize ayakkabılar konusunda
yardımcı olursun?”

Kafası karışmış görünüyordu ama aynı zamanda canlı bir şe-
kilde, “Elbette!” diye karşılık verdi.

İsim etiketine baktım ve o an Lily’den nefret ettiğime karar
verdim. Ama uzun vadeli bir oyun oynuyordum. Bu yüzden ona
yumuşak bir gülümseme sundum, arkamı dönüp Bailey’i ma-
ğaza boyunca bir aşağı bir yukarı yürüterek seçeneklerimi değeri-
lendirdim. Ayakkabılarım vurmadığı sürece umurumda olmadı-
ğını anlamam uzun sürmedi.

Ayakkabı denizine bakmaktan sıkılınca, “Şeker, elini arka ce-
bime koy,” diye fısıldadım.

Bailey gözlerini bana çevirme zahmetine girmeden, “Neden?”
diye sordu. “Bence gayet güzel yedi.”

Dudaklarım kulakkepçesine sürtündü. “O sikimde değil.
Sadece hoşuma gidiyor.”

Bailey kalçasını hafifçe benimkine vurdu, şaka zannettiği şeye karşı sessiz bir azardı.

Oysa ben şaka yapmıyordum. Elini alıp arka cebime soktum ve bana attığı eleştirel bakışa sııttım. Hatta uyum sağlamadan önce kıcıma attığı o küçük, acımasız intikam dolu çimdik beni gülümsetti.

“Bunlar nasıl?” Bir çift kahverengi süet spor ayakkabıyı gösterdi. Beyaz ve kestane rengi karışımı, yumuşak tabanlıydı.

İyiydiler.

“Tabii, hadi deneyelim.” Neyden hoşlandığımı, hatta ayakkabıların umurumda olup olmadığını bile bilmiyordum ama Bailey’yle burada olmak gerçekten hoşuma gidiyordu. Görevin heyecanı daha çok kendim gibi hissetmemi sağlıyordu.

“Ya bunlar?” Bir adım geri çekilerek bir sportif ayakkabıyı kaldırdı. Siyah üstüne siyahtı. “Gecenin köründe birinin evine gizlice girebilecek, birinci sınıf gizli görev özel harekâtçısına çok uygun.”

Bir kıkırdamayla dudaklarım kıvrıldı. “Bunu asla unutturmayacaksın, değil mi?”

Bir gülümsemeyle, “Asla,” diye mırıldandı ve benden uzaklaşarak daha çok ayakkabı seçip bankın üzerine dizdi.

Her çeşitten buldu, ben de her çifte evet dedim. Bunu her yaptığımda duruşu biraz daha dikleşiyor, Barbie’nin kasada durduğu yerden Bailey’yi bütün ayakkabıları çalacakmış gibi izlemesinden biraz daha az endişeleniyordu.

Sonunda gelip önümde durduğunda hafifçe kızararak ellerini beline koydu. “Biraz okudum,” dedi.

“Seninle gurur duyuyorum. Sadece güzel bir yüzden ibaret olmadığını biliyordum,” diye şaka yaparak göz kırptım.

Gözlerini kaçırdı ve o kadar alçak sesle, “Hıyar,” dedi ki neredeyse duymayacaktım. Gözlerini yine bana çevirdiğinde tekrar

denedi: “Çoraplar ve kabarcıklar hakkında okudum. Sürtünmeyi engelleme yolları.” Çantasından bir plastik torba çıkarıp bana doğru salladı. “Bunu denemek için de bazı seçeneklerimiz var. Otur ve bazı kombinasyonları denemeye başla bakalım.”

Yutkunarak bu küçücük enerji-santrale baktım ve onun gözeneklerinden sızan şefkati başka kimsenin nasıl göremediğini merak ettim. O kadar gösterişli ve sahte bir tatlılıkta değildi. Onda canlandırıcı, iş bitirici bir pratiklik vardı. Sadık biriydi.

Yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. “Dünya’dan Beau Eaton’a?”

Sonrasında arka arkaya ayakkabı denemeye koyulduk. Bu Lily için çok iş gerektiriyordu çünkü ekstra titiz olmaya karar vermiştim. Yarım numara büyük denedikten sonra her çift ayakkabı için yarım numara küçük talep ettim ve her seferinde onu ileri geri gönderip durdum.

Sırf emin olmak için.

Bailey’nin en sonunda bana attığı kuşkulu bakış gözümünden kaçmadı.

Sanki tam olarak kaç numara giydiğimi bildiğim gerçeğini anlamıştı.

* * *

Kamyoneticimin sürücü kapısını çekerek kapattığım sırada, “Onu bilerek mi ileri geri gönderip durdun?” diye sordu Bailey.

Gözlerinden kaçınarak kendimi emniyet kemerimi takmakla meşgul ettim. “Hayır, sadece doğru numarayı aldığımdan emin olmaya çalıştım. Ayaklarımı gördün, emin olmak gerek.”

“Hı hı.” Bakışlarım Bailey’nin kollarına odaklandı, göğüslerinin altında birleştirmişti. “Alçakça.”

“Ondan işini yapmasını istemek nasıl alçakça oluyor?”

“Biliyorsun. Onların seviyesine inme Beau. Yakışksız oluyor.”

Bu sahte ilişkide olgun taraf olan yirmi iki yaşındakiydi.

Yüzümü ifadesiz tutarak anahtarı kontakta çevirdim ve havalandırma deliklerinin vaat ettiği soğuk hava patlamasını sabırsızlıkla bekledim. “Bak, gayet iyi çalıştı. Lily’ye saygı duydum.”

“Hı hı.” Sesindeki kuşkuyu duyabiliyor, gözlerinin üzerimde gezinme şeklinde hissedebiliyordum.

“Bu gece iyi uyur. Fiziksel iş yaptıktan sonra bende hep öyle olur. Belki sabah uyandığında daha az şirret olur. İyi bir uyku insanın üzerinde harikalar yaratabiliyor.”

Bailey buna dudak büktü ve ellerini yüzüne kapattı. Sonunda onları çekti ve başını koltuğa yaslı halde çevirerek bana baktı. “Uyku demişken. Seninki ne durumda?”

Omuz silktim ve gözlerimi onun üzerinde tutmamak için sertçe omzumun üstünden arkayı kontrol ettim. “İyi. Kamyonet demişken...” Rosewood Caddesi’ne çıkarken sesim kesildi, çaresizce konuyu değiştirmeye çalışıyordum. “Hadi gidip seninkini alalım.”

“Abilerimle karşılaşmak istemiyorum, sağ ol. Kamyonet orada çürüyebilir.”

Ağzım bir sırtışıla gerildi. Aylarca süren uyuşukluğun ardından, Bailey için güzel şeyler yapmanın vücudumun uğuldamasına neden olacağını kim bilebilirdi?

“Gerçekten abimi sırf saçımı kestirmek için ektiğimi mi düşünüyorsun?”

“Ne?” Sesinden kafa karışıklığı akıyordu.

“Berber, tamircinin hemen yanında. Kamyonetin tamamen tamir edildi.”

Parmaklarını göğsüne bastırdı. “Kamyonetim tamamen tamir mi edildi?”

“Doğru. Yepyeni lastikler.”

“Onu nasıl götürdün?”

“Çekici çağırdım.”

Yüzüme çarpan serin havanın tadını çıkarırken bir an sessizlik çöktü. Bugün hava çok bunaltıcıydı. Ölümcül bir fırtınayla biten türden bir gündü. Sıcak hava dalgalarının yol asfaltının hemen üzerinde estiği türden bir gündü.

“Ben bunu karşılayamam.”

“Bunu yapmana gerek yok,” diye karşılık verdim. “Sana ilgileneneğimi söyledim. Ve ilgilendim.”

Bu yorumdan sonra sadece bana baktı. Koyu kahverengi irisleri yüzümde dolaştı; kaşları hafifçe çatılmış, çözemediği bir bulmacaymışım gibi bana bakıyordu.

Çünkü daha önce kimse Bailey Jansen’la ilgilenmemiştii.

Bence artık alışmasının zamanı gelmişti.

* * *

Bailey’yi yeni tekerlekleriyle şehirden çiftliğe doğru takip ederken, Jasper’ın adı konsol ekranımda yanıp sönmeye başladı.

Düğmeye basar basmaz, “Selam!” diye bağırdım.

“Merhaba.” Sesindeki şüpheyi duyabiliyordum. “Neden benden kaçyorsun?” O iri, aptal bir hokey oyuncusu değildi. İri, zeki bir hokey oyuncusuydu.

“Senden kaçmıyorum.”

“Kaçyorsun. Ulusal güvenlik meseleleri üzerinde gizli görevde çalıştığı iddia edilen birine göre berbat bir yalancısın.”

“Tanrım, bu esprileri yapmanı sana Bailey mi söyledi?”

“Hayır, *nişanlınla* konuşmadım.”

Dikleştim. “Bunu neden o şekilde şöylüyorsun?”

Omuz silktiğini telefon hattından duyabiliyordum resmen. Onu çok iyi tanıyordum, o da beni çok iyi tanıyordu.

“Bilmiyorum dostum. Her yerde ilan edene kadar bana nişa-
nından bahsetmemen çok tuhaf görünüyor.”

“Oy Jasper, bebeğim, bu kadar alıngan olma.”

“Beau, bu saçmalığı başkasına yap. Duygularım incinmedi. Sana söylediğim şey şu: Ben bunu yemedim!”

Seçenekleri düşünürken birkaç saniye boyunca tek duydu-
ğum, klimanın sesi oldu.

“Neden yemedin?”

“Bu bir hakaret.”

Bir homurtu çıkardım. Öyleydi. “Kusura bakma. Bu konuda seni kandırmaya çalışmamalıydım.”

“Tanrı aşkına Beau. Neyin peşindesin?”

İç çektim, avuçlarım direksiyonda büküldü. “Bailey’nin biraz desteğe ihtiyacı vardı. Buradan gitmeye çalışıyor ve insanlar ona bok gibi kötü davranıyorlar.”

Bir “hımmm” sesi çıkardı.

“Bunu onun için mahvedemezsin. Çeneni kapalı tutman gerek.”

“Suç ortağın olduğunu biliyorsun.” Bunu söylemek zorun-
da kalmasına bile sinir olmuş gibiydi. Ergenliğimizden beri en
yakın arkadaşlardık, hatta kardeşlik ve Jasper Gervais’ten daha
güvenilir birini tanımıyordum.

İç çektim. “Evet, biliyorum.”

“Bir planınız var mı? Bu maskaralığa ne kadar süre devam
edeceksiniz?”

“Ne kadar gerekirse.” Sözlerim daha çok sessizliğe neden oldu.
Jasper öyle konuşkan biri değildi ama hassas bir herifti. Derin
düşünürdü. şu an düşündüğünü duyabiliyordum neredeyse.

“Senin çıkarın ne?”

Cevabımı düşünürken başımı sağa sola eğdim. “Bir arkadaş. Ondan hoşlanıyorum.”

“Belli oluyor. Beni endişelendiren de bu.”

15

Bailey

“Neden olmaz?” Küçük çocuk kollarını kavuşturup Cade’e bakarken, babasının minik bir versiyonu gibi görünüyordu. Koyu saçlar, kasılmış çene, kasılmış gözler. Yedi sekiz yaşından büyük olamazdı, ama yemek masasının karşısından babasına bakarken bundan çok daha büyük gösteriyordu.

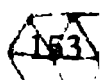
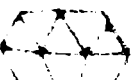
“Çünkü büyük bir dağınıklık yaratırlar ve zapt etmesi zordur. Ayrıca ilgileneceğim ve arkasını toplayacağım başka bir canlıya ihtiyacım yok.”

“Onu ben besleyeceğim ve ilgileneceğim.”

Bütün kafalar bu ikisi arasında dönüp duruyordu. Kimse bir şey söylemedi, ama Eaton yemek masasının etrafında oturan herkesin konuyla ilgili olduğunu söyleyebilirdim.

“Bunu sadece insanlar senin tarafını tutsun diye burada dile getiriyorsun,” diye homurdandı Cade.

“Willa zaten benim tarafımda. İş o noktaya geldiğinde bana arka çıkacağını söyledi.”

Willa inleyerek başını geriye attı. “Luuuuke! Beni bu şekilde sırtımdan bıçaklayamazsın. Bir takım olmamız gerekiyordu.”

Önümdeki boş tabağa bakmaya odaklanırken parmaklarımla ağzımı ovuşturarak gülümsememi bastırdım.

“Sıçtık, üzgünüm anne.”

Beau’nun eli çıplak bacağıma yerleşti. Rahat ve doğal bir hareket. Kendini gülmekten alıkoymak için yapmıştı ama gözlerimi geniş avucundan, nasırlı parmaklarından ve boyutlarının beni neredeyse yutacak gibi olmasından alamıyordum. Etimin sıkı tutuşu altında aldığı şekilden.

Anında alev almama neden oldu. Bakışlarımı beni yakan görüntüden uzaklaştırarak nefesimi düzenlemeye odaklandım ve tam zamanında Cade’in gözlerinin yuvalarından fırladığını görebildim.

“Luke!” Küfürlü kelimenin onaylanmadığı belliydi ama masadaki sessiz kıkırdamalara bakılacak olursa, bu tam olarak yeni bir kural değildi.

“Baba, hadi ama. Tek bir küçük keçi nedir ki?”

“Hayır.”

Çocuğun gözleri şimdi kocamandı, iri iri açılmış bir halde yalvarıyordu. “Ama baba, onlar süt vermiyor diye bütün erkekleri kesiyorlar. Resmen onları elden çıkarıyorlar.”

Luke burada gerçekten şansını deniyordu; sert ve zorlu bir pazarlığa oturmaktan hassas yaklaşımı denemeye geçmişti.

Akıllı çocuk.

“Yani bana diyorsun ki aslında dişi bir keçiye yatırım yapmalı ve sana da onu sağdırmalıyım, böylece sadece iş çıkarıp dağınıklık yaratmak yerine işe yarar bir şey üretir.”

“Baba, lütfen.” Sesi çatladı. Yemin ederim, gözleri yaşlarla doldu. “Sahiplenilmiş bir keçi gibi düşün.”

“Cade, hadi ama. Biraz hayatı yaşa,” diye Harvey araya girdi. Bütün bu sohbet süresince keskin bakışlarının her ikisini de dikkatle incelediğinin farkındaydım. Harika bir baba olduğunu söyleyebilirdim, çocuklarını seviyordu, torunlarını da. Harvey Eaton’ı pek tanıımıyordum ama hayatımdaki hiçbir adama benzemediğini biliyordum.

Cade, babasına kuru bir bakış attı. “Tabii ki bir çocuğun tarafını tutarsın. Erkek keçiyle ne halt edeceğim ben acaba?”

Harvey oğluna gözlerini dikti, herkes nefesini tutmuş gibiydi. Beau’nun eli bacağını sıktı. İz bırakmasını umdum. Ona bir bakış atma riskine girdim ve yumruğunu kaldırıp ağzına bastırıldığını gördüm.

Kendini hazırlıyordu.

Harvey düşünceli bir homurtu sesi çıkararak sakalını sıvazladı. “Şey, erkek keçiye sağlamayı deneyebilirsin. Ama işler tuhaflaşabilir.”

Şimdiye kadar çıkardığım en kadınsı olmayan ses beni telaşla nefes almayı denemeye itti ama başaramadım. Sonunda, Beau’nun çıplak tenime dokunmasına daha az odaklandım; yaşlı adamın şakasının saçmalığı ve uygunsuzluğu karşısında kıkırdamalar beni ele geçirmişti.

Willa kendini tutamadı. Ağzından püsküren suda bahsediyorum. Ayağa kalkıp kızıl saçlarını savurarak uzaklaştı.

Rhett inledi.

Jasper vahşice eğleniyordu, suratında yaramaz bir sırıtış vardı.

Beau bana doğu dönerek boyun kıvrımına doğru yumuşak bir kahkaha attı. Hava o kadar sıcak ve o kadar durgundu ki, ısınmış tenime değen hava akımına doğru eğildim.

Cade mi? Cade sadece orada oturup babasına pis pis baktı. “Yaşlandıkça kötüye gidiyorsun. Bunu biliyor musun?”

Harvey'in yüzünü ifadesiz tutmak için büyük bir çaba göstererek yanağının içini ısırıldığını görebiliyordum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Baba. Az önce yaptığın şaka..." Cade bir elini saçlarından geçirip oğluna baktıktan sonra yine de devam etmeye karar verdi. "Bir keçiye otuz bir çekmemle ilgiliydi."

Beau'dan yüksek perdeden bir nefes çıktı, artık gözlerini ovuşturuyordu.

"Cade, yemek masasında sözlerine dikkat et. Ayrıca aklın sürekli oraya gitmesin. Erkek keçilerin de meme ucu vardır."

Cade babasına bakakaldı. "Ciddi misin sen şimdi gerçekten?"

Harvey başını iki salladı. "Sanırım. Meme uçları olabilir. İyi, tamam. Meme uçlarından bahsetmiyordum." Sonra diğer herkesle beraber kahkahalara boğulurken, Cade başını masaya koydu. Omuzları sarsılıyordu, onun da kahkaha attığından emindim.

"Tamam, Cade ve onun keçilerine el muamelesinden yeterince bahsettik," diye duyurdu Harvey.

Cade'in, "Ortada ben ve keçilerim diye bir şey yok," dediğini duydum, ama Harvey onu yok sayarak dikkatini Beau ile birlikte bana çevirdi. "Hadi yeni çift kumrulardan bahsedelim."

Bütün kahkahalarım anında kesildi ve mideme korku dolu büyük bir yumru çöreklendi. Beau ve ben hakkında konuşmak istemiyordum.

Son birkaç gündür birlikte iyi iş çıkarıyorduk. Birbirimizi geçerken görüyor gibiydik. Beau her gün çiftlikte abisiyle çalışmak üzere gidiyordu, ben de barda çalışıyordum. Geceleri işkence seviyesindeki sıcak karavanımda yatıyor, bu arada klimalı eve gitme riskine girip girmemeyi düşünüyordum.

Beau'nun namus kumkuması olup olmadığını öğrenmek için.

Olmadığına bahis yatırırdım, ama kalkıp neredeyse oraya gittiğim her seferde duruyordum. Öğrenemeyecek kadar korkaktım.

“Bir düğün tarihi ayarladınız mı?” Harvey’in zeki gözleri ikimizin arasında merakla gidip geldi.

Beau elini bacağımdan kaldırdı ve benim onun dokunuşu olmadan nemli hissettirdi. Birine yakın olunmayacak kadar sıcaktı ama elini tekrar koymasını istedim.

Aklımı okumuş gibi kolunu omuzlarıma attı, parmak uçları omzumdaki çıplak tende rasgele şekiller çiziyordu.

Hava çok sıcak olmasa, teninin tenime değmesinin yarattığı dikkat dağınıklığından kaçınmak için kendimi tepeden tırnağa örterdim. Ne yazık ki hiç bitmeyen bir sıcak hava dalgası vardı.

“Uzun bir nişanlılık olacak bence.” Başını bana doğru eğince, ben de yüzümü ona doğru kaldırdım. Dudaklarımız çok yakındı. Rahatsız edecek kadar yakın. Beni nehir kıyısındaki o sabaha götürdü.

Beau’nun metalik irisleri gözlerimden inip ağızma odaklandı.

Beni öpecek miydi acaba?

İlk öpücüğümüz, ailesinin tam kadro olduğu yemek masasında. Bir yanım bu tür uluorta sevgi gösterisi karşısında bir çukur kazıp içine saklanmak istese de öteki yanım bunu yapmasını diledi.

Bir noktada öpüşmek zorunda kalacaktık. İkimiz de biliyorduk.

Dudaklarıma odaklanıp giderek yaklaşmaya başladığında omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Ama Beau sadece bana sırtıttı. Ona doğru eğildiğimi hissettiği, göğsümün daha hızlı yükseldiğini gördüğü, sırf aralarındaki acıyı dindirmek için bacaklarımı üst üste attığımı bildiğini söyleyen şehvetli bir sırıtişti.

“Evet.” Yüzünü arka verandadaki süslü masada oturan herkeşe döndü. “Uzun bir nişanlılık. Daha belli bir şey yok.”

Boğazımı temizleyip çevredekilere zorla gülümsedim. Aptalca, “Acelelerimiz yok,” diye ekledim, sesim sersemlemiş gibi geliyordu.

“Şey, sorun değil. İlane bir tarih yazdırmadım.”

“İlan?” diye Harvey’e sorarken sesim çatladı.

“Evet, *Chestnut Springs Herald*’a verdiğim ilan. Diğer çocuklarım için de yaptım. Siz ikiniz de yakayı sıyıramazsınız. Ayrıca orada çıkınca hanımlardan gelecek telefonları Beau’dan uzak tutar. Bazıları gerçekten pervasız oluyor.”

“Ne?” Beau’nun kafası son derece karışmış gibiydi.

Harvey sıradan bir tavırla elini salladı. “Ah evet. Bir kadın yanıma gelip seni sormadan markete bile gidemiyorum, sanki ben pezevenk filanım da.”

Tüylerim kabarırken omuzlarım dikleşti. Umurumda olmamalıydı –umurumda değildi– sadece Harvey’in huzur içinde yiyecek bile alamaması kabalıktı.

Sloane’un annesi Cordelia onun eline pat pat vurdu ve eğlenen bir bakış attı. “Harvey, bence bir gecelik bu kadar yeter.”

Bu bir şekilde masadaki tüm atmosferi değiştirdi. Herkesin dikkati bu tek harekete odaklanmış gibiydi. Kadının eli, onun elinde. Harvey’in ona bakışları. Elini tutup çevirmesi ve parmaklarını birbirine dolaması. Yüzünde saf bir hayranlık ifadesiyle Cordelia’nın elini duygusal bir tavırla sıkmasını izledim.

Ardından gözlerini kaçırdılar.

Ardından ellerini geri çekip birbirlerinden uzaklaştılar.

Masa ani bir şekilde tuhaflaştı.

Beau’yla birbirimize bakışımızı izlemenin de böyle mi olduğunu merak ettim.

Beau, “Yeni ayakkabılar aldım,” diye ilan ederek herkesin dikkatini çekmeye çalıştı. “Bailey beni ayakkabı alışverişine götürdü. Demode beyaz spor ayakkabıları geride bıraktık. Siyah koşucu ayakkabısı, süet spor ayakkabı, hatta bir çift deri bot aldım.”

Kimse konuşmadı. Kocaman açılmış gözler hâlâ masanın etrafında dolaşıyordu. Harvey'in kulakları pembeleşti ve bu da onu şu an konuşma zahmetinden kurtarabilirmiş gibi suyunu yudumlamaya girişti.

“Yeni çoraplar acayip fark yarattı. Sürtünmeyi azaltmak için bu çift astarlılardan ve süper ince bir yün çiftten aldım. Gördünüz mü?” Bir ayağını masanın sonuna doğru uzattı, ama ayakkabılar ve çoraplar hakkındaki monoloğu pek ilgi görmedi. “Hadi amaaaaa.”

Babasını bu andan kurtarmaya çalışması bence çok tatlıydı. Ailesinin kendisine çok fazla ilgi göstermeyi kesmesini isteyen bir adam için, kendini sahnenin ortasına atmaktan dolayı fazlasıyla mutluydu.

Beau kollarını kavuşturup bakışlarını diğerlerinden uzaklaştırdı. “Neden kimse bana yeni ayakkabılarımla ne kadar hızlı koşabildiğimi sormuyor? Yetişkin olmak iğrenç.”

Bu defa imdada yetişen Luke birkaç kıkırdamaya neden oldu. “Ben seninle yarışırım Beau Amca!”

* * *

“Sence babam gerçekten ölmüş annemin küçük kız kardeşiyle yatıyor mu?”

Hemen yanma park edip kamyonetimden inerken Beau'nun bana söylediği ilk şey bu oldu. Akşam yemeği için ana evde buluşmuştuk, bu yüzden ayrı ayrı döndük.

“Evet.”

“Ama yani... nasıl?” Kapısını kapatıp kamyonetinin etrafından dolaştı ve benimkinin önünde yanıma geldi. Gözleri kocaman açılmıştı ve çok... şirin bir şekilde saf görünüyordu.

“Ben...” Başımı ona doğru eğdim. “Şey, nasıl yapıldığına dair ilk elden bir tecrübem yok ama geniş çapta internet araştırması yaptım. Sanırım temel olarak erkek şeyini...”

Elini ağzımın üstüne kapattı. “Ne yaparsan yap, asla o cümleyi bitirme. Burada *babamdan* bahsediyoruz.”

Avucuna doğru gülerek başımla onayladım.

Elini çektiğinde gözlerine bakarak omuz silktim. “Bence biriyle olması hoş bir şey.”

Beau ensesini ovuşturdu, belli ki Harvey ile Cordelia’nın yemekte bilindik bir şekilde el ele tutuşmasını anlamaya çalışıyordu.

“Galiba. Annemin kız kardeşi olması biraz tuhaf.”

“Öyle mi? Belki de anneni tehdit etmediğinden mantıklıdır. Belki ikisi de anneni sevdiği için babanın onu hâlâ sevmesi sorun değildir. Öyle bir şeyler...” Omuz silktim. “Belki annenin onların ortak noktası olması iyi geliyordur.”

Beau yüzünü buruşturdu. “Annem uzun zaman önce öldü. Bu sadece tuhaf. Babam asla birilerini eve getirmedi. Bize hiçbir şey anlatmadı.”

“Bu tıpkı senin özel hayatında olan her şeyi ailene anlatmak zorunda olmamana benziyor sanki ha?”

Bir parmağını bana doğru kaldırdı ve “Adil,” diyerek daha da yaklaştı.

Kamyonetimin ön tarafından gelen sıcaklığın yaslanınca rahatsızlık verdiğini sanmıştım ama Beau’nun bana doğru gelişiy-le, bu daha rahat bir seçenekmiş gibi kendimi araca daha çok bastırdım.

Siyah spor ayakkabıları neredeyse sandaletimden görünen ayak parmaklarımı dürtecek kadar yaklaştı.

“Güzel ayakkabılar asker. Hızlı görünüyorlar.” Ona göz kırparak kollarımı kavuşturdum, rahat davranmaya çalışıyordum.

Muhtemelen başaramadım.

“Öyleler.” Gözleri beni inceledi. “Karavan sana nasıl davranıyor?”

Yutkundum. “Harika. Muhteşem. Karavanımı seviyorum.”

“Bugünlerde hava çok sıcak.”

Yine nefesi serin bir esintiydi.

“Aynen öyle.”

“Klima teklifimi hâlâ kabul etmiyor musun?” Tek kaşını kaldırarak benim kollarını kavuşturmuş duruşumu taklit etti. Ondan bir... vaat yayılıyordu.

Başka türlü nasıl adlandıracağımı bilemedim. Bana dokunmuyordu bile, ama şu an bana ne vaat eettiğini tam olarak biliyordum.

Dokunuş. Zevk. Tecrübe.

Benimle seks yapmayacağını söylemişti ama ya başka şeyler? Kaçınılmaz görünüyordu. Ona bakıyordum da iri, kibirli bir Adonise benziyordu.

Kötü bir fikir gibiydi.

Aynı zamanda o senin nişanlın ama. Ona güveniyorsun. Üstelik sana karşı çok iyi.

Yumurtlama dönemindeydim. Beynimin bunu, bana karşı mantığa bürümesinin nedeni buydu.

Bakışlarım kalın gövdesinden aşağı kayarak şortunun kasıklarına indi. Üstüne tam olmuştu... gibi.

Belki bu yüzden o kabartıyı bu kadar net görebiliyordum. Gerçekten büyük bir kabartıydı.

Sadece kıyafetti. Gerçek bir ereksiyon değildi.

Öylesi saçma olurdu.

“Lastikler için sana borcumun ne olduğunu bana bildir lütfen.”

Beni duymazdan geldi. “Tek başına bütün gece ter içinde kalıyordur. Hayal edebiliyorum.”

“Alıştım ben,” diye ciyaktadım, ondan kaçabilmek için resmen dönerek kamyonetimin kaputundan yuvarlandım.

“Zırva.” Kıkırdayarak kaçmamı izledi.

“Sıcağı severim,” dedim omzumun üstünden, o kapıyı açtığımda karavanımın ne kadar sıcak olacağından korkuyordum. Günlerdir çektiğim kalitesiz uykudan ve sıcak yüzünden asabîleşmekten bitap düşmüştüm.

“Neden benden kaçıyorsun?” derken sesindeki kibirli tonu fark ettim. Bana ne yaptığını biliyordu. Nasıl bilmezdi? Geçen gün ona sertleşmiş meme uçlarımı göstermiştim. Şimdi ne yapacaktım? İnkâr mı edecektim?

“Korktun mu şeker?”

Hıyar.

“Daha kapsamlı internet araştırmada iyi eğlenceler.”

Siktiğimin hıyarı.

“Bu gece ben de biraz ondan yapabilirim.”

Tökezledim. Parmak arası sandaletlerim çimlere battı ve sonunda kapıya ulaşır anahtarla uğraşırken yanaklarım kıpkırmızıydı.

“Klimaya ihtiyacın olursa arka kapı hep açık! Ya da canlı ilham gerekirse!”

Kendimi aklıma gelebilecek en katlanılmaz sıcağın içine attım.

Ama her nedense en katlanılmaz sıcak, o parmak kıvırtan davetten sonra Beau’yla yüz yüze gelmekten daha katlanılırdı.

16

Bailey

Beau: Arka kapı açık şeker.

* * *

Kaçtığıma pişmandım. Bu kadar inatçı olmaktan nefret ediyordum.

İnatçı değil de zeki olsaydım, Beau'nun hoş bir şekilde serin evinde bebek gibi uyuyor olurdum. Onun yerine Boiler'daydım. Uyuyamıyordum, huzursuzdum ve hayatımdan nefret ediyordum. Tenim nemli ve yapış yapıştı, içsel termometrem tamamen bozulmuştu. Bir daha serinleyeceğimden bile emin değildim.

Elbette yazları çayırarda sıcak havalılar olur. Ama bu? Bir sonraki aşamaydı.

"Sikerler!" Yorgunluğun zirvesinde olup kıpırdamak bile istemememe rağmen kendimi yataktan atıp bulabildiğim en ufak kıyafetleri giydim. Yüzmeye gitmeyi planlıyordum. Yine.

Karavanımın dar koridorunda ilerlerken her hareketime sıkıntı egemendi.

Bir karavanda yaşamak beni sefil gösteriyor olabilirdi ama işin aslı, bu karavanla fazlasıyla gurur duyuyordum. Siyah beyaz damalı muşambayı sevgiyle keserek zemine yapıştırmış, tüm duvarları boyamış, hatta panjurlarımı uyumlu olacak şekilde dikmiştim.

Benimdi ve Pinterest'e ait olan eşyalardan biri haline getirmiştim. Asla ondan kurtulmayacaktım.

Bir gün şirin bir evim olacaktı, hafta sonları ve tatillerimi bu şeyle seyahat ederek geçirecektim. Belki ilerleyen zamanlarda dışını boyatıp klima taktıracak param bile olurdu.

Şu anki haliyle, gerçekten bunaltıcı bir sıcaklığa sahip olduğumuz birkaç gündür hakkını veremez haldeydim.

Kapıyı iterek açtım ve gözlerimi yavaşça kapatarak serin hava esintisini bekledim. Ama asla gelmedi. Tanıdığım ve sevdiğim o temiz dağ havası zirvelerin arasında kalmıştı; bunaltıcı gecelerde hepimize burada, çayırlarda acı çektiriyordu.

“Offf,” diye inledim, ama dışarı zıplayıp ayaklarımı karavanımın metal basamağına değince neredeyse çığlığa dönüştü.

O kadar perişandım ki ağlayabilirdim.

Başımı ellerimin arasına alarak oturdum ve düşündüm.

Beau'ya güveniyordum ve beni incitmeyeceğini biliyordum. Şaka yapmayı seviyordu –o da böyle biriydi– ama onun yanında kendimi hiç de tehdit altında hissetmiyordum.

O zaman neden evine gitmeye bu kadar karşıydım?

Çünkü oradan bir daha asla çıkmak istemeyeceğini biliyorsun.

Bunu böylece yüzüme vurduğu için kibirli küçük bir sürtüktü beynim.

Başımı kaldırıp etkileyici eve baktım. Güzeldi ve aslında daha önce gördüğüm hiçbir eve benzemiyordu. Bana göre, geldiğim yere bakınca, filmlerden fırlamış gibiydi. Gerçekler dayanılmaz hale geldiğinde gözlerimi kapatıp kendimi içinde hayal ettiğim türden bir eve benziyordu.

O evde partiye ev sahipliği yapan şirin ve akıllı başında bir delikanlı olurdu. Odanın iki ucundan göz göze gelirdik. Liseli âşıklar olurduk ve beni boktan hayatımdan çekip çıkarırdı.

Sonra babamın sarhoş bağırıltıları duyulurdu ve ayağa kalkıp kapımın arkasına sandalye dayardım.

Hayal ve gerçek, çok yakın ve bir o kadar da uzak.

Ancak bu ev, bu adam buradaydı. Hemen önümde. Üstelik gerçeklerdi.

Ben de burada durmuş, kendimi onları hak etmediğime dair ikna etmeye çalışıyordum.

Ergen ben, doğrusu bu durumda dehşete düşerdi.

Basamaktan kalkarken sanırım zihnimde o kızlaydım. Ergen Bailey günler ama günler önce ona koşardı. Özünde bir romantikti.

Genç yetişkin Bailey? O ise arka kapının açık olduğuna hâlâ ikna olmuş değildi.

Ama kapının kolunu denediğimde klik sesi çıktı ve kapı açılarak kutsanmış serin hava akımını üzerime saldı. İç geçirerek akımın beni içeri götürmesine izin verdim.

Orada dururken, kendimi biraz haneye tecavüz eder gibi hissettim. Ne de olsa bugün ondan kaçıp karavanıma saklanmıştım.

O da orada durup kıkırdamıştı.

Siktiğimin hıyarı.

Kapıyı arkamdan kapatıp şimdi ne yapmam gerektiğini düşündüm. Onu aramalı mıydım? Mesaj mı atsaydım? Sadece adını mı seslenmeliydim?

Önemi yoktu. Sorun etmeyeceğini biliyordum.

Bakışlarım nehre yukarıdan bakan oturma odasındaki deri köşe koltuğa takıldı. Kendimi serin deri kumaşın üstüne atıp uykuya dalma fikri direnilmeyecek kadar baştan çıkarıcıydı.

Ben de öyle yaptım. Yorgun bir hırsız gibi kendimi oraya attım. Minik pamuklu şortum ve bol kısa tişörtüm üstümdeyken, çıplak tenime değen serin deri kumaş cennet gibiydi. Burada kimse olmasa çırılçıplak yatardım. Vücut ısını düşürmek için yerlere uzanacağım bir raddeye varmıştım.

İç çekerek karavanımın tepesinden çok farklı, tavan penceresi olan tonozlu tavana baktım. Açık konsept mutfakta ocağın üstündeki ışık açıktı, bu da umacağınız kadar karanlık olmaması demekti.

Umurumda değildi.

Kızartma tavasının içinde gibi hissetmediğim sürece mutluydum. Basit ihtiyaçları olan basit bir kız.

Dalmak üzereyken, cilalı beton zeminde ayak sesleri duydum. Rahat ve acelesizdi; şu an tavan yapmış olan kalp atışlarıma benzemiyordu yani.

Isıkla bir melodi tutturmuştu ve doğrulup varlığını bildirmem gerekir mi diye düşündüm. Bu yapılacak en az tuhaf şey gibi görünüyordu, ama karar verip doğrulduğumda donakaldım.

Bakışlarım kanepenin ötesine geçip çıplak Beau'ya odaklandı. Çırılçıplak.

Tepeden tırnağa çıplak.

Isık çalarak buzdolabının içine bakıyordu. Kafası ve omuzları kapının arkasında kalmıştı, ama geri kalan her parçası yan profilden çıplaktı.

Dar bel, yuvarlak kış...

Gözlerim aletine indiği an fal taşı gibi açıldı. Pornolardaki aletler gibiydi. Ama yumuşaktı. Gözümü dikerek bunun açıdan

mı, yoksa gerçek hayatta hiç penis görmemiş olmamdan mı kaynaklandığını çözmeye çalıştım. Belki de ölçek farklıydı.

Kafamı eğip kanepenin arkasına saklandım ama başka yöne bakmayı reddediyordum. Bir kafanın duvarın üstünden çıkıntı yaptığı, minik ellerin de tepede kıvrılmış olarak görüldüğü o karikatürün en iyi taklitlerinden birini sergilediğimi söylemeliyim.

Gözler kocaman açılmıştı çünkü karikatürdeki kişi bir röntgenciydi. Biliyordum işte.

Beau dönüp sandviç yapmak için gereken malzemeleri çıkarırken kendi kendine mırıldanmaya devam etti. Kendimi azarlayarak eğildim ve saklandım. Normal herhangi bir yetişkin şimdiye kadar varlığını belli ederdi. Şöyle bir bakardı. Kibarca başının çevirirdi. Buna gülerdi.

Ama ben berbat bir şekilde ağzıma sıçmıştım çünkü fazla beklemiştim. Artık dikizlediğimi anlayacak ve sürekli başıma kakacaktı.

Stratejime sadık kalıp saklanmaya devam etmeye karar verdim, sabah beni kanepesinde bulduğunda bu süreçte uyumuş gibi yapacaktım.

Çözümüne ulaştığımdan tekrar bir göz atmaktan zarar gelmeyeceğine karar verdim. Zaten her şeyi görmüştüm. Bir bakıştan daha ne çıkardı? Zor günler için beyin kameramda saklardım.

Gizli bir ninja gibi yavaşça yukarı kaydım ve bana arkası dönük olduğunu görünce sessizce iç çektim. Manzara arkadan da öndeki kadar iyiydi. Ya da yandan.

Beau Eaton'ın kötü bir açısı olduğunu sanmıyordum.

Ya o popo? Ölebilirdim. Bu adamdaki her şey büyük ve fena kaslıydı. Teninde yer yer yara izleri vardı ama cazibesini arttırıyordu bu. Sırtı ve omuzlarındaki hatlar gerildiğinde, o şey yapıyordu... bilmem? Ekmeğine mayonez mi sıkıyordu?

Ekmeğe sos sürmenin cinsel çağrışım yapacağını hiç düşünmezdim ama işte burada, çıplak sandviç yapım süreci yüzünden yumurtalıklarım doğaçlama bir şekilde çalışmaya başlamıştı.

Bu beni acıktırıyordu. Ama yemeğe duyulan türden değil. Haliyle inlememi bastırıp tekrar aşağı kaydım. Azgınlığım, adam evde yalnız olduğunu düşünürken ağızımdan salyalar akıtarak onu dikizlemenin verdiği suçlulukla çarpıştı. Bu onun mahremiyetine saldırıydı ama onu ilk gördüğüm an, beyin hücrelerim toplanıp kasabayı terk etmişti.

Her şeyi kaldırmasını dinledim. Buzdolabını kapattı. Ayak sesleri açık oturma alanını geçti. Nihayet tekrar nefes alabilecektim.

Tabii öncesinde sözleri sessiz eve doldu:

“Şeker, üst katta solda ayrı bir oda var.”

Pat diye düşüp ölmeyi hayatımda şimdiki kadar hiç istemiştim.

Ebette burada olduğumu anlamıştı. Muhtemelen nefesimi duymuştu.

Hızla doğrulacak kadar irkilmiştim ve yürüyüp giderken her adımda yuvarlak kıcının kasılışını izledim.

“Ve beni yakından görmek istersen koridorun karşısındaki kapıyı çal ve sor.”

Resmi olarak, birkaç saniye öncesinden çok daha fazla ölmek istedim.

O kadar utanmıştım ki misafir odasını pas geçip kanepeye uzandım ve kendimi azarlayarak uykuya daldım.

* * *

“Hey! Hey!”

Beau'nun bağırırları kanepede hızla doğrulmama neden oldu. Çılgın gibi etrafıma bakınarak sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ama bütün ev, o kendini sergileyerek giderken bıraktığı gibiydi.

“Hey!”

Yakında bir yerde olmadığını fark ettim. Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Uyku sersemi bir halde aklıma gelen ilk düşünce, eve birinin girdiğı oldu. Ama ayıldıkça, eve davetsiz giren birinin işe ikinci kattan başlamayacağını düşündüm.

Ayağa kalkıp pürüzsüz taş merdivenlerden yukarı koşturdum, neredeyse soğuklukları yüzünden ürpermişim. Ya da Beau'nun “Hey!” diye bağırma sesi yüzünden.

Tekrar tekrar.

Yüksek sesle başlamıştı ama devam ettikçe daha perişan, daha yenik hale büründü.

Odasının kapısını çalmadım. İterek açtım ve iri çıplak vücudunun odanın karşısındaki battal boy yatakta debelendiğini gördüm. Köşedeki dijital saat 02.11'i gösteriyordu.

Dudaklarından dökülen acı dolu inlemeler midemin kasılmasına neden oldu.

Kâbus görüyordu. Acı dolu, stresli, hummalı bir kâbus. Ne yapacağımı bilemedim.

Onu olmayan bir şeyle mücadele ederken, bir tür dehşeti yeniden yaşarken izlemenin verdiği çaresizlik hissi gözlerimin batmasına neden oldu.

Kalbim bunu kaldıramadı.

Yoldan sapan bir kol ya da bacak darbesiyle odanın karşısına uçabilirdim, ama umurumda değildi.

Yatağına yaklaşarak sakince seslendim: “Beau. Beau. Beau.” Temkinle yaklaşıp omzuna dokundum. Neredeyse anında hareketsizleşti ama uyanmadı. “Hey, Beau. Ben buradayım.”

“Buradasın.” Sesi çatladı ve bana uzandı. Terli avucu koluma dolandı.

“Evet. Benim, Bailey. Buradayım. İyisin.”

“Buradasın,” dedi tekrar. Bu defa sesinde rahatlama vardı. Bu defa beni kendine çekti.

Ben de gittim. Şu an ona direnemezdim. Yatağına tırmanırken yüzündeki ifade göğsümü sızlattı; kırıışmış alın, gözler sımsıkı kapalı ve yakışıklı yüzünde sadece saatler önce bulunan keyif izlerinden eser yok.

Bir eli kolumda, diğeri belimde; beni kendine çekerek göğsüne yasladı.

Fazlasıyla çıplak bedenine.

Ama bunda cinsel bir şey yoktu.

Şu an beni tanıdığından bile emin değildim ama onu rahatlatıyormuşum gibi bana sarılmıştı. Hüzünlü bir şekilde ayrıldığım pelüş atıma sarıldığım gibi sarılıyordu.

Kalın kolları etrafıma dolanırken üzerine yayıldım, başımı çenesinin altına sokarak kalp atışlarını dinledim.

Şortumun yukarı sıyrıldığı kalçamın iç kısmında katı ama sert olmayan aletin şişkinliğini hissedebiliyordum.

İnce kısa tişörtümün sıyrıldığı yerde çıplak göğüslerimde göğüs kıllarını hissedebiliyordum.

Derin nefeslerini, ciğerlerinin dolup boşalmasını, nefesini toplamaya çalışırken beni bir dalganın üstündeymişim gibi kaldırıp indirdiğini hissedebiliyordum.

“Saat kaç Bailey?” Sesi tamamen hırıltılıydı, sarılışını gevşetmedi.

Dönüp omzumun üstünden saate baktım. “İkiyi on iki geçiyor.”

Avuçlarından biri omurgamın altından yukarı kayarak başımın arkasını kavradı. “İyi.”

Ardından saçımı öptüğünü hissettim.

17

Beau

Onu kollarıma çekmemeliydim. Burada, baş başa, karanlıktayken değil.

Ben şu an olduğum şekilde çözülmüşken değil.

Gösteri için olduğunu iddia edemezken değil.

Yapmak istediğim çok fazla...

Bailey başını çevirdi ve dudakları boğazımın altındaki girintiye öpücük kondurdu. Yutkundum, boğazım hareket ederken oranın hemen altını tekrar öptü. Dolgun dudaklarını göğsüme bastırdı.

Farkındalık uyanırken meme uçları sertleşti ve göğsüme batmaya başladı.

Durmam gerek.

Ellerim, uzun saatler çalışmaktan dolayı biçimli olan sert sırtından aşağıya doğru kaydı ve parmaklarım buluştukları kalın elastik bel lastiğinin üzerinde gezindi.

Durmam gerek.

Beni tekrar öptü. Aynı yeri. Ama bu defa dili dışarı çıkıp tenime değdi. Belini gererek memelerini öne, poposunu arkaya itti.

“Siktir,” kelimesi bir nefes, çok ileri gitmek üzere olduğumu bilerek bana işaret veren sessiz bir küfürdü.

Durmam gerek.

Elim daha da ilerledi ve kıcını kavradım. Sadece kumaştan fazlasıydı. Şortu kaymıştı ve pürüzsüz teni açıktaydı. Parmaklarımı bastırdım, daha önce hiçbir adamın gitmediği yere tehlikeli derecede yakındı.

Kıcını dokunuşuma doğru bastırarak inlemesi neredeyse sonum oldu.

“Bailey.” Fazlasıyla diken üstündeydim. Fazla yakındı. Fazla iyi hissettiriyordu. Fazla nefis kokuyordu.

Birkaç santim aşağı indi, göğsümün daha aşağısını öperken saç telleri parmaklarımın arasından kaydı. “İyi misin?” diye fısıldadığında, elim hâlâ kıcını yoğuruyordu.

“Hayır,” dedim dişlerimin arasından. Onun yakınlığı, kokusu, ağırlığı yüzünden aletim sertleşti. Ben uyandığımda onun *burada* olması tamamen ürkütücüydü.

“Ben de değilim.” Sıcak nefesi tenime çarptı.

Onu olduğu yerde tuttuğumu fark ettim; bir elimle kıcını kavramıştım, diğeriyle saçlarını tutuyordum. Aletim onunla savaşılmayacağı kadar hızla kaya gibi sertleşmişti. Bailey’yi onunla doldurma düşüncesi her zamankinden daha fazla aklımdaydı.

“Sana kendini nasıl iyi hissettireceğimi söyle bana,” dedim, sesim başının tepesine çarpıyordu. Yüzünü kaldırmadı, bana bakmaya cesaret edemiyordu.

Eğer baksa, ikimiz de daha net düşünebilirdik sanırım.

“Bana dokunmayı kesme.”

Başımı geriye atarak inledim. Bu kızın söylediği şeyler...

Dudakları göğsümde tekrar harekete geçti. “Ben *sana* kendini nasıl daha iyi hissettirebilirim?” Poposunu yukarı kaldırdı, dizleri vücudumun her iki yanından yatağa bastırıyordu. Onu araştırmam için bana yalvarıyordu.

Sorusunu aklımda evirip çevirirken, ellerimi uyluğunun arkasındaki pürüzsüz tende, üzerime binerken kaldırdığı dizinin kıvrımına doğru gezdirdim. Tırnaklarım uyluğunun iç kısmındaki tende gezindi ve geçtikleri yerlerde tüyleri diken diken oldu.

“Bailey... durmam gerek.” Son birkaç dakikadır kafamda yarıp sönen uyarıyı yüksek sesle söylemişim.

Durmak şu an safi işkence gibi gelecekti ama duracaktım.

Durmam gerekiyordu.

“Hayır. Lütfen...” Kelimeleri aceleyle söyledi, nefes nefese ve umutsuzdu. “Lütfen durma.”

Nefesim iyice hızlandı ve tek yaptığım sırtüstü uzanmaktı. Parmaklarımı şortunun ucunda gezdirerek dikişlerine dokundum. Kolaylıkla kumaşın altına uzanabilirdim.

Başını çevirip yanağını göğsüme yasladı. Yüzü aşağıda. Poposu yukarıda. Elleri omuzlarımda. Bana tekrar yalvardı:

“Lütfen... sana nasıl daha iyi hissettireceğimi söyle bana. Ama durma.”

Parmaklarımı oniks saçlarının etrafına dolayıp sertçe çektim.

İnleyerek kendini parmaklarıma sürttü.

Uygunluk sınırını, *numara yapma* sınırını ne ara bu kadar geçtiğimizi bilmiyordum. Ama 02.11 versiyonumda kontrol yoktu ve şu an buradaki tek versiyonum oydu.

“Misafir odasında uyumaya başlarsan iyi hissederim Bailey.”

Başıyla onayladı ve bunu yaparken saçlarıyla beraber yumruğumu da sürükledi. Aletim seğirerek onun karnına çarptı.

“Bu lanet incecik şortun altına ulaşmama ve gelmeni sağlamak için parmaklarıma izin verirsen daha iyi hissederim.”

Dudaklarından bir nefes kurtularak göğsümü süpürdü.

Durmam gerek.

“Evet,” diye nefes nefese yanıtladı. Karnını uzunluğuma bastırırken parmaklarım kıcının kıvrımında büküldü, bacağıyla amı arasındaki çizgiye sataştı. “Evet.”

“Siktir,” diye mırıldandım tekrar, çünkü durmam gerektiğini kendi kendime ne kadar tekrarlarsam tekrarlayayım durmayacaktım.

Islaklığını hissedene kadar elimi ilerlettim. Yavaşça kaydırırken, vücudum kendimi tutmanın baskısı altında neredeyse titriyordu. Karanlık tarafım onu sırtüstü döndürerek becermek istiyordu. İçine girip adımı haykırmasını dinlemek...

Ama bu öyle bir şey değildi. O böyle biri değildi. Özenle ilgilenmek istiyordum onunla.

Kalçasını itince parmağımın ucu içeri kaydı.

“Ah Tanrım.” Alnını göğsüme sürttü ve kendini parmağıma doğru sallayınca nefes almayı kestiğimden fazlasıyla emindim.

“Bailey.” Adını inleyerek parmağımı çıkardım ve ıslaklığını klitorisine yaydım. Bacakları belimin iki yanında titredi. “Siktir.”

Dudakları tekrar göğsüme kondu; bir eliyle omzumu kavrar-ken, diğeriyle kafamın üstünden yatak başını tuttu.

Tekrar içeri bastırarak bu defa daha ileriye gittim ve onun parmağımın etrafına kapandığını hissettim. “Fena halde sıırılsıklamsın.”

Bir kez daha başıyla onayladı.

Bir parmağım içindeyken, diğeri bacaklarının arasını keşfediyordu. Dudaklar, ve klitoris yarığında uçtan uca kaydardım. “Çok fazla gelirse bana söyleyecek misin?”

“Evet, evet.” Kelimeleri çabucak söyledi, titrek nefesleri tenime sürtünüyordu. “Tekrar yap.”

“Ne yapayım?” diye kulağına mırıldanırken üzerimde kıvrandı.

“Beni parmaklarınla becer.” Sözleri hiç utangaç değildi, yavaştı.

“Böyle mi?” İçeri dışarı kaydırmaya başlayarak, düzenli ve acı verecek kadar yavaş bir tempo tutturdum.

Başını kaldırıp omzunun üstünden baktı. Vücudunun benimkine nasıl uyduğunu, kolumu onun arkasında nasıl çevirdiğimi görmeye çalıştığına şüphe yoktu. “Evet, böyle.”

Kaslarım yanıyordu ama sikimde değildi. Bailey’nin tamamen dar ve ıslak bir şekilde parmaklarıma binmesinin verdiği his yüzünden aletimin zonklamasına kıyasla hiçbir şeydi.

“Peki ya böyle?” Hareketlerimi yavaşlatarak ilk parmağın yanına ikinciye ekledim, girişiyle biraz oynadıktan sonra ıslak sıcaklığına doğru yavaşça kaydırdım. Elimi hafifçe çevirince çığlık atarak başını tekrar göğsüme yasladı.

“Bu hoşuna gitti mi Bailey? İki parmak, bir taneden daha mı iyi?” Onun ihtiyaç dolu miyavlar gibi seslerinden cesaret alarak daha ileri ittim.

Nemli dudaklarından yumuşak bir, “Evet,” döküldükten sonra o dudakları köprücük kemiklerim boyunca ve boynumun yanından yukarı doğru kaydırды; hâlâ yüzümden uzak duruyordu.

“Sadece içeri dışarı mı? Yoksa ayrıca çevireyim mi? Bilmek istiyorum.” En büyük arzum, onu çılgına çeviren her şeyi tamamen bilmektir. Birlikte öğrenebilirdik.

“Çevir.” Tek kelimeyle konuşabilir haldeydi; onun zevkini ve kelimelerini çalmış olmaktan sapıkça bir zevk aldım.

İki parmağımı yavaşça çevirerek içeri dışarı kaydırdım, ıslaklığı etrafımı kaplıyordu.

Vücudu titredi.

Kalçaları salındı.

Vücudu zonkladı.

Nefeslerimiz sert ve kesik kesikti.

“Bak bana Bailey. Benim için gelecek misin? Tıpkı sana söylediğim gibi?”

“Evettttt,” diye tısladı, şimdi kendini bana doğru iterek gözleme bakacak kadar geri çekildi.

Birkaç kez sertçe içeri dışarı daldırdım, gırtlaktan çıkardığı seslerden keyif alıyordum. Sonra elimi çekip klitorisinin üstünde ileri geri kaydırdım. Birkaç tekrarda parçalara ayrıldı.

“Siktir! Beau!” Saçımı çekti ve dişleri boğazıma kapandı. Göğüs göğüse üzerime düşerken uyluklarının ıslanmış iç kısımları yayıldı. Dizleri çözöldü ve çarşafıma tutunamaz oldu, ince bacakları kayarak yan taraflarımı sıkıştırdı.

Amı nabız gibi atarak aletimin kenarı boyunca kaydı. Damardan aşağı, doğruca köküne kadar indi. Orada durup nefesini toplamaya çalışırken, aletimin yuvarlak dolgun başı karnına bastırıyordu.

En fena tahrik sebebi.

O kadar güçlü bir baştan çıkarmaydı ki, nefessiz kalarak kendimi onun yumuşak ve ihtiyaç dolu bedeninden ayırdım.

En sonunda yataktan uzaklaştım ve ayağa kalkıp ellerimi saçlarımdan geçirdim, az önce yaptığımdan çok daha fazla ileri gitmemek için ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Çok daha ileri.

Onu becermeyeceğime söz vermiştim. İşleri onun için daha iyi hale getireceğime söz vermiştim. Ciddiydim.

Genç ve tatlıydı, önünde uzun bir hayat uzanıyordu. Durumunu karmaşık hale getirmek için ihtiyaç duyduğu son şey bendim.

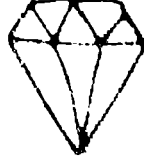
Bu anlaşma? Sadece yüceltilmiş bir iddiaydı. O daha iyisini hak ediyordu.

Durmam gerekirdi.

18

Bailey

Bailey: Bu gece kendine izin ver. Erken yat. Ben iyiyim.

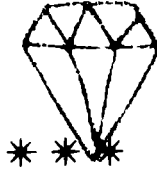
Beau: Sağ ol, kalsın.

Bailey: Cidden, benimle geç saatlere kadar oturup bir saat sonra senin mevzu için uyanamazsın.

Beau: Benim mevzu?

Bailey: 02.11

Beau: Sen kendi mevzuna bak, ben de benimkine bakayım Bailey. Ve benimkine, sen yalnız kalma diye barında oturmak da dahil.

Bıçak limonu kesti ve limon suyu kâğıt kesiğime değince damarlarıma yeni bir acı dalgası yayıldı. Ama irkilmedim bile.

Barın sonunda oturduğu yerden Beau'nun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve en ufak bir acı emaresi göstersem, 911'i arayıp beni helikopter ambulansla en yakın hastaneye götüreceğini biliyordum. Şu an aramız gergin olabilirdi ama hâlâ burada Alman bekçi köpeği gibi beni koruyor, imdadıma yetişmeye hazır görünüyordu.

Gary'nin bizi izlediğinin de gayet farkındaydım, yüzünün her yerinden sarhoş bir ilgi okunuyordu.

O şeyin... artık her ne yaptıysak onun ertesi sabahı Beau'yla konuştuklarımızı hatırlayınca başımı iki yana salladım. Sabah onun yatağında tek başıma uyanmış ve hemen onu aramaya çıkmıştım.

"Senden yararlandığım için özür dilerim."

Onu mutfakta bulduğumda ilk sözleri bu olmuştu.

Boynunda bıraktığım morluğu görünce gözlerim yuvalarından fırlamıştı; bugün daha az mor, daha fazla sarı olsa da hâlâ yerli yerindeydi. O an ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum. Çünkü önceki gece elleri başında, yüzünde şehvet ve arzudan oluşan kafa karıştırıcı bir ifadeyle bana bakmıştı. Ardından tek kelime etmeden gidince kalbim burkulmuştu. Peşinden gitmek istemiştım, ama kendine ait bir alana ve tekrar kontrol duygusuna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Yararlanmadın."

"Seni güvende tutmak benim işim. Ve buna, seni kendimden korumak da dahil."

"Kesinlikle değil."

"O çizgiyi aşmayacağımıza dair söz vermiştik. Her şeyi konuştuk. Evde kalmanı istiyorum, ama içeride sesimi duyarsan... odama gelemezsin."

Eğilip çift astarlı çoraplarını yeni Blundstone botlarının içine kaydırırken, sırtının önceki gecedan kalma tişörtünün içinde na-

sıl gerginleştğine bakmamaya çalışmışım. *Orada öylece uzanıp panikle bağırmasını dinleyeceğimi mi sanıyor?*

“*Burada kalmayacağım.*” Çenemi kaldırmış, içimde hissettiğimle alakası bile olmayan bir şekilde gururlu görünmek için kendimi zorlamışım.

Sözlerine devam ederken bana bakma zahmetine bile girmemişti.

“*Evde kalabilirsin ya da karavanına klima taktırır ve ben öderim. Sen seç.*”

Sonra kapıyı çarparak kapatıp evden çıkmıştı.

Bu iki gece önceydi. Saat –tam olarak– 02.11’de uyanıp koridoru geçtiğim iki gece. Haykırışlarını dinlemeye dayanamadığım için elimi kapı koluna sardığım iki gece.

Sonra duruyordum.

Bir anlaşma yapmıştık ve insanların mahremiyetinize saygı göstermemesini bilirdim. Bu son olay, kardeşlerimin bir şey bulmak için mekânımı ilk kez aramaları değildi.

Beau’nun koca adam olduğunu, yetişkin kararları alabileceğini ve yetişkin sınırlar çizebileceğini son iki gecedir kendime hatırlatıyordum.

Başka bir yetişkin olarak benim görevim de o sınırlara saygı duymaktı.

Bu yüzden odama gidip yastığımı başımın üstüne kapatarak onu duymamaya çalışıyordum. Ama imkânsızdı. Stresliydi. Artık sıcaklık yüzünden uyanık kalmasam da, onun *orada* tek başına olduğunu bilmenin kaygısı Boiler’da uyumaktan daha kötüydü.

Bir sonraki limonu kestim ve bardağın kenarına takabilmek için ortasından bir kesik attım. O kadar yorgundum ki parmağımı kesmeden önce bıçağı zamanında durduramadım.

“Siktir!” Bıçağı kenara atıp parmağımı hızla ağzıma götürdüm.

“Sen iyi misin?” Beau taburesini iterek müşterilerle persone-
li ayıran küçük tahta kapıları iterken, sesindeki paniği duydum.
Bana doğru gelerek bileğime uzandı ve hasarı inceledi, ki küçük
bir kesikti.

“İyiyim.” Bileğimi çekip kurtarmaya çalıştım. “Kendimi ilk
kesişim değil, son da olmayacak. Git yerine otur.” Elimini tekrar
çektim ve bakışlarından kaçınarak parmağımı ağzıma götür-
düm. Hafif kan akışını durdurunca, dönüp barın arkasında tut-
tuğumuz ilkyardım çantasını aldım.

Çantayı önümde açıp içindekileri araştırmaya giriştim, doğru
ebatta yarabandı arıyordum.

“İzin ver,” dedi Beau yumuşak bir sesle. Karnıma yumruk ye-
mek gibiydi. Duygusuz ve uzak olduğunda ona kızgın kalmak
daha kolaydı.

Derin bir iç çekip nihayet başımı eğerek ona baktım. Gümüş
gözlerinde içten bir endişe ve bir şey daha vardı. Dilinin dudakla-
rının arasından çıkmasıyla birleşince neredeyse gergin göründü.

Gözleri yüzümü araştırırken, bu defa daha nazik bir şekilde
bileğimi tekrar kavradı ve parmağımı ağzına götürdü. Bunun
son birkaç gündür ilk göz göze gelişimiz olabileceğini fark ettim.

Harvey gazeteye ilan verdiğinden beri tüm gözler üzerimiz-
deydi, ama bizim gözlerimiz birbirimizde değildi.

Çok uzun süre bakmak istemeyerek bakışlarımı kaçırdım. Çünkü
bakarsam, vücudum tepki verecekti. Bir adım yaklaşacak ve...

“Çok kötü görünmüyor.” Beau kaşlarını çatarak dünyanın en
önemsiz kesiğini inceledi.

“Ben de sana bunu söyledim,” diye sıkılmış dişlerimin arasın-
dan karşılık verdim.

Sinir olmam onu eğlendirmiş gibiydi, bu da beni daha sinir
etti.

Becerikli parmaklar yarabandını ambalajından çıkarıp titiz bir ilgiyle yerleştirdi. Ondan büyülenmeden edemedim; çok iri ve huysuzdu ama yine de nazikti.

Yapışkan uçları birbirine yapıştırdı, elimi büyük bir özenle iki elinin arasına bastırarak küçük bir Bailey eli sandviçi yaptı. “İşte.”

Yetişkin olmaya dair kendi kendime yaptığım iç konuşmalara rağmen, gözlerine bakmaya ikna edemedim kendimi. İşte bu yüzden, “Teşekkürler,” diye mırıldanıp işime devam etmek için döndüm.

Parmakları bir an oyalandıktan sonra yavaşça dönüp yerine oturdu.

Çayının başına.

Beni bir şahin gibi izlemeye.

Gary kelimeleri yuvarlayarak, “Cennette sorun mu var?” deyince, canlı bir şekilde, “Asla,” diye cevapladım ve limonları dilimlemeye döndüm. Çünkü başka işlere başvurarak geçen bir haftadan sonra, hâlâ acıma dolu bir bakış ve iş internette duyurulmuş olsa bile kibar bir “Şu an eleman almıyoruz,” cümlesinden başka bir şey alamamıştım.

Bu iddiaya girdiğimizde, itibarımın kurtarılamaz halde olduğunu biliyordum. Onun haksız, benim haklı olduğumu biliyordum. Büyük ihtimalle benim “kazanacağımı” biliyordum. Artık her ne anlama geliyorsa...

Kazanmak asla daha kötü hissettiremezdi ama. Çünkü Chestnut Springs’teki yerimi biliyordum ve orası Beau Eaton’ın yanıymış gibi numara yapmak daha can yakıcıydı.

* * *

Yatağımın yanında titreşen telefonumun vızıltısı beni uyandırdı.

Saat 02.00’ydi, telefonumu kapatıp uyumaya devam etme dürtüsü çok güçlüydü. Ama fazladan on bir dakika bir işe yaramacaktı. Ne kadar dönersem döneyim, yarın yorgun olacaktım.

Beau'nun uzandığım yerden birkaç metre ötede debelendiğini duymak işkence gibiydi.

02.11'de ikimiz de anıların etkisine giriyorduk. Ben kollarının arasında hissettiklerim ve o saçlarıma doğru adım fısıldarken üzerinde parçalara ayrılışımın etkisindeydim. O ise... şey, tam olarak emin değildim. Ama tahmin edebiliyordum.

Her halükârda, 02.11'i bizim için farklı şekilde yeniden yazmak istiyordum. Bu küçük anlaşmada birlikte sıkışmıştık ve bu kadar tuhaf olmasına gerek yoktu.

Belki de tuhaf olan bendim, çünkü geçen geceyi düşünmeden mastürbasyon yapamıyordum.

"Tamam," diye kendi kendime homurdandım ve onun popomu avuçlarken saçlarımı çekişini her hatırladığımda içimde dolaşan uyarılmayı bastırmaya çalıştım. Hiç o kadar *ihtiyaç duyulduğumu* hissetmemiştim. "Hadi şunu yapalım."

Yatağında yuvarlanıp kapıya koymuş olduğum çantayı aldım ve parmak ucumda yürüyerek saatimi kontrol ettim.

02.02.

Kapısını sert ama ölçülü bir hızla çaldım, onu uyandırmak istiyordum ama adamı ürkütecek aciliyet hissi vermekten kaçındım. Beau'nun fazladan korkmasına gerek yoktu, zira o işi kendi başına da hallediyordu.

Bugün parmağım ile ilgilendikten sonra ben vardiyamı tamamlayana dek geç saatlere kadar oturduğu için, onun benimle ilgilenmeye süper-odaklı olduğunu fark etmiştim.

Peki onunla kim ilgileniyordu?

Bir hışırtı duydum ve kapıyı tekrar çaldım.

02.03.

"Beau, uyan." Sesimi hafif ve neşeli tuttum.

"Bailey?" Uyandı ve fişek gibi kapıya gelerek hızla açtı. Üzerinde sadece boxerla önümde dağ gibi dikilince ağzım kurudu.

Gizliden gizliye yine çıplak olduğunu ummuştum. Hiç kimse çıplakken Beau Eaton kadar iyi görünemezdi.

“Sorun ne?” Elini omzuma koyarak beni yakına çekti ve kapıdan dışarı doğru eğildi, koridorun iki yanına bakınarak *tehlike var mı* diye kontrol etti.

Avucumu nazikçe göğsüne koyup güven verici bir şekilde pat pat vurdum. “Hiçbir şey. Hadi gidelim.”

Şimdi çenesini eğmiş bana bakıyordu. “Nereye gidelim?”

“Yüzmeye.”

Kafa karışıklığıyla yüzünü buruşturdu, parmaklarının sırtına doğru kıvrıldığı yerde eli hâlâ beni damgalıyordu. “Saat kaç?”

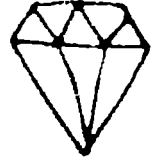
Saatime baktım. Yine. “02.04.”

“Neden şu an yüzmeye gitmek isteyeyim?”

Başımı yana eğerek ona ne söyleyeceğimi düşündüm. “Çünkü 02.11’e ulaşıp yatağında çılgılık atmaktan daha eğlenceli. İkimiz için de.”

Elini omzumdan indirdi, karanlık koridorda gözleri yüzümde dolaştı. Bakışları hem renk hem yoğunluk açısından çelik gibiydi, dayanabileceğimden fazlaydı.

Döndüm ve omzumun üzerinden ona elimi salladım. “Hadi gidelim asker. Mayo giymeyi bile planlamıyorum.”

19

Beau

Bailey'nin peşinden nehrin kenarına gittim, ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Hayır diyecek gücüm de yoktu.

Bailey rahat bir tavırla soyunurken, bakışlarımı başka yere çevirecek kadar bile güçlü değildim. Bunun yerine, ayın yumuşak parıltısıyla vurgulanan çıplak teninin pürüzsüz kıvrımlarına hayran kaldım.

Karanlık suya kayarken benden yana bakmadı. Suyun şırıltısı ve akıntı sesi bir mahremiyet hissi veriyordu. Çok da uzun olmayan bir süre önce, tam da burada karşılaştığımızı düşünmek tuhaf geliyordu. Kim bilir kaç yıldır evimin önünde çıplak yüzüyordu.

Suya meme uçlarını kapatacak kadar girdiğinde, “Gelecek misin?” diye seslendi. Göğüslerinin kabartısı açıkta ve uzun saçları köprücük kemiklerine yapışmışken bir tanrıçaya benziyordu.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Boyumu aşan bir yerdeymiş gibi hissediyordum. Onun yanında kontrolüm yoktu.

O geceyle, çok ileri gitmiş olmanın verdiği suçlulukla ve olanları aklımda 7/24 oynattığım bilgisiyle tükenmiş haldeydim.

Hâlâ 02.11'de perişan halde uyanıyordum. Sadece artık saat 02.15 olduğunda aletimi kavırıyor ve onun içinde olmayı hayal ediyordum.

Onunla çıplak yüzmek kötü bir fikir olabilirdi, ama ona bir kez daha *hayır* demeyi midem kaldırmazdı, dolayısıyla soyunmaya başladım. Ayakkabılarımı çıkardım ve tamamen ona dö-nüktüm; onun kendimi sergilememden utanarak arkasını dönmesini bekliyordum biraz.

Dönmedi.

Boxerımı kalçalarımın doğru kaydırıp ayaklarımın dibine düşürmemi büyük bir hayranlık ve bariz bir ilgiyle izledi. Pijamalarını attığı kütüğün üzerine ben de çamaşırımı atıp suya doğru ilerledim. Benim gözlerim onun yüzünde kalırken, onun-kiler aletime odaklandı.

“Penisin normal büyük mü? Yoksa daha çok...” Altdudağını ısırdıktan sonra ellerini kaldırıp yine otuz santimlik bir mesafe gösterdi. “*Büyük* büyük mü?”

“Bailey.” Başımı iki yana salladım, sesimde inanamayan ile aksi ton bir aradaydı. “İnsanlara durduk yere böyle şeyler soramazsın.”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini aletimden çektikten sonra sırtüstü suda süzölmeye başladı. “Nedenmiş? Az önce önümde soyundun. Hem biz nişanlıyız. Ayrıca geçen gece resmen onun üstüne oturdum. Bana mantıklı bir soru gibi görünüyor.”

Suya girerken inledim. “Güven bana Bailey. Geçen gece onun üstüne oturmuş olsaydın, bugün hâlâ hissediyor olurdun.”

Ben ona yaklaşırken hızla doğruldu, gözleri kocaman açılmış ve ilgiyle dans ediyordu. “Bu onun *büyük* büyük olduğu anlamına mı geliyor?”

Göğsümden derin bir kahkaha koptu. 02.11'e yakın herhangi bir yerde gülebilmek kahrolası bir hediye idi. "Evet Bailey. *Büyük* büyük."

Suya vurdu. "Biliyordum! Pornoyla karşılaştırmaya çalışıyordum. Biliyor musun? Ama işte... telefonumun ekranından ölçek tutmadı ve odan karanlıktı, yani iyice bakamadım..."

"Bailey..." Gözlerimi kapatıp battım ve yüzüme birkaç avuç su attım.

"Üzgünüm."

Kulağa hiç de üzgün gelmiyordu. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Canlandırdığı masum ama ahlaksız denizkızı gibi süzülürken su hışırdıyordu.

Gerçekten fazlasıyla cezbedici bir kombinasyondur: seksten korkmayacak kadar büyük ama dobra dobra meraklı olacak kadar tecrübesiz.

Benim ölümüm olacaktı.

Ve sınıırım.

Birkaç dakika sessizce yüzdük. Ben onun bana verdiği hızlı-ereksiyonumdan kurtulmaya çalışıyordum, o ise... bilmem, sadece dönüp duruyordu.

Huzurluydu.

"Bence bana 02.11'i anlatmalısın," da onun huzuru paramparça etme şekliydi.

Daha önce saatten bahsettiğinde bunun olacağını anlamıştım. O zeki bir genç kadındı –dikkatliydi–, haliyle parçaları bir araya getirmesi beni şaşırtmamalıydı.

Derinlerde bir yerde bu konuyu konuşmaya hazır olabilirdim. Burada deli doktorunun kanepesi yoktu. Elinde not defteri taşıyor ya da beni bir deneymişim gibi incelemiyordu.

Terapiye fazlasıyla erişimi olan şanslı kişilerdendim ama gitmeyecek kadar aptal olanlardan biriydim. Gitmem gerektiğini

bilsem de beni dehşete düşürüyordu. Ve bana bir ömür yetecek kadar dehşet yaşamıştım.

Sorusunu değerlendirirken birkaç dakika geçti, o geceyi aklımda tekrar oynatıyordum. Ardından gelen günü.

“Omuzlarımda Micah’la o sığınaktan dışarı çıktığımda saat 02.11’di.”

Hışkırdama durdu ve Bailey doğrularak dikleşti. Gözlerinin karanlık küreleri yerine aya bakmaya karar verdim.

“Saatime baktım, helikopterin kalktığını görebiliyordum. Geri dönüş aracımıza binmek için çıkarma noktasında saat kaçta dönmemiz gerektiğini biliyordum. O tünel sisteminde daha fazla ilerlersem zamanında varamayacağımı biliyordum.”

Onun iç çektiğini duydum.

“Yine de devam ettim. Onun çılgınlıklarını duyabiliyordum. Ve ben...” Elimle asabi bir şekilde ağzımı sildim. “Siktir! Sadece onu orada bırakamazdım, anlıyor musun? Görevimiz oydu, onu duyabiliyordum. Tam *oradaydı*. Bırakıp gidemezdim.”

“Zamanda geri dönebilseydin başka türlüünü yapar mıydın?”

“Hayır.” Cevabım anında gelmişti. İkna edici olması için kendi kendime tekrar ettim: “Hayır.”

“O zaman neden bu konuda kendini hırpalıyorsun gibi geliyor kulağa?”

“Çünkü herkes bana onu orada bırakmayı reddettiğim için kahramanca bir şey yapmışım gibi davranıyor ve olan... olan bu değildi.”

Ellerimi birleştirip yüzüme su çarptım.

Bailey’nin bana ne demek istediğini sormasını beklerken birkaç dakika geçti ama o tekrar suda dönmeye başladı ve ince boynunu geriye doğru kıvrarak başını soğuğa daldırdı.

“Bizi JTF2 için farklı eğitirler. Bizi farklı seçerler. Sadece fiziksel değil, daha çok psikolojiktir. Farklı bir şekilde hazırlanırız. İşleri kafamda sindirmek için bir stratejim var ve işe yarıyor. Yani elbette gördüğüm bazı boktan şeyler ağızıma sıçtı, ama dürüst olmak gerekirse çoğu başa çıkılır şeylerdi.”

Bailey düşünceli bir “hımmmm” sesi çıkardı, parmaklarını suda gezdirdiyordu. Beni psikolojik olarak analiz ettiğini, yargıladığını, hatta bana yardım etmeye çalıştığını bile sanmıyordum. Sadece oradaydı, dinliyordu.

Aslında yüzeyden ince bir dal alıp kıyıya attığında, beni dinlediğinden bile emin değildim. Böylesi daha iyiydi.

“Yatağa uzanıp uykuya dalarken, en kötü sonuçları düşünmeye kendimi zorlardım. Mesela ilk kez birini öldüreceğim zamanı. Ona bakar, birkaç dakika kendimi bunun içinde debelenmeye zorlar, gerçekten hissederdim. Daha sonra bu duygularla nasıl başa çıkacağımı, yoluma devam etme zamanı geldiğinde onları bir kenara atacağımı düşünmeye başlardım. Pek çok kez, bir şey yaşadığımda bununla daha önce karşılaştığımı hissettim. Sanırım beni duyarsızlaştırıyordu.”

“Siktir, ben de burada koyun sayıyorum.”

Nefesimi vererek güldüm. *Sadece Bailey.*

“Yani kendim için bu planım vardı. Buna programlanmıştım. Öngör ve unut. Micah Lane’i bulursak ne yapacağımı biliyordum. Hiçbir şeyde durmayacaktım. Esir düşersem ne yapacağımı –girişeceğim eylemleri– analiz ettim. Demek istediğim, siktir...” Elimi saçımdan geçirerek huzurlu nehir yatağına baktım. “Ölmekle bile barıştım. Ölme fikri beni artık rahatsız etmiyor. Bundan korkmuyorum. Mağara... yani elbette bazı günler aklımdan çıkmıyor. Ama insanların düşündüğü gibi değil. İşin en kötü yanı, tüm takıntılı zihinsel hazırlığıma rağmen kendime *dışarıda* olmanın, hayatı sivil olarak yaşamamanın nasıl bir his olduğunu analiz etme iznini asla vermedim. Şey gibi...”

“Ünlü?” Bailey bunu hafif bir kıkırdamayla söyledi. O bile bunun sınırları zorladığını biliyordu.

Bir homurtu çıkardım. “Uygun kelimenin bu olduğuna şüpheliyim.”

Dudaklarına bir sırıtış yayıldı. Sadece Bailey bu hikâyeden sonra gülümseyebilirdi. “Adı çıkmış?”

Yüzümü buruşturdum. “O kötü bir şey değil mi?”

Parmağını kaldırdı. “Dile düşmüş!”

“O da olmaz.”

“Buldu!” Elleriyle savurma hareketi yaptı. “Efsanevi!”

Kahkahalara boğulmamak için kafamı suyun altına soktum.

Tekrar çıktığımda ekledi: “Meşhur!”

“Tanrım, Bailey.”

“Namlı. Şöhretli. Tanınmış!”

Şimdi gülüyordum işte. “Bir sözlükle nişanlıyım.”

Beyaz dişleri bana doğru parladı. “Merriam-Webster*, şeker memeliden daha iyi bir takma ad. Bil diye söylüyorum.”

“Kusura bakma şeker. O kalıcı.”

Bir an bakışlarını kaçıırken vücudundan bir ürperti geçtiğini gördüm. Belki üşüyordu ama bu çok hoştu ve ben ağ gözlülük ediyordum. Sudan çıkmak istemedim.

Bailey 02.11'i daha iyi hale getiriyordu.

“Yani...” Dikkati başka yöneydi, ben de kendime onu içime çekme izni verdim. Kendini taşıma şeklinin zarafeti, boynunun kıvrımı, üstdudağının üzerindeki küçük boşluk. “Her gece aynı saatte uyanıyorsun, çünkü...”

Ağır bir iç geçirdim. “Bir terapist bana 02.11'i, bunun hayatımı hiç hazırlıklı olmadığım bir şekilde sonsuza dek değiştiren

* ABD'de en eski sözlük yayıncısıdır. (ç.n.)

seçimin görsel temsili olmasıyla açıkladı. Her gece uyanıp ayaklarım da ateşi hissediyorum. Yanma o kadar sıcak ki neredeyse soğuk hissettiriyor. Başımın tepesinde Blackhawk'ın pervanelerinin ritmik savruluş sesini duyuyorum ve derin bir bilme hissiyatının iliklerime yerleştiğini hissediyorum. O nakliye aracıyla dönmek için yetişemeyeceğimi biliyorum. Bunu bilmeme rağmen Micah'ı almak için dönüyorum, ama döndüğümde tek gördüğüm sonsuz ve yoğun bir karanlık. Seni yutan türden, içinde sonsuza dek kaybolacağın türden. Her gece arkama dönüp beni beklemelelerini söylemeye çalışıyorum, ama etrafım safi karanlıkla kuşatılmış oluyor. Amacım yok oluyor.”

Bakışlarımı aşağı indirip yavaşça nefes aldım. Bu rüyayı daha önce kimseye anlatmamıştım.

Ellerim suyun üzerinde gezindi. Nehir karanlıktı, ama her şeyin 02.11'de hissettirdiği kadar karanlık değil... Mürekkep rengindeki sıvıya bakarken dehşet hissetmiyordum, ama genellikle hissettiğim boşluğu yansıtıyordu.

Sonra kafamı kaldırdım ve gözlerim Bailey'yi buldu.

Bir umut kıvılcımı hissettim.

Yumruğumu ağzıma dayayarak boğazımı temizledim ve devam ettim:

“Galiba sevdiğim mesleğin –bildiğim her şekilde kimliğimin– sonsuza dek bitmesini sembolize ediyor. Bir hayatın başlangıcını... şey, bıraktığımda ne yapacağımı hiç aklıma getirmemiştim. İstemiyordum, bu yüzden hiç yüzleşmedim. Herkese yakında orduyu bırakacağımı söylüyordum ama kafamdaki plan bu değildi. Hiçbir zaman olmadı. Sanırım beni ele geçiren şey bu. Farklı bir kariyer, bir ilişki ya da sırf işimi yaptım diye beni tebrik eden insanlara kibar davranmak zorunda kalmayı hiç öngörmedim. Çok tuhaf. Yıllarca aileme geri dönüp çiftlikte çalışacağıma dair söz verdim, ama bu çok sıkıcı.”

“Sadece sıkıcı insanlar sıkılır,” diye karşılık verdi, kendini geriye atarak tekrar süzölmeye başladı. Bunu yaptığında meme uçlarının çıkıntısı suyun üstüne çıktı.

“Tamam, sert oldu.” Sesim çatladı ve dudaklarımı yaladım, uzanıp göğüslerini kavrama dürtüsünü bastırmaya çalışıyordum.

“Bunlar muhtemelen babamın bana aktardığı tek bilgece sözler.”

“Kusura bakma ama Bay Jansen’den tavsiye almak bu seneki bingo kartımda yok.”

Tepki vermedi; sadece kadife göğsü bakarak süzölmeye devam etti. “Sen iyi bir adamsın Beau. Ama biraz gündemden uzaksın.”

“Anlayamadım?”

“Dışarıda kaç insanın sevmediğı işlerde çalıştığını biliyor musun? Ya da mesleklerinden sıkıldığını? Uyanıp her zerrelere nefret ettikleri işlerini yapmaya gidiyorlar çünkü yaşamak için o maaş çekine güveniyorlar. Destekleyici aileleri ya da sığınacakları bir evleri yok. Bu gerçek hayat. Sırf seni sıktığı için, yapacağını söylediğın bir işte güvenilirmez ve boktan bir çalışan olmak...” Ayağı kalkarak yüzüne dökölen saçlarını geriye itti. “Bu bir ayrıcalık. Farkı anla.”

Yutkunurken azı dişlerim kenetlendi. Bailey’nin bana herkes gibi davranmamasından hoşlanmakla ilgili tüm iç monologlarıma rağmen bu çok sert geldi.

Çünkü haklıydı.

“Belki de her gece o saatte uyanıyorsun, çünkü bir plan yapman gerektiğini biliyorsun. Daha önce seni rahatlatan şey buy-sa durmak niye? Çiftlikte çalışmaktan nefret ediyorsan çalışma. Ama seni destekleyen insanlara bunu söyleyecek kadar taşaklı ol. Sonra da perişanlık içinde debelenmek yerine bir şeyler yap.”

Göğsümden kuru, inanamayan bir kıkırdama yükseldi. “Gerçekten hiç filtren yok, ha?”

“Kendin için bu kadar kötü hissedemeyecek kadar büyük bir aletin var. Kelimenin tam anlamıyla, her şey parmaklarının ucunda. Biraz şükran duymayı dene Beau. Olayları görme şeklini değiştirir. Ayrıca birinin sana biraz gerçeklik dozu vermesi gerekiyor. Bari o biri, nişanlın olsun.”

Arka üstü suya yatıp gece göğüne bakarak süzülme sırası ben-deydi. Yoğun bir déjà-vu dalgası bana vurdu. Çocukken burada süzüldüğüm günlerden. Nehri hep sevmiştim. Sesi, kokusu, suda ağırlıksız olma hissi. Ne zaman içine girmeyi bırakıp sadece ona bakmaya karar verdiğimden emin değildim.

“Tamam nişanlım, ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun peki? Hayatının idaresini ele alan biri olarak düşünebildiğim en iyi örnek sensin.”

Bailey bana yaklaştıktan sonra yanımda süzülme için geriye yattı. Parmakları benimkilere sürtünerek uzuvlarıma bir farkındalık dalgası gönderdi.

İkimiz, suda birlikte, birçok açıdan çırlıçıplak.

En büyük sıkıntılarımdan biriydi bu: Çok ihtiyaç duyulan, çok önemli, bir görev için çok elzem olmaktan... olmamaya geçiş yapmak.

Ama Bailey’yle beraberken, onun bana ihtiyaç duyduğunu hissediyordum; benim de ona ihtiyacım vardı.

“Bilmem Beau. Ben senin için bu kararı veremem. Ama sen bu işi çözerken seninle takılabiliyorum.”

“Bu hoşuma gider.”

20

Bailey

Bailey: İkiide görüşürüz asker.

Beau: İkiide görüşürüz şeker memeli.

* * *

Parmak boğumlarım kapıya tık tık vurdu. “Bir başka gece, bir başka yüzme. Hadi gidelim asker!”

Bu yeni normalimizdi. Her gece alarmımı saat 02.00’ye kuruyordum ve gelip onu uyandırırıyordum. Beau’nun kapıyı çekip açtığı her sefer, nefesim ciğerlerimde tıkanıyordu.

Şimdiki gibi.

İri, bronz, uykulu. Onu odasına geri itip bir hafta önce yaptığımız gibi üstüne kıvrılmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. İri, sıcak avucunun sırtımdan kayıp kıcımlı kavramasını istiyordum ama bunu büyük oranda aşmışız gibi görünüyordu.

Belki de sadece Beau aşmıştı. Ben mi? Hâlâ takıntılıydım.

“Kendi alarını kurabilirsin, biliyor musun?” diye çıkışarak sekizli karın kaslarına iştahla bakışımı saklamaya çalıştım.

O da bana uydu ve “Ama senin tarafından uyandırılmayı tercih ederim,” derken, sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Hayal kırıklığıyla gözlerimi devirdim. Beau’ya iyi davranmaya çalışıyordum; bir sırdaş, ona bir dayanak olmaya.. Ve dürüst olmak gerekirse, seks dışında her bakımdan gerçekten onun nişanlısıymışım gibi geliyordu.

O bu konudan bir daha bahsetmeden, bana dokunmadan veya benimle flört etmeden biz o geceden uzaklaştıkça, o yaşamamış gibi geliyordu.

Yüzüyorduk ve bazı geceler epey konuşuyorduk.

Bu gece konuşmadık. İkimiz de yorgunluktan bitap düştüğümüzden mi yoksa aramızda bir şey değiştiği için mi, bilmiyordum.

“Bu gece sessizsin,” dedi, ikimiz cırılçıplak suya girerken.

Şimdiye kadar mayo giymeye başlayacağımızı düşünmüştüm ama giymiyorduk. Hatta artık vücuduna gözlerimi diktiğim zaman kendimi sapık gibi hissetmiyordum.

Aslında daha uzun süre bakıyordum. O da öyle. İkimiz de bakmaktan rahatsız olmuyor gibiydik. Gerçekten gördüğü şeyden hoşlandığı için mi, yoksa gördüklerini umursamadığı için mi baktığını bilmiyordum.

Soramayacak kadar ödlektim.

“Sen de,” diye karşılık vererek nehrin ayağımın değmediği en derin yerine ilerledim. Burası bacaklarımı dönmeye ve çalışmaya zorladığım yerd, böylece eve döndüğümde düşüp uyuyacak kadar yoruluyordum.

“Düşünüyorum,” dedi Beau.

“Düşünmek yorucudur.” Yumuşak bir şekilde kıkırdadım, o bana yaklaşırken suyun yükselip alçaldığını hissettim.

Süper yakındı.

Dizlerimizin çarpacağı kadar yakın.

“Öyle. Son günlerde yapmaya başladım. Yüzmelerimizden sonra. Yapabileceğim her şeyi ve nasıl idare edeceğimi hayal ediyorum. Aileme nasıl söyleyeceğimi.”

Onu izlerken ağır ağır başımla onayladım. Çiftlikte daha güvenilir davranıyor, Cade ve babasına yardım ediyordu. Sanırım filtrelenmemiş sert sevginin ona biraz faydası dokunmuştu.

“Beni uyandıran şeylerden biri, ayaklarımdaki yanma hissi. Tünellerden geri dönmek için o ateşten geçerken ayaklarımı yaktım. O kadar ezilmiş, o kadar iltihaplanmışlardı ki enfeksiyonun beni öldüreceğinden emindim. Micah’ı kurtarmış olabilirim ama sonraki günlerde o mağaraya saklandığımızda? Benimle o ilgilendi.”

“Onunla hiç konuşuyor musun?”

Beau başını salladı. “Evet, arada bir e-posta gönderiyoruz birbirimize. Sanırım bir ara onu ziyaret etmek isterim.”

“Etmelisin,” diyerek hak verdim.

Sessiz gecenin sükûneti aramızda uzadı.

“İş avı nasıl gidiyor?” Sarsılmaz bakışları gözlerimden ayrılmadı. Nasıl gittiğini bilmediğini düşünecek kadar salak değildim. Bir şey çıksa ona söylerdim ve konuyu gündeme getirmiyor olmam ciddi bir ipucuydu.

“Gidiyor.” Bu konuda, *vay başıma gelenler* olmayı reddediyordum.

“Bence dışarı çıkmalıyız. Daha fazla birlikte görülmemiz gerek. Barda ve bizim evde saklanıyor gibiyiz biraz.”

Bizim ev, irkilmeme neden oldu.

“Yetmiyor. Bunu yutturmamız lazım.”

“Ama bir işe giremezsem iddiayı kazanacaksın.”

“Ne iddiası?”

Gözlerimi devirdim. “Seninle ilişkimin yeni bir iş bulmama yardımcı olmayacağına dair bana karşı girdiğin iddia. O zaman benim kayıp vaka olduğumu biliyordun. Haklıymışsın gibi görünüyor.”

“Ben bunu hatırlamıyorum.”

Kasti habersizliği beni gıcık etti, ellerimi suyun üstünde kaydırarak ona doğru dalgalandırdım. “İddia? Anlaşma? Sahte nişanlılık? *Seks yapmıyoruz* olayı? Burada hatırlamıyormuş gibi yaparak süzölmeye devam edersen seni hastaneye götürürüm.”

“Ben farklı şekilde hatırlıyorum. Kendi başına akıllı, yetenekli ve nitelikli olduğundan iş bulmak için adıma veya desteğime ihtiyacın olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. İnsanların soyadını, sana bu kadar karşı kullanmalarının mümkün olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Artık bu kasabanın kayıp vaka olduğunu ve senin de burası için fazla iyi olduğunu biliyorum.”

Göğsüm sıkıştı ve gözkapaklarımın altında yakıcı bir his kök saldı. Hiç kimse, hiçbir zaman bana böyle bir şey söylememişti.

Asla.

Boğazımı temizledim. “Tamam, şey... öyle olsun diyelim, yine de iddiayı kazanmak istiyor olmalısın.”

Kayıtsızca bana elini sallasa da sonraki sözleri kayıtsızdan başka her şeye benziyordu. “Hayatımda hiçbir iddiayı kaybetmeyi bu kadar fena halde istemedim. Zaten bu bir iddia mı Bailey? Koşullar neydi? Kazanırsam ne alacaktım?”

Gözlerimi kırpıştırarak geçmişî düşünmeye çalıştım. Gerçekten bu işin içinde onun adına bir şey yok muydu? Bu mümkün değildi.

“Şey, ailenin kışından inmesini istediğini söylemiştin.”

Alaycı bir şekilde güldü, iri ve güçlü ellerini ıslak saçlarından geçirirken başka yöne baktı. “Beni terk ettiğin anda tekrar kışma binecekler. Daha da beter olacak aslında.”

İçime panik doldu ve az önce üşümenin eşiğindeyken, aniden çok ama çok ısındım. “Yani bu sadece... bir acıma anlaşması mı?”

“Hayır Bailey. Öyle değil.” Sesi rahat ve akli başında halden, içinde sertlik barındıran kaba bir hırıltıya dönüştü.

“Ne o zaman? Benim hayatımla kahramanı mı oynuyorsun?”

“Buradayım çünkü olmak istiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Bunun içinde senin için seks bile yok. Bunun daha fazlasını istemediğini açık bir şekilde belirttin, yani...”

Sözümü kesti: “Daha fazlasını istedim.”

Kalbim gürültüyle atarak diğer bütün sesleri susturmaktan vazgeçip sessiz ve hareketsiz duruma geçti. “Ne?”

“Bekâretini bir iddia sırasında kaybetmemelisin. Senin için bunu istemem.”

“İddia olmadığını sanıyordum.”

Çenesini sıktı. “Yüceltilmiş bir iddia.”

“Bâkire olduğumu bilmeseydin beni becerir miydin?”

Şimdi yerinde duramıyordu, eliyle sakalını sıvazlarken inledi. “Tanrım, Bailey.”

“Yapar mıydın?”

Bakışlarını nehrin aşağısına çevirdikten sonra tekrar bana döndü. Yavaşça. Duruşuna, hareket edişine ani bir yırtıcı havası hâkim oldu. “Bütünüyle.”

Belki gururum okşanmalıydı ama öyle olmadı. Gıcık oldum.

İnanmayan bir oflamayla kıyıya doğru ilerledim, çok az tanıdığım bir adamın bana *kendi* vücudumla ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söylemesine duyduğum öfkeyi gizlemeye çalışıyordum.

“Pekâlâ, bir süre önce kızlık zarımı bir oyuncakla bozdum. Yani neyin senin için bu kadar kutsal olduğundan emin değilim.

Bu *benim* bekâretim. Artık bu referansımı kaidenden istediğin zaman silmekten çekinme.”

Eğilip kıyafetlerimi aldım, ancak kendimi bir havluyla sara-
cak kadar vakit kaybedip ayaklarımı sandaletlerime geçirdim.

“Bailey...”

Şu an ondan bir şey duymak istemiyordum. Onun benim kadar rahatsız olmasını istiyordum ve galiba bu yüzden arkama doğru, “Ayrıca eğer yaratıcılıktan bu kadar yoksun olmasaydım, seks dışında da yapabileceğimiz pek çok şey olduğunu bilirdin,” dedim.

Sonrasında tek bir bakış atmadan onu orada bırakıp gittim.

21

Beau

Beau: Evde misin?

Bailey: Evet.

Beau: Ne yapıyorsun?

Bailey: Kızıyorum.

Bailey: Hay ben bu işin. *YAZIYORUM*

Bailey: Özgeçmişim. Gözden geçiriyorum. Birkaç şeyi değiştiriyorum.

Beau: Gerçekten kızma kısmını atlayacak mıyız?

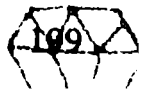
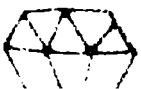
Bailey: Evet. Otomatik düzeltmeydi.

Beau: Telefonun neden kızdığını varsaydı peki?

Bailey: Galiba telefonum seni tanıyor.

* * *

“**B**u da ne?” Bailey az önce durdurduğum krom kaplama siyah Harley’i işaret etti.

Kendime, seni düşünerek aletimi okşamaktan başka yapacak bir şey vermek için bunu satın aldım.

Bunu söylemedim gerçi. Onun yerine, kızın etrafındayken olduğum o Neandertal gibi, “Yeni motosikletim,” dedim.

“Ama niye?” Güneş gözlüklerini gözünden kaldırarak başının üstüne itti. Onun neye benzediğini biliyordum ama hareketi inceledim. Tırnaklarını hoş bir şeftali rengine boyamıştı ve teninin bronz rengine parlıyordu. Dudakları parlaticıyla ışıldıyordu ve bir ter damlası göğsünden kayarak göğüslerinin arasından kaydı. Kremsi turuncu renkte üçgen bikini üstünün desteklediği göğüsleri.

Bunun takımı olan bikini altını da giydiğini varsayıyordum, ama gözlerimin o kadar aşağı kaymasına izin vermedim.

Bugün kontrol bendeydi. Bir şezlongun üzerine uzanmış arka verandamda güneşlenen yirmi iki yaşında bir kıza iştahla bakmayacaktım.

“Çünkü istedim.”

“Her zaman istediğin bir şey miydi?”

Kaskımı çıkarırken başımı aniden çevirdim. “Hayır. Öyle mi olması gerekiyor?”

Bakışları üzerimde gezinerek aşağı doğru indi, sonra yeniden yukarı çıktı. Arsızdı. Bu da Bailey’yi neden masum olarak gördüğümü ya da ona neden camdan yapılmış gibi davrandığımı merak etmeme neden oldu.

Ben böyle bir seçenek olduğunu hiç bilmiyormuşum gibi, kız bana açıkça seks olmayan şeyler yapabileceğimizi söylemişti.

Her zaman biliyordum. Bunun asla yeterli gelmeyeceğini de her zaman biliyordum.

Bacaklarını sıkıca birbirine bastırarak bakışlarını kaçırdı. “Sadece biraz tehlikeli görünüyor.”

Ona bu kadar yakın olmak beni ürkütse de verandama doğru birkaç adım attım.

Bailey'ye yakın olmanın sarhoş edici bir etkisi vardı.

“Hepimiz yarın ölebiliriz Bailey. Bizi mutlu eden şeyi bugün yapmalıyız.”

Bakışları tekrar bana döndü, kaşlarını kaldırmıştı. Dün gece konuştuğumuz şeyi sessizce yüzüme vuruyordu.

Beni becerir miydin? Sesini alçaltmadan ya da konunun etrafında lafı gevelemeden, o sözleri bana bir silah gibi fırlatmıştı.

Dolgun dudakları bilmiş bir sırıtişla yukarı kıvrılana kadar ona baktım. Güneş gözlüklerini geri indirdi ve beni azat ediyormuş gibi şezlongunda geriye yaslandı. “Senin örümcek kafalının teki olduğunu bilmesem, yeni kişilik özelliğinin dürtüsellik olduğunu söyledim.”

Buna karşı biraz savunmacı hisle beraber şişindim. Yıllar süren özel kuvvetler eğitiminin ardından, dürtü kontrolüm kendimle ilgili gurur duyduğum şeylerden biriydi.

Görevlerde dürtüsel olamazsınız. Öldürülmenize neden olur.

Ya da arkada kalmanıza.

Bu düşünce doğar doğmaz hızla geri bastırdım. “Ben dürtüsel değilim,” diye mırıldanarak nehre doğru bir bakış attım; balıkçılık ekipmanlarımı alıp öğleden sonra oraya gitmeli miyim diye düşünüyordum. Ne de olsa cumartesiydi. Normal insanlar balık tutmak gibi şeyleri cumartesi günleri yapardı.

“Beni kandıramazsın.” Daha çok güneş kremi sürüyormuş gibi bir avucunu narin kolundan kaydırды.

“Bailey.” Adını iç çekerek söylemiştim. Açıksözlülüğünü pek çok açıdan takdir ediyordum. Pek çok açıdan sabrımı sınıyordu.

“Barımda kısa süreli bir içme alışkanlığı edinmeye karar verdin.” Elini kaldırdı ve kontrolsüzce yaptığım şeyleri sıralarken parmaklarını bir bir indirdi. “Söz konusu barda kavga arandın.”

“Aranmadım...”

“Çoğunlukla şakalar ve kıkırdamalardan bildiğin, pek tanımadığın bir kızla nişanlandın. Ona saçmalık derecesinde pahalı bir yüzük aldın.” O parmağını kaldırıp bana doğru salladı.

Yüzümde bir sırıtış belirdi. O yüzükten pişman değildim, bir anlığına bile. “Senin de şikâyet ettiğini görmedim şeker.”

Bailey bana şımarık bir bakış attı ve siktir, böyle yapınca başını göstermişti. Başının tepesinde atkuyruğu. Şezlonguma yayılmış ipeksi, zarif bir vücut. Uygunsuz bir parlaklıkta ojeli tırnaklar.

“Şimdi de motosiklet mi alıyorsun? Belli ki dürtüsel davranmaktan dehşete düştüğün tek şey benim.”

Kulağa şımarık bir velet gibi geliyordu. Başının eğimi, bende o gür atkuyruğunu yumruğuma dolayıp çekme ve o siktiğimin ses tonuna dikkat etmesi için onu uyarma isteği uyandırdı.

Yumruklarımı kotumun cebine soktum, kavurucu güneşin altında deri ve kotla durulmayacak kadar sıcaktı. Belki de boğulur gibi hissetmemin suçlusu oydu.

“Parmaklarıma o kadar şiddetle boşaldığın zaman epey dürtüsel hissettim Bailey.”

Güneş gözlükleri gözlerini saklasa da bana pis pis baktığını anlıyordum; dudaklarının büzülüşünden, diri göğüslerinin altında kollarını kavuşturmasından ve omuzlarının dikleşmesinden...

“Üstüne bir şeyler giy. Seni kasaba panayırına götürüyorum.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Öyle mi? İş avı nasıl gidiyor Bailey?”

Küstah bir tavırla çenesini kaldırdı. “Harika. Bu sabah bir yılın özgeçmiş bıraktım.”

“Ya bu hafta?”

Çenesinde bir yer attı. “Yaptığımı biliyorsun.”

“Bir haber aldın mı?”

“Siktir git,” diye mırıldanarak başını iki yana salladı, hüsrana uğradığı belliydi.

“O pisliklerin onlardan korktuğunu görmelerine izin veremezsin.”

“Korkmuyorum!” diye patladı, hassas bir noktaya dokunduğumu biliyordum.

“Sen onlardan daha iyisin Bailey.”

Sessiz bir bakışma savaşına giriştik. Son sözlerime cevap vermeyeceğini biliyordum. İçten içe bu yoruma inanmadığından şüpheleniyordum.

Ama ben inanıyordum.

“Giyin. Biz...” Saatiime bakmak için bileğimi kaldırdım. “...iki saat içinde çıkıyoruz. Seni önce akşam yemeğine götüreceğim.”

“Hayır.”

“İyi. Ben de üzerinde bunlarla götürürüm.” Bir elimi turuncu bikinisine doğru salladım. “Çok dürtüsel olduğum için sana bakan her puştun da bileğini kırarım muhtemelen.”

Çenesi düştü, ağzı çok zarif bir şekilde aralanmıştı. Dut yemiş bülbüle dönmüş tepkisi beni harekete geçirdi, dolayısıyla kaskımı yeni motoruma asıp düş almak üzere merdivenlere yöneldim.

Ama öncesinde şezlongunun yanında durdum, atkuyruğunu yumruğuma dolayıp çekerek alnına bir öpücük kondurdum ve “Hadi onlara konuşacakları bir şey verelim şeker memeli,” dedim.

* * *

“Herkes bize bakıyor.”

“Hayır, bakmıyorlar,” diye karşılık verdim hesabı incelerken.

“Bakıyorlar.”

Başımı kaldırıp etrafa bakma zahmetine girmedim. İnsanların aval aval bizi izlediğini biliyordum. Konuştuklarını. Fısıldaştıklarını. Ben özellikle umursamıyordum ama Bailey umursuyordu. Bakışlarını aşağıda tuttu ve yemeğimizin çoğunda sol elini masanın altına sakladı.

“Sadece masanın aynı tarafında oturuyorsun diye bakıyorlar, bu çok tuhaf.”

Başını hızla bana doğru çevirerek, “Beni buraya, hemen yanına çeken sendin!” dedi ters ters.

Ona gülümsedim, böyle atılgan olduğunda hoşuma gidiyordu. Normalde kapıyı veya başka bir kolay çıkışı göremediğim bir yerde köşeye sıkışma hissinden nefret ederdim. Berbat bir savunma pozisyonuydu. Ama onu karşı tarafta meraklı gözlere tek başına maruz bırakmamaya değerci, Bailey’i yemek boyunca bu kadar yakın hissetmeye değerci.

Uzanıp kolumu omuzlarına attım ve kaskatı bedenini kendime çektim. Sonra başımı eğerek dudaklarımı kulakkepçesine sürttüm. “Aynen öyle, ben çektim. Yine olsa yine yaparım.”

Yüzünü benimkine doğru kaldırdığında nefesi dudaklarıma vurdu, gözleri yüzümde geziniyordu.

Chestnut Springs’te hizmet veren en kaliteli et lokantasında oturuyorduk. Hafta boyu sürececek kasaba panayırımızın başlangıcına denk gelen bir perşembe gecesi, ana baba günü gibi insanlarla dolu bir yerdi.

Ama o bana bu yoğunlukla bakarken etrafımızdaki her şey solup gitti.

Öteki insanların bunu nasıl göremediğini merak ediyordum. Onu nasıl göremediklerini. Sanki hepimiz aynı tabloya bakıyorduk, ama başka herkes asıl noktayı kaçıyordu.

Üzerine çok düşünmeden başımı ona doğru yaklaştırarak anlaştığımızın kapısını ışık huzmeleri geçecek kadar araladım. Onun beni öpmesi için bir açıklık bıraktım.

“Gitmemiz gerek,” diye fısıldayarak başını hafifçe yana eğdi. Yumuşak dudakları sert sakallarına sürtündü ve gece 02.11’de odama geldiği geceye ısındım. Göğsümde aynı dudaklar. Parmaklarımın etrafında onun dar sıcaklığı. O söz konusu olduğunda kendimi durduramayacak kadar safi kontrol eksikliğim.

“Yemek için teşekkürler.” Sözleri bana ulaştığında, oturduğumuz kabinden çıkmak üzere dönmüştü. Başka bir zarif, kadınsı yazlık elbise... Bu defa maviydi, ne olduğunu anlamadan arkasından havalandı.

Yutkunarak peşinden giderken, “Sen benim ölümüm olacaksın,” diye mırıldandım.

İnsanlar gözlerini dikmiş bakarken sırtı kaskatı bir halde parmağındaki yüzüğü çevirmeye başladı. Rahatsızdı. Vücudunun her yerinden okunuyordu, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden kolumu sırtına doladım.

Restorandan çıkarken onu sıkıca yanıma çektim. “Yap gitsin şeker. Elini arka cebime sok. Yapmak istediğini biliyorsun,” diye mırıldandıktan sonra saçlarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Birileri nefesini tuttu ve ardından keskin fısıltılar silsilesi duyuldu:

Adam çok şey atlattı.

Savaş insanı değiştirir.

Eminim sadece bir evreden geçiyordur.

Bu beni kızdırdı. Sırf bir şey kanıtlamak için Bailey’yi masalarına yatırıp aklını başından alana kadar öpmek istememe neden oldu.

Ancak bu *dürtüsel* olurdu.

Bu yüzden yapmadım.

Tekrar saçını öptüm ve acımasız yorumları duyduğunu bil-meme rağmen... elini arka cebime soktu ve güneşli yaz akşamı-na doğru adım attık.

Panayırdan gelen sesler, Rosewood Caddesi'nin sonuna kadar ulaşıyordu. Zamanlayıcılar ötüyor, ziller çalıyor, çocuklar çığlık atıyordu. Hava patlamış mısır ve tarçınlı mini donut gibi kokuyordu. Bu cezbedici kokuyu takip ederek kaldırımında ilerledik.

Kolum omuzlarında, eli arka cebimdeydi.

Panayıra giden yol boyunca ikimiz de geri çekilmedik.

22

Beau

Harvey: Son zamanlarda seni görmedim.

Beau: Son zamanlarda ben de seni görmedim.

Harvey: Meşguldüm.

Beau: Öyle mi? Kiminle?

Harvey: Biliyorsun.

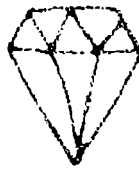
Beau: Hayır, bilmiyorum. Bana tek kelime etmedin.

Harvey: Senden gelince manidar oldu.

Beau: Peki, bana söylemek istediğin bir şey var mı ihtiyar?
Seninle ilgili? Hayatınla? Paylaşmak istediğin bir haber?

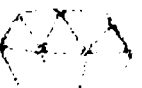
Harvey: Hayır. En ufak bir şey yok. Sen kendi işine bak.

Beau: Korkak tavuk.

* * *

Kocaman çekici son bir kez omzumun üstüne kaldırıp
bütün gücümle indirdim.

İçimde kaynayan hüsrânın her zerresini buraya aktardım; bu hayatın yeterli olmadığına dair o daimi hissi. Asla yeterince tatmin olmamayı.

Derinden huzursuz olduğumu ve biraz daha fazlasını bulmak için sürekli her köşeyi gözetlediğimi fark ettim. Bana biraz huzur verecek tek şeyi arıyordum.

Eski moda biraz panayır oyununun meseleyi çözeceğini sanmıştım.

Çekiç yuvaya vurdu ve ağırlık en tepeye uçtu. Metalin keskin cınlaması etrafımızda yankılanırken izleyen tüm insanlar tezahürat yaptı. Döndüm ve vurulduğu kıza gösteri yapan bir ergen gibi şişindim.

Sadece bugün nişanlım içindi. Tam bir mankafa gibi pazımı sıkarak öptüm. Umurumda değildi. Bana gülen kız, bu utanca değerdı.

Ona sııttım. Bailey sırtışını bastırarak gözlerini devirdi.

“Pekâlâ evlat,” dedi kaba saba karnaval görevlisi. Sonu dağınık gri bir örgüyle biten aslan yelesi saçlarını sallayarak arkasındaki pelüş hayvanlarla dolu duvarı gösterdi. “Kendin ve kasların için bir zımbırtı seç.”

Bir kız adımı haykırarak onun için bir şey seçmemi istedi, ama Bailey’nin sesi değildi, o yüzden dönüp bakmaya tenezzül etmedim. Onun yerine pelüş oyuncaklarla dolu duvarı analiz ettim.

“At!” diye bağırdı Bailey arkamdan.

Ata baktım ama çok küçüktü. Bu oyunu sürtüğüm yapmışken, onun panayırda minicik bir ödülle dolaşmasına izin verecek değildim.

Parçalanmış atının yerine ucuz bir panayır ödülü koyacak halim de yoktu.

Uca doğru bir adım attım.

“Beau Eaton, kocaman bir şey seçmeye cüret etme!”

Şimdi dönüp ona baktım. O bana doğru başını iki yana sallarken, geri geri yürüyerek... devasa bir pelüş rakunun bekleyen kollarına ilerledim. Ellerindeki en büyük oyuncaktı.

“Nedenmiş müstakbel Bayan Eaton?” diye seslendim, yanaklarımı ağrıtabak bir şiddetle sırtıyordum. “Parmağına taktığım o kocaman taşa bayılıyorsun ama, değil mi?”

“Beau.” Galiba adımı tek heceli bir azar sözcüğü gibi kullanma sırası ondaydı.

“Bayıldığın diğer bir şey de benim kocaman...”

“Beau Eaton!” İleri atılıp avucunu ağzımın üstüne kapattı. Saçları esintiyle uçuşurken gözleri parlıyor, resmen *ışıldıyordu*.

“Motosikletim diyecektim şeker,” diye mırıldandım avucunun arkasından. Sonra elinden kurtulup görevliye döndüm. “Devasa rakunu alacağım efendim.”

“Efendim mi?” Adam kıkırdarak aşırı büyük hayvanı yerinden aldı. “Daha önce birinin bana ‘efendim’ dediğinden emin değilim.”

Bana rakunu verdiğinde onu anında Bailey’ye uzattım ve oyuncağın onun ayaklarından çenesine kadar uzanması karşısında keyiflendim.

“Bu çok saçma,” diyerek kürklü omuzun üstünden baktı.

“Son derece,” diyerek ona katıldım.

“Bütün gece bunu mu taşıyacağım şimdi?”

Bir kolumu omuzlarına attım, ona dokumak konusunda giderek daha rahat oluyordum. Düşünmedim bile. Sadece onu kendime çektim. “Bu mu? Biraz sert oldu. Delikanlı bir ismi hak ediyor, ne dersin?”

“Erkek olduğunu kim söyledi?” diye karşılık verirken bana gülümsedi. Kollarında kocaman bir rakun varken bile nihayet rahatlamış gibiydi.

Bu yüzden oradaki birinin, “Bailey Jansen’in boktan bir panda taşıyor olması bu ilişkide mantıklı gelen tek şey,” diye fısıldadığını duymak beni öldürdü.

Biri, *hangi siktiğimin cüretiyle* bunları onun duyacağı kadar yüksek sesle söyleyebilirdi?

Gözlerim kısıldı ve anında kavgaya hazır olarak dönmek üzereydim, ama Bailey de bir o kadar hızlı davrandı.

Ellerini kaldırıp bileğime doladı ve sertçe çekti. “Dert etme.”

“Bailey, insanların seninle böyle konuşmaya hakkı yok.”

“O kız *benimle* konuşmuyordu.” Bailey tekrar sertçe çekerek beni ilerlemeye zorladı. “Benim *hakkımda* konuşuyordu. Bu da yeni bir şey değil. Boş ver.”

Boş veremezdim.

Bailey, “Dürtüsel davranma,” diye eklerken aniden döndüm.

Gözlerim kızı buldu ve acımasızlığı beni etkileyecek bir şeymiş gibi sarı saçlarını omzunun arkasına savurdu.

Onu siktir et.

Çok iyi bildiğim ürkütücü bir şekilde sakın ve hesaplı bölgeye geçiş yaptım. Bakışlarım kalabalığın arasında dolaştı; yemin ederim ki hepsini bir tüfek dürbünündeki artı işaretiyle görüyordum. Kızı işaret edip onu ayırdım ve sesimi yükselterek her kelimeyi büyük dikkatle bastırdım.

“Nişanlım hakkında bir kez daha öyle boktan konuş bakalım. Sana meydan okuyorum.”

Bailey çöktü ama o sözleri söyleyen kız... kafası karışmış görünüyordu.

Dik dik baktım, çöken tuhaf sessizlikten zerre rahatsız değildim. Hiçbir özür gelmeyince, hepsine doğru başımı iki yana salladım ve benim kızı bu çatışmadan uzağa yönlendirdim.

“Beau, şimdi bunu yapmaman gerekirdi,” diye fısıldadı Bailey kısaca.

“Haklısın. Uzun zaman önce yapmaya başlamalıydım,” dedim dişlerimin arasından ve dönme dolabı gözüme kestirdim.

Bailey karşılık vermedi ve sırada beklerken sessizliğini korudu. Kare ve açık hava kapsülümüze adım attığımızda Bailey hemen benden uzaktaki sıraya hamle yaptı. Kocaman rakunu yanına koyunca karşısına oturmaya mecbur kaldım.

Profilini izledim: kasabaya bakmak için başını çevirince daha da belirginleşen kadınsı çene hattı, burnunun eğimi, gözlerini kırpmaktan anormal bir şekilde kaçınışı...

Dolap çevirmek konusunda berbattı. Işık görmüş tavşan gibi donakalmış ve hareketsizdi.

Diğer yolcular bindirilirken bizim bölme sarsılarak hareket etti. Devasa dairenin yarısına ulaştığımızda bile Bailey hâlâ bana bakmıyordu.

“Bailey?”

“Hımmm.” Bu beni uzak tutabilirmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Gel buraya.”

“Ben iyiyim. Boktan pandam ve ben daha kötülerini de duyduk. Artık pek can yakmıyor bile.” Şimdi dönmüştü, bana onun yüzünde gördüğüm en kaskatı gülümsemeyi sundu. “Önemsememek her seferinde daha da kolaylaşıyor.”

Gözleri yukarı ve sağa doğru baktı. Yalan söylediğine dair ciddi bir gösterge.

Aslında önemsememenin her seferinde daha da zorlaştığını hissediyordum. Üstelik anlaşılmamızın onu daha iyi hissetmesini mi sağladığından, yoksa daha fazla sıkıntıya mı yol açtığından emin değildim. Çünkü insanlar hâlâ bunun ona hakaret etmek için uygun bir dönem olduğunu düşünüyordu.

“Gel... Buraya...” Elimi kıvrarak ilerlemesini işaret ettim.

“Sağ ol, kalsın,” diye karşılık verirken bakışlarını ufuktan çekmedi.

“Tanrı aşkına Bailey,” diye homurdanarak ayağa kalktım ve onu belinden yakalayıp yerime tekrar çöktüğümde ata biner gibi kucağımdaydı.

“Ne yapıyorsun?” Kapsül ileri geri çılgınca sallanırken yüzündeki ifade şok doluydu. Ayağa kalkmamaktan bahsetmişlerdi, ama kimin umurundaydı. Onun sarılmaya ihtiyacı vardı.

“Nişanlıma sarılıyorum.” Ellerimi kalçalarına yerleştirdim, parmaklarım tehlikeli bir şekilde kıcının üst kısmına doğru uzanıyordu. İkimiz de aşağıya baktık, şu anda nasıl hizalandığımızın son derece farkındaydık. Kalçaları benim iki yanımdaydı ve elbisesinin etek kısmı onların üzerindeydi.

Yutkundu, elleri omuzlarımdaydı. “Hayır dedim.”

“Tamam.” Nefes alış verişi hızlanırken göğsü kalkıp iniyordu. Bailey’ye ne yaptığımı biliyordum. Sadece yapıp yapmama kısmında ikiye bölünmüş durumdaydım. “İstedğin buysa, o zaman gidip tekrar oraya otur.”

Boğazını temizledi ve sanki orada çok ilginç bir şey varmış gibi manzaraya baktı, oysa ikimiz de oraların bir sürü düz tarım arazisi olduğunu biliyorduk. “Ayağa kalkmamamız gerek.”

Neredeyse gülecektim. Burada neler olduğunu ikimiz de biliyorduk. Yaş farkının canı cehenneme! İddianın canı cehenneme! Bailey’yle birbirimizden hoşlanıyorduk. Birbirimizi istiyorduk. Ama bu anlaşmanın bir son kullanma tarihi varken, ikimiz de durumu daha da karmaşık hale getirmek istemiyorduk. Ufukta gayet açık bir yol ayrımı vardı. Hiç de eğlenceli görünmeyen bir ayrım.

Haliyle gülmedim. Başımı öne eğip göğsüne, köprücükkemiklerinin birleştiği yerin hemen altına bir öpücük kondurdum.

İçine bir nefes çekerek bana doğru büküldü. “Ne yapıyorsun?” Parmakları bu gece sadece onun için giydiğim yakalı tişörtü avuçladı.

“Nişanlımı öpüyorum.” Kısa kesilmiş kirli sakalımı göğsüne sürterek bu süreçte köprücükkemiklerini öpücüklere boğdum.

“Neden?”

“Çünkü istiyorum.”

Parmakları omuzlarımın üstünde yayılarak enseme doğru ilerlerken vücudundan bir ürperti geçti. “Ama kimse izlemiyor.”

Elbisesinin ince askısını ittim ve düşüp kolunun yanında sallanmasını izledim. “Neden birinin izlemesi gerekiyor?” Askının bulunduğu yeri öperken gözlerimi kaldırıp ona baktım. Arkasında batan güneşle ipeksi saçları karanlık bir ateşe benziyordu.

Dolgun altdudağının üstünde dili kayarken ağzı titrek bir nefesle aralandı. “Çünkü bunun bir gösteri olması gerekiyor, değil mi?”

Beni izleyişini izledim. Sorusu, geçmemem gerektiğini bildiğim bir sınır gibi aramızda asılı kaldı. Geçmemem gerektiğini onun bildiği bir sınır. Bailey’yi tanıyarak zaman geçirdikçe daha da silikleşen bir sınır.

Ona dokunarak zaman geçirdikçe.

“Pekâlâ Bailey.” Panayırın sesinden beni duymakta zorlanır gibi yüzünü öne eğdi. “Aşağı indiğimizde onlara gösteri yapabiliriz, tepedeyken de kendimiz eğlenebiliriz. Bu turdan biraz dağılmış halde çıkabiliriz. Bu kulağa nasıl geliyor?”

Kızarmıştı, yanakları aralık dudakları gibi parlak pembeydi. Vücudu ellerimin arasında uğulduyordu ve etrafımızdaki hava elektrik yüklüydü.

“İyi geliyor,” diye fısıldadı.

“Hoşuna gitmeyen bir şey olursa bana söyleyeceksin, tamam mı?” Avucumu dirseğinden kaydırdım, önceki tartışma onu paramparça ettiği için ona zevk vermekten başka bir şey istemiyordum. Canlı ve mutlu halden çıkıp içine kapanık ve yaralı bir havaya bürünmüştü.

Yüzünde bir daha asla o ifadeyi görmek istemiyordum. Onu tekrar birleştirmek ve özgüvenle, saygıyı hak ettiğini bilerek, bunu talep edecek kadar güçle dünyaya salmak istiyordum.

“Tamam,” derken sesi çatladı, başparmağını kulağımın arkasındaki kemiğin üstünde gezdirirken ağırlığını kasıklarımın doğru verdi.

Katı bir şekilde başımı salladım, aletimin bayrak direği gibi dikilmemesine çalıştım. Ama kaybedilmiş bir savaştı bu.

Dudaklarımı göğüslerinin yumuşak üst kısımlarına indirdiğimde, kontrolümün o zayıf ipliğinin kopma sesi kulaklarımda yankılandı.

Dürtüsel.

Ellerim vücudunda gezinirken bu kelime kafamda tekrarlayıp durdu. Hiç umurumda değildi.

Dürtüsel olmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Dilim dışarı çıkarak göğsünde parlayan bir tükürük izi bıraktı. Başını geriye atarak inledi, nefes nefese ve ahlaksız bir sestti.

O lanet inleme.

Bu turdan şiddetli bir ereksiyonla inmeme umudu anında buhar olup uçtu. *Puf.* Gitti.

Tekrar göğsüne doğru ilerledim, bacakları bacaklarıma yaslı haldeyken kendini daha da sıkıştırdı. Beni daha çok sıktı. Ben onun göğüskemiğine dalarken, parmakları da benim saçlarıma daldı. Acele etmeyerek her santiminin tadını çıkardım. Her küçük nefes, her inleme...

Ama yere, şüphesiz bizi görececek olan insanlara yaklaştıkça daha da gerildi. Gösteriş yapacak biri değildi. Radara takılmamak konusunda mükemmeldi ve toplum içinde üzerime binmek kesinlikle böyle bir şey değildi.

“Bailey.”

“Efendim?”

Dudaklarım boynunun omzuyla birleştigi yerdeki tenin üstünü sıyırdı. Onu henüz dudaklarından öpmemiştim.

Yapmam gerektiğinden hâlâ emin değildim. Bir daha toparlanacağımdan emin değildim.

Ondan sonra arkamı dönüp gidebileceğimden emin değildim.

“Onları görmezden gel.” İnsanların toplandığı taraftan, saçlarının arasından parmaklarımı geçirerek görüş alanını kırmaya çalıştım.

Gergin ve sessiz bir anda kalakalmıştık. Elim saçlarında, kolum sırtında, onu kuşatıyordum.

“Onları görmezden gel,” dedim tekrar yükselişe geçerken.

“Dayanması zor,” diye fısıldadı kulağıma, sesi biraz kırık geliyordu.

Kalabalıktan geçip tekrar akşam göğüne yükselirken, “Buna mı diyorsun?” diye sorarak elini bacaklarımın arasından aletime yönlendirdim.

Nefesi kesildi ama elini çekmedi. Parmakları neredeyse anında beni kotumun üstünden kavradı, elinde değildi sanki.

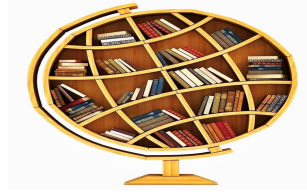
“Yoksa geçen sefer boynumda bıraktığın o morluktan sonra seni ne kadar ısıracığıma dayanmaktan mı bahsediyorsun?”

Cevap vermesine fırsat tanımadan boynunun narin etine yapıştım. Bir elim eteğinin altına kayıp kıcını sertçe kavrayarak orada da iz bıraktı.

Verdiği keskin nefes kısa saçlarıma ve boynuma doğru süzüldü. Geri çekilip boynunda oluşan kırmızı noktaya baktıktan sonra onun tutkulu gözlerine gözlerimi diktim. Bailey’nin önceden endişeli olan bakışları şimdi alev alevdi.

“Dürtüsel olmak sana yakıştı Bailey,” diye hırladıktan sonra askısını yerine yerleştirdim, turun geri kalanında onu göğsüme yaslayarak sarılmaya karar vermiştim.

Ona sarılmak yeterince güvenli görünüyordu. Onu tekrar öpmekten, onu tekrar ısırmaktan güvenliydi. İkimiz de aklımızı yitirip hepten ileri gitmeden önce geri çekilmek en iyisiydi.

23

Bailey

Uyuyamıyordum. Yorgundum.
Gözlerimi kapattığımda Beau'yu görüyordum.
Beau'nun kokusunu alıyordum.
Beau'nun tadını alıyordum.
Beau'yu duyuyordum.

Beau'nun ellerinin bana gerçekten *onunmuşum* gibi dokunuşunu hissediyordum. Aletinin *benim* için sertleşmesini hissediyordum.

Beynim tamamen Beau'yla doluydu, sürekli. Kafamda hep aynı şarkı tekrarlıyordu sanki; hiç aklımdan çıkaramadığım bir şarkı.

Beynim, Beau'yla aramızdaki bu şeyin sahte olduğuna dair bilgilendirmeyi kaçırıp duruyordu.

Barmen modundan çıkıp uykuya dalmanın zor olduğunu düşünmem ne şirindi ama.

Genellikle beni yatağıma kadar takip eden, bütün gece daireler çizerek dolaşma hissinden daha kötüydü bu.

Çok daha kötü. Fırıldak gibi dönüyordum ve bu durduramayacak kadar azgın olduğum dibe çöken bir spiraldi.

Telefonuma baktım. Saat 01.54'tü ve alarmım altı dakika sonrasına kuruluydu. Yani uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Kendimi koridoru geçip yüzüme neşeli bir maske oturtmaya zihinsel olarak hazırlıyordum. Aile ve arkadaş ortamı olan bir etkinlikte, insan içinde aletini avuçlamamışım gibi yapacağım bir maske.

Beau'nun burada olup olmadığından bile emin değildim. Fuardan sonra beni bırakıp eve sokmuş, Cade'e gideceğini söylemişti. Ardından da kapıyı üstüme kilitlemişti.

Böylece kendi halime bırakılmıştım. Ahlaksız düşüncelerimle baş başa.

Kafam beni kasabanın bu yaptığımız şeyi nasıl evirip çevireceğine dair çıkmaza sürükledi. Beni "ucuz fahişe" olarak göreceklerdi. Beau da "yolunu bulmaya çalışan zavallı ve hüznünlü asker" olacaktı. *Haklı olarak biraz kendini rahatlatıyor, diyeceklerdi.*

Le Pamplemousse'ta sabah kahvesi için buluşan yaşlı dedikoduların bu konu hakkında nasıl konuşacaklarını duyabiliyordum.

Ahlaksız Jansen kızı zavallı Beau Eaton'ı mıncıklıyordu.

Beau eksik olmasın. Onun acayip güzel kalbi eksik olmasın. Çok fazla şey gören bir adama göre, konu ben ve itibarım olduğunda toz pembe gözlük taktığı kesindi.

Belki ikimiz de bu kasabanın benden ne kadar nefret ettiğini hafife almıştık, çünkü onun soyadının vaadi de bir işe yaramıyordu.

Aslında durumu daha da kötüleştirmiş bile olabilirdi.

Bu nişandan önce kasabada hayalet gibi dolaşırdım. Şimdi sırtımda koca bir hedefle geziyor, gittiğim her yerde beni takip ediyormuş gibi görünen kıskanç bakışlar tarafından izlenip takip ediliyordum.

Sırtüstü dönerek avuçlarımın tabanını gözlerime bastırdım ve kendimi yataktan kalkmaya hazırladım. Koridorun karşısından bir alarm sesi gelince ellerim iki yana düştü. Tekrarlanan tiz bip sesi birkaç dakikalığına bozdu sessizliği. Ardından aksi bir “Siktir,” ve ağır ayak sesleri geldi.

Tetikte ve dinleyerek sırtüstü uzanmaya devam ettim.

Sessizce bir kapı açıldı. Daha yumuşak ayak sesleri. Sonrasında... sessizlik.

Telefonuma baktım: tam olarak 01.59. Alarmımdan bir dakika önce.

Yemin ederim, Beau’nun kapımın dışında durduğunu *hissede biliyordum*. Aynı anda nefesimizi tutmuştuk. Bu 02.11 buluşmaları hem uykumuzu hem de doğru düşünme yeteneğimizi olumsuz etkiliyordu.

Kapı hafifçe çalındı. Midemde kelebekler uçuştı.

“Bailey?”

Kalbim hızla atmaya başladı. Rutin böyle değildi. Alarm kuran bendim. Bacaklarımı yataktan sarkıttım, serin zemin ayak tabanlarımla temas ederken büyük beden tişörtüm uyluklarımın ortasına kadar indi. Elim kapı kolunda, duraksadım. Nedenini bilmiyordum. Beau beni korkutmuyor ve rahatsız etmiyordu. Durum tam tersiydi aslında.

Ama şimdi boğazım kuru ve vücudum bir yay gibi sımsıkı bükülmüştü. Parmaklarımı metal kolun etrafına dolamasaydım elim titrerdi.

“Efendim?” diye sordum.

“Kalktın mı?”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Bu birinci sınıf özel harekâtçı için berbat şekilde aptalca bir soru.”

“Kapıyı aç,” diye homurdandı, cevabımdan usandığı belliydi. Ama beni kim suçlayabilirdi ki? Aptalca bir soruydu işte.

Kapıyı açıp iri ve aptal askerimle karşı karşıya geldim. Vücudu resmen koridoru dolduruyor, alanı ve havayı tüketiyordu. Loş koridorda bir siluetti, odasından gelen yumuşak bir ışıltıyla aydınlanıyordu. Beau’nun gizemli varlığı, etrafındaki bütün gölge-leri yutup doğruca karanlığına çekiyordu.

Ben de dahil.

“Alarmını mı kurdun?” Birkaç santim yaklaştım, pervaza tutunmak ona uzanmamı engelleyebilirmiş gibi kendimi dizginlemek için parmaklarım kapı çerçevesinin etrafında kıvrılmıştı.

“Evet ama gerek yokmuş. Artık her gece saat 02.00’de uyanıyorum.”

“02.11’de değil ama?”

“Şey, bilmem... Henüz oraya varamadım.”

Altdudağımı dişledim. “O zaman neden benim bir alarm kurup seni yüzmeye götürmek için gelmeme müsaade ediyorsun?”

Omuz silkerek bakışlarını yere çevirdi. “Seninle yüzmekten keyif alıyorum.”

“Orada öylece uzanıp kapını çalmamı mı bekliyorsun yani?”

Dudakları haylaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Evet.”

Benden inanamayan bir kahkaha yükseldi. “Beau Eaton! Ne kadar fena halde yorgun olduğumu biliyor musun sen?”

Şu an hafifçe cezalandırılmış bir çocuk gibi görünüyordu. Herhangi bir özür dilemedi.

Onun yerine...

Sözsüz bir teşekkür sundu.

Kaslı kalın kolu aramızdaki boşlukta ileri uzandı ve gözlerimin loş ışıkta gördüklerime alışması biraz zaman aldı.

“Yoksa bu...”

Elimi uzattım ve parmaklarım pelüş atımın kürkünün keçeleşmiş, neredeyse yünlü dokusuna sürtündü.

“Bu şeyi diktim.”

Kapı pervazını bırakıp oyuncağı iki elimle kavradım. Parmaklarım yandaki kusursuz dikiş çizgisinde gezindi. “Bu *kızı* diktin.”

Sakalını ovuşturdu. “Doğru. Kız. Şey... artık kendisi Frankenmidilli.”

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları uzaklaştırmak için hızla göz kırparken Beau’ya bakma riskine girmedim. Bakarsam hıçkırıklara boğulurdum.

“Onu bir parkta, bankın üzerinde unutulmuş halde buldum.” Tekrar dikiş çizgisine dokunarak kuru bir şekilde güldüm. “Başka bir çocuğun oyuncağını muhtemelen çaldığımı şimdi anlıyorum. Ama dostum, o sırada?.. Tanrım. Evren bana sadece bana ait olacak bir şey hediye etmiş gibi gelmişti. Barbielerim ya da oyuncaklarım olmadı ama Prenses Şeftali vardı.”

“Prenses Şeftali?”

Burnumu çektim. “Evet. Bir süre sonra adı Şeftali’ye dönüştü. Ama uzun bir süre bu pelüş oyuncakla etrafta gezerken kendimi prenses gibi hissetmediğimi iddia edip yalan söylemeyeceğim.” Küçük bej ata gülümsedim. “Şimdiye bir katı atık sahasına atılmıştır diye düşünüyordum.”

“Onu bulmak için üç çöp poşetini didik didik aramak zorunda kaldım.”

Burnumun direği sızladı.

“Sonra da gidip Willa’dan bir dikiş seti aldım.”

“Cade’in evine gitme nedenin bu muydu?” Sonunda başımı kaldırıp ona bakmaya kendimi zorladım, haşın yüz hatları gece daha karanlık görünüyordu.

Omuz silkti. “Evet. Willa’da her türlü el işi zımbırtısı var. Ekstra dolgu da dahil. Tam bir Martha Stewart tarzı anneye dönüştü.”

Hüzünle gülümsedim. *Bu nasıl bir şeydi acaba?* Seninle el işi yapan bir anneye sahip olmak.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldayarak kabarıp dökülmüş yeleyi okşadım. Toynakları kaplayan yıpranmış suni deriye dokundum.

Kendimi ona doğru fırlatıp neredeyse şiddetle sarıldım. Vücudum çekim gücüne dayanamayan bir mıknatıs gibi ona doğru çekiliyordu. Kollarım bedenine dolandı, Şeftali sırtına yaslanmıştı ve şaşkınlıkla çıkan nefesi başımın tepesine süzüldü. Onu sıkarak ciğerlerindeki havayı boşaltmışım gibi hissettim. Yine de ona yapışmaya devam ettim ve kısa bir süre sonra kollarını dolayarak o da bana sarıldı.

İç çektim. Ona iyice sokuldum. Kalbimin etrafındaki koruyucu kabuk yumuşadı. Kimsenin benim için bu kadar düşünceli bir şey yaptığını sanmıyordum.

“Rica ederim.” Sesi pürüzlüydü. Tenime sürtünerek boynumdan aşağı indi ve kollarımda tüylerimi diken diken etti.

Sonra bir adım geri çekilerek ellerini kollarıma koydu. Bana dokunmaya devam etmesini dilerken, beni belli bir mesafede tuttu.

“Hadi yüzmeye gidelim,” dedim neşeyle. Sesimdeki duyguyu ve kafa karışıklığını saklamaya çalışıyordum. Ona bakmaya devam edemeyerek Şeftali’yi yatağıma koymak üzere döndüm.

Ama sesi beni durdurdu.

“Yok Bailey. Biraz uyu.”

Arkamı döndüğümde, elini kapı pervazının tepesine yaslanmıştı. Bu, onu yerinde tutuyordu sanki. Bende olduğu gibi. Ta ki o bana en tatlı hediye verene ve tüm kısıtlamalarımı bir anda ortadan kaldırıncaya kadar.

“Ama benimle yüzmenin hoşuna gittiğini düşünmüştüm.”

Kolunun başının üstünde duruşu, pazılarının şişmesine ve omzunun tişörtünün kumaşını çekiştirmesine neden oldu. Beni aynı koluyla kendisine nasıl çektiğini hatırladım. Tarafından sarmalanınca kendimi güvende hissettiğimi hatırladım.

“Hoşuma gidiyor.”

“Ama...”

“Ama sen yorgunsun. Ben de öyle... Saat 02.11’i geçmiştir muhtemelen. İkimiz de biraz uyuyabiliriz.”

Başımla onayladım, dudaklarımı birbirine bastırarak kapı eşiğine doğru bir adım daha attım. Ona doğru.

Kendimi gecelerce yataktan isteksizce çıkarmış olmama rağmen şimdi biraz... yaralanmış hissettiğimi fark ettim. Mantıksal olarak bu gece yüzmeme tercihinin o kadar da önemli olmadığını anlasam da bu mantıksız duygudan kurtulamıyordum.

Kapı koluna uzanarak ona solgun bir şekilde gülümsedim. “Evet, tabii,” dedim zayıf bir sesle. “İyi uykular.”

Bakışları bedenimde aşağılara inip sonra yavaşça yukarıya çıktı ve bir süreliğine dudaklarıma odaklandı.

Ardından düz elini çerçeveye iki kez –çok sıradan bir tavırla– vurduktan sonra gitmek üzere döndü. Bazı nedenlerden dolayı sohbet acı verici derecede garipti. Genelde karşılıklı sergilediğimiz mizah bu gece özellikle yoktu.

“Her şey yolunda mı?” deyiverdim, o ilk adımını attığı sırada bir ayağımı koridora doğru uzattım.

“Tabii ki Bailey.” Bana omzunun üstünden güven verici bir gülümseme gönderdikten sonra bir adım daha uzaklaştı.

“Neden beni öpmedin?” Sorum boş alanda yankılandı. Yemin ederim, kocaman evin her yerinde yankılandı.

Beau donakaldı, ürkütücü bir şekilde hareketsizleşmişti. “Boynundaki o koyu kırmızı izin nereden geldiğini sanıyorsun?” derken dönüp bana bakmadı.

Elimi kaldırıp yarın sabah da orada olacağını bildiğim o şeye dokundum. “Kastettiğim bu değil.”

İç çekti, omuzları ağır bir şekilde inip kalktı. Hâlâ benden tarafa dönmemişti. “Seni birçok kez öptüm. Bunu yutturmak için ne kadar gerekiyorsa. Hiçbir sınırı silikleştirmek istemiyorum.”

Bunu yutturmak. Karnım kasıldı. Bende kirli ve arzu edilmeyen bir şey varmış gibi hissetmeme neden oldu.

“Doğru.” Sesim nefes nefeseydi. “İnsanlar normal bir şekilde hiç öpüşmememizi tuhaf bulmaz mı sence?”

Şimdi dönüştü işte, elleri belindeydi.

“Gerçek bir çift gibi?” diye ekledim.

“Dışarıda sürekli dudak dudağa öpüşen bir sürü çift mi görüyorsun Bailey? Çünkü ben görmüyorum. Sadece insan içinde bilindik dokunuşlar olur, sence de öyle değil mi?”

Yutkunarak başımı salladım. Haksız sayılmazdı. Sadece yorgundum. Kafam da karıştı.

“Adil olmak gerekirse, dönme dolapta birbirlerinin dudaklarından kaçınarak yiyişen pek fazla çift de görmüyorum.”

Gözlerini kısarak dik dik baktı.

“Omzumu öpmekte sorun yaşamayıp dudaklarımdan kaçınmanın bir nedeni var mı? Benim yüzümden mi? İnsanların hakkımda bir sürü boktan şey söylediğini biliyorum, ama ben mi bir şey yaptım da...”

“Bailey, o lanet cümleyi bitirme,” dedi dişlerinin arasından, elinin tersiyle ağzını ovuşturdu yine.

Sesi öfkeli çıkıyordu ve içimde tuhaf duyguların birikmesine neden oldu. Gözlerimde. Sesimde. Siktir, ağlamak üzereydim.

Yaklaştığını hissedebiliyordum, ama yine de kalın ve çatlak bir sesle devam ettim:

“Eğer yanlış bir şey yapıyorsam bana söylersin, değil mi? Böylece bir gün bunu biriyle gerçekten yapabilirim ve kendimi tamamen aptal...”

“Sikerler!” Konuşmasını engelleyen bir bant parçasını söküp atar gibi elini ağzından çekti ve iki uzun adımda buradaydı.

Önümde.

Başımı kavradı.

Beni geri geri iterek kapı pervazına yasladı.

Ve beni öpüyordu.

Beau beni yiyip bitirirken, pervazın kenarı kürekkemiklerimin arasına battı. Sıkı dudaklar, yumuşak dil, sert sakallar, iri eller...

Beni *tüketiyordu*.

Üstelik ortalıkta bunu görecekt tek insan evladı yoktu. Karanlık bir koridorda sadece o ve ben. Bu şeydi... ne olduğunu bilmiyordum.

Bende bıraktığı morluk omzumda zonkladı, parmak uçları başımın arkasında kayarken başparmağı çene hattımı okşadı, bu arada aklımı başımdan alırcasına beniöpmeye devam ediyordu.

Bir dil kaydırışı.

Bir inleme.

Bir beden baskısı.

Ellerim karın kaslarındaydı. Göğsünde.

Öpüşmemiz uzadıkça kendimi daha az “pis Bailey Jansen” gibi hissettim. Onu isteyen bir adamı öpen bir kadın gibi hissediyordum. Gerçekten isteyen. Bunu numaradan yapamazdı. Kimse numaradan yapamazdı. Kimse *o kadar* iyi değildi.

Sonunda aramızdaki ateş dindi. Sert ve ağır öpücükler, yavaş ve akıcı olanlara dönüştü. Bana sokuldu, kalçalarımız aynı hizadaydı. Baldırım onunkine sürtündü, ellerim göğüs kaslarının üzerinde düz duruyordu. Artık araştırmıyor ve çekiştirmiyordum. Sadece oraya koymuştum.

“Bailey,” diye mırıldandı nemli ve şişmiş dudaklarıma doğru. “Sen hiçbir şeyi yanlış yapmıyorsun. Hiçbir şeyi yanlış yapmadın. Senin hakkında kötü konuşan herkes acımasız, dar görüşlü ve dikkatine bile değmez. Sen fena halde mükemmelsin.”

Beau yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip gözlerime daldı. Uzun, güçlü parmakları saçlarımdan içinden geçtikten sonra onları kulağımın arkasına sıkıştırdı. Elleri ensemin etrafına yerleşti ve bana o kadar büyük bir ciddiyetle baktı ki bakışlarına karşılık vermeden edemedim, söylediklerini dinlemeden ve duymadan edemedim.

Başımı salladım, başparmakları elmacikkemiklerimi okşayarak düşmesine asla izin vermediği gözyaşlarımı silerken yavaşça gözlerimi kapattım.

“Yatağına git Bailey.”

Gözlerim hızla açılırken vücudum sızlandı. *Bu kadar mı?*

“Biraz uyu.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce benden büyük bir adam beni öperek aptala çevirdikten sonra uyumamı söylememişti hiç.

Bu yüzden sadece başımla onayladım.

O da başını sallayarak geri çekildi ve elleri yanaklarımdan düştü. Tekrar oraya koyması için ona bağırmak istedim: Ellerini üzerimde istiyorum! Her yerimde. İçimde...

Kapı pervazına gevşekçe yaslanarak durdum, öpücüğünden dolayı kemiksiz ve afallamış haldeydim. İlk öpücüğüm değildi ama bana *böyle* hissettiren ilk öpücüktü.

Ev başımıza yıkılabilir ama yine de fark etmezmişiz gibi.

Güvendeymişim gibi.

Odasına adım attığı sırada nihayet tekrar kelimeleri şekillendirebilecek duruma gelmiştim. “Hey, Beau?”

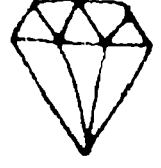
“Efendim?” Kapı kolunu kavrayarak döndü.

“Burada görecektense yokken beni neden öptün?”

Dudaklarında oynaşan gizli sırıtış midemin hoplamasına neden oldu. Vaat, şehvet ve *tecrübe* dolu.

“Çünkü yapmak istedim.”

Bunun üzerine kapıyı kapattı.

24

Bailey

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve kıpırdanmayı kesmek için kendimi zorladım.

Sonra blazer ceketimin ucunu çekiştirdim. Bankonun arkasındaki kadın beni süzdü, ama Beau'nun yaptığı gibi takdir eder bir tavrı yoktu. Yargılayıcıydı, gözleri her santimi incelerken tüm kusurlarımı not etti. Bakışları kocaman nişan yüzüğümü buldu.

"Hafta sonları çalışabilirim. Bardaki vardiyalarım beşe kadar başlamaz."

Kadın hâlâ bir şey söylemiyordu; elindeki kâğıt, tutuşunun altında kırıştı. Gömleğine tutturulmuş isim etiketine göre adı, Mary'ydi. Kuaför salonu sahibi olan birinden bekleyeceğim üzere Mary'nin saçları kusursuzdu: sıcak bir altın rengi ve aralarda sarı tonlarda tutamlar.

O özgeçmişime göz atarken, nemli ellerimi saçlarımdan geçirdim. Saçlarım sıradan bir koyu kahverengi olabilirdi, ama bunu iyi özelliklerimden biri olarak düşünürdüm. Gürdü ve

omuzlarımdan dökülüyordu; bunun nedeni de genellikle saçlarımı kestirmeden mümkün olduğunca idare etmemdi. Kestirmek için her seferinde şehre gidiyordum, çünkü saçlarımı çok seviyordum ve Chestnut Springs'ten birinin kesmesine izin veremeyecek kadar paranoyaktım.

Belki Mary beni tanıdıkça sorun etmez...

“Eleman almıyoruz.” Ona acı veriyor gibi görünen bir gülümsemeyle kâğıdı tekrar bana uzattı. Kolumu kaldırıp alamayacak kadar afallamıştım.

“Ama pencerede bir ilan var. Resepsiyonist aradığınız yazıyor.” Sesimden bir duygu akıyordu. Öfke? Hayal kırıklığı? Yalvarma? Hepsinin bir tür kombinasyonu.

Başını pencereye ve cama yaslanmış plastik tabelaya doğru çevirdi. “Ah.” O *ah*, Mary'nin palavra attığını anlamama yetti.

“İndirmeyi unutmuş olmalıyım.” Platform sandaletleriyle sendeleyerek ön pencereye yürüdü, tabelayı aldı ve tekrar bankoya getirdi. “İşte,” dedi canlı bir şekilde.

Onunla göz göze gelemeyecek durumdaydım ama kendimi buna zorladım. Çünkü kibar, akli başında ve profesyonelden daha azı olmayı reddediyordum. Bu şekilde insanlar hakkımda istediklerini söyleyebilirlerdi, ama asla kanıtları olmazdı.

Ailemin çürük olduğunu söyleyebilirlerdi. Beni işe almayı reddedebilirlerdi. Ama kabahat hep onlarda olacaktı, çünkü iyi bir nedenleri olmadan benden nefret ettiklerini bilerek yaşamak zorunda kalan onlardı.

“Zaman ayırdığınız için teşekkürler,” dedim kararlı bir sesle ve kapıya doğru döndüm. Avuçlarımı kapıyı iterek açmaya yaran soğuk metal çubuğa bastırduğumda arkamı dönüp ekledim:

“Online ilanı da silmek isteyebilirsiniz. Pozisyonu doldurduğunuza göre.” Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama başım, attığı pa-

lavraların kokusunu buradan bile aldığımı gösterecek bir tavırla yana eğilmişti.

İterek kapıyı açtım ve sokağa çıkar çıkmaz gülümsemem kayboldu.

Güneş parlak, kaldırım sıcaktı. Ve aptalca bir nedenden ötürü, ikinci el mağazasından aldığım bir pantolon ceket takımını giymenin beni daha *işe alınabilir* hale getireceğini düşünmüştüm.

Bazen sevimli bir şekilde saf oluyordum, kendime karşı bile.

“Off!” Bluzumun üst düğmelerini çekiştirirken öfkeli ve keşkin çıkmıştı sesim. Sabah erkenden kalkıp çiftliğe çalışmaya giden adamın boynumda bıraktığı morluğu kapatmak için boğazıma kadar düğmelemişim; bu beni daha az hafifmeşrep gösterecekti sanki.

Biraz hava akışı sağlayıp nefes alabileyim diye ilk üç düğmeyi çözerken yanımdan geçen biri resmen irkildi.

Yorgundum, hüsrân doluydum ve gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeydim.

Geçen gece de yorgun muydum?

Evet.

Hayatımın en elektrikli öpücüğü uykuya dalmam için sihirli bilet görevi görmüş müydü?

Hiç de değil.

Zaten olduğumdan daha fazla yorgundum ve bir kahveye ihtiyacım vardı. Garip bir şekilde Paris'e özgü kafe Le Pamplemousse'a girdim. Sahibi Ellen bana karşı her zaman kibardı. Eminim beni işe alırdı ama kimseye ihtiyacı yoktu. Mekânı sadece kocasıyla işletiyordu. Bütün gün beraber çalışıp birbirlerini öldürmek istemiyor oluşları bence şirindi.

Hareketli alana girince tedirgin olduğumu hissettim. Sıraya girdiğimde ve üzerimde gözlerin olduğunu hissettiğimde cildim

volkanik seviyeye kadar ısındı ama çenemi kaldırıp ileriye baktım, bihaber gibi davranıyordum.

“...babaları kasabaya dönmüş.” Bu fısıltıyı yanımdaki masadan duyunca tüm bedenimle irkilmeme engel oldum.

Babam kasabada mıydı? Önemli olduğundan değil. Çocukken benim hatam olmayan bokluklar yüzünden beni suçlamak dışında varlığıma pek ilgi göstermemişti. Yetişkinlikte mi? Bana bir hayrı dokunmamıştı. Benim için yaptığı en işe yarar şey, ağabeylerimi hizada tutmaktı.

Biri önüme geçti. Sanki sırada durmuyordum. Sanki ben aslında yoktum. Duvarda satın alınabilecek sanat eseri aniden ilgimi çekmiş gibi odak noktamı başka yöne kaydırdım. Eğer bir başkası olsaydım, adamın omzuna dokunur ve ona ağzının payını...

“Dostum.” Başım, tanıdığım sese doğru döndü. Cade Eaton’ın nişanlısı Willa yanımda duruyordu. Ana kucağı kalçasma yaslıydı, dağınık kızıl yele saçları çarpıcı yüzünü çevreliyordu ve kızgınlık ondan *dalgalar* halinde yayılıyordu. “Az önce eltimin önüne geçip onu görmemiş gibi yaptığını sanmıyorum.”

Sesi... Yüksekkti. Herkes duydu. Yemin ederim, yere iğne düşse duyulurdu. Düzenli küçük bir origami gibi kendimi katlamak istedim. Tamamen başka bir şeye dönüşmek; kimsenin göremeyeceği veya tanıyamayacağı bir şeye. Belki kanatlı bir şeye... Böylece uçup gidebilirdim.

“Cidden mi?” dedi adam ve Willa’ya asabi bir bakış attı. “O bir Jan...”

“O bir Eaton. Ama bundan da öte, o bir insan. Bir kadın. Ve sen dostum, tam bir götsün!”

Adamın kaşları alnına kadar yükseldi. Önce Mary, şimdi bu herif. Herkesin adını bilemeyeceğim kadar büyük olan küçük bir kasabada herkesin adımı bilmesi beni her zaman etkilemeyi başarmıştı.

Adam hâlâ kıpırdamamıştı. Adil olmak gerekirse, Willa onu hareket edemeyeceği kadar şoke etmişti.

Willa kolunu kaldırarak arkamı işaret etti. “Arkaya ilerle sik kafalı. Senin annen kim? Onu arayıp seni nasıl yetiştirdiğini sormayı çok isterim, böylece *yapılmayacaklar* listesine ekleyebilirim.”

Gözlerimi yere indirdim, altımda bir delik açılmasını diliyordum. Beni tamamen yutacak kayalık bir obruk. Beau tarafmdan öpülmüş, Willa tarafından kurtarılmıştım ve tüm bunlar o kadar utandırıcıydı ki gitme zamanı gelmiş olabilirdi.

Ama Willa bebezinsiz kolunu benimkine dolayıp beni ilerletti ve *sik kafalının* bana yaptığı gibi onun önüne geçti. Sonra dönüp bana komplocu bir tavırla sırttı, biraz dengesiz ve kendinden çok memnun görünüyordu. “Günaydın Bailey.”

Başta ona boş boş baktım ama sonra, “Sen kaçıksın,” deyiverdim.

“Biliyorum.” Sırtışı genişledi. “Cade bunun en iyi özelliklerinden biri olduğunu söyler. Şey...” Başını eğerek biraz düşündü. “...bir de memelerimin.”

Kendimi tutamadım. Bütün gerilimim çıktı ve kahkaha attım.

“İşte oldu. Duymaktan hoşlandığımız şey bu, değil mi Emma?”

Fırça gibi koyu renk saçları olan küçük kız neşeyle ellerini çırpı, gülümsememek mümkün değildi.

“Çok sevimli.”

“Evet, teşekkürler. Aynı fikirdeyim.” Willa bebeğine bakarken yüzündeki ifade safi hayranlıktı. Saf sevgi. Göğsümde bir noktanın sıkışmasına neden oldu.

Sıra ilerleyince Willa da ilerledi, kolu hâlâ benimkine dolanmış olduğundan beraber hareket ettik. “Peki, Beau senin pelüş atını tamir edebilmiş mi?”

Dün gece bana verdiği tatlı hediye düşünerek yüzüm kızardı. Yoksa yeniden hediye etmek mi demeliydim? İleri dönüşüm

mü? Buna ne isim vereceğimi bilmiyordum. Ama titizlikle dikmişti. Şeftali'yle beraber yatağa kıvrıldığımda, onu göğsüme çekerek derin bir nefes almıştım. Küf ya da muhtemelen o siyah poşetin içinde bir süre yan yana durduğu çöpler gibi kokmuyordu.

Beau'nun limon çimeni sabunu gibi kokuyordu. Onu yeniden doldurup onardıktan sonra yıkayıp kuruttuğuna neredeyse emindim.

Ev gibi kokuyordu.

Boğazımı temizledim, neredeyse bir dakika kadar dalıp gittiğimi fark etmiştim. "Evet, başarmış. Yeni gibi olmuş resmen. Anlatacak çılgınca bir hikâyeyle belalı bir yara izi var sadece."

Şimdi Willa'nın dudaklarına dokunan gülümseme yumuşaktı, daha önceki manyak gibi sırtış değil.

"Bir bakıma Beau gibi."

* * *

"Yani çocukluğumuzdan beri bana yaptığı o üstün, pis ifadesiyle konuşuyor. Ama sonra dönüp benim için güzel şeyler yapıyor. Düğünümüzde Skylar Stone'u sahneye çıkarmak gibi?"

Summer ve Sloane zaten bir masada onu bekliyor olmasına rağmen Willa bana kasaya kadar eşlik etmiş ve konuşarak kulaklarımı eritmişti. Ben kahvemi sipariş ettim, o da bana mimoza sipariş etti. Şimdi bir cuma sabahı pencere kenarındaki bir masada oturup hepsiyle beraber çifte içki içiyordum.

Hayat çılgın bir yolculuktu.

"Ford aşırıya kaçıyor." Summer güldü.

"Dur biraz, o senin gibi... deli değil mi?" Sloane şampanya kadehinin arkasından sırtıttı, üzerinde hâlâ bu sabahki dansından kalan kolsuz tişörtle dar şortu vardı.

“Buna alınırım,” diye karşılık verdi Willa kuru bir şekilde.

Bir tür beden dışı deneyim yaşıyordum. Okuldaki havalı çocuklarla takılmaya davet edilmişim gibi geliyordu. Şimdi de benim burada olmam hiç tuhaf değilmiş gibi, oturmuş kişisel meselelerden bahsedip birbirlerine sataşıyorlardı.

“Ama bu doğru.” Willa mimozasından bir yudum aldı. “Birbirimizin zıddıyız. Bence annemin bedeni tüm karakteri benim için saklayıp, ineklere özgü aşırı başarılı motivasyonu Ford’a vermiş. Muhtemelen daha ana karnındayken sayılarla işleyip kafasından iş kurmaya başlamıştır. Biriyle tanışırса kızın o şirret dilini bilmesi lazım. Çünkü abim gerçek bir şirret olabilir. Bazen onun için çalışmayı özlüyorum. Ona kafayı yedirtmek çok iyiydi be!”

Bunun üzerine masada kıkırdamalar yükseldi.

“Ama o iyi bir adam,” dedi Summer. “Bence onlara yanlış bir izlenim veriyorsun. İkinizin arasında tam bir kardeşlik bağı var. Hem onu gıcık etme konusunda üstüne düşeni yaptığını biliyorum.”

Willa sadece omuz silkti, gözlerinde haylaz bir pırıltı vardı.

Summer şimdi benimle Sloane’a dönmüştü. “Düğünde onunla tanışacaksınız, o zaman Willa’nın abarttığını fark edersiniz.”

Benimle konuşma şekilleri öyle... orada olacağım kesinmiş gibiydi. Bu kadınlar benimle vakit geçirdikleri için bana büyük bir iyilik yapıyor gibi hissettirmiyorlardı. Beni de dahil etmek son derece doğalmış gibi davranıyorlardı ve kendime bu hissi yaşama izni verdim.

İstenmenin hoş bir şey olduğu bugün belli olmuştu nihayetinde.

“Bir tur daha?” Willa hepimize bakış atarken, başını evet anlamında sallıyordu bile.

“Bir daha mı?” Sloane o kadar emin değil gibiydi. Mimozası el değmemiş görünüyordu. “Cuma sabahındayız. Bana sadece portakal suyu al.”

“Bu içkili kahvaltı Sloane. Gelenek böyle. Büyük kız tütünü giy ve kafaya dik. Bir yere mi gitmen gerek? Yoksa sadece yeni kankan Winter yeni çitirıyla meşgul diye mi bırakıyorsun?”

Sloane dudaklarını sarkıttı. “Hayır... Jasper şu an Rose Hill’de kampta, ben de vakit geçirmek için çoğunlukla dans ediyorum.”

“Mükemmel!” Willa onun bacağına vurdu ve bebeğini Summer’ın kucağına verip, “Ben hep sarhoşken daha iyi dans ederim,” dedi. Ayağa kalkıp dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi ahenkle kasaya doğru ilerledi.

Willa’da ilham verici bir şeyler vardı.

“Büyüyünce onun gibi olmak istiyorum.” Yüksek sesle söylemek istememiştim, ama bir anlık hayretin ardından sözcükler ağızımdan fırlamıştı.

“Sanırım hepimiz istiyoruz,” dedi Sloane yumuşak bir sesle, başını sallayarak.

“Büyümekten bahsetmişken,” diye Summer lafa girdi, “senin planların ne? Bana barda ömür geçirecek biri gibi görünmedin Bailey.”

“Hah!” Şampanya beni gevşetmişti ve benden insanların dönüp bakmasına neden olacak kadar yüksek bir kahkaha kurtuldu. Üzerimdeki yargılayıcı bakışları umursamayı genel olarak bırakmıştım. Ama Summer bana karşı her zaman nazikti, o yüzden sorusunda art niyet olmadığını biliyordum. Muhtemelen Beau’nun arkasını kolluyordu. “Nasıl anladın?”

Gülümsedi ama bir şey söylemedi. Bana çoğunlukla normal davranırdı, herhangi bir yabancının yeni tanıştığı birine davranacağı gibi. Ama artık ailem hakkındaki tüm hikâyeleri duymasına yetecek kadar süredir Chestnut Springs’teydi ve bu yine de onun tavırlarında değişiklik yaratmamıştı.

Belki de büyüyünce Summer gibi olmak istiyordum.

“Evet, nihai planım buradan defolup şehirde okula gitmek. Muhtemelen kinesiyoloji ve ardından kiropraktik okulu.”

“Aman Tanrım, bir kiropiraktörle akraba olmak çok hoşuma gider.” Sloane bu sözleri mırıldanmıştı. “İstediğim her zaman senden sırtımı düzeltmeni rica edebilirim.”

Summer’ın çikolata gözleri üstümdeydi. “Bunda harika olursun.”

“Teşekkürler.” Gülümseyerek mimozamı kaldırdım.

“Şehre taşınman konusunda Beau nasıl hissediyor?”

Aniden çok fazla şey anlatmış olduğumu fark ederek donakaldım. İki nişanlı insan neden yakın zamanda yolları ayırmayı planlasın ki? Yoksa Beau’nun da benimle taşınacağını ama ailesine söylemediğini mi düşünüyordu?

İçkimden yudum alarak durumu çaktırmamaya çalıştım ve şampanya kadehini masaya bırakırken dikkatle gülümsedim. “O kısma oraya varınca karar vereceğiz. Gidip gelinmeyecek kadar uzak değil. Şu an onun çalışma saatleri ve benim bardaki vardiyalarım yüzünden zaten pek birbirimizin yüzünü göremiyoruz.” Başım döndü. “Başka bir işe girebilirimsem programlarımız daha da kaotik olacak.”

Sloane omuz silkerken, Summer bana göre fazla yakından beni analiz etti. “Bana mantıklı geldi. Jasper’la biz de hokey sezonunda meşgul oluyoruz. Okul sömestrleri de aynı şekilde oluyor.”

“Başka bir işe girmeyi başarmak derken ne kastediyorsun?” diye sordu Summer.

İç çektim ve utancımı saklamak için pencereden dışarı baktım. “Babam ve abilerim sağ olsun, kasabadakiler beni işe almak istemiyor. Bar, bir işi elimde tutabildiğim tek yer. Daha fazla vardiyaya ihtiyacım var, ama orada çalışan herkes parayı sevdiğinden uygun saat yok.”

Disney prenseslerini andıran iki kadına problemlerimi anlatmak tuhaf geliyordu ama devam ettim: “Müdür beni seviyor,

yine de bana yer açmak için öteki çalışanları kovamaz sanırım. Ona darda olduğumu söylediğimde fazladan para karşılığında barı temizlememi teklif etti, ama üniversite için yeterli para biktirmeye yetmiyor.”

“Ah Bailey...” Sloane masanın üstünden uzanıp elimi tuttu. Ondaki her şey yumuşak ve tatlıydı. Bir an için ondan bana sarılmasını rica etmek istedim. Sarılmalarının süper olduğuna bahse girerdim.

“Ben seni işe alırım.”

Oturduğum yerde sıçradım, elimi çevirip Sloane’un elini kavarken dönüp Summer’a baktım. “Ne?”

“Spor salonunda. Artık kendi antrenmanlarım için zaman bulamaz oldum. Sürekli ön bankodayım, e-postalara cevap veriyorum ya da onu bunu sipariş ediyorum. Neden bana günün hangi saatinin uygun olduğunu söylemiyorsun, böylece ayarlama yapabilirim.”

Doğrudum, duruşumu dikleştirirken omuzlarım sarsıldı. “Bana acıyıp iş vermeni istemiyorum. Size bunu anlatırken yapmaya çalıştığım şey bu değildi.”

Summer omuz silkerek oturduğu yerde arkasına yaslandı. “Biliyorum. Sana soran benim.”

Kaşlarım çatıldı. “Bunu sana Beau mu yaptırdı?”

“Dalga mı geçiyorsun? Beau tüm gün çalışıyor, sonra da seninle takılmak için eve ya da bara koşuyor. Seni ana evin yakınlara bile çok getirmiyor. Seni kendine saklıyor, bana soracak olursan. Bu eğlenceli olacak. Elti olacağız. Artık dayanışma halinde oluruz.”

Bir suçluluk dalgası hızla ve sertçe bana çarptı. Beau ve ben sona ulaştığımızda bu tavrını sürdürmeyebilirdi.

Sona ulaştığımızda.

Bu doğruca karnıma inen acı dolu bir sancıya neden oldu.

Ama bu hissi yok sayarak neşeli bir gülümsemeyle devam ettim: “Bu hoşuma gider.”

Summer bana parlak bir şekilde gülümsedi, şampanya kadehiyle bana kadeh kaldırdı. “İşe alındın!”

Buna ihtiyacım vardı. Gitmek için ihtiyacım vardı. Hayatta kalmak için ihtiyacım vardı ve eninde sonunda suçluluk duygusunun üstesinden gelecektim.

Peki, Beau’yu arkada bırakmak?

Bunun üstesinden asla gelemeyeceğimi hissediyordum.

Düzenleme
Ny.Ozlem

25

Beau

Beau: Eve yeni geldim. Neredesin?

Bailey: Çoğu adam kızların kasık kılının nasıl olmasından hoşlanır?

Beau: Bailey, yemin ederim... Böyle şeyleri durduk yere ortaya atamazsın.

Bailey: Sadece bana anlatabilir misin? Bilmesi zor. Pornolarda, orada hiçbir şey yok. Ama pornonun gerçek hayat olmadığını biliyorum. O zaman ne yapmam gerekiyor? Orada normlar nedir?

Beau: Sen ne istersen o en iyisidir. Kasık kılını nasıl düzenlemen gerektiğine dair güçlü görüşleri olan bir adam, bacaklarının arasında olmayı hak etmiyordur.

Bailey: O zaman belki bir üçgen ya da çizgi? Karar veremiyorum.

Beau: Başka zaman karar ver. Ben işin içinde değilken.

Bailey: Burada zaman tükeniyor. Banyodayım. Elimde jilet var.

Beau: Neden bana böyle şeyler sormakta ısrarcısın?

Bailey: Çünkü tahminen çok fazla am görmüş olmalısın.

Beau: Bailey, dur artık.

Kapıdan içeri adımımı attığımda yorgun olduğumu sanıyordum. Şeftali'yi onarmakla geçen uykusuz bir gece ve ardından sahte nişanlımla fazlasıyla gerçek bir öpücük, bok gibi uyuduğum anlamına geliyordu. Sonra erkenden kalkıp huysuz ağabeyimle tüm bu lanet gün boyunca çalışmıştım.

Şaftım kaymıştı. Dürüst olmam gerekirse yanmıştım. Delirmiş bile olabilirdim. Hayatımda hiç şu anki kadar yorgun olmamıştım ve Afganistan'da bir mağarada günlerce kapana kısılan biri söyleyince bunun bir anlamı olmalıydı.

Ama Bailey'nin banyomda çıplak olduğunu bilmek ve kendisini nasıl tıraş etmesi gerektiği konusunda benden bilgi istemesi?

Bunu düşünmemeye çalışarak evimde volta attım. Buzdolabına gidip gözümü biraya diktim, çünkü bunun asabiyetimi alacağını biliyordum. Yine de başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum. 02.11'in beni çıldırttığını sanıyordum, ama Bailey kafamı her şeyden daha çok duman ediyor olabilirdi.

Onun yerine bir kombucha` içebilirdim. Biraya benziyordu – kendime söyleyip durduğum şey buydu– ve sağlıklıydı. Açarken çıkan *pop* sesi tatmin ediciydi ama ilk yudumu öyle değildi. Hâlâ asabiydim.

Sığırları bir bölmeden diğerine taşıyarak geçen uzun bir günden sonra duş almam gerekiyordu. Evet, duş. Üst kata çıkıp doğruca Bailey'nin küvette olduğunu bildiğim kapının önüne gittim.

“Merhaba. Evdeyim. Duş alacağım,” diye seslendim onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

“Tamam.” Sesi berraktı, yankılanırken çok kadınsıydı.

Evet. O duş soğuk olmak zorundaydı. Öyle de oldu. Cam bölmeye girerken suyu buz gibi ayarladım. Kombucha kutusunu da

* İyi bakteri ve enzimlerle dolu, hafif gazlı fermente çay. (ç.n.)

yanımda getirmiştim, duş birasından milyon kat daha az tatmin ediciydi. İşin aslı, şu an hayatımdaki her şey yetersiz geliyordu.

Bailey hariç her şey.

O temiz havada alınan nefesti. Heyecan, masumiyet ve amaç bir arada. Onu bugün *özlemiştim*. Eve gelip onu görmek için sabırsızlanmışım. Bütün günümü bir atın sırtında oturup onu tekrar öpmenin yollarını düşünerek geçirmiştim.

Ve o koridorun aşağısındaydı. Yakın zamanda bana seks olmayan birçok şey yapabileceğimizi söyledikten sonra kasıklarının nasıl tıraş etmesi gerektiğini soruyordu.

Vücudumdaki günün kirini köpürterek temizledim. Aletimle kurduğum tek temas onu yıkamak içindi. Orada fazla oyalanırsam ne yapacağımı biliyordum. Yardım etmesi gereken genç kız birkaç kapı ötede banyodayken, mastürbasyon yapan sapık herif olmak istemiyordum.

Kasıklarının tıraş ederken.

Bunun üzerine çok düşünmeden önce duştan çıktım, biranın boktan taklitçisi fayanslı rafta unutulmuştu, belime bir havlu sardım.

Kendimi aksine ikna edecek zaman tanımadan, banyosunun kapısının dışında biterek hafifçe kapıyı çaldım.

“Efendim?”

“Hangisi olacağına karar verdin mi?”

Öteki tarafta yumuşak bir kıkırdama duydum.

“Hayır. Hâlâ seçeneklerimi değerlendiriyorum.”

“Seçenekler nedir?” Kendi kendime başımı salladım, bir kolumu kapı çerçevesine dayayıp öteki elimi de kapıya bastırmıştım. Hiç zaman kaybetmeden *sapık herif olma sakın* kafasından çıkıp buna geçmiştim.

“Onları kapalı bir kapının arkasından bağırarak mı söyleteceksin?”

“Beni içeri mi davet ediyorsun?” diye karşılık verdim.

Anlık bir sessizlik oldu ve ardından basit bir, “Evet,” cevabı.

Yutkunarak kendimi değerlendirdim. Hızlanan kalp atışlarım, belime sıkıca dolanmış havlu, çıplak omuzlarıma su damlatan ıslak saçlarım... Muhtemelen hissettiğim kadar kontrolden çıkmış görünüyordum.

Bailey söz konusuyken dürtüsel davrandığım ilk sefer değildi bu.

Kapı kolunu kavrayıp çevirdim ve doğruca banyoya adım attım. Hava nemden yoğundu, aynayı hafif bir buhar tabakasıyla kaplamıştı ve her şey lavanta kokuyordu. Bailey’nin minik kafası bir yığın baloncuk arasından fırlamıştı. Saçını başının üstünde bükme şekli baloncuklara eşti.

Kocaman, büyük boy küvette acayip kusursuz görünüyordu: kızarmış yanaklar, hafif dalgın bakışlar ve yukarı kıvrılmış dudaklar. Etraftaki toprak rengi fayans, saçının ve teninin tonlarıyla çok iyi uyum sağlıyordu. Aksini bilmesem, bu banyoyu onun küvetimde ne kadar mükemmel görüneceğini bilerek tasarladığımı söylerdim.

Gözlerim küvetin kenarındaki yeni beyaz sabun kalıbının yanında duran pembe jilete takıldı.

“Kesinlikle buraya giremeyecek kadar ödleklilik edeceğini düşünmüştüm,” diye sataştı sırtarak. Köpüklerin altında su hareket etti. Ellerin suyun altında hareket ettiğine şüphe yoktu.

“Beni *o kadar* iyi tanımıyorsun Bailey,” diye karşılık vererek kapıyı arkamdan kapattım.

Gözleri üzerimde gezinerek çıplak tenimin her santimini yiyip bitirdi.

“Benim yanımda kontrolünü kaybetmekten korktuğunu biliyorum.” Geri çekilmeme neden olacak bir şey söylemiş gibi çenesini kaldırdı. Beni kaçırarak bir şey.

Kaçırmadı.

“Hayır, yokluğunda yaşamayacağım bir şey haline gelmeden korkuyorum.”

Nefesi kesilirken, kendine güvenen bir tavırla ona doğru yürüdüm.

“Hak etmediğim bir şeyi, işleri şu an içinde olduğumuzdan daha büyük bir karmaşaya sürükleyecek bir şeyi almaktan korkuyorum.”

Küvetin yanına diz çökerek dirseklerimi kenara yasladım ve gözlerimi ona diktim.

“Bu bir karmaşa değil...”

“Yarın işe gitmek zorunda kalmaktan ve üçgeni mi yoksa çizgiyi mi seçtiğini merak ederek bütün gün ereksiyon halinde gezmekten korkuyorum.”

Ben sıcak ve sabunlu suya uzanıp elimi kalçasımm üzerinden dizine doğru sürüklediğimde yaptığı tek şey, bakışlarıma karşılık vererek sığ bir nefes almaktı. Eğilerek yaklaştım ve kulağına fısıldadım:

“Ve başka bir puştun çıkıp bu tür kararlar vermene yardımcı olduğunu öğrendiğimde yapacaklarımdan acayip korkuyorum.”

Kollarını çıkıntıya dayamış bir halde düzenli ama sığ nefesler alırken, kara gözleri 02.11'deki nehir gibi parıldayarak bana dikkatle bakıyordu. Avucum uyluğunda yukarı aşağı kayıyordu ama asla fazla ileri gitmedi.

“Tamam ama bu gece... bana yardım edecek misin, yoksa gidecek misin?”

Sorunun üzerine düşündüm; içten içe gitmem *gerektiğini* söylerken, neden bunun gereklilik olduğunu düşündüğümünden emin olmadığımı kendime itiraf ettim. Daha genç olduğu için mi? Ona yardım etmeyi takıntı haline getirdiğim ve sonunda tüm bunların onu inciteceğinden endişelendiğim için mi?

Yoksa bunun sonunda *beni* inciteceğinden mi endişeliydim?
Daha fazla incinmeyi kaldırabilir miydim, bilmiyorum.

Bacaklarını birbirine bastırarak elimi aralarında sıkıştırdı ve
gözlerimi patlayan baloncuklardan ona kaldırmaya zorladı.

Bir an için böyle kaldıktan sonra konuştum:

“Sana yardım edeceğim.”

26

Bailey

Gideceğini sanmıştım. Adımı kendine özgü bir şekilde o tek heceli azar gibi söyleyeceğini sanmıştım. *Dur, sabrımı sınıyorsun* diyen ifade.

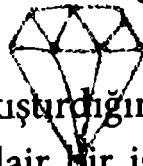
Ama yapmadı.

Şimdi de ona nasıl bir karşılık vereceğimi bilemiyordum. Bu yüzden başımla onayladım, midem hoplarken sözlerim beni terk etmişti.

Yokluğunda yaşayamayacağım bir şey haline gelmeden korkuyorum.

Bu sözleri ne yapacağımı bilmediğim yorumlar kategorisine koydum.

Bacaklarımın arasında sıkıştırdığım elindeki baskıyı azalttım ve geri çekilme ihtimaline dair bir işaret görmek için yüzünü araştırdım. Aklımın başına gelip de kalkıp gitmesi ihtimaline. Özsaygımı bir adamın tepkilerine göre belirlemek istemiyordum. Ama Beau Eaton bunun bir hata olduğunu söyleyerek kapıdan çıkıp giderse, bir daha onun yüzüne nasıl bakarım bilmiyordum.

“Peki,” derken boğazımın aniden kurumasıyla sesim çatladı, “üçgen ya da çizgi, hangisi daha iyi?”

Boğazı kıpırdarken eli yeniden hareket etti. Bu kaydırışıyla eli öncekinden daha yükseğe, uyluklarımın iç kısmının hemen üzerindeki çukurun üzerinden, merkezimin acı verecek kadar yakınına hareket etti. Geniş avucu karnımın üzerinde kayarak parmak uçları öteki kalça kemiğimin alt çıkıntısında geziniyor, adeta sınırların kenarında dolaşıyordu.

Eline doğru büküldüm; tüm bu hisler, yabancı sancılar... Kalın baloncuk tabakasının altından elini göremiyordum ama Tanrım... hissedebiliyordum.

“İkisi de daha iyi değil, Bailey. Sana bunu söyledim zaten. Ben sadece ne karar vereceğini görmek için buradayım.”

“Ama erkeklerin ne hoşuna gide...”

“Hayır. Kendine bunu sorma. Senin ne hoşuna gider?”

Küvetin yanına çömelmiş bir haldeyken inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Onu buraya, yanıma çekmek istedim.

“Yani...” Dudaklarımı yaladım, vücudumdaki her hücre Beau’nun kalçamda gezinen parmaklarının verdiği hisle patlamaya hazırlanırken, kelimeleri oluşturmaya çalışıyordum. Sabunlu beyaz köpükler bedenimi saklasa da üzerimdeki gözleri bana kendimi açıkta hissettiriyordu. “Neyin hoşuma gittiğini bilmiyorum. Genellikle her şeyi tıraş ederim. Eminim geçen gece fark etmişsindir.”

Karşılık olarak kıkırdaması derin ve hırıltılıydı. İçinden seks ve tecrübe sızıyordu. “Bailey, güven bana,” derken avucu belim boyunca yukarı aşağı kayıyordu. “Fark ettiğim o değildi.”

“Ne fark ettin?”

İnledi ve gözleri bir an için yavaşça kapandı. “Çıkardığın sesler,” diye sessizce itiraf ederken, eli göğüs kafesime doğru kaydı.

“Ne kadar ıslak olduğun.” Elinin ucuyla göğüslerimin alt kabartılarını sıyırarak hislerime karşı giriştiği nazik saldırıyı sürdürdü.

İnledim, gözlerim yüzünün her hattına kazınmış katı odaklanma ifadesine kilitlenmişti.

Büyük ve güçlü eli gövdemden ortasından kayarak cinsel organımı avuçladı. “Benim için geldiğinde titreme şeklin.” Başparmağı tıraş edilmiş kasık kılının üstünde kaydı. “Yani... hayır, Bailey. Bu, zerre sikimde olmadı. İçine girmekten kendimi alıkoymakla fazlasıyla meşguldüm.”

O parmaklar hiç kıpırdamadı. Oradaydılar ama Beau hiçbir şey söylemiyordu. Bir açmazın içindeydik; gözlerimiz kilitlenmiş, nefes almaktan çok soluk soluğaydık. Dudakları benimkilerle o kadar yakındı ki, bakışlarımı onlara çevirmeden edemedim ve dün gece beni nasıl öptüğünü hatırladım.

Adamakıllı. Kendini uzak duracak kadar kontrol edemiyormuş gibi. Onu dağıtmışım gibi. Ve o da beni dağıtmıştı...

“Ne istediğimi biliyorum,” diye mırıldandım.

“Öyle mi?”

Hâlâ tıraş etmekten bahsettiğimi sanıyordu.

Ama etmiyordum.

“Beni öpmeni istiyorum.” İtirafımın hemen ardından nefesim kesilirken dudaklarım aralandı ve dilinin altdudağından dışarı kaymasını kendinden geçmiş bir şekilde izledim.

Sonra merkezimdaki elini kaldırıp yanağımı avuçladı, yüzümü kendininkiyle hizalayarak mühürleyici bir öpücükle ağzımı ele geçirdi. Bedenim kontrolüm dışındaki güçler tarafından ona doğru çekiliyormuş gibi sudan dışarı yükselmeme neden olan bir öpücüktü. Bana asla hayır diyemiyor gibi, tam olarak istediğimi verdi.

Dili dilime dolanırken serin hava meme uçlarıma çarptı. Elim ensesine yapışarak onu yakına çekti, geri çekilip aramızdaki bu

ânı bozmasını istemiyordum. Dudakları beceriyle dudaklarımda hareket ederken, sakallarının sertliği ısınmış vücudumu ürperterek tüylerimi diken diken etti.

Kokusu neredeyse tatlıydı, limoncello gibi.

Tadı baştan çıkarma gibiydi.

Çok gerçek hissettiriyordu.

Yavaşladığımızda alnını alnıma bastırdı, başparmağı altdudağımı okşuyordu.

“Bu karar vermeme yardımcı olmuyor,” diye nefes nefese kıkırdadım.

Göğsünden derin bir mırıltı yükseldi: “Tamam, şey... hadi bir göz atalım. Belki bu karar vermene yardımcı olur.”

“Ne...”

Ben cümlemi tamamlayamadan Beau ayağa kalkarak bir bacağı küvetin üzerinden geçirdi. Anında suya adım attı.

“Başladım bile! Burada kıllar var.”

Sırtarak başını iki yana sallarken havlusunu fayans zemine attı; uzun ve sert aleti bacaklarının arasında sallandıktan sonra baloncukların altına kaydı. “Sekiz gün bir mağarada kaldım ben şeker. Suda biraz kılının olması umurumda değil.”

Belimi kavrayan kocaman eller vücudumu zahmetsizce kaldırdı. Beni küvetin kenarına oturttu, nazik okşamalarla tenimden ve kıllarımdan köpükleri sildi.

O beni incelerken yanaklarım alev alev yanıyordu. Gözleri bacaklarımın arasma odaklandıktan sonra yavaşça yukarı çıktı. Bakışlarının ağırlığı sivri bir şey gibi tenimi çiziyordu. Fazla yoğun bakarsa beni delebilirdi sanki.

Aşağıya baktığımda cildimin pembe bir renk aldığını ve vücudumun farklı yerlerinden aşağıya doğru kayan baloncukların, kendimi ona gösterirken eriyip gittiğini gördüm.

Her gece çıplak yüzüyorduk, yani bu şimdiki kadar aleni hissettirmemeliydi. Ama ışıklar açıktı ve o ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyordu.

İçimdeki tecrübesiz kız utanarak kaçmak istiyordu, ama ne istediğini bilen kadın bacaklarını aralayarak Beau'nun yüzündeki yoğunluğun tadını çıkardı.

“Bailey.” Bu defa adım bir uyarıdan çok yakarıydı.

“Üçgen mi, çizgi mi? Gerisini yapmaya çalıştım, ama bu tuhaf.”

Artık bana dokunuyordu, nasırlı avuçları bacaklarımın içinde kaydı. Beni aralıyordu. Gümüş gözleri sıcak kora döndü.

“Senin için temizleyebilirim,” diye mırıldandı, bir elini kaldırarak hem sabunu hem jileti aldı.

“Mecbur değilsin...”

“İstiyorum.” O açıklamanın kesinliğiyle beni susturdu. Ayrıca bunun, sadece istemekten daha fazlası olduğunu hissediyordum. *İhtiyacı vardı.*

Sabunu ıslatıp pelvik kemiğimin üstüne sürdü ve iç çamaşırımın dikişlerinin varacağı yere kadar ilettili. Bu konuda titiz ve... ciddi davranıyordu. Bu da Beau orama gerçekten yakından bakarken, bacaklarımı iki yana açıp –tamamen alev almadan– nasıl burada oturabildiğimi açıklayabilirdi.

Hem onun kendini tutmasından rahatlamış hem de parmaklarını içimde hissetmek için sızlamaya başlamıştım. Geceler önce yaptığı gibi o kadar dolu hissetmek için...

Ama o çizgiyi geçmedi. Sabunu köpürtüp ıslak eliyle aynı noktalara sürdü. Dokunmasını istediğim yere tehlikeli bir şekilde yaklaştığında kendimi sıkıştığımı ve serbest bıraktığımı hissettim. Uyarıldığımı gizleyen tek şey, ikimizin de şu anda lavanta sabunuyla birlikte banyo suyuna batmış olmamızdı.

Sabunu kenara koyup jileti küvete daldırırken, “Bunu sorun etmediğine emin misin?” diye sordu.

Kocaman açılmış gözler ve aralık dudaklarla ona baktım. Heykel gibi bedeni bacaklarımın arasına çökmüştü ve benimle ilgilenme biçimi çok emin, çok özenliydi. Nasıl olur da bunu sorun edebilirdim? “Sana güveniyorum,” diye sessizce karşılık verdim. Kelimeler yerine ulaşınca hafifçe irkildi.

Tek kelime etmeden başını yaklaştırdı, parmaklarını kullanarak dudaklarımı jiletin düz ve eşit vuruşlarla inmesini sağlayacak şekilde açtı.

Başım arkaya düştü ve gözlerim yavaşça kapandı. Beni kavradığında, “Siktir,” diye mırıldandım. Parmak uçlarının baskısı, jiletin kayışı, yüzünün *tam orada* olduğunu bilmek.

Bir tarafı düzeltmeyi bitirince maharetli bir şekilde diğer tarafa geçti. Ulaşamadığım noktaları düzeltirken iri, becerikli parmakları beni aralayıp istediği gibi yönlendirdi. Sıvımın sızdığının fark etsem de görmezden geldim. Anlamasının yolu yoktu.

Sırf onun yakınlığıyla boşalabileceğimi hissettim. Ama yapmadım. Sarsılmaya değil, nefes almaya odaklandım. Parmaklarından birini içeri kaydırmasını –o çizgiyi aşmasını– sağlamaya odaklandım.

Benimle bu banyoya girmek, şimdiye kadar olduğundan daha da dürtüsel bir hareketti onun için.

“İşte,” diye hırıltılı bir şekilde duyurdu, sesi buharlı banyoda yankılanırken tepede kalan kıllara masaj yaptı. Çenesi kasıldığı anda kaşları da hafifçe çatılmıştı. “Buraya ne yapacağıma karar verdin mi?”

“Ah, o kısmı sen yapacaksın, öyle mi?”

Benimle göz teması kurma numarası bile yapmadan, “Bir işe başlarsam bitiririm,” dedi.

“Tamam.”

“Hangi şekil?”

“Bilmem. Umurumda olduğunu bile sanmıyorum.” Umurumda olan tek şey boşalmaktı. Beau’nun gözlerinin şu an beni yiyip bitirme şekline bakılacak olursa, ne olduğunun önemli olduğunu hiç sanmıyordum.

“Üçgen,” dedi asabice. “Nefret edersen kolayca çizgiye dönüştürebilirsin.”

“Ya da sen yapabilirsin.” Sesim kalın ve derindi, bana ait değildi. Şu an başka biri gibi hissediyordum. Güzel ve güçlü biri, kendinden emin ve ne istediğini bilen biri.

İstediğim şey de oydu.

Yutkunarak başını salladı, ardından daha da yaklaştı. Ellerim fayanslı kenara yapıştı, keskin kenar avucuma batıyordu. Yüzükparmağımdaki kocaman pırlanta tepeden gelen ışığın altında parladı.

“Ya da ben yapabilirim,” diye tekrar edip jileti üstteki dikey çizgiye götürdü.

“Bir dahaki sefere,” diye eklediğimde, gözleri nihayet gözlerimi buldu.

“Bir dahaki sefere,” diye tekrarlardı ve bu, kulağa bir anlaşma gibi geliyordu. Aramızdaki bu çekimin ikimizin de direnebileceğinden daha güçlü olduğunu fark ettiğimiz bir andı adeta.

Belki de şu an, ikimizin de mücadele etmeyi umursamadığını fark etmiştik. İkimiz de şimdiye kadar fazlasıyla mücadele etmiştik.

Başımı ve bakışlarımı indirerek işe koyuldu.

Beau çok titiz davranıyordu, aramızda hareket ederek iki bacağımı daha geniş bir şekilde açtıktan sonra elini karnımın alt kısmına yasladı. Yüzü yakındı, *çok* yakın... Şövalesi üzerinde çalışan bir ressama benziyordu. Neredeyse beni güldürecekti, çün-

kü bu durumda kalan bir kızın başka ne yapması beklenirdi ki? Aksi bir ordu mensubu tarafından, tecrübelerini kat kat aşan bir âleme sürüklenen bir kız.

Neredeyse kendimi tanıyamıyordum.

Askeri bir özenle kasık kıllarımı simetrik bir üçgen şeklinde tıraş ettikten sonra, oraya su dökerek tüm sabun ve kıl artıklarını yıkadı.

Parmakları özenle yarığımı takip edince ürperdim. Dudaklarımdan bir inleme koptu, suyun şırıltı ve damlama seslerinin üstünden duyulacak kadar yüksekti. Başımı geriye attım ve utançımı kapalı gözkapaklarımın arkasına saklamaya çalıştım.

Yemin ederim ki hırladı. Karşılık olarak bacaklarım kapanmaya çalıştı ama onları yakaladı.

“Şu an banyodan çıkıp gitsem ne yapacaksın?”

Sıcaklık yanaklarımda artarak göğsüme doğru yayıldı. Memelerim şişmiş, uçları acı verecek kadar sertleşmişti.

“Söyle bana Bailey, duymak istiyorum. Seni görebiliyorum. Şu an küvetimin kenarında bir karmaşa yaratıyorsun. Eğer şu an kalkıp gidersem, kapının öteki tarafından seni ne yaparken duyacağım?”

Aklım hızla dönüyordu. Bir yanımda şu an gıkımı bile çıkartmamak istiyordu. Pes etmek. Bu sular, çok yüzmeyen birinin giremeyeceği kadar derin geliyordu.

Ama ben dirayetliydim. Ben bunu istiyordum.

“Muhtemelen adın dudaklarımdan dökülerek boşalana kadar kendimle oynarım,” diye sessizce itiraf ettim.

Elleri bacaklarımın içine kayd, her biri bir taraftaydı, sonra başparmaklarını dış dudaklarımın üstüne bastırdı.

Bana sataşıyordu.

Sırtımı gererek ben de sataşmaya karşılık verdim.

“Dizlerimin üstüne çöküp tüm zor işi yapan benken, bu güzel amla senin oynaman haksızlık gibi görünüyor.”

Başparmağı daha yukarı çıkararak klitorisimi sıyırdı.

Haykırdım.

“Bu sence de haksızlık değil mi Bailey?”

Bir sıyırış daha.

“Evet!” Sesim umutsuz bir inlemeydi.

“Benden amınla oynamamı iste. Bırak duyayım.”

Dudaklarımı yalayarak şehvet dolu gözlerle ona baktım. Sonra tek kaşımı kaldırdım. “Lütfen amımla oyna.”

Ağzından sadece, “Siktir Bailey,” çıktıktan sonra başını bacaklarımın arasına gömerek dilini içeri daldırdı.

Bir elim ihtiyaç dolu bedenime destek olmak için arkaya tutunurken, diğeri onun saçlarına yapıştı. Bana çarpan muhtemelen en ezici zevke karşı dik durdum. Belki beklentiyle geçen beş dakika yüzünden, belki de daha önce kimse üzerimde ağzını kullanmadığı için...

Belki de o olduğu için...

Sebep her neyse görüşümü kararttı ve beynimi durdurdu. Bacaklarımın imkânsız derecede açılmasına ve kalçalarımın ona sürtünmesine neden oldu.

“Acayip lezzetlisin,” diye hırıldadıktan sonra bacaklarımı omuzlarına attı.

Dili yukarı çıkararak dişleri klitorisime sürtündü ve sonra orayı emerken mırıltılarım inlemeye dönüştü. Bir parmak –sonra iki oldu– ekleyerek beni esnetirken inlemelerim bu kez çığlık olmuştu. İşgalinin sızısını dilinin ezici zevkiyle yatıştırdı.

“Beau. Beau. Beau.” Adını ilahi gibi söylerken beni daha yükseğe çıkarıyordu.

Ben adını haykırırken parmaklarını sertçe içime soktu, itişlerinin gücüyle beni sarsarken aynı zamanda yalıyordu. Bir sıcaklık dalgası tarafından çarpıldığım an bütün kemiklerim çözündü.

Orgazmım beni temellerime kadar sarstı. Ben dünyaya dönerken Beau bacaklarımın arasında kalarak yumuşak bir şekilde yalıyor, emiyor, bana ne kadar güzel olduğumu fısıldıyordu. Ve ona olan tiryakiliğim artık daha da takıntılı hale geliyordu.

Başımı çekince serin hava içeri doldu, gözlerimi açtığımda dudaklarını yaladığını gördüm. Kendinden gayet memnun görünüyordu; parlayan yüzünde o şeytani sırıtış, gözlerinde de kibirli bir ışıltı...

“Yeni kural Bailey.” Önce küvetin kenarını kavrayan sol elimi, sonra bacaklarımın arasını işaret etti. “O yüzüğü taktığın sürece bu am benim.”

Vücudum üzerinde hak iddia ederken bu kadar kesin konuşması karşısında kalbim hızlandı.

“Bir dahaki sefere kendini o oyuncak kutusunu çıkarıp tek başına takılacağını düşünürken bulursan, ilk önce bana teklif edeceksin.”

Ona başımı sallarken hissettiğimden daha az omurgasız görünmeye çahşarak hafifçe doğruldum. Heyecanla titrerken dilim dudaklarımın arasından fırladı. “Tamam.”

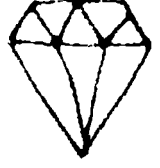
Kalkarak önümde durdu ve bacaklarının arasından beni işaret eden şeyi görünce gözlerim kocaman açıldı. Beni dikkatle incelerken şiddetli ereksiyonunu yok saydı, bunu yapmak bence epey zorlayıcıydı.

Ona dokunmak için kıvranıyordum. Ağzımda nasıl hissetti-receğini merak ettim. Onu nasıl emmemi istediğini en ince ayrıntısına kadar bana anlatmasını istiyordum.

“Aşırı mükemmelsin, bunu biliyor musun?” Sonra eğilip beni nazikçe öptü, başparmağını altdudağımda gezdirerek uzun orgazmımın tadını almamı sağladı.

Gözlerim gözlerini buldu ve oradaki içtenlik beni sersemleterek susturdu.

O kadar ki, küvetten çıkıp havluyu tekrar beline dolamasını ve tek kelime etmeden beni orada bırakmasını sessizce izledim.

27

Beau

Bir kez olsun çığlık atarak uyanmadım. Ama hayalet yanık ağrılılarıyla uyandım. İlk düşüncem, bunun bir gelişme olduğuydu. İkinci düşüncem ise saat 02.11'di ve Bailey odama gelmemişti.

İyileşmiş ayaklarım örtünün altındaki sıcak bir ızgaranın üzerinde cızırdıyormuş gibi hissettirse bile, gelişme gösteriyor gibi görüldüğüm için mutlu olmalıydım.

Ama tek düşünebildiğim Bailey'ydi. Oyunlar oynamam değil de yardım etmem gereken kız.

Onu bugün görmüştüm. Bana bakışı. Büyük bir kolaylıkla bana güvendiğini söyleyiş.

Güvenmemeliydi.

Ben de güvenden bu kadar yararlanmamalıydım.

Söylediğim şeyleri söylememeliydim.

Hızla koridorun karşısına geçip onu yatağıma sürüklemeyi düşünmüştüm. Orada, ama yine de uzanamayacağım bir yerde

olduğunu bilmek beni öldürüyordu. Anlaşmamızın bir son kullanma tarihi olduğunu bilmek beni öldürüyordu. Ama olması lazımdı, çünkü kendimi olmam gerekenden daha ileri götürmüştüm. Kahramanlık kompleksimi görülmez seviyelere çıkarmıştım.

Kendimi içine soktuğum bu görev, tehlikeye atılmayacak kadar büyüktü ve onun hiçbir fikri yoktu.

Yüzümü ovuşturarak doğrulup oturdum ve dönüp ayaklarımı serin zemine bastırdım. Ayaklarımdaki yanma hissine ya da midemdeki kaynamaya bir faydası olmadı. Yapmamam gerekirken ona temel olarak *bir sonraki sefer* sözü vermiştim. Onu belli bir mesafede tutmam gerektiğini biliyordum, ama az önce yaptıklarımızdan sonra onun kendi yatağında tek başına değil de benim yatağında olmasını istiyordum. “Bir sonraki seferin” şimdi olmasını istiyordum.

Ne kadar boku yedim böyle? Hem sıcak hem soğuktum. Sol diyor, sağa gidiyordum.

İş bulmak için yardıma ihtiyacı olan bir kıza artık *amının benim olduğunu* söylemiştim; en üst seviye, takıntılı bir mağara adamıydım sanki.

Öyle hissetmeme neden oluyor.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki yaklaştığını bile duymadım. Kapıyı çalmadan koşturarak odama girdi. Minicik şort, daha da minik bir üst ve tamamen karmakarışık saçlar. “Çok özür dilerim! Orgazmla beni aptala çevirdin, alarmımı kurmayı unutmuşum.”

Ellerim yatağın kenarında, çenemi neredeyse göğsüme bastırarak sessizce güldüm. Omuzlarım sarsılıyordu ve kahkaham bir hava üflemesi gibi çıktı.

“Aman Tanrım Beau.” İleri atılarak ayaklarımın dibinde diz çöktü. “Ağlıyor mu...” Karanlık odada ifademi çözünce gözleri

kocaman açıldı. “Gülüyor musun sen? Ağladığını zannettim!” Dizime şaplak attı.

Bir elimi kaldırıp parmaklarımı gözlerime bastırdım. “Bazen söylediğin şeyler... Ağzından ne çıkacağını hiç bilmiyorum.”

“Beni korkuttun!”

“Sen gerçekten... seni orgazmla aptala çevirdiğimi mi söyledin?”

Bakışlarını kaçırarak dudaklarını ısırды, açıkça o da kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. “Şey...” dedi fazla resmi bir şekilde ve aşağı bakıp şortunu silkeledi. “Doğru. Çevirdin. Hem bu yüzden ölü gibi uyudum.”

Elim ona uzandı ama geri çekip tekrar yatağa koydum. “Ondan sonra öylece çekip gitmemeliydim. Sadece alışık değilim... Bunu daha önce yapmadım.”

Gülümseyerek iri ve koyu renk gözlerini bana çevirdi. Dizlerinin üzerinde, ağzı aletimle doluyken başımı kaldırdığında nasıl görüneceğine dair bana ipucu verdi.

Başımı iki yana sallayarak görüntüyü silmeye çalıştım.

“Nişanlanmayı mı? Evet, ben de yapmadım.” Bir elini önemsemez bir tavırla aramızda salladı. “Sorun değil. Orada çakılı kalmanı beklemiyordum.”

Sesinde incinmeye dair bir iz, bir yalan emaresi yoktu. Onunla o şekilde samimi olduktan sonra kalmamı beklemiyordu ve bu farkındalık karnıma çelik bir tekme gibi indi.

Az önce söylediği şey sinir bozucu değilmiş gibi devam etti. “Kötü rüya gördün mü?”

“Bailey, karşılığında bir şey beklemeden erkeklerin senden yararlanmasına izin verme,” diye homurdandım.

Şüphesiz tavrımdaki ani değişikliğe gafil avlanarak hafifçe geri çekildi. “Yaptığın şey bu muydu Beau? Benden yararlanmak?”

Kesinlikle öyle gelmedi. Senden bir şey istedim ve sen de onu verdin gibi hissettim. Sonra bir beşlik çıkıp yollarımızı ayırdık.”

“Beşlik çıkmadık.”

“Hareket edebiliyor olsaydım seninle beşlik çakardım.”

“Yüce Tanrım, Bailey...”

“Bak, bâkire olduğum için bana porselen bebek gibi davranmakta inat ettiğini biliyorum, ama bence benim beklentilerimle kendi beklentilerini karıştırıyorsun. Bu gece olan şey rızaya dayalıydı. Sırf bu şeyi gösteri için yapıyoruz diye benden yararlanıldığını hissetmiyorum.”

“Keşke kendin için daha fazlasını isteseydin.”

Sessiz bir kahkaha patlattı ve kelimelerin ne kadar dandik göründüğünü fark ettim. Olan biteni ucuz gösteriyorlardı.

Elimi uzatarak ipeksi ve karmakarışık saçlarını okşadım. “Özür dilerim, bu yanlış oldu.”

Şimdi tekrar bana bakarken gözlerinde hüznün oynasıyordu. “Kendim için pek çoğunu istiyorum Beau. Ne istediğini bilen bir şekilde, *daha fazlasının* olmasını sağlıyorum. Bu yüzden buradayım. Daha fazlasını istediğim şeyin sen olmadığına inanan kişi sensin.” Elini elimin üstüne kapattı. “Sen *daha fazlasısın*. Ama daha fazlayı isteyip alamamaya alışkınım ben. Kendime daha fazlasına *ihtiyaç* duyma izni vermem. Bu karşılayamayacağım bir lüks. Sadece nihai hedefime doğru ilerliyorum. Ama bunun kendim için bir şey istemediğim anlamına geldiğini sanıyorsan, aptallık ediyorsun.”

Parmaklarını benimkilere vurdu ve ayağa kalktı, daha önce benim ona yaptığım gibi gitmek üzere döndü. Onun için en iyi olan şeyi yaptığımı düşünmüştüm.

Kendim için.

Kendimi ukala ve heyecanlı hissetmiştim; dalga geçmeye ve oyun oynamaya hazırdım. Ama şimdi ayaklarım ağrıyordu ve benden uzaklaştığı her adımda göğsüm de sancımaya başlamıştı.

“Bailey,” diye sessiz odada çatlak bir sesle adını söyledim, durdu ama arkasına dönmedi. “Kal.”

Bir an için dünya durdu sanki. Kendimi ortaya atmış ve yargılanmayı bekliyor gibiydim. Başka birinin seçim yapmasını beklemek tuhaf bir duyguydu, oysa her zaman aksiyon adamı olmakla gurur duyardım. Mantıklı bir karar verici.

Bu hiç mantıklı değildi gerçi. Bir içgüdüyle hareket ediyordum, bunu daha önce de yapmıştım ama bir kadınla değildi. Genellikle hayatımdaki kadınlara, diğer her şey gibi hazırlanırdım. Kendime tüm sonuçları –en kötü sonuçları– hayal etme izni tanır ve sonra riske değip değmeyeceğine karar verirdim.

Bu alıştırmayı kafamda Bailey’yle de yapmıştım.

Sanırım geri durmama neden olan şey buydu.

Kendime en kötü senaryoyu düşünme izni vermeyecektim. Çok can yakıyordu.

Bir dakika artarak ilerlerken yavaşça parmak uçlarında yükselip döndü, beni ürkütmekten korkar gibiydi. “Kalmak mı?”

Hiçbir şey söylemedim. Şu an ayaklarım yanmaya devam ederken yatağımın kenarına eğilmiş, ondan kalmasını istemiş bir adam olarak yeterince açıkta hissediyordum.

“Yani, yüzmeye mi gitmek istiyorsun?”

Yutkunarak başımı iki yana salladım.

“Burada mı kalayım? Yatağında?”

Başımla onaylarken yanağımın içini ısırdım ve daha önce eski Beau gibi ortaya çıktığım için içimden kendimi tekmeledim. Kendinden emin ve otoriter davranmıştım, ama içimde hissettiğim *buydu*: panik olmuş, yaralı ve yalnız.

Bu Bailey'yi sarsıyor olmalıydı. Ona bu şekilde ihtiyaç duymak haksızlıktı. Yaptığımız anlaşma böyle değildi. Ama sürekli anlaşmayı daha az, onu yakınımda tutmayı daha çok önemser olmuştum.

“Bu bir tür *acıma seksi* teklifiyse istemiyorum.”

Dudak bükerek başımı öne eğdim. *Bu kız.*

“Ben ciddiym Beau.” Bana doğru yürüdü. “Bekâretimi kaybedeceksem bu ateşli olacak. Hüzünlü değil.”

Kuru bir kahkaha patlattım ve o yaklaşırken başımı kaldırıp tavana baktım. “Yüce Tanrım, yardım et. Nişanlımla boyumu fazlasıyla aşan sulardayım.”

Sahte duama ekleme yapar gibi tavanı işaret etti. “Bende de durum aynı, ulu dostum. Yardım et. Dünyadaki en kafa karıştırıcı adamla nişanlıyım.”

Ardından yanımdan geçerek yatağa kıvrıldı.

Dönüp, “Kalıyor musun?” diye sordum.

Örtüleri çekip yerleşirken homurdandı. “Ordumuzun senin özel kuvvetlere uygun olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Hadi yat. Yorgunum.” Elini gerçekçi bir tavırla pat pat yatağa vurdu ve mekânın sahibiymiş gibi kendini yastıklara bıraktı.

Tuhaf hissedebileceğini sanmıştım ama öyle olmayacağını bilmeliydim. Bailey başka insanların yanında rahatlayabiliyordu.

Ben öyle değildim.

“Neden herkes uyumlu versiyonunu görürken, benim payıma laf ebesi versiyonun düşüyor?” diye sorarak ayağa kalktım, başucu lambasını yakıp ebeveyn banyosuna ilerledim. Ayaklarımdaki hisse faydası dokunacağını umarak vücut losyonunu alıp yatağa döndüm.

Bailey omuz silkti, koyu yele gibi dağınık saçları omuzlarının etrafında döndü, kırıksık bir yastığa dayalı halde kendinden geç-

tiği belli olacak şekilde yanağında yastık izi vardı. “Bunu düşündüm. Sanırım senin beni incitmeyeceğini bildiğim için.”

Az önce çok pis bir yumruk yemişim gibi tıslayarak nefesimi içime çektim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, o bilinç akışını sürdürürken yataкта yanına oturdum.

“Ayaklarıma losyon sürüyorum.”

“Herhangi birinin gecenin bir yarısı yapacağı üzere,” diye kuru bir sesle karşılık verdi.

Bir homurtu çıkararak devam ettim, bir ayağımı bacağımın üstüne atıp alacalı derinin üstüne serin kremi yaydım.

Bailey konuşmadan izledi.

Ona bakınca gözleri benimkilere sabitlendi ama tekrar ayağıma indi. Öteki ayağıma geçip ovmaya başladım. Keşke bunun ayaklarımı daha iyi hale getirdiğini söyleyebilseydim, ama ellerim sanki yaralı deriyi tahriş ediyor gibi hissediyorum. Hayal kırıklığıyla homurdandım ve ona bakmayı reddettim.

Aramızdaki sessizlik neredeyse garipti.

Sonra Bailey en yumuşak, en tatlı sesiyle, “Losyonu cildine sürüyor,” dedi.

Kahkahayı bastım.

Ayaklarım o lanet mağarada sıkışıp kaldığım zamanki gibi ağrıyordu ama o zaman gülmemiştim. “Bailey!” Adını hırıltarak söyledim, gözlerimden yaş geliyordu. “Lütfen bana az önce *Kuzuların Sessizliği*’nden alıntı yapmadığını söyle.”

Melodik kahkahası kulaklarımı okşadı ve ikimiz de onun söyleyebileceği en tüyler ürpertici alıntıya gülerken altımızdaki yatak sallandı.

* Bu alıntı, *Kuzuların Sessizliği* filminde, seri katil Buffalo Bill’in kurbanları üzerinde kontrol kurmak ve korkunç amaçları doğrultusunda derilerini iyi durumda tutma konusunda itaat etmelerini sağlamak için söylediği sözlerin bir parçasıdır. (ç.n.)

Ama bu Bailey'ydi. Rasgele anlarda rasgele şeyler söylerdi.

“Kadın, sen kontrolden çıkmışsın!” Gözlerimin kenarlarını silerken, bana hastane gibi gelen kokusuz losyonun kokusunu aldım.

“Hadi ama... Neden burada yan yana sessizce oturup gecenin bir yarısı ayaklarımıza krem sürdüğümüzü bana anlatman gerek.”

Ona açıklama yaparken hâlâ kıkırdıyordum. “Google’a göre, hayalet yanık ağrısı.”

“Peki doktoruna göre?”

Homurdandım.

“Beau?”

“Sormadım. Öyle doktor adamı sayılmam.”

“Terapist?”

Ona alaycı bir bakış attım. “Terapiye ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?”

“Karşılatabilsen ben giderdim. Kendine bakmalısın Beau. Sen yapmazsan kim yapacak?”

Kendime bakmak konusunda beni azarlarken, örtülerin altından çıkıp emekleyerek yatağın ucuna geldi. Sonra bana bakarak davetkâr bir ifadeyle elini kıvırdı. “Bana ayağını ver.”

“Belli ki sen yapacaksın.”

Ayağımı kucağına çekti, hassas deriyi büyük bir hassasiyetle ellerinin arasına aldı. Dokunuşuyla yanma hissi anında yatıştı. Zarif parmakları uzuvlarımda tüy gibi dokunuşlarla gezindi. Nemlendiriciyi bileğimden yukarı doğru sürerek baldırımın arkasına daha çok bastırdı.

“Birinin yapması gerek.”

“Nişanlım olsun bari,” derken gözlerim suratına sabitlenmişti.

Başını kaldırıp bana baktığında, *sahte nişanlı* diyerek beni düzetecek mi diye merak ettim. Bu gece bu sıfatı iki kez kullanmıştım. Sınırlarımızı zorluyor, beni hizaya sokmasını bekliyordum.

Yumuşak bir sesle, “Olsun bakalım,” diyerek katıldı.

Elleri çalışır ve ikimiz de bunu izlemeye dalıp gitmişken, “O mağarada sekiz gün boyunca ne yedin?” diye sordu.

“Çantamdaki tayınları. Arada sırada bir yudum su. Fazla yoktu ama her gün biraz yememize yetti. Bizi kurtarmalarından bir gün önce kaçtık. Micah açlıktan ölmek üzereydi, o yüzden kuru tayından daha çok yedi.”

“Yani sen hiç yemedin mi?”

“Öyle bir şey söylemedim. En azından zamanı geldiğinde bizi çıkarabilecek kadar güçlü kalmam gerekiyordu.”

“Pekâlâ. Yani...”

“Hamamböcekleri.” Söylerken sııttım, tiksintiyle midesinin bulanmasına hazırdım. Ama bunun olmayacağını şimdiye kadar anlamam lazımdı. Tiksinimedi.

Bu yüzden bana sempati de göstermedi, ki o günler hakkında konuştuğumda bazen dayanmak zorunda kaldığım bir şeydi bu. Sempati istemiyordum, yeniden normal hissetmek istiyordum.

Yeniden bir şeyler hissetmek istiyordum ve Bailey ile bunu hissediyordum.

İşini yapmaya devam ederken dudakları aralanıp tekrar kapandı. Sanki bir şey söyleyecek oluyor, sonra vazgeçiyordu.

“İyiler miydi?”

Tutup bunu söylemişti. Paha biçilemez biriydi.

“Beni hayatta tuttular. Yakın zamanda bir restoranda onlardan sipariş verecek değilim.”

Gülümseyerek öteki ayağıma geçti ve onu bacaklarının üzerine koydu.

“Leziz yemeklerden bahsetmişken...” Geçişine kıkırdadım, yanma hissinin kayıp gitmesiyle gözlerim yavaşça kapandı.

“Bugün Willa, Sloane ve Summer’la kahvaltı yaptım. Şey, dün sanırım.”

“Dehşet verici. Ama devam et.”

“Hoştu. Pek iyi bir gün geçirmiyordum. Kuaföre başvurdum ve o pozisyonun dolduğunu söylediler. Spoiler uyarısı: Dolmamıştı.”

Bir elimle yüzümü ovuşturdum. “Siktir, Yüce Tanrım.”

“Sonra Le Pamplemousse’ta bir adam bana götlük etti.”

“Bailey...”

Bir elini salladı. “Sorun değil, Willa devreye girdi ve...” Duraksadı, boşluğa bakarak gülümsedi. “Willa ona fena patladı.”

Bu beni de gülümsetti. “Güzel.” Benim kitabımda Willa hari-kaydı. Aslında o kadınların hepsi öyleydi.

“Kasabadan ayrılmak için para biriktirdiğimi söylediğimde bi-raz şaşırdılar. Muhtemelen söylememeliydim, ama ben sadece...”

“Sen dürüst bir insansın. Sorun değil.”

Başını salladı. “Sonra Summer bana iş teklif etti.”

Bunun üzerine doğruldum. “Öyle mi?”

Başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdı, bu konuda mah-cup görünüyordu. “Evet. Ama Beau...” İri kahverengi gözleri gözlerime kaydı. “Bunu yapmasını sen istemedin, değil mi?”

“Hayır.”

“Çünkü biraz sadaka gibi görünüyor ve kendimi zaten hayır işi gibi hissediyorum. Bu şekilde arkamdan iş çevirirsen çok uta-nırım. Zaten yeterince şey yapıyorsun. Kendi başıma bazı başa-rılara ulaşmam gerek.”

“Ben istemedim.” Yutkundum, vücudum gerilmişti.

Gözleri iri iri açılmış, samimi ve araştıracıydı. “Benim için bir iş yaratmadığına yemin et.”

“Summer’la olan o işi senin için yaratmadığıma yemin ederim.”

Derin bir iç çekti, o nefesi tekrar salarken omuzları gevşedi. “Tamam, güzel.”

“Ben...” Konuşmaya başlayıp sonra durdum. Aniden konuyu değiştirerek, “Sanırım itfaiyeci olmak istiyorum,” deyiverdim.

Ayağımı ovmayı bırakıp başını kaldırdı. “Öyle mi?”

“O gece söylediklerin hakkında çok düşündüm. İstediğim bir şey yapmak hakkında... Ve hayatımın geri kalanını bu arazide çalışarak geçirmek istemiyorum. Kariyer değiştirmek ve bu yaşta yeni bir şeye başlamak garip geliyor...”

“Hiç de garip değil. O işte harika olursun.”

Beni, kendime gösterdiğim destekten çok daha fazla desteklemek tam Bailey’ye göreymiş. “Orduda öğrendiğim pek çok becerinin orada uygulanabileceğini düşündüm.”

Fazlasıyla dikkat dağınıcı bir şekilde dudaklarını ısırıldı. “Evet, itfaiyecilerin hiç gizli göreve gittiğini sanmıyorum, haliyle muhtemelen halledersin.”

Yavaşça ayağımı ona doğru iterek sırtını dürttüm ve ikimiz de güldük.

Sürekli benimle uğraşıyordu.

“Beau Eaton, birinci sınıf özel harekâtçı.” Sanki benim adım bir film posterinin başlığıymış gibi elini önünde salladı. “Bariz soruların sorucusu. Am da tıraş ediyor.”

Kahkaha atarak üzerine saldırdım. “Bailey, eleştirici kışını buraya getir.” Kollarımı beline dolayarak onu kendime yasladım ve kahkahasını özümşedim; ellerinin ayaklarımı rahatlattığı gibi kahkahasının da içimdekileri sakinleştirmesine izin verdim. O cıyaklayarak kıvranırken onu iyice sarmaladım ve uzanıp başucu lambamı kapattım.

O gece nehir kıyısında yaptığım gibi vücudumu ona sardım. O zamandan beri onu bu şekilde tutmanın hayalini kuruyor-

dum, bu yüzden fırsat hâlâ buradayken bundan faydalansam iyi olurdu.

Kollarım onun gövdesine dolanmış ve bacağım onunkilerin üzerine atılmışken nihayet yerleşti. Kahkahası hafif, memnun bir iç çekişe dönüştü.

“Ayakların nasıl?” Kendini bana doğru iterek düz sırtını yasladı, ben de saçlarına bir öpücük kondurdum.

“Daha iyi. Teşekkürler.”

Verdiği karşılık yumuşak bir, “Rica ederim,” oldu.

Artık uyku vaktimizin geldiğini tahmin ederek gözlerimi kapattım.

Ama Bailey söz konusu olduğunda bir tahminde bulunmam gerektiğini öğrenmiş olmam gerekirdi.

“Beau?”

Hırıltılı bir iç çektim. “Evet Bailey.”

“Neden aletini ağzıma almama izin vermedin?”

Ulu Tanrım. “Bailey.”

“Sırada o var sanmıştım. Biliyor musun? Ayağa kalktın ve *tam oradaydı*. Seçilmiş kişiymişim gibi beni işaret ediyordu. Ben de alıştırmaya yapmaya hazırdım. Ama ben ses tellerimi tekrar çalıştırana kadar çekip gittin.”

Beynime hâkim olan tüm rahatlama kırıntıları bir anda silinip gitti. Hızla yerini, Bailey’yi o beyaz lavanta kokulu baloncuklara geri ittiğim ve aletimi ağzına sokma alıştırması yapmasına izin verdiğim görüntüler aldı.

“Alıştırma yapmaya hazır mı?” diye homurdandım, dürtülerimin onun yanındayken bu kadar kontrol dışı olmasına sinirlerim bozulmuştu.

“Evet, biraz talimat iyi olurdu, böylece sonrasında ne yaptığımı bilirim.”

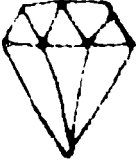
Sonrasında. Yani *bunun ardından* demek istiyordu ve bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

Bu yüzden onu daha sıkı sararak kafamın oraya gitmesine izin vermedim. Beynimin o en kötü senaryoyu kurmasına izin vermedim. Kaçınılmaz senaryoyu.

Bununla yüzleşmeye hazır değildim. O yüzden sadece, “Uyu Bailey,” dedim.

Sonrasında bütün gece ona istediği şeyleri öğrettiğim rüyalar gördüm.

Ama sadece burada ve benim için.

28

Bailey

Beau: Cade beni erken çağırdı. Derin uyuyordun, bu yüzden seni kaldırmadım. Seni bırakıp gittiğimi düşünmeni istemiyo-
rum ama.

Bailey: Bana üzerinde notla bir kahvaltı bırakmışsın. Neden bırakıp gittiğini düşüneyim ki?

Beau: Mesajlarına baktığında ilk bunu göreceğini düşündüm. Sana böyle bir şey yapacağımı düşünmeni istemedim.

Bailey: Mesajlarıma bakmamıştım. Bana mesaj atan tek kişisin. Teşekkürler.

“Beau bu sabah nerede?” Summer spor kulübünün ön bankosunun arkasından başını kaldırıp bana baktı. Zinde görünüyordu, şakaklarında nemli tutamlarla saçlarını topuz yapmıştı ve üzerinde Hamilton Athletics yazan kolsuz bluz göğsünde gerilmişti.

“Cade’in çağırıldığını söyledi, gidip çiftlikteki bir şeye yardım etmesi gerekmiş.” Yüksek tavanlı ve mükemmel cilalı aynalara sahip, geniş açık spor salonunda sesimi canlı tutmaya çalışıyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse uyandığımda onun gitmiş olması karşısında ne yapacağımı bilememiştim. Gerçekten işi mi vardı yoksa mazeret mi uyduruyordu, anlayamamıştım. Bunların hepsi bir gösteri olarak başlamıştı ama kapalı kapılar ardında olup bitenler sanki çok daha fazlasıymış gibi hissettiriyordu.

Beau’da kırık bir şeyler vardı. Ruhundaki bir şeyler. Kendisinin birçok versiyonuna bölünmüş ve hangisini seçeceğini bilemiyor gibiydi.

Benim yanımdayken hepsini birden olmasının sorun olmadığını bilseydi keşke.

Ciddi ve düşünceli olmaktan şakacı ve çapkına, şehvetli ve otoritere, içe dönük ve duyarlıya geçiş yapıyordu. Açıkçası bana her gün hangi versiyonu vereceğini takip etmek giderek zorlaşıyordu.

Hepsini birden istememek giderek zorlaşıyordu.

Mahrem bir an yaşamıştık ve hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmişti. Erkeklerle olan ilişkilerde yolumu bulmayı bilmiyordum ve ayaklarımı ıslatmak için de karmaşık bir adam seçmiştim.

“Tamam, şey, sana etrafı gezdireyim; herkesle tanıştırır alanı tanıtırım.” Bir yudum su içerek bana gülümsedi. “Ne zaman başlamak istersin?”

“Her zaman olur. Kelimenin tam anlamıyla her zaman. Bugün?” Çok umutsuz mu görünüyordum? Belki, ama umurumda değildi. *Umutsuzdum*. “Pazartesi?”

Sorgular bir tavırla başını yana eğdi. “Hafta içi barda çalıştığını sanıyordum.”

Omuz silktim. “Evet, çalışıyorum.” Ama bir şey değiştirmezdi. Çok çalışmaya alışkındım. “Sorun etmem ama.”

“O günlerde iki işte birden mi çalışacaksın?” Summer hafifçe endişeli gibiydi.

“Paraya ihtiyacım var,” diye itiraf ettim.

“Bana kendini açıklamak zorunda değilsin.” Şişenin kapağını kapattı. “Ben sadece... Beau’nun sana biraz omuz vereceğini düşündüm.”

Yüzümü ifadesiz tuttum.

“Hiçbir masrafı olmayan bekâr bir adam olarak iyi bir iş çıkardı. İyi yatırımlar yaptı. O...”

Bir homurtu çıkararak elimi savurdum. “Ah, kesinlikle. Sadece ona bel bağlamak istemiyorum, anlıyor musun? Bütün hayatım boyunca süper bağımsız olmaya mecbur kaldım, haliyle bundan kurtulmak zor.” Cevabım pek öyle uzak değildi. Ne kadar çok çalıştığım ve beni yetiştiren insanlardan farklı olmak için kıcımlı yırttığım için kendimle gurur duyuyordum.

“Pekâlâ, neden vardiyalarını şimdiki programına göre hazırlamıyoruz, böylece yine birkaç günün boş olur? Erkeğinle birlikte ol.” Summer, biz birbirimizin ne işler çevirdiğini bilen iki kızmışız gibi göz kırptı.

Ani bir suçluluk hissettim. Bana karşı çok nazikti ve ben gözünün içine baka baka yalan söyleyerek ilerlemek için kayınbira-derini kullanıyordum.

Beynim dönüp dolaşıp daha önceki bir yere döndü ve tekrar merak ettim...

“Bunu yapmanı Beau mu istedi?”

Summer biraz geri çekildi. “Ne yapmamı?”

Durduğum yerde kıpırdandım, aniden gerilmiştim. Bunu sormak muhtemelen kötü bir fikirdi ama geri adım atmadım. Çoktan sormuştum ve ciddiye dim. “Beni işe almanı.”

Karşımdaki kadın beni şüpheyile süzdü, birbirimize baktık ama uzun sürmedi. Gülerek beni gafil avladı. “Bu komik, çünkü tam da Beau’nun yapacağı türden bir şey. Eaton delikanlıları korumacı bir klan ama hayır. O et kafalıların işimle ilgili kararlar vermelerine müsaade edersem lanet mekânı devralırlar. Beau senin için bir şey yapmamı istemedi Bailey.”

Gözlerimle yüzünü taradıktan sonra başımı salladım. “Tamam.”

Ardından sonraki birkaç saati Hamilton Athletics’in inceliklerini öğrenerek geçirdim.

Yeni işimi.

* * *

“Dışarı çıkıyoruz,” diye duyurdu Beau, modern mermerli mutfağına adım attığında. Kot pantolonunun ve V-yaka tişörtünün bedenine böyle oturmaya hakkı yoktu.

O tişörtün yerinde olmak istiyordum.

Başımı eğerek üstümdeki kısa tişörte ve belini defalarca kıvrıdığım büyük beden eşofmana baktım. “Çıkıyor muyuz?”

“Evet. Seni dışarı çıkarıyorum.”

Tekrar aşağı bakarken onun kör mü olduğunu düşündüm, çünkü bir yere gitmek üzere hazır olmadığım belliydi. Bir elimde kereviz sapı, diğer elimde bir kavanoz fıstık ezmesi vardı ve mutfak tezgâhına yaslanmış bir şeyler atıştırıyordum.

“Ben böyle iyiyim.” Bu kasabada dışarı çıkmak, daimi bir aşılama egzersiziydi.

“Ah, öyle mi?” Gözleri beni inceleyerek vücudumun her santiminden kaydı. Her düğmeye basıyordu. Bir devreden hızla geçen elektrik gibi, rahatlamış bir durumdan son derece farkında bir duruma bir anda geçtim.

Galiba bu gece Beau'nun cazibeli versiyonunu görecektim.

"Evet. Dışarı her çıktığımızda drama ve fısıltılarla dolu büyük gösteriler yaşanıyor. Bugün spor salonunda işe başladım ve biraz çalıştım, yani *ben tamamım*."

Bunun, *anlaşmaya artık ihtiyacımız olmadığı* anlamına geldiğini ikimiz de anlayabiliyorduk. Az önce belirttiğim noktanın aramızda neon ışık gibi yanıp söndüğünü ikimiz de görebiliyorduk.

İkimiz de öyle bir şey yokmuş gibi davrandık.

"Seni Chestnut Springs'te bir yere götürmüyorum. Şehre gidiyoruz."

Bu doğrulmama neden oldu, gözlerim hızla gözlerine döndü.

"Neden?"

Sırıttı. "Eğlencesine."

İfadesi vaat dolu bir hale büründü ve bundan ne çıkaracağımı bilemedim.

"Sadece ikimiz mi?"

Başını salladı. "Sadece ikimiz."

"Neden?" diye tekrar sordum, çünkü bunun anlamını hâlâ çözmeye çalışıyordum. Nerede durduğumuzu? Beau içimi düğüm düğüm ediyordu ve sonunda karmakarışık hale geleceğimizi bilmem gerekirdi. Bunun olacağını öngörmeliydim.

Bir kez daha bana aynı basit cevabı verdi:

"Çünkü istiyorum Bailey."

"Öylece dışarı çıkamayız." Burnumu çekerek fıstık ezmesinin kapağını çevirip kapattım.

"Neden olmasın?" Alaycı ses tonunu fark ettim ve kalçasını mutfak adasına dayayıp kollarını çaprazlayınca pazılarının şişmesi gözlerimi oraya çekti.

Siktir! Çok seksiydi.

“Çünkü kendine bir bak.” Bir elimi ona doğru salladım. “Sen böyle görünüyorsun ve ben de sana denk görünmeye çalışmak zorundayım.”

“Bana denksin ve bunun giydiğin şeyle bir alakası yok.”

Başımı çevirdim çünkü bu cümleyle ne yapacağımı bilemiyordum. Tek bildiğim, bunun ardından Beau’nun gözlerine bakamayışımı. Bu yüzden fıstık ezmesini kilere koyarak ona sırtımı döndüm.

Bakışlarının kürekkemiklerimin ortasını yaktığını hissediyordum.

“Peki ya sana, yine de gitmek istemediğimi söylersem?”

Onun yavaşça daha yaklaştığını hissediyordum. “O zaman daha ikna edici olmak için elimden geleni yapmak zorunda kalırım,” diye eklerken sesi bir oktav düşmüştü.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Kendimden emin konuşuyordum ama Beau’yla birlikte kimsenin bizi tanımadığı, onun Eaton benim de Jansen olmadığım şehre gitme ihtimali...

Gerçekten çekiciydi. Eğlence benim için nadir bulunan bir şeydi, bu yüzden denemeye hazırdım.

Geniş elleri omzuma yerleşerek beni kendine çevirdi. Ardından parmakları çenemin altına kayarak beni kendine bakmaya zorladı.

“Bailey, ne giydiğin umurumda değil. İsteddiğini giyebilirsin. Seni dışarı çıkarmama engel olmaz.”

Yanaklarım kızardı. Bu gece uzak Beau değildi. İsteddiği şeyi söylerken... neredeyse agresifti. Göğsümün kıpırdanmasına ve midemin hoplamasına neden oldu.

“Mümkün değil. Gidip üstümü değiştireceğim.” Sesimi etkilenmemiş tutmaya çalışsam da işe yaradığından emin değildim. Sanırım pembeleşen yanaklarım, büyük bir ipucuydu.

“Süslü küçük bir elbise giyme Bailey. Motorumla gideceğiz.”

Bir saat boyunca Beau'nun sırtına yapışma düşüncesi yanaklarımın daha da kızarmasına neden oldu. Yine de başımı dik tutarak, geniş evde odama giden merdivenlere ilerledim.

Karavanım teknik olarak onun ön bahçesinde olmasma rağmen bütün kıyafetlerimi buraya koymaya başlamıştım.

Bu da konuşmadığımız başka bir şeydi. Sıcak hava dalgası geçmişti, yine de buradaydık. Hâlâ birlikte yaşıyorduk.

İnşa ettiğimiz sazdan kulübe çökmeye başlıyor gibiydi.

Klimaya ihtiyacım yoktu, yine de hâlâ buradaydım.

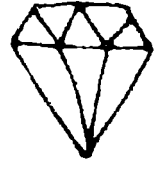
Başka bir işe ihtiyacım yoktu, yine de hâlâ buradaydım.

Bu gece Beau'yla çıkmama gerek yoktu, yine de yaptım.

Ona sımsıkı sarıldım, otoyolda şehre doğru hızla ilerlerken rüzgâr üzerimize doğru esiyordu.

Her kırmızı ışıktaki, yeşil yanana kadar arkaya uzanıp baldırımı okşuyordu.

Ve bu okşayışlardaki hiçbir şey de sahte gelmedi.

29

Beau

Willa: Sik kafalı abimle konuştum. Sadece kapıda adınızı söyleyin. Abimin adı, Ford Grant, Jr. Bir sorunla karşılaşırsanız onu çağırmanız yeterli.

Beau: Junior?

Willa: Evet. Junior vurgulu. En sevdiği.

Beau: Nedense sana inanmıyorum. Ama teşekkürler Wils. Sana borçlandım.

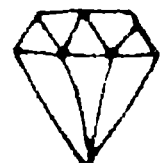
Willa: Harika. Aslında ensesindeki kılları çekip, bunun benden olduğunu söyleyebilirsin. Gerçekten bayılır.

Beau: Öyle bir şey yapmayacağım. Ama ona sevgilerini yolladığını söylerim.

Willa: Ahahahaha. Evet. Ona böyle söyle. Daha da komik olur.

Sehre vardığımızda hava kararmıştı. Bugün işe dalmış, eve düşündüğümünden daha geç dönmüştüm.

Bailey sırtıma yaslanmış, kollarını sımsıkı bana sarmıştı. Durup harekete geçtiğimiz her sefer daha da sıkı sarılıyordu, bu da bütün gece dur-kalk yapmak istememe neden oldu.

Motora binmeye özellikle meraklı olmadığını biliyordum. Aslında sözleri şöyleydi:

“Bizi öldürtme asker. İşler nihayet benim için düzeliyor.”

Ardından bir bacağına atıp canı pahasına bana sarılmıştı.

Vücuduma dayandığını hissetmenin, hayatını emanet edecek kadar bana güvendiğini bilmenin tadını çıkardım. Dün gece yatağında onu sarıp sarmalayışım bütün gün aklımdan çıkmamıştı ve bu gece bunu yapma nedenimin, onu tekrar yakınımda hissetmek olduğunu itiraf edebilirdim.

Benimle tekrar uyumasını da istiyordum. Ama ilişkimizi tasarlama şeklimiz yüzünden bunu sormak çok ileri gitmekmiş gibi hissettiriyordu.

Banyoya sokup onunla ziyafet çekmek de muhtemelen çok ileri gitmek olurdu.

Yani belki de Bailey haklıydı. Belki ben dürtüsel *davranıyordum*. Ama sadece o söz konusu olunca... Pişman da değildim.

Başka bir kırmızı ışıktaki durduk. Onu götürmek istediğim bar hemen ilerideydi. Uzanıp bir elini dizinden aşağı, baldırına kaydurdum. Onu bu motorla çok fena korkutmadığımı umarak güven verici bir tavırla sıktım.

Omzumun üzerinden dönünce kaskım onunkine çarptı. “İyi misin şeker?”

Başımı salladı.

“Neredeyse geldik.”

Işık yeşile döndü ve dakikalar içinde Gin and Lyrics’in önünde durduk. Sahibi ve işletmecisi biricik Ford Grant’ti; dünyaca ünlü yatırımcı plak yapımcısı ve Willa’nın abisi. Adlarımızı VIP listesine aldırabilmemin tek nedeni de buydu.

Barda her tür müzik vardı. Farklı gecelerde farklı türler. Biraz daha büyük grupların konserleri, yeniler için yetenek geceleri. Bu gece bir DJ alıyordu. O kişi hakkında bir bok bilmiyordum ama Bailey sürekli omzunun üzerinden dönüp bakmadan, onunla şehirde eğlenmenin iyi bir hediye olacağını düşünmüştüm. Hâlâ çok gençti. Hayatında biraz eğlenceye ihtiyaı vardı.

Ona bunu vermek istiyordum.

“Geldik,” dedim ve kaskımı çıkarıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bailey motordan inerken elleri sırtımda ve kaburgalarımnda gezindi. İçeriden müzik sesi geliyordu, arkama baktığımda Bailey’nin heyecanlı olduğunu gördüm.

Gözleri koyu renk mücevherler gibi parlarken saçlarını düzeltti, kask yüzünden sadece tepesi biraz dzleşmişti, sonrası kollarına doğru kıvrılarak dökülüyordu. Uzun ve açık.

Bir kez olsun kaygısız görünüyordu.

Geniş paçalı bol kot pantolonunun altında platform topuk sandaletler vardı ve göğsünün teni n taraftaki ışıkların yansmasıyla parlıyordu. Dirseğinde küçük bir yırtık olan siyah deri ceketini ve giydiği korse tarzı üst, her gece barında oturan sıradan pislikler gibi gğslerine bakmamak için abalamama neden oldu.

Ben de o pisliklerden biri olsam da.

“Burayı duymuştum,” diye mırıldanarak parmaklarıyla saçlarını taradı. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. O ikolata derinliklerde de beklenti dolu bir ışıltı. “Buraya hiç geldin mi?”

şehir ışıklarının altında ne kadar farklı göründüğünü fark edince suskun kalarak başımı hayır anlamında salladım.

Daha dik duruyordu.

Gözleri sağa sola bakınmıyordu.

Görünüşe göre kasabanın sınırlarını aşmak bile ona güç vermişti.

Sesi bile farklı çıkıyordu; daha az tatlı, daha az sahte, başka biri olmaya çalışmıyormuş gibi daha şehvetli.

Burada *kendisi* olabilirdi.

Ve ben ona bakmadan duramıyordum.

“Beau?” Başı bana doğru dönerken saçı göğsüne çarptı, kalçası hafifçe çıkıntı yapıyordu.

Aklımı toplamak için başımı iki yana salladım. Bir faydası olmadı gerçi. Onun yüzünden dikkatim dağılmıştı ve yakın zamanda toparlayacağımı sanmıyordum.

“Evet, pardon. Hayır, hiç gelmedim.”

Cevabımı düşünürken beyaz dişleri altdudağını ısırды. “İçeri girmek zormuş diye duydum.”

Kendimden emin moduma geri dönmem ve kendimin bu çarpılmış versiyonunu burada, otoparkta bırakmam gerektiğine karar vererek ona göz kırptım. “Bizim için değil. Willa bizi VIP listesine aldırды.”

Gözleri kocaman açıldı. “Cidden mi?”

Kasklarımızı motora astım ve ona doğru bir adım atarak elimi uzattım. “Cidden! Peki hazır mısınız? Randevu gecesine?”

Nefesimi tuttum, bir yanım onun beni düzeltip düzeltmeyeceğini merak ediyordu. Bir anlaşmamız vardı. Bunun randevu gecesi olmaması gerekiyordu.

Ama öyle olmasını istiyordum.

Göğsümü sızlatan bir gülümsemeyle elimi süzdükten sonra parmaklarını parmaklarıma doladı. “Hazırım.”

* * *

Bu kalabalığın içinde ne kadar klostrofobik hissedeceğimi hafife almıştım. Ordudan ayrıldığımdan beri bu kadar kalabalık bir yerde bulunmadığımı hatırladım. Çiftlikte, o kasabada saklanıyor ve hayatımı olması gerektiği gibi yaşamıyormuşum.

Aynı anda hem dibine kadar özgür hem de fazlasıyla dehşete düşmüş hissettim.

Bailey'nin eline cankurtaran halatı gibi yapıştım ve bara girdik. Vücudumdaki uğultu bana heyecan veriyordu; bu yalnızca aptalca bir şey satın aldığımda, dürtüsel bir şey yaptığımda ya da Bailey'nin yakınında olduğumda hissettiğim dopamin patlamasıydı.

Bailey beni içeri yönlendirirken koyu gözleri omzunun üstünden bir bakış attı. "İyi misin?"

Farklı biri gibi görünüyordu. Çocukluk eviyle arasına giren bir saatten az ya da fazla bir mesafe ve onu tanıyan kimse olmadan farklı bir insana *dönüşmüştü*. Onun her versiyonuna hayrandım.

Ama bu?

Aniden onun adına en çok istediğim şey bu oldu. Gözlerinde oynayan heyecan, yanaklarında sıcak bir kızarıklık, dudaklarında rahat bir gülümseme.

Konuşma uğultuları ve bas sesleri içinde tek yapabildiğim, başımı sallamak oldu. Çünkü iyi olup olmadığımı bilmiyordum ama onun öyle olduğunu fark etmiştim. Onun Chestnut Springs'te kalamayacağı düşüncesi bana çarptı ve ben de kalmasını asla istemiyordum. Uzaklaştığı an bu hayat dolu kadına dönüşüyorken, insan nasıl olur da onu orada tutmak isteyebilirdi?

"Nereye?" diye sordu.

"Emin değilim," diye karşılık verdim, çok ileri gitmesini istemeyerek onu kendime doğru çektim. Kalabalıkta gözümün

önünden kaybolmasını istemiyordum.

Onu asla gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Gözlerim ana kattan sadece birkaç adım yukarıda bulunan, halatlarla ayrılmış bir bölüme takıldı. Willa'nın anlattığına benziyordu ama girişin yanında bir güvenlik görevlisiyle konuşan adam, Willa'nın kardeşini tasvir etme şekliyle tam olarak eşleşmiyordu. Gerçi akrabalığı gün gibi net görebildim.

Saçları neredeyse benimkine benzer ama aynı kendisi gibi dağınık, donuk ve sıkıcı.

Willa'nın parlak kızıl saçlarına karşılık, bu adamın saçları bakımsız kahverengiydi.

Uzun boylu, böylece sana tepeden bakabilir.

Tamam, neredeyse benim boyumdaydı. 1.90 civarı, sanırım bu da Willa'ya "tepeden" bakabilmesine yeterdi.

Gözleri benimkiler gibi yeşil, ama para gibi daha koyu... En sevdiği şey ya!

Buna kıkırdamıştım ama loş kulüpte adamın göz rengini göremiyordum.

İyi bir moda anlayışı var ama aslında sıkıcı bir milyarder olmasına rağmen açıkça saygıdeğer biri gibi giyinmeye çalışıyor.

Üzerinde yeşil V-yaka tişört vardı. Kot pantolon. Eskimiş botlar. Bileklerini bezeyen birkaç bileklik. Bir tarafta deri bir kuyruk. Ötekinde bir Rolex'in yanına takılmış boncuklar.

Willa'nın onu tarif edişine gülmeden edemedim. Çok... Willa'ya özgüydü. Yine de adamı bulmama yardımcı olduğunu hissettim.

Bailey'nin kulağına, "Bu taraftan," diye mırıldandım ve bizi derin bir sohbete girişmiş o iki adama yönlendirdim.

Biz yaklaşırken adam başını çevirdi ve yakından bakınca onun aslında alışılmadık bir göz tonuna sahip olduğunu gör-

düm. Willa'nın altın yosun tonundan çok yeşime benziyordu.

“Ford?” diye sorarak başımı hafifçe eğerken, Bailey'in elini hafifçe sıktım.

Bana hızla baktıktan sonra aynısını Bailey'ye yaptı. Bir erkek ona her baktığında beynimin vahşileşmesini durdurmam gerekiyordu. Ancak Ford Grant'in etrafında, bende olmadığından oldukça emin olduğum tatlı ve rahat bir enerji olduğunu kabul etmeden geçemezdim. Bailey'nin bundan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim.

Adamın gözleri oyalanmamıştı gerçi; bakışlarında uygunsuz ya da kaba hiçbir şey yoktu.

“Sen Beau olmalısın.” Ellerimizi uzatıp sıkı bir şekilde tokalaştık. “Ve Bailey,” diyerek ona döndü. Adam elini sıktığında Bailey irkilmiş göründü, sanki birisinin onun elini sıkmak istemesi endişelenmesine neden oluyordu.

“İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum.” Ford sırtıttı. Sıradan, rahat bir gülümseme değildi ama Willa'nın beni hazırladığı o beklediğim kaş çatışı ve homurdanma da değildi. “Eminim kız kardeşim beni sadece övmüştür,” diyerek döndü ve kırmızı kadife halatı açtı. “Bu konuda gerçek bir becerisi var.” Bir homurtu çıkararak bize ilerlememizi işaret etti.

Güldüm. “Kelimeleri özel bir şekilde kullanıyor, orası kesin. Ama iyi niyetli olduğuna eminim. Yine de bu, bizim hakkımızda ne söylediğini merak etmeme neden oluyor.”

Şimdi sırtıyordu ve bize dans pistinin kenarındaki bir masayı işaret etti. “Galiba bana gelen mesajda onun *G. I. Joe' kayınbiraderi ve reşit olmayan nişanlısından* bahsediyordu.”

Bailey içine bir nefes çekerek kıkırdamamak için elini ağzına kapattı ve bunu yaptığında parmağındaki kocaman nişan yüzü-

* Bir Amerikan medya imtiyazı ve oyuncak şirketi Hasbro'nun sahibi olduğu ve ürettiği bir dizi aksiyon figürüdür. (ç.n.)

ğü ışıldadı. Sadece başımı iki yana salladım.

Lanet olası Willa.

Bailey'yle karşılıklı sandalyelerimize yerleşirken Ford, "Ne olursa olsun," diye devam etti, "bence hoş bir çiftsiniz ve kız kardeşimin deli gömleği giymesi gerekiyor."

Bir kahkaha patlatma sırası Bailey'deydi.

Ford ona göz kırptı. "Bunu dediğimi ona söyleyebilirsin." Ardından masaya birkaç kez vurdu. "İkinize iyi eğlenceler. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana söylemeniz yeter. Bütün gece bu lanet dans müziğini dinlemek zorunda kalmamak için muhtemelen ofisimde saklanıyor olurum, ama girişteki Karl'dan bana ulaşmasını isteyebilirsiniz."

"Teşekkür ede..." Durdum çünkü Ford çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Onu haşın ve iş odaklı biri olarak değerlendirmiştim, ama Willa'nın söylediği kadar öfkeli bir pislik değildi.

Ford'un uzaklaşmasını izleyen Bailey, takdir dolu bir tavırla, "Vay canına, bu ailedeki genler bambaşka," dedi.

Bu beni olması gerekenden daha çok sinir etti. Dikleşerek ona alaycı bir öfkeyle baktım.

Karşılık olarak iri iri açılmış gözlerini bana dikti. "Ne?" Sol elini kaldırdı ve yüzüğü göstermek için parmaklarını salladı. "Nişanlıyım, ölü değil. Fark etmemek için ölü olmak lazım, adam..."

"Bailey." Ona düz bir şekilde baktım ama sadece sıırıttı.

"Kıskandın mı?" Dudakları yukarı kıvrıldı ve benimle dalga geçtiğini biliyordum.

Yutkundum ve sesini kulaklarımda hissettim. "Evet."

Zaten iri olan gözleri daha da açıldı. "Gerçekten mi?"

Hiçbir adamın onu kıskanmayacağını düşünmesi beni rahatsız etti. Kendini, başka bir adam tarafından tehdit altında hisset-

meyeceğim kadar arzu edilmez görmeyi öğrenmişti.

Dürüst olmak gerekirse, kıskançlık benim için de yeni bir duyguydu. Çirkin başını, ilişkimizin doğası yüzünden mi gösterdiğini düşünmeden edemedim. Sahte olması yüzünden. Çünkü hayatımın bu parçasında asla özgüvensiz olmamıştım.

Ona bunu söylemedim ama.

Masaya doğru eğilerek dirseklerimi düz yüzeye yasladım ve önkollarımı çaprazladım. “Birini gözlerinle becermek istiyorsan tam burada ben varım.”

Afallamasını bekliyordum, ama bu gece Chestnut Springs Bailey’si değildi. Onun yerine eğilerek yaklaştı. “Peki ya birini gerçekten becermek istersem?” Sözcükleri üstüne basa basa söylemişti ve savaştaki mermi yağmuru gibi *tak-tak-tak* üzerime düştüler.

Tabii ki istenmeyen bir davetsiz misafir masaya yaklaştı. “Merhaba! Ben Dani. Bu gece garsonunuz ben olacağım. Başlangıç olarak siz ikiniz için ne getirebilirim?”

Bailey’yle bir iki kalp atımlık süre birbirimize bakmaya devam ettikten sonra, ikimiz de kibar içgüdülerimize teslim olarak dikkatimizi kıza çevirdik.

Bailey, az önce onu becermem için bana meydan okumamış gibi yumuşak bir sesle, “Ben buzlu bir margarita alayım,” diye karşılık verdi.

Siparişimi verirken bakışlarımı karşımdaki kadından ayırmadan, “Ben kola alacağım,” dedim aksi bir tavırla.

Garson gitti ve Bailey başını hafifçe iki yana salladı. “Bir hiç yüzünden canın sıkıldı diye kıza parlamam gerekmez.”

Boğazımı temizleyip sandalyemde biraz geriye yaslanarak az önce içinde bulunduğum yoğun kafa boşluğu artık her neyse, ondan kurtuldum. Tabii ki Bailey haklıydı. Pislik yaptığımda

bunu bana söyleyecek yürek sadece onda vardı.

“Haklısın,” diye homurdanarak hareketli dans pistini inceledim.

“Bu gece hangi versiyonun olacağına karar verdin mi?”

Sorusu irkilmeme neden oldu, oturduğum yerde tekrar doğ-rularak ona baktım. “Pardon?” Onun beni duyabilmesi için ne-redeyse bağırımtım.

“Sen. Tutarsızsın. Farklı kişiliklere ayak uydurabilmek için bir boyun desteğine ihtiyacım olacak.”

Dikkatle baktım ona. Gerçekten baktım. Kalabalık bir barda tanınmıyor olmak onu birçok açıdan cesaretlendirmişti.

Ve söylediğim en doğru şey, istemsizce boğazımdan çıktı:

“Artık kim olduğumu bilmiyorum Bailey.”

Bunu masanın üzerinden bağırdım ve her hecenin gümbür-deyen bas tarafından yutulmasını dinledim.

“Kim olmak istiyorsun?”

Çok basit bir soruydu ama beni devirip geçti.

“Bilmem. İşimle çok iç içeydim. Şimdi bilmiyorum bile. Bir çiftçi? Toplumumun bir parçası? Ailem için civarda olmak? İyi bir amca? İyi bir evlat?”

Bana doğru başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır, bunların hepsi başkalarının senden olmanı istediğini düşündüğün şeyler.” Masanın üzerinden uzanarak işaretparmağıyla göğsümü dürttü. “Sen kim olmak istiyorsun? Bencil ol. Bana itfaiyeci olmak iste-diğini söyledin zaten. Neden şimdi bu söz konusu değilmiş gibi davranıyorsun?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama o devam etti:

“Mesela ben... Her gün sabırsızlıkla gittiğim bir iş istiyorum. Nasıl görüldüğümle alakası olmayan, elde etmek için imkânsız bir şekilde sıkı çalıştığım bir iş. Bir dükkâna ya da kafeye girin-

ce insanların beni gördüğüne mutlu olmasını istiyorum. Beni el sallayarak karşılamalarını. Deri koltukları olan, tam teçhizatlı, havalı bir kamyonet istiyorum. Sürekli fark edilmeden gittiğim bir iş istemiyorum. Saygıdeğer görünmek istiyorum ama aynı zamanda saygıdeğer *olmak* istiyorum. Saygı *görmek* istiyorum.”

Ondan yaşam gücü yayılıyordu ve o gücü içime çekmek istedim. Sırf onun yanında olmak, kendim için daha çok şey isteme neden oluyordu.

Sorusuna aynı şevk ve güvenle cevap vermek istesem de aklımdan geçen tek şey, “Gerçekten *senin olmak istiyorum,*” düşüncesi idi.

* * *

“Dans etmek ister misin?”

Bailey şimdi iki margarita içmişti ve iyi hissettiğini söyleyebildim. Gevşemişti. O... rahat görünüyordu.

Kıkırdarak kolamdan bir yudum aldım. Şu an bir bira için adam öldürürdüm, ama hâlâ bizi Chestnut Springs'e götürmem gerekiyordu ve yüküm kıymetliydi.

“Öyle büyük bir dansçı değilim Bailey. Ya da bu tarz dansa iyi değilim diyelim.”

Dans pistinden yukarıdaki bir platformda duran DJ'i işaret ettim. Aramızdaki çukurda bedenler zıplıyor ve kıvrılıyordu.

“Daha çok iki-adım dansı tarzı bir adam mısınız?” Bana sırtı ve omzuma vurarak ayağa kalktı; kot pantolonu kalçalarını sarıyor, bluzunun yakasının üstünden göğüsleri dolgun ve belirgin görünüyordu. Kendi cinsel cazibesinden tamamen bihaberdi.

Benden uzaklaşıp omuzları dik ve başı yukarıda kalabalığı yararak ilerlerken genç ya da tecrübesiz görünmüyordu. Beni

dizlerimin üstüne çöktürebilecek bir kadın gibi görünüyordu.

İstemsizce başka adamların da onu fark ettiğini gördüm.

Gözlerim asla ondan ayrılmadı. Saçları parlıyor, tepede yanıp sönen mavi ve mor ışıkları yansıtıyordu. Boş bir alan bulunca kollarını başının üstüne kaldırdı, gözleri kapandı ve müziğin şehvetli ritmine göre kalçaları sallandı.

Karnıma yumruk yemek gibiydi.

Acayip baş döndürücüydü. Özgüvenli... Gözlerimi alamıyordum. Bunun, benim Bailey Jansen'im olduğuna inanamadım.

Sessiz, gergin, ürkekliğin sınırındaki Bailey Jansen.

Ama bugün olduğu kişi değildi. Hiç öyle biri değildi.

Bambaşka biriydi ve geçirdiği dönüşüm seyirlikti. Burada oturup onun kendi olmasını izlemek bir armağan gibiydi.

Çok uzun süre tadını çıkarabileceğim bir hediyeydi bu, ama sonra bir elin beline dolandığını gördüm. Başka bir adamın parmakları beliyle bluzu arasındaki açıkta kalan tenin birkaç santimlik kısmına dokundu ve gözleri aniden açıldı.

Gözleri odanın karşısından gözlerimi buldu.

Adam arkasında durduğu yerden kulağına bir şey fısıldadı ve Bailey gülümsedi, gözleri hâlâ bende idi.

Ardından sol elini kaldırdı.

Ben avucunu gördüm.

Ama adam yüzüğünü görüyordu.

Adam gülerek başka bir şey söyledikten sonra omzuna dokunup gitti. Bu da mükemmeldi çünkü az önce yerimi boşaltmıştı.

Oturduğum yerden kalkıp saniyeler içinde dans pistinde nişanlığa doğru ilerledim. Bir an bile göz temasını kesmedik. Yanına vardığımda diğer adamın dokunuşunu yok ediyormuşçasına ellerimi belinin, o birkaç santimlik teninin üzerinde gezdirdim.

Yanağına doğru, “Bailey,” diye homurdanıp oraya bir öpücük kondururken kollarını boynuma sardı.

“Beau.” Adımı tıpkı benim onun adını yaptığım şekilde, bir cümle gibi söyledi ve dönüp yanağıma ufak bir öpücük kondurdu.

Onu kendime çekerek kalçalarımızı hizaladım ve bana yaslanarak salınmasının keyfini çıkardım, gürültülü müziğin titreşimleri bizi iliklerimize kadar titretiyordu.

Dudaklarımı kulaklarına doğru alçaltarak, “Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok,” diye itiraf ettim.

Dansta, hayatımda ve onunla... hepsini birden kastediyordum. Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ve çok uzun zamandır planlı yaşayan bir adam olarak bu beni dehşete düşürüyordu.

Bana doğru sallandı; parmakları ensemden, düzgünce kesilmiş saçlarımla arasında geziniyordu. “Sadece burada benimle duruyorsun. Bütün istediğim bu.”

Döndü ve sırtını göğsüme yasladı, poposu aletime sürtünüyordu. Belki de ne yaptığımı bilmemekte sorun olmadığı düşüncesini kabullenme izni verdim kendime.

Bailey’yle burada olmanın yeterli olduğunu.

Başta ne kadar imkânsız görünse de belki bu anlaşılmadan daha fazlasını istediğini.

Bütün geceyi, Bailey yüzünde kalp hoplatıcı bir gülümsemeyle bana yaslanarak dans ederken, lanet dans pistinde ritme göre sallanarak geçirdim.

“Beau, beni eve götür,” diye istedi nihayet.

Elbette bunu yapmak beni de çok mutlu ederdi. Ama bu defa sadece kırmızı ışıklarda bacağını tutmadım. Elimini geriye atıp Chestnut Spring’s’e olan sessiz yolculuğumuz boyunca uyluğunu kavradım.

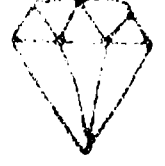
Onun da bana öncekinden daha sıkı sarıldığına yemin edebilirdim.

Eve vardığımızda, bu kıza muhtemelen her istediğini vereceğimi fark ettim.

Yüzük.

Seks.

Sonsuza dek.

30

Beau

Sessizlik içinde eve girdik. Bir şekilde aramızdaki rahatlık artmıştı, tabii gerilim de öyle.

Diş fırçamı banyosuna getirip yanında dişlerimi fırçalarken, uyluğunun ortasına kadar uzanan büyük beden vintage bir Madonna tişörtü giymişti ve aynadan bana meraklı bakışlar atıyordu.

Boş banyoma bir bakış atıp dişlerimi onun banyosunda fırçalamaya karar vermiş miydim?

Evet.

Ondan uzak olmak istemiyordum ve şu an bununla mücadele edemeyecek kadar yorgundum.

Diş macunumuzu aynı anda tükürdük ve ikimiz de beceriksizce musluğa uzandık. Ellerimiz çarpıştı ve kısa temas elektrik akımı gibi geçtiğinde hızla geri çekildik.

Gözleri çıplak gövdeme takılırken, “Özür dilerim,” dedim.

Boğazını temizleyerek bakışlarını kaçırdı. “Dileme. Sen ne...”

“Sen nerede...”

Sözlerimiz beceriksizce çakıştı. Elektronik müziğin bangır bangır sesinin üstünden birbirimize bağırarak geçen eğlenceli bir gecenin ardından ev fazla sessizdi.

Fazla mahrem.

Birbirimizden saklanabileceğimiz bir yer yoktu.

Ben, “Bu gece seninle...” diye söze başlarken o lafa girdi.

“Mastürbasyon yapmaya ihtiyacım var.”

Az önceki cümlem dudaklarımda soldu. “Anlayamadım?”

“Önce sana teklif etmemi söylemiştin.” Gururla dikleşerek bana aynadan baktı. “Yapmayı planladığım bir sonraki sefer için.”

Bir zayıflık anında o sözleri söylediğim için kendimden nefret ederek ona baktım. O sözlerde ciddi olmaktan da onun yanında zaten savunmasız hissettiğim bir anda onları yüzüme vurmasından da nefret ettim.

“Bak, bütün gece dans pistinde beni mıncıklayıp sonra bazı ihtiyaçlarımın olmamasını bekleyemezsin. Belli ki senin gibi bir robot değilim ben.”

Bakmaya devam ettim, bir nebze kontrol kazanmak için debeleniyordum. Ama tüm kontrolüm, tutabileceğimden hiç de emin olmadığım bir avuç kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Bailey dönüp doğrudan bana baktı, bakışlarımızı yansıtıcı aynadan uzaklaştırdı. Aramızdaki gerilim artarken gözlerimiz çarpıştı. “Bana yaslandığında sertleştiğini hissettim Beau. Bana bunun olmadığını mı söyleyeceksin?” Sesinde düşmanca bir ton vardı, boğazının gerisinden hüsrana duyuluyordu. “Vücudumla ne yapıp ne yapmamam gerektiğine dair büyük, olgun, babacan bilgece sözlerin mi var? Çünkü Tanrı şahidim olsun...”

Ellerim hızla öne fırladı ve parmaklarım saçlarına dolandı. Bu onun sesini keserken, saçlarını yumruğuma dolayıp yüzünü yüzüme doğru kaldırdım ve ayak parmaklarımız temas edene dek ona yaklaştım. “Bailey ağzını çalıştırmayı kes, yoksa onu meşgul etmek için başka bir yaratıcı yol bulmak zorunda kalacağım.”

Dilini dolgun gül goncası dudaklarının üstünde kaydırıldı. Gözleri öfkeli alevlerle yanıyordu. “Güzel... Yap hadi...”

İpeksi gür saçlarını yumruğumun içinde sıkarken çenemde bir kas attı. Arkasını döndürüp ona hızlı, sert ve vahşice sahip olmak istiyordum. Bu meydan okumanın altından kalkabileceğini biliyordum.

Ben kendimi asla affetmezdim ama. Burada olanlar hayatımda en gerçek hissettiren şeyken, sahte olarak nitelendirilebilecek olması canımı sıkıyordu. Üstelik Bailey çok uzun zamandır bulabildiği şeylerin kırıntılarını topluyordu.

Hayır... Bailey’ye sahip olduğumda, aramızda *sahte* olan tek bir lanet şey olmayacaktı. Sırf yapmak için bir şeyi yerine getirmeme ihtiyacı yoktu, ondan bu şekilde yararlanmayacaktım. Sadece bana sahip olmamaya katlanamadığı için bana ihtiyaç duymasını istiyordum.

“Sürekli bahsedip durduğun şu oyuncak kutun nerede?” diye homurdandım.

“Yatağın altında.” Sesi şimdi daha da soluk soluğaydı, gerilim ve beklentiyle doluydu.

“Güzel, şimdi bana göstereceksin.”

“Sana mı göstereceğim?”

Saçını bırakıp uyluklarının altına uzanarak onu kaldırdım. Bacaklarını belime doladı ve bizi banyodan çıkarıp doğruca onun geniş battal boy yatağına götürdüm.

Onu yere bıraktığımda geriye doğru bir adım attı ve bacaklarının arkası yatağa çarptı, tıpkı benim gibi nefes nefeseydi.

“Kim olmak istiyorsun?”

Yine bu soru. Bulanık sisin içinden beni doğruca görebiliyordu sanki.

Bencil ol, demişti. Bu yüzden aklımda beliren ilk düşünceyle karşılık verdim: “Bu gece boşalmanı izleyecek olan adam.”

Doğruydum ama yeterli değildi. Bundan çok daha fazlası olmak istiyordum.

Bailey’nin gözleri yüzümde dolaştı, dudaklarını birbirine bastırarak bir gözümde diğerine bakıyordu. Sonunda başını iki yana sallayarak yatağın kenarına oturdu, başucu lambasının sıcak ışığı pürüzsüz cildini parıltıyordu.

“Kutu yatağın altında Beau.”

Çömelerek elimi uzattım ve plastik kutunun soğuk kenarını hissettim. Eski yadigârları saklayabileceğiniz türden bir şeydi. Kapağını açınca yaklaşık on tane farklı oyuncak gördüm. Çeşitli renklerde, şekillerde ve boyutlarda.

Yutkundum.

Parmaklarım kenarda gezinirken, beynim sadece içgüdülerimle hareket ettiğim bir yere gitti. Bailey’nin bunları kullanarak kıvrandığı, inlediği –yanımdaki odada ya da çimlerin karşısındaki karavanında– görüntüler aklımdan geçti.

Seçeneklerimi değerlendirdim. İkinci bir kolu olan ince bir tane. Sıcak pembe. Başka bir tanesi...

“Bak, geri adım atacaksan, neden şimdi...”

Elimi gerçek bir sike benzeyen kalm ve damarlı olana sardım. Ayağa kalktım ve diğer elimle yanağını avuçlayarak başparmağımı dolgun dudaklarında gezdirdim. O dudakları yana bastırdım ve tekrar eski haline dönüşünü izledim. “Bailey, ağzını çalıştırmak konusunda sana ne söyledim?”

Dudaklarında uslu bir gülümseme belirdi. “Onunla yapacak yaratıcı bir şey bulacağını.”

Gülümsemesi o kadar da uslu olmayabilirdi aslında.

Öne eğilerek, “Şımarık velet,” diye fısıldadıktan sonra dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dilimi ağzına kaydırduğımda, o mutlu “hımmmm” sesini çıkararak başını geriye attı. Dilini benimkine doladı ve yatağın kenarını kavrayan ellerini çözüp boynumu tutarak beni yakına çekti. Daha derin öptü.

Ona izin verdim. Birkaç saniye boyunca öpücüğüne karşılık verdim. Bu kadar isteniyor olma hissinin zevkine vardım. Bu kadar ihtiyaç duyulmanın..

Bu kadar *canlı* hissetmenin...

Nihayet geri çekildiğimde kolları boynumdan düştü ve derin, hırıltılı bir şekilde güldüm. “Yaratıcı deyince aklına bu mu geldi şeker?” Silikon siki ağzının üstünde kaydırınca gözleri kocaman açıldı. “Aç Bailey.”

Açtı.

“Dil dışarı. İyice ve düz şekilde. Bunun için yalvarıyormuşsun gibi.”

Parmakları yatağa batarken bacaklarını birbirine bastırdı. Sonra ağzını genişçe açarak söylediğim gibi dilini çıkardı.

O bana bakarken oyuncağı uzattığı dilinin üzerinden kaydırduğımda, lanet boxerımın içine patlayacakmış gibi hissettim. Hazırdı. Meme uçları ince pamuklu kumaşın altında dikleşmişti.

Sahte siki tekrar ittim ve ağzına dolmasını izledim, dudakları kalınlığının etrafına dolanırken inceldi.

Siktir, keşke o şeyin yerinde olsaydım.

Yerinde olacaktım.

Geri çektim, tükürüğü üstünü kaplamıştı ve sonra tekrar ittim. Bu defa daha ileri götürdüm ama fazla değildi. Onu başka bir güne saklayacaktım.

“Daha ileri gidebilir miyim?” diye sordum, içeri dışarı hareket ettirirken.

Başıyla onayladı ve tekrar içeri ittim.

“Em Bailey. Dilini hareket ettir. Ama dış yok. Benim için kocaman aç.”

Uyum sağlamasını izledim. Yanakları içeri çöktü ve neredeyse şortuma boşalacaktım.

Dudaklarını tükürük kapladı, ben onu sonuna kadar çekip daha fazlasını almak için iterken oyuncakla ağzı arasında bir damla uzandı. Yavaşça içeri girdim. Dudaklarının tekrar aralanmasını izliyordum.

“Acayip mükemmelsin, bunu biliyor musun?” Bunu söylerken gözlerine baktım.

Boğazının gerisinde küçük bir inleme belirdi ve kalçalarım tutunarak dengesini korudu. Aletimle aynı hizadaydı. Saçlarındaki avucum nazikçe temposunu belirliyordu.

“Çok iyi gidiyorsun Bailey,” diye sessiz odada mırıldanarak biraz geri çektim.

Sonra yapacağını yaptı. Ağzı tamamen dolu, bir elini uzatıp taş gibi sert aletin üstünde gezdirdi.

“Siktir,” diye inledim. Gözlerim kapandı.

İkinci elini de ekleyerek şortumu indirdi ve beni kavradı. Yumuşak, tereddütlü elleri vücudumda geziniyordu.

Bunda bir masumiyet vardı. Araştırmacıydı. Ben de macerasını yaşamasına izin verdim. İstemsizce kalçalarım öne atıldı.

Gözleri gözlerime kayarken bir elini aşağı indirip hayalarımı avuçladı, diğeri uzunluğum boyunca ileri geri kayıyordu.

“Dikkatli ol Bailey.”

Geri çekilince silikon sık bir *pop* sesiyle ağzından çıktı. “Neden?”

“Çünkü kontrolüm dağılmak üzere ve benden başka birinin aletime dokunmasının üstünden epey zaman geçti.”

“Yani üzerime mi boşalacaksın?” Yemin ederim, bu soruyu sorarken kirpiklerini kırıştırdı.

Bu kız... Soruları... Zar zor devam ediyordum. Ellerinin üstümde dolaşmaya devam etmesinin de faydası olmuyordu. Başımı geriye atarak inledim.

“Bununla bir sorunum yok. Bence hoşuma gidebilir.”

Vücudum kaskatı kesildi, kaslarım dokunuşunun altında kasılıyordu. “Bailey.”

Karşılık olarak “hımmmm” sesi çıkardı ve bu seste neredeyse bir kahkaha saklıydı. Beni çıldırtıyor, sonra da bundan keyif alıyordu.

“Ne? Doğum kontrol kullanıyorum. Nereye istersen boşalabilirsin ve muhtemelen bu...”

“Tanrım,” diye tıslayarak ona uzandım. Ellerimi göğüs kafesinin etrafına sararak onu kolayca kaldırdım ve kafasını yatak başına çarpmasına engel olacak şekilde yastıkların üstüne sırtüstü attıktan sonra dizlerimin üstünde oraya tırmandım.

“Sen küçük bir gösterip de vermeyensin. Bunu biliyor musun?”

Gözleri çay tabağı gibi açılırken vahşi ve ıslıl ıslıldı. Ve bu kız... bu kız bana gülümsedi.

Tişörtü, giydiği kırmızı dantel şortu rahatlıkla görebileceğim şekilde sıyrılmıştı. Onun o görüntüsü –aralık bacaklar, kızarmış yanaklar– beni vahşileştirdi.

“Tişörtten kurtul. Senin bu oyuncağı becerişini izlerken Madonna’ya bakmayacağım.”

Ağzı aralandı ve oraya kendi aletimi sokup gerçeğiyle baş etmeye çalışmasını izlemeyi düşündüm. Ama bunu daha önce hiç yapmamıştı, o yüzden bir anda atlayamazdım. Hızımı ayarlamam gerekiyordu. Onunla ağırdan almalıydım.

Her aşamayı yaşamayı hak ediyordu. Her kaygılı “neredeyse”-yi hak ediyordu.

Bailey tişörtünü çıkarıp umursamazca kenara fırlatırken, ben de ilerleyerek bacaklarının arasında durdum ve gözlerimle her kıvrımı takip ettim.

Şu an nasıl görüldüğünü tam olarak hafızama kazımak istiyordum. Koyu renk meme uçları, yükselip alçalan göğüs, sürekli giyip dışarıda güneşlendiği o mayodan kalan üçgen şeklinde lanet olası güneş yanığı izi.

Parmaklarımı, kırmızı dantel külotunun üstündeki kıvrımlı kenarda gezdirerek hemen altından kavradım ama henüz aşağı çekmedim.

“Bunu çıkarabilir miyim?”

Başıyla onayladı, gözleri şu an ellerimin durduğu yere odaklanmıştı. Ellerimin arasında çok ufak görünüyordu. Teninin enfes santimleri boyunca kumaşı sıyırdım ve dizini büküp bir bacağından çıkardım.

Onu tamamen çıkarmayı pek umursamıyormuşuz gibi, külotun gelişigüzel bir şekilde tek bacağın üzerine yapışmış, tek uyluğunun etrafına sarılmış görünüşünü beğendiğime karar verdim.

Bu onu biraz dağılmış gösteriyordu.

Manzaraya sırtarak bakışlarımı ona doğru kaldırdım. “İyi misin Bailey? Benimle konuşmayı sürdürmen gerekecek.”

Başıyla onayladı, hareketinde bir panik izi vardı.

“Şeker.” İleri hareket ettim ve sadece saatler önce o aptal dans pistinde ellerimin arasında olan vücudunun üzerine eğildim. Çenesini nazikçe işaret ve başparmağımın arasına aldım. “Durmak istediğin an dururuz. Bunu anlıyor musun?”

“Aman Tanrım. Lütfen durma.” Sözleri keskin bir nefesle çıkmıştı. “Beni görmezden gel. Beden dışı bir deneyim yaşıyorum.”

“Bailey. Seni görmezden gelmeyeceğim.”

Dudaklarını yaladı. “Gelmelisin.”

“İmkânsız. Seni hafızama kazıyorum,” diye yumuşak bir şekilde karşılık verdikten sonra onu tekrar öptüm ve üzerine yerleşirken çıplak vücudunun bana doğru büküldüğünü hissettim.

Elleri saçlarıma dolandı, ardından omuzlarımdan üzerinden geçerek sırtımdan aşağı kayd. Bu şekilde ne kadar zaman geçirdiğimizi hiç bilmiyordum. Vücudum üzerine kapanmıştı. Dudakları dudaklarıma karışıyordu. Parmaklarım meme uçlarını kavradı. Kalçaları çaresizce kalçalarıma doğru sallanıyordu.

Kısmen indirilmiş boxerımın bel lastiğine uzandığında onu durdurmadım. Dudaklarıma doğru, “Bu beni delirtiyor,” diye mırıldanarak aşağı çekiştirdi. “Çıkmasını istiyorum. Seni hissetmek istiyorum.”

İç çamaşırımı indirmeye yetecek kadar eğildiğinde, boynunun çukuruna doğru soludum. Sonra ellerini tekrar aletimin üstüne getirip beni kavradı. Dokunuşu beceriksizce ve dizginsizdi. Sıcak ve sıkı.

“Beau,” diyerek adımın inledi ve kalçalarım ona, dokunuşuna doğru gerildi. Bacakları etrafıma dolandı, topukları baldırlarımın arkasına batıyordu. “Daha fazla.”

Beni daha yakına çekti.

“Bailey...” Aletimin şişkin başı bacağına içini dürttü. “Dikkatli ol.”

Dişlerimi omzuna geçirdim, üzerinde bir iz daha bırakmak istiyordum.

“Ben...” Bu tek heceyi söyledi ve o kadar hasret yüklüydü ki, neredeyse kendimi kaybediyordum. “Ben dikkatli olmak istemiyorum.”

Boynunu ısırđım. Teni sıcaktı ve birbirimizin üzerinde kayarken benimkine denkti. Sarhoş ediciydi. Kokusu. Hissi. Sözleri.

Şu an ikimiz de dürtüseldik.

Üzerinde biraz geri çekildim, gözlerim üstünde bıraktığım ize takıldı.

Bacakları kalçalarımın üstünde iki yana açıldı. Tamamen açıktaydı. Pembe ve ıslaktı, elleri beni yakına çekti.

O bizi hizalarken, “Bailey,” dedim dişlerimin arasından.

Aletimin ucunda bir damla zevk suyu parlıyordu. Lanet olası onu kendine sürdü, tam ıslaklığının üstüne. Bu ilk temasla gözleri kapandı ve memeleri havaya kalktı.

“Bailey,” dedim tekrar, ellerini iterek aletimin kökünü kavradım. O eller memelerine gitti, avuçluyor, sıkıyordu. Ve o büyük pırlanta, yavaşlamamız için bir uyarı tabelası gibi bana doğru parladı.

Şu an akli başından gitmişti, *benim için*.

Ya ben? O söz konuşuyken benim aklım zaten başımda değildi.

Ama bana güveniyordu. Onunla ilgileneceğime güveniyordu. *Fazla dürtüsel olmayacağıma*.

“Beau.” Gözleri hızla açılarak beni içlerinde oynayan sıcaklıkla mühürledi. “Bunu istiyorum.”

“Biliyorum bebeğim. Ama bunu aceleye getirmeyeceğiz.”

Kendimi kıvrımlarının üstünde kaydurdım, çünkü kendime eziyet etmeyi seviyordum. “Bunu senin için fazlasıyla iyi hale getirmek istiyorum Bailey.”

Kıvrınarak inledi. “Öyle zaten.”

“Henüz değil.” Aletimin başının onunla sırlıklam olduğunu görünce kelimeleri güçlkle bir araya getirdim.

Sızlandı, gerçekten sızlandı ve bacaklarını daha da açtı. “Ne zaman?”

Yumruğumu aletime sarıp tekrar ona bastırdım. “Söylediğim zaman Bailey. Bu amın artık bana ait olduğunu sana söylemedim mi?”

Karşılık olarak inledi.

Tanrım, acayip güçsüzdüm. Kalçalarım bana isyan etti. İleri atıldılar ve aletimin birkaç santimi onun içinde kayboldu.

İkimiz de donakaldık.

“Siktir.” Onun etrafımda zonkladığını hissederek inledim.

Adımı ilahi gibi söyleyip dururken başı yastıkların üstünde sağa sola dönüyordu.

Bir uçuşumun kenarındaydım. Bir yarım *atla* diyordu, diğeri *belki de önce paraşüt takmalısın...*

Geri çekilerek o birkaç santimi tekrar soktum ve benim için aralanmasını izledim.

Tanrım. Çok kolay olurdu, sadece...

Hayır. Onunla pervasız davranmak istemiyordum. Sadece vücudu söz konusu değildi. İlk seferiydi. Kalbi söz konusuydu.

Benim kalbim söz konusuydu. Sahte gibi davranmaktan bıkmıştım. Söz konusu benim kontrolümdü.

Bu yüzden geri çekilerek yatakta yanımızda unutulmuş bir şekilde duran oyuncacı aldım.

Benimki yerine onu soktum ve kıvranmasını izledim.

Ben onun üzerinde çalışırken, “Siktir,” diye haykırdı.

Oyuncak benim kadar iri değildi, yine de sonuna kadar soktuğumda Bailey sarsıldı.

Yumruğumu acı verecek kadar kalınlığımın etrafına sardım, bir şekilde kan akışını kesebilir ve daha da sıkarak kendimi bir arada tutabilirmişim gibi.

“Bailey, bebeğim ellerini kullan. Bana ne yaptığını göster.”

Gözlerini bana dikerek ellerini gövdesinden kaydırды ve silikon kökü tuttu.

Bir yere bastırınca, o şey uğuldamaya ve titremeye başladı. Haykırırken vücudunun ten rengi oyuncağı kavradığı yerden ıslaklık sızıyordu.

“Hoşuna mı gitti?”

Karşılık olarak başını salladı ve boştaki elim vibratörün etrafında gerilmiş dudaklarından birini sıyırdı.

“Böyle acayip güzel görünüyorsun.” Elimi aletimin etrafına sarıp bir kez pompaladım, o da benimle aynı anda hareket ederek oyuncağı sokup çıkardı.

O şeyin yerinde olmayı dileyerek onun kendini becermesini izlemek, dünyanın en fena baştan çıkarmasıydı. Bedenim sızıyordu. Sırtımın aşağısında. Kalça kemiklerimin arkasmda.

“Bunu yaparken ne düşünüyorsun?”

“Seni.” *Siktir*. Tereddüt bile etmemişti. Dudakları aralık, iki eli de bacaklarının arasmda hareket halindeydi.

Başparmağımı klitorisinin üstünde kaydırdım. Bacakları titredi ve oyuncağı daha hızlı bir tempoyla hareket ettirdi.

“Şu an seni, ben beceriyormuşum gibi mi yapıyorsun Bailey?” Gözlerimi alamıyordum. Islaklık ve uzuvlardan oluşan bir karmaşaydık.

“Evet,” diye fısıldayarak dudaklarını yaladı.

Elimi klitorisinden ayırmadan, avucumu aletimin üstünden kaydırarak onu tam olarak istediğim gibi becermenin nasıl olacağını hayal ettim. Sert ve hızlı. Sahiplenerek.

“Bilemiyorum Bailey. Ben o oyuncaktan daha iriyim. Sence bu küçük am beni alabilir mi?”

Nefesi kesilirken oyuncağı daha sert sokmaya başladı. “Evet Beau. *Siktir*. Onu bana ver.”

“Neyi sana vereyim?” Sözlerimiz kesik kesikti. Nefes nefese. Her hareketimiz de öyle. Her kas, her tendon gergindi. Bu andaki her şey kopup etrafımızda dağılmaya hazırды.

“Alet... aletini,” diye hafifçe kekeledi, devam etmek için elinden geleni yapıyordu.

Yanaklarındaki koyu kızarıklık gözümünden kaçmadı. Büyük bir ihtimalle daha önce söylemediği sözleri dinlemek beni daha da sertleştirdi. Bunları söyleyişini duyan şanslı puştun tekiydim.

“Peki ya benim Bailey? Bu gece bu kabulün mü?”

Boğuk bir inleme boğazına takılırken bir an gözlerini yumdu. Ardından tembelce kirpiklerini araladı ve dolgun altdudağını hızlıca ısırıktan sonra, “Evet efendim,” dedi.

Tüm gereken buydu. Patladım.

Sert bir çekişle geldim, elimi şimdi bacağına içine bastırarak onu daha da araladım. İlk atış oyuncağının üstüne aktı, ben onu işaretlerken bile o silikonu becermeye devam etti. Diğeri klitorisine dökülerek dudaklarının üstüne aktı.

Vibratörle menimi içine soktu. Ben de bunu yapmasını izledim.

“Ah Tanrım,” diye inlerken, onun bu kadar fena halde güzel görünmesiyle kendimi kaybettim. Başka bir atış elinin yanında güzelce düzeltilmiş üçgene çarptı.

Oyuncağını sokmaya ara vermedi. Ben onu olabilecek en ilkel şekilde darmadağın ederken, bacaklarıma dayalı bacakları titreterek aralık dudaklarla izledi.

Sıcaktı, pembeydi ve titriyordu. Gözlerimin önünde parçalanması için tek yapmam gereken, onun elinden dökülen kaygan meniye silerek sert klitorisine bastırıp tek bir daire şeklinde ovalamak oldu.

Bailey adımı haykırdı ve başını geriye atarak boynunun zarif kıvrımını ortaya çıkardı.

“Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım,” diye tekrarlıyordu. Vücudu önce fazlasıyla gerildi, sonra da acayip gevşedi.

Oyuncağı fırlatıp bir kolunu yüzüne attı, ama bunun dışında kendini gizlemek için kıpırdamadı.

Klitorisine bir kez daha bastırdıktan sonra, ellerim onun muhteşem vücudunun daha fazlasını keşfe çıktı. Avuçlarım uyluklarının içinde gezindi. Karnında... Belinin şeklini takip etti. Göğüslerini yavaşça kavradı. Daha sonra her birini öptüm.

Orada öylece uzanarak bana izin verdi. Üzerimize bir durgunluk çöktü. Bir huzur.

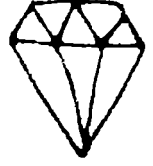
“Mükemmelsin,” diye mırıldanarak öpücüklerle göğüslerinin arasındaki vadide aşağı doğru kaydım. “Her santimin. Her görünüşün. Her kelimen.”

Elleri saçlarıma çıktı, parmakları kulakkepçemin üstünde geziniyordu. Kafamın arkasında.

“Sana öylesine fena abayı yaktım ki komik bile değil,” diye sessizce itiraf ettikten sonra göbek deliğine bir öpücük kondurdum. Titredi, parmakları ensemden aşağı kayıyordu.

Bir şey söylemesini beklemiyordum. Ya da aynı şekilde hissetmesini. Ben çok yaşlıyım, o çok gençti. Mevzu o noktaya geldiğinde benim için fazla iyiydi.

O yüzden, “Hangi uçurumun kenarındaysan... sanırım ben de aynı durumdayım,” diye fısıldamasının beni sersemletmesinin nedeni buydu.

31

Beau

Beau: Biriyle konuşmam lazım.

Jasper: Hadi oradan. Bir süredir sana bunu söylüyorum.

Beau: Hayır. Hıyar. Tavsiyeye ihtiyacım var.

Jasper: Harvey'i düşünür müsün? Onun tavsiyeleri her zaman en eğlendirici olanlar.

Beau: Jas, ben ciddiym. Şu an Harvey'in deliliğiyle uğraşamam ve bunu bilen tek kişi sensin.

Jasper: Ah. Bira?

Beau: Bira.

Jasper: Beni alırsın. Sunny egzersizini bitirince beni eve götürür.

Beau: Seni ben de geri götürebilirim.

Jasper: Götürebilirsin, ama önceliğin karasevdaı bir yavru köpek gibi barda oturmak olacak.

* * *

Jasper'ı almak için evine doğru döndüm. Rose Hill'deki yaz kampından dönmüştü ve Grizzlies'le sezon öncesi hazırlığı yapıyordu. Bu da, yılın onu neredeyse hiç görmediğim zamanına yaklaşıyoruz demektir.

Özellikle de şimdi hayatında Sloane varken.

Bailey'yle ne kadar zaman geçirdiğim düşünülürse, bu konuda ağzımı açamazdım.

Kamyonetimi park edip bekledim. O puşt hep geç kalırdı. Ergenliğimizden beri, onu alıp bizim eve taşınmaya zorladığımdan beri böyleydi. Onu "onurlu bir Eaton" yaptığımdan beri.

Aklım bu sabaha kaydı. Bailey'yle çıplak, bana yaslanmış, burnum hindistancevizi ve şeker kokan saçlarına gömülü halde uyandığım âna. Kollarım onun vücuduna sarılıyken, onun elleri de beni kendisine doğru çekmese bırakacakmışım gibi pazılarına yapışmıştı.

Orgazmlarımızdan sonra sıcak, ıslak bir bez kullanarak yaptığımız dağınıklığı temizlemiş ve onunla yatağa kıvrılmıştım.

Hiçbir şey söylememiştik.

02.11'de, bir haykırıştan çok nefesim kesilerek uyanmıştım.

Bana uzandıktan sonra banyoya gidip kendisi gibi kokan bir losyon getirmişti. Yanma hissi dinene kadar loş ışıktaki ayaklarımı ovmuş, sonra da benimle örtülerin altına tekrar kıvrılmıştı.

Hiçbir şey söylememiştik. Gerek yoktu.

Ta ki sabaha kadar... İşte o zaman ona söylemem gereken şeyler olduğunu fark etmiştim. Söylenmeden kalmaması gereken şeyler.

Tüm kendini beğenmiş sözlerime rağmen huzurlu ve uyuyan yüzüne bir kez bakınca, orada uzanmasını izlemenin vücudumu canlandırdığını hissetmiş ve yapmamam gereken bir şey yapmadan sessizce yataktan çıkmıştım.

Bütün gün çalışmış, kendimi meşgul tutmak için tamir edecek bir şeyler bulmuştum.

Ardından en yakın arkadaşşıma –neredeşse kardeşşime– mesaj atarak konuşmaya ihtiyacım olduğunu söylemişşim.

Ön kapıda bir hareketlenme dikkatimi çekti. Jasper, Sloane’la ikisinin yeni evinin ön basamaklarından hızla indi. Spor salonuna gidecek gibiydi; saçları kulaklarının etrafında kıvrılmış, Calgary Grizzlies’in kapüşonlu üstünü boynuna sarmış, şortunu ve spor ayakkabılarını giymişti.

Kamyonetimin kapısını açtığında bana gülümsedi. Jasper’ı çok uzun zamandır tanıyordum ama son zamanlardaki kadar mutlu hiç görmemişşim. Önceden fazlasıyla kayıptı, birçok açıdan çok yalnızdı. Huysuz, sessiz ve utangaçtı.

Ama artık Sloane vardı.

Ben de ona gülümsedim. “Selam dostum.”

İçeri girip kapıyı kapattı. Emniyet kemerini takarken verdiği karşılık, “Selam mankafa,” oldu. “Nasıl gidiyor?”

Gözlerimi devirerek araç yolundan çıktım. “İyi.”

“Bu kadar mı? Temelde bir tür derin gizli görev halinde olduğunu bilirken mesaj atıp bir içki içmeye ihtiyacın olduğunu söylüyorsun ve bana verebileceğın tek şey iyi mi?”

“Yola çıkana kadar bekliyorum.”

“Neden?” Şimdi bana kelimenin tam anlamıyla gülüyordu.

“Siktir, bilmem ki Jas. Birinin duyması konusunda parano-yakça davranıyorum. Bailey’ye ihanet etmek istemiyorum.”

“Cade’in çiftliğın etrafına bir tür özel mikrofonlar yerleştirdiğini mi düşünüyorsun?” Dramatik bir tavırla etrafına bakındı.

“Siktir git.”

Siktirip gitmedi gerçi. Onun yerine ellerini birbirine vurarak beni işaret etti. “Yok. Muhtemelen sorun, Harv’ın elindeki yeni süpersonik işitme cihazlarıdır.”

“Babamın işitme cihazı mı var?”

Jasper kıkırdayarak koltuğunda arkasına yaslandı. “Kahretsin, dostum. Süper asker olması gereken birine göre cidden salakça sorular soruyorsun.”

Şimdi gülümsemeden edemedim. “Bailey sürekli bunu söylüyor.”

Jasper’ın gülmesini bekliyordum ama gülmedi. Aslında o kadar sessizdi ki, çiftlikten çıkıp kasabaya doğru dönerken başımı çevirip ona bir bakış attım.

Gözlerini bana dikmişti.

“Ne?”

Çenesini bana doğru kaldırdı. “Sen?”

“Bana karşı Bay Gizemli’yi oynama. Bizim olayımız bu değil, sen de biliyorsun.”

“Tamam, peki... Bu kural karşılıklı çalışır, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Jasper’ı kandıramazdım. Fazla zeki-ydi. Her şeyi acayip yakından izliyordu.

Görünüşe göre beni de.

“İyi. Tabii.”

“Yaklaşık iki dakikadır senin yanımdayım ve iki kez Bailey’den bahsettin.”

“Ve?”

“Sadece gözlemde bulunuyorum. Dakika başına bir kez, oldukça sağlam bir hız.”

“Sen de sürekli Sloan’den bahsediyorsun.” Sesim kendi kulaklarıma bile savunmacı geldi.

“Şey, biz evliyiz... Bir noktada *gerçekten* nişanlıydık.”

Dikleşerek ellerimi direksiyonun üstünden kıvırdım. “Bailey ile ben de öyle.”

Bana şu an attığı bakışı bilmek için dönüp Jasper’a bakmama gerek yoktu. Düz ve ifadesizdi. Bunu iyi yapardı.

“Gerçekten mi Beau? Bu oyunu oynayacak mıyız?”

“Ne? Nişanlıyız. Tüm niyetlere ve amaçlara rağmen nişanlıyız.”

“*Niyet* kelimesinin anlamını bile biliyor musun bari?”

Azı dişlerimi sıktım. “Evet.”

“Peki, güzel. Süper. Kafanın karışmış olabileceğini sanmıştım.” Kıkırdayarak bir ayağını dizinin üstüne attı.

“Karışmadı. Biz nişanlıyız.”

Sessizlik kamyonetimin içine çökerken ona bakmayı reddederek gözlerimi yolda tuttum. Beş saniye uzayarak ona çıktı. Oradan yirmiye. Sessiz tavrı karşısında ona patlamak üzereyken sonunda konuştu.

“Ah siktir.”

“Ah siktir, ne?”

“Ona ilgi duyuyorsun.”

Ona ilgi duymak.

Bailey için hissettiklerimi fazlasıyla hafife alan bir ifadeye benziyordu.

Bağlı.

Sahiplenici.

Takıntılı.

Bir elimle yüzümü ovuşturdum ve Jasper’ın kafayı yediğimi düşünme ihtimaline karşı bu kelimelerden hiçbirini kullanmadım. Verdiğim karşılık, “Evet,” oldu.

“Yani bu nişanın sahte kısmı, artık o kadar sahte değil mi?”

“Bilmiyorum. İşler değişti.”

“Bağlanmak istemediğini sanıyordum.”

Homurdandım. “İstemiyorum. Tamam, *istemiyordum*.”

Jasper etkilenmiş gibi alçak sesle ıslık çaldı. Kendimi birine bağlamak istemememin bütün nedenlerini biliyordu. Ama artık ha deyince öylece gitmiyordum. Ölme ihtimalim artık daha azdı.

Artık burada kalıcıydım.

“Peki siz ikiniz bunu konuştunuz mu?”

“Hayır. Henüz değil.”

“O zaman neden bu konuyu bana anlatıyorsun?”

“Çünkü başka kime anlatacağımı bilmiyorum,” dedim ters ters.

“Belki söz konusu kızı deneyebilirsin?”

“Sen söyleyince manidar oldu. İtiraf etmeden önce kaç yıl boyunca Sloane’un özlemini çektin?”

Göz ucuyla Jasper’ın başını iki yana salladığını gördüm. “O farklıydı, sen de biliyorsun. Öyle olmasa bile, sana *keşke ona daha önce söyleseydim* diyebilecek bakış açısına eriştim. Keşke kendimi mutlu bir şeyi hak etmeyen biri olarak görmeseydim, keşke kendimi buna ikna etmeseydim.”

Sözleri karşısında irkildim ama bir sinek kovalıyormuş gibi bunu sakladım. *Mutlu bir şeyi hak etmeyen*. Bugün fazla açıksözlüydü.

“Kimse rahatça ortaya çıkıp, ömür boyu tanıdığı arkadaşına ona ilgi duyduğunu öylece söylemez Jas. Bir nebze hayatta kalma içgüdüğü olan kimse söylemez en azından. Seni geri çevirdiğini düşünsene. Ooof. O arkadaşlığa veda edebilirsin.”

Bizi Chestnut Springs’e götürecek otoyola çıkmadan önce her iki tarafı kontrol ettim. Lastikler çakıl üzerinde çatırdamaktan asfalt üzerinde uğuldamaya geçti. Radyodaki parazitler net sese dönüştü.

Nihayet Jasper konuşmaya başladı Ama tam bir Jasper tarzı; sessiz ve içe dönük, her kelimesi dudaklarından çıkmadan önce düşünülmüş...

“Doğru. Ama bir ömür boyu ona söylemiş olsaydım ne olacağını düşünmek daha kötü olurdu. Ya da söylemiş olmayı dilemek.”

Önümüzde değişen ufuk çizgisine bakarak yutkundum. Kasabanın merkezi görünürken binalar yavaş yavaş beliriyordu. Bara yaklaşıyorduk. Bailey’ye.

Bu şeyin artık benim için sahte olmadığını ona söylemiş olmayı dileyerek bir ömür geçirebileceğim kıza.

32

Bailey

Beau: Jasper'la bir şeyler içip takılmaya geliyoruz.

Bailey: Ah, hayat belirtisi. Uyarı için teşekkürler.

* * *

Bugün Beau Eaton'ın en büyük hayranı olmalıydım. Dün gece yıldızları görmemi sağlamış, sonra da en sevdiği pelüş oyuncağıymışım gibi bütün gece bana sarılmıştı. Sonra ben onun kalkıp banyoya ya da su içmeye gittiğini düşünürken sırra kadem basmıştı. İş için olsa daha erken giderdi. Onun yerine geç saate kadar uyumuş ve benim hâlâ uyuduğumu düşünerek tek kelime etmeden çekip gitmişti.

Bana abayı yaktığını söylemiş, sonra siktirip gitmişti. Onun peşinden gidemeyecek kadar ödlektim.

Başka bir çatal, kaşık ve bıçak üçlüsü alıp kâğıt peçeteyi üstüne yerleştirdim ve bana hakaret etmiş gibi çatal bıçak takımını

sardım. Onu yanımdaki kovaya atıp, çoğunlukla boş olan barımda etrafa göz gezdirerek içkisi tazelenmesi gereken biri var mı diye baktım ve baştan başladım.

Bütün günümü bu konuyu çözmeye çalışarak geçirmiş ve şunu anlamıştım ki, Beau Eaton söz konusu olduğunda ne yaptığım hakkında en ufak fikrim yoktu. Resmi olarak, kasabadaki diğer tüm kızlarla aynı kişiye karasevdaya tutulan sıradan bir sürtüktüm.

Gideceğimi biliyordum. Bu da gülünç bir kombinasyon oluyordu.

İnsanlar sürekli birlikte mastürbasyon yapıp sonra hiçbir şey olmamış gibi davranırlar mıydı? Bilmiyordum bile! Daha da kötüsü, soracak kimsem yoktu.

Beau hariç. Ki bu durumda son derece acınası olurdu. Ben de bütün gün kara kara düşünmüştüm. Güneşin altında uzanarak kitap okuyormuş gibi yapmıştım, ama onun ortaya çıkmasını beklerken tekrar tekrar aynı sayfada oyalandığımdan emindim.

Sonra işe gitmek için erkenden hazırlanmış, çok iyi görünmek için fazladan zaman ayırmıştım. Güneşte geçirdiğim bir öğleden sonranın parıltısı, makyajımı hafif tutmayı kolaylaştırmıştı. Işık vurduğunda acayip parıldayana kadar cildimi ovalamış ve nemlendirmiştim. Eldeki malzemeyi sergilemek amacıyla her iki omuzdan bağlanan çiçekli kolsuz bir bluz seçip, onu dar siyah kot pantolonun içine sokmuştum. Kot pantolonun kıcımı harika gösterdiğini biliyordum.

Daha sonra kalın saçlarımı yuvarlak bir fırçayla bölüm bölüm fönlemek için çok zaman harcamıştım. Şu an gür ve hacimli bir yele gibi sırtımdan aşağı dökülüyordu.

Beau'nun gerçekten geleceğine güveniyordum. Kapalı kapılar ardındaki tüm karışık sinyallerine rağmen barımda beni koruma konusunda kararlı ve güvenilir olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Gerçekten de akşam sekizde kapı açıldı ve bronz teni, dar tişörtü, güneşten açılmış saçlarıyla içeri girdi. Çalışırken şapka takmayı reddettiği için kahverengi buklelerinde artık sarı ve sıcak kestane rengi ışıltılar vardı. Bir yandan kovboy olmadığı konusunda ısrar ederken, bir yandan da bütün gün çiftlikte çalışmaktan kulakları yanmıştı.

O yaklaşırken midem hopladı ve içeride kelebekler uçuştı.

O buraya ait değil.

Düşünce aniden aklımda belirdi ama hemen kovaladım. Hüsnükuruntu kategorisine kaldırdım. Tabii ki buraya aitti. Chestnut Springs'in prensiydi.

“Çocuklar.” Kaskatı bir şekilde gülümsedim. Beau ile Jasper aylak aylak gezinerek kendilerine tabure çeker ve Gary'yi selamlarken bara iki bardakaltı fırlattım. Beau barın karşı tarafına uzandı, bakışlarımdan kaçınarak elimi tuttu. Elimin üstüne bir öpücük kondurdu, nişanlandığımızdan beri bana her zamanki bar selamı buydu. Dudakları tenimi okşadı ve ben elimi çekerken ardında bıraktığı elektrik tenimi cızırdattı.

Gary kelimeleri dolaşarak bir selam verince, ona doğru başımı iki yana salladım. Hiç tartışmadan anahtarlarını barın üstüne koydu ve bana sulu bir şekilde sırıttı.

Dikkatimi tekrar Beau ile Jasper'a çevirdim, “Size ne getirebilirim?” diyerek sözümü tamamladım. Gözlerim bir an Beau'nun gözlerini buldu ve bakışları beni yakıp kavurdu. Sıcak ve yoğun bir şekilde tenimden kaydı. Göğüslerime ulaşınca dili dudaklarının üstünde gezindi. O göğüsler şu an en iyi sutyenimin desteği altındaydı, çünkü bu sabah beni bırakıp gittiği için Beau siktirip gidebilirdi.

“Merhaba Bailey,” dedi Jasper kibar bir şekilde, gözleri Beau ile aramızda gidip geliyordu. “Ben bir Rose Hill Red alayım lütfen.”

Beau kaşlarını çatarak arkadaşına döndü. “Buddyz Best değil yani? Seninle Sloane'un favorisi o sanıyordum.”

Jasper gülünce karamel saçları kulaklarının etrafında sallandı ve gözlerinin etrafında cildi kırıştı. “Aslında ben sevmiyorum. Ama Sloane seviyor, bu yüzden onunla içiyorum.”

Beau’nun kafası karışmış gibiydi. “Sırf karın sevdiği için sevmediğin birayı mı içiyorsun?”

Jasper omuz silkti ve bana bilmiş bir tavırla göz kırptı. “Evet. Onu mutlu ediyor. Bu bizim olayımız. Eğer onu mutlu edecekse, hayatımın geri kalanında bir yerlerde oturup Buddyz Best içebilirim.”

Yutkunarak bakışlarımı kaçırdım. Siktir. Bu gerçekten şirindi.

Bu arada benim karşımda da duygusal olarak ancak kayaya eşdeğer olan bir herif vardı ve bu sabah yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi yatağımdan fırlayıp gitmişti.

Üstelik ondan benimle sulu bira içmesini de istemiyordum.

“Ben de bir Rose Hill Red alayım.” Beau’nun parmakları barın üstünde tempo tutuyordu ve ona bir *emin misin* bakışı attım.

Başını salladı.

“Seveceksin dostum,” diye Jasper istifini bozmadan devam etti. “Rose Hill’de kamp yaptığımız yerde küçük bir bira fabrikası var. En iyi fiçı biralar, tam gölün kenarında. İnanamazsın.” Sonra hokey hakkında sohbete daldılar ve ânında onları dinlemeyi kestim.

Ellilikleri doldururken hayatım boyunca gördüğüm alkolikler düşündüm. Gary’ye bir bakış attım, hizmet ettiğim tüm alkolikler bu kadardı. Beau’nun onlardan biri olmadığını biliyordum. Beau’yu hayatında dibe vurduğu bir dönemde tanımıştım ve arkasına bile bakmadan içkiyi bırakmıştı.

Elliliğe dolan kızılımsı kahverengi birayı kontrol ederek Beau’yu izledim. Beni yakaladı. Gözlerimiz bir süre kesişti. Kalp atışlarım hızlandı.

Tıpkı dün gece, elleri her yerimde gezinirken dans ettiğimizde olduğu gibi etrafımızdaki her şey kayboldu. Ta ki o, ben ve aramızda takılıp düşülebilecek kadar yoğun bir hava kalana kadar.

Bira taşarken soğuk sıvı elime döküldü. “Siktir. Ne oluyor be. Bu musluk normalde yavaş doldurur, şimdi sihirli bir şekilde çalışması tuttu.” Elimi salladım ama bu sadece büyük bir bira köpüğünün göğüs dekoltemin üzerine düşmesine yaradı. Orada beyaz ve damlayan köpüğe baktım, sonra bakışlarım Beau’ya çevrildi, ki kendisi de aynı noktaya sabitlenmişti.

Sadece ben.

Dün gecedен sonra? Böyle bir şey sadece benim başıma gelirdi.

Bir parmağımla göğsümün üst yuvarlağının üstünden köpüğü sıyrıp tekrar elimi salladım. Sıçrayan damlacıklar ayaklarımdın altındaki kauçuk paspasa düşerken, ıslaklık sandaletlerime damladı.

“Siktir, Yüce Tanrım, siz ikiniz şunu yapmasanız? Şu an insan içindeyiz.” Jasper inleyerek eliyle yüzünü ovuşturdu.

Bu adamların önünde ödlelik göstermek için doğru bir zaman olmadığına karar verdim. Ben bir barmendim. Ürkünç yaşlı adamlarla şakalaşmak için para alıyordum. Sahte nişanlım ve onun en yakın arkadaşı çantada keklik olmalıydı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum Jasper.” Gözlerimi zorla komik olacak kadar kocaman açtım ve adama gerçekten kafam karışmış gibi baktım. “Sadece bira bu.”

Zavallı, tatlı Jasper Gervais. Önce kirli sakalının hemen bitiği yerden boynunun kökü pembeleşti. Sonra o pembeliğin boğazından yukarı doğru çıkarak yanaklarına yayılmasını izledim. “Sadece siz ikiniz tamamen şeydiniz...” Gözlerini hızla sağa sola çevirdi ve ellerini yüzünün önünde bir şekilde salladı. “...sonra da şey gibi göründü... bilirsın işte.”

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak içimdeki Bambi’yi dışarı vurdum, yaşımdan genç gösterdiğim gerçeğine güveniyordum. “Ne gibi göründü? Anlayamıyorum.”

Jasper bana boş boş bakarak kapüşonlu üstü onu boğuyormuş gibi yakasını çekiştirdi. Öyle olmadığını biliyordum. Tuhaflık onu boğuyordu.

“Bir...”

“Bira köpüğü gibi mi göründü?” Başımı masum bir tavırla yana eğdim.

Beau güldü. “Tanrım, Bailey. Adama biraz rahat ver. Olabildiğince erdemlidir ve bunu yüksek sesle bile söyleyemez.”

Jasper öksürüklere boğularak yumruğuyla göğsüne vurunca ona birasını uzattım. “Al. İç bakalım. Burnundan nefes al.” Ona göz kırptım, bana doğru başını iki yana sallarken fazlasıyla domatese benziyordu. Beau’ya döndüm. “Neyi yüksek sesle söyleyemez?”

“Siz ikinizin aynı boktan espri anlayışı var, orası kesin,” diye mırıldandı Jasper bira bardağının kenarına doğru.

Beau’nun gözleri hâlâ bana odaklıydı, dudaklarına bilmiş bir sırıtış yerleşti. Bana böyle baktığında, başta ona neden sinir olduğumu bile unutuyordum.

“Memelerinde meni varmış gibi görüldüğünü.”

Jasper eline bira püskürttü, şu anda ağzını bir arada tutamaması nedeniyle üzücü bir şekilde onu kapatma girişimi başarısız olmuştu. Ama Beau ve ben sadece birbirimize sırttık.

Ben zorladığımda o karşılık veriyordu, o zorladığında da ben... Kendimizi sürekli ortada buluyorduk.

Birlikte.

Başımı hafifçe sallayarak işime geri döndüm. Sessizce Beau’ya birasını uzattım ve o ikisini çoğunlukla görmezden geldim. Alçak bir tonda konuşsalar da tanıdığım birkaç isim duydum. Beau’nun gözleri bütün gece beni izlerken, Jasper merakla bir ona bir bana bakıyordu.

Meraklı bir yoğunluk içinde dikkatle inceliyordu. Bu durum, onun neyi bilip bildiğini merak etmeme neden oldu.

Benim hakkımda konuştuklarını hissetmeme neden oldu.

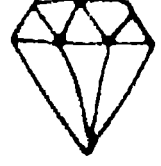
Beau o tek elliliği bitirdikten sonra çaya geçti. Sloane geldi, saçlarını topuz yapmıştı. Kollarını Jasper'ın boynuna doladı, o da arkasına dönüp kadını adamakıllı öptü. Geri çekildiğinde Sloane'a bakış şekli, onun aslında Beau'nun fark ettiği kadar erdemli olmayabileceğini düşündürdü.

Sloane çok kalmadı ve birlikte ayrıldılar.

Ama öncesinde Jasper arkadaşının kulağına veda sözleri fısıldadı, omzuna vurarak katı bir şekilde başını salladı. "Ona söylemen gerek."

Söylediklerini mi duydum, dudaklarını mı okudum bilmiyorum. Tek bildiğim, bu tek cümlenin gölün dibindeki bir kaya gibi mideme inmiş olduğuydu.

Bana ne söyleyecek?

33

Bailey

Beau'yla sessiz eve girdiğimizde, ortamdaki varlığımız bu sessizliği daha da sağır edici hale getirdi. Beau anahtarını mutfak tezgâhına attı ve metal mermere çarpınca çıkan gürültülü çınlamayla irkildim.

Belli ki odada bir fil vardı ve ikimiz de ondan bahsetmek istemiyorduk. Otuz beş yaşında, bütün bu bokla nasıl başa çıkacağını bilmesi gerekiyordu. Bilmediği açıktı. Hakkını yemeyeyim; gerçek ilişkilere girmediğine dair beni uyarmadığını söyleyemezdim.

Ben de tutmuş, ona âşık oluyordum işte.

Ocağa doğru ilerlemeye başladım, aramızda büyüyen bu tuhaflıkla mücadele edebilmek için ellerimi meşgul edecek bir şeyler yapmam lazımdı.

“Bize biraz çay yapmamı ister misin?”

“Konuşmamız lazım.”

Donakaldım. Her şey etrafımda dönerken, o kaya karnımda çok ağırdı adeta. Kendimi zorlayarak yürümeye devam ettim.

Her hareket bir meydan okuma gibiydi, sanki dizlerime kadar battığım bataklığın içinde yürüyordum.

“Tabii. Ne konuda?” Parmaklarımı su ısıtıcısına sararken sesimi hafif tuttum.

“Bailey, çay istemiyorum. Buraya gel.”

Kalbimin hızla kan pompalayışı kulaklarımda ağır bir davul sesi gibiydi, ama dönüp ipin ucundaki bir kukla gibi ona doğru yürüdüm.

Ada tezgâhın önündeki taburelerden birine oturmuştu. Kaşları çatıktı ve dün gece aralarında uyuduğum kollarını göğsünde kavuşturdu. Dün o kollar çok sıcak ve istekli gelmişti.

Ama şu an onları farklı görüyordum. İri, tekinsiz ve kalbimi ezmek için mükemmel.

Kalçamı ada tezgâha yasladım ve onu taklit ederek kollarımı göğsümde kavuşturdum; yaklaştığını düşündüğüm şeye karşı kalkan görevi görüyorlardı. “Ne haber?” Sesim niyetlendiğimden daha asabi çıkmıştı, ama şu an kendimi biraz asabi hissediyordum zaten. “Bütün gün bana *ghosting** yaptın, varlığımı bile fark etmedin ve şimdi konuşmak mı istiyorsun? Ne şanslıyım.”

Galiba bu gece asabiyete batmış durumdaydım.

“Sana *ghosting* yapmadım. İşe gittim.”

“Tabii.” Dudaklarımı birbirine bastırarak ona dik dik baktım.

Beau iç çekince geniş göğsü yükselip alçaldı ve elini kaldırıp ensesini ovuşturdu. “Bak, dün gecedен sonra mevzuları kafamda oturtmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.”

Kendimi azarlama dürtüm eziciydi. Benim de ona abayı yakıtığımı muhtemelen söylememem gerekirdi. Bunun ona kafayı yedirttiğine emindim.

* Herhangi bir görünür uyarı veya gerekçe olmaksızın, bir kişiyle tüm iletişimi ve teması beklenmedik bir şekilde sona erdirmek anlamındaki terimdir. (ç.n.)

“Yemin ederim, eğer bu da bekâretime hayran olacağın anlardan biriye ön kapıdan çıkıp giderim.”

“Ona hayran olmuyorum Bailey. Benim için bir anlamı olduğunu söylüyorum. Her gün birbirinden pek farklı olmayan bir karmaşaya dönüşmeden önce hayatında yaşayacağın sadece birkaç ilk olduğunu söylüyorum. Sana bunu söylüyorum, çünkü farkında ol veya olma, bir gün senin için bir anlam taşıyabilir. Ben herhangi bir pişmanlıkla yaşamam düşüncesinden nefret ediyorum.”

Yanağımın içini ısırđım, her geçen saniye kendimi daha çocuksu ve deneyimsiz hissediyordum. Beau bana hiç de çocukmuşum gibi bakmıyordu gerçi.

Bakışlarında ne olduğunu bir türlü çıkaramadım. Tek bildiğim, hayatımda daha önce kimsenin bana Beau’nun şu an baktığı gibi bakmadığından emin olduğumdu. Gözlerindeki yoğunluk karşısında kalbim ısındı.

Ama ansızın onu eziverdi.

“Sanırım durmamız gerekiyor.”

Durmak.

Kalbim de tam olarak bunu yaptı. Aniden durdu.

“Bunu daha fazla yapamıyorum.”

Aşırı sessiz mutfakta durmuş, önümdeki fazla yakışıklı adamı bakarken ciğerlerim artık hava pompalamıyordu.

“Artık bir işin var.”

Başımı salladım ama kelimelerini aslında duymuyordum. Kendi kendime tekrarlayıp duruyordum: *Ağladığını görmesine izin verme.*

“Kesin bir iş. Sorunsuzca kasabadan ayrılacak kadar parayı biriktirebilirsin.”

Tek yapabildiğim boğulur gibi çıkan bir, “Hı hı,” oldu. Bir şey söylemek için ağzımı açarsam, sadece hıçkırık çıkacağından adım gibi emindim.

Her kelimesi, ona vermeyeceğime yemin ettiğim kalbimden bir parça koparıyordu sanki. Ona vermediğimi zannettiğim kalbimden.

“...dolayısıyla artık bu anlaşmayı güvenle sona erdirebiliriz.”

Konuşuyordu ama ben dinlemiyordum. Bir şeyin olduğunu bildiğiniz ama gerçek olduğuna inanmadığınız o anlardan biriydi. Her şey ağır çekim yaşanıyordu.

Gözlerimi şiddetle kırıştırdım, dudaklarımı gülümsemeye zorlasam da daha çok yüzümü buruşturmuşum gibi oldu. Beau iyi bir adamdı. Ona kendini olduğundan daha kötü hissettirmek istemiyordum. Asla olmayacak bir şeye inanacak kadar aptal ve saf kız olmak istemiyordum.

Sana öylesine fena abayı yaktım ki...

Başımı sallayarak sözleri uzaklaştırdım ve onları, “inanılmaz orgazm yaşarken erkeklerin söyleyeceği şeyler” kategorisine koydum.

“Evet, elbette.” Sesim ağlamaklıydı ama bu konuda yapacak bir şey olduğunu sanmıyordum.

Beau’nun alnı endişeyle kırıştı ve kalın kollarını çözüp bana uzandı. Parmak uçları kalça kemiğime temas edince irkilerek geri çekildim.

Az önce beni terk etmişti. *Sahte terk etme mi demeliyim?*

Adına ne derseniz deyin, artık ellerini üzerimde istemeyecek kadar kendime saygım vardı.

Tek bir akıcı hareketle pırlanta yüzüğü parmağımdan çıkarıp aramızdaki mermerin üstüne koydum. “Problem değil. Kesinlikle misafirperverliğini kötüye kullanmak istemem. Bunu sen al...”

“Bailey.” Ayağa kalktı ve bacaklarındaki kasların kasılışını fark ettiğim için kendimden nefret ettim. Uyluk kaslarından dizlerine inen hat. Oradan da yaralı ayakları.

Her gece hâlâ yanan ayakları.

Dün gece uyanıp ovduğum ayakları.

Bunu bana yapmaya nasıl cüret ederdi?

“Şimdi karavanıma gideceğim.”

Ona bakamıyordum bile.

Ayaklarım dış kapıya doğru zeminde hızla ilerliyordu.

“Bailey, bekle...”

Omzumun üstünden elimi kaldırarak onu susturdum. “Her şey yolunda. Tamamen yolunda. Süper, süper, süper!” Son *süper* bir hıçkırık olarak çıktı.

Sandaletlerim girişte duruyordu ama onları bağlayacak zamanım olduğunu sanmıyordum. Ayakkabı tokası şu an mevzubahis değildi. Kapıyı hızla açarken, onun arkamda olduğunu hissettim.

“Siktir,” diye mırıldandı. Beni takip etmeye başladı, sonra geri dönüp tam ters yöne ilerleyerek tekrar evine girdi, bu arada ben hızlı adımlarla serin gecede yürümeye devam ettim. Yazın en sıcak günleri geçiyordu. Şaşırtıcı bir hızla etkilemişlerdi. Geceleri artık sıcak değildi, ılık ve canlandırıcı bir hale bürünmüştü. Güneş kaybolduğu an sıcaklık da kayboluyor, sonbahar yaklaşırken serin dağ havası hissediliyordu.

Çiyli çimenler ayaklarıma yapışırken gözlerimi karavanıma diktim. Oraya ulaşabilirsem –o sınırın ötesine, kapımın arkasına– güvende olabilirdim.

Darmadağın olacak kadar güvende.

Avuçlarımı serin fiberglas dış cepheye yaslayarak kapı koluna uzandım, parmaklarım pürüzlü metalin etrafına dolandı.

İçeride iyi olacaktım.

Çektim ama kapı yerinden oynamadı.

Kilitliydi. Çünkü elbette öyle olacaktı.

Bir hıçkırıkla vücudum sarsıldı ve alnımı karavanımın yanına vurdum. “Siktir, siktir, siktir.”

Beau’nun evinin arka kapısı çarpıldı. “Bailey.”

Bu defa adımdan keyifli bir hüsrana duyulmuyordu. Ses tonunda bir şiddet vardı, bir keskinlik. Sıradan ve etkilenmemiş değildi. Hararetli ve askeri bir sertlikle alev alevdi.

Ayak sesleri bana yaklaştı, vücudundan yayılan gerilimi hissedebiliyordum. Her nedense öfkelenmişe benziyordu.

“Seninle konuşmayı bitirdiğimi düşündüren nedir?”

Güldüm ama sesim daha çok ağlar gibi çıktı. Yanağımı silince parmaklarıma ıslaklık geldi. Görünüşe göre *ağlıyordum*. “Bana fazlasıyla bitmiş gibi geldi. Uzatmanın bir anlamı yok Beau. İyi olacağım.” Ona doğru dönmedim. “Sadece beni yalnız bırak. Sabaha iyi olurum.”

“Zırvalık. Sabaha iyi olmayacaksın.”

Sesindeki sertlikle irkildim. Tamam, büyük ihtimalle olmazdım ama bu gerçeği yüzüme vurmak büyük acımasızlıktı. “Siktir git Beau!”

Avucunu omzuma koydu ve omuz silkerek kurtulmaya çalışınca, beni çevirip karavanımın dışına sıkıca bastırdı. Yüzüme doğru eğilerek bir eliyle yanağımı avuçladı. “Hayır. Ağlıyorsun.”

Elini indirdi ve yüzümden aşağı inen bir gözyaşını öptü. “Senin ağladığını görmeye dayanamıyorum.”

Tanrım. Kalbim burkuldu ve bu çok can yakıcıydı.

Acı vereceğini içten içe bilsem de hiçbir şey beni bu şiddetli ve yoğun sızıya hazırlayamazdı.

Biraz alana ihtiyacım vardı. Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Onu ittim ama bir işe yaramadı. Çok iriydi. Etrafta koşturup ağaçları ittirsem de aynı kapıya çıkardı. “Lütfen...” Yüzüne bakarken sesim çatladı. “Siktir git...”

“Evdeyken sana söylemeye çalıştığım şeyleri tamamlamadan olmaz.”

“Beni terk ettin. Daha ne söylemek istiyorsun?”

O aptal, yakışıklı yüzüne yoğunluk kazınmış halde bakışları gözlerimin arasında gidip geldi.

Bir şey söylemesini bekledim.

Ama söylemedi.

“Ne söylemek istediğini mi unuttun Beau? Çünkü bence, ‘*Bunu daha fazla yapamıyorum,*’ durumu özetliyor, ne dersin?” Kendimi sertleştirerek sözleri tükürür gibi söyledim. Acıyı atma-ya çalışıyordum. Fakat onun söylediklerini yüksek sesle tekrar etmek, beni herkesten çok incitmişti sanırım.

Elleri bedenimi sıkıca kavrarken, dizini bacaklarımdan arası-na itip beni olduğum yerde sabitledi. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülerek kirpiklerime yapıştıyordu ve göğsüm o kadar ağır ve derinden sancıyordu ki, sırf nefes almak bile acıtıyordu.

Belimdeki elini kaldırıp başka bir yaşı sildikten sonra özen-le şekillendirilmiş saçımın bir tutamını geriye itti. “Kastettiğim şey, *Bailey...*” Adımı omurgamdan aşağı bir ürperti yollayacak şekilde vurgulamıştı. Eli başımı kavradı, böylece doğrudan ona bakmaktan başka yapacak bir şey kalmadı. “Kastettiğim şey... benimle çıkar mısın?”

Etrafımdaki her şey donup kaldı. Cümle sadece çocukça değil, aynı zamanda bildiğin kafa karıştırıcıydı.

“Az önce benden ayrıldın.”

Günahkâr dudaklarında çocuksu bir gülümseme belirdi. Şakağımı öptükten sonra gözlerini bana dikmeye devam etti. “Bitirmeme izin verseydin, bunu yapmaya devam edemediğimi çünkü aramızdaki bu şey sahteymiş gibi davranmanın beni öldürdüğünü söyleyecektim.”

“Ne?”

Tanrım, ağzımdan çıkan bu muydu yani? Ne?

“Bu kadar ilerleyebilmiş olmanın tek nedeni, yüzüğü almak için tekrar eve girmiş olmam.”

Elini cebine sokup gözyaşı damlası şeklindeki pırlanta yüzüğü çıkardı ve aramızda yukarı kaldırdı.

“Sana sıırıslıklam âşık gibi davranmaktan bıktım, çünkü gerçekten sana sıırıslıklam âşık oldum. Öyle değilmişim gibi davranmak beni mahvediyor.”

Bileklerini kavradım ve onun gerçek olduğuna kendimi ikna etmek için sııktım. Bu ânın gerçek olduğuna... Çünkü fazlasıyla inanılmaz geliyordu.

“Belki çok erken. Belki bu çok dürtüsel. Belki beni sevmiyorsun. Ama bekleyeceğim. Umurumda değil. Seni aceleye getirmeyeceğim. Gerçekten benim olduğunu bilene kadar sabırlı olabilirim.”

“Beau...” Beynim algılayabilmek için mücadele ederken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Bana daha fazla bir şey söyleme fırsatı tanımadan elimi çekip nişan yüzüğünü tekrar parmağıma taktı. “Bu buraya ait,” diye mırıldandı.

“Belki önce biraz çıksak?” Tanrım, şu an kafamdaki dişliler tam yol ileri çalışmıyordu. Ona, onu sevdiğimi söylemem gerekirdi. Onu öpmem gerekirdi.

“Buna istediğin adı koy şeker. Ama yüzük burada kalıyor.”

İkimiz de pırlantaya baktık, arka verandanın ışıkları bütün parlak yüzeylerden yansıyor. Nefeslerimiz düzensizdi. İkimiz de yoğun bir enerji doluyduk. Şaşkın, heyecanlı, hüsrana dolu.

“Gerçekten nişanlı değilken takmak kötü şans getirir gibi geliyor.”

“Biz *gerçekten* nişanlıyız.” Cevabı şüpheyi yer bırakmıyordu.

“Demek istediğim, eğer acele etmiyorsak, bu şeyi gerçek anlamda test ediyorsak, ortada öyle bir şey yokken, niyetin benimle evlenmekmiş gibi davranmamalısın muhtemelen.”

Cevabım üzerine hırladığına yemin edebilirdim. Göğsünden yükselen derin bir hırıltı. Gözlerinde bir kısılma. Şakağında atan bir damar.

Kendimden nefret ettim. Bu bir rüyanın gerçekleşmesiyle, neden onunla tartışıyor ve mantığında açık arıyordum?

Çünkü gerçek gelmiyordu. Bunun gibi güzel şeyler Bailey Jansen’in başına gelmezdi. Onun gibi adamlarla değil.

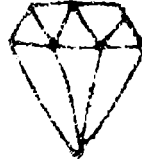
“Şu an düşündüğün şeyi düşünmeyi kes. Bu gerçek değilmiş gibi davranmayı kes.” Hafifçe eğilerek beni kolayca kaldırdı ve eve doğru taşımaya başladı. “Bana niyetimin ne olduğunu söylemeyi kes,” diye fısıldadı kulağıma. “Çünkü seninle evlenmeye niyetliyim. Bunun gerçek olduğunu sana gösterirken de o lanet yüzüğü takmanı istiyorum.”

Ardından kapıyı tekmeleyerek açtı. Hızlı adımlarla beni odasına çıkardı. Yatağının ucunda beni ayaklarımın üstüne indirdikten sonra, “Soyun,” dedi.

34

Beau

Bailey'nin gözleri inanılmaz boyutlarda açıldı ve bana bakarken dudakları aralandı. Şoke mi olmuştu? Kafası mı karışmıştı? Emin değildim, ama bu geceki olayların onu ambale ettiğini söyleyebilirdim.

"Bu emirde anlamadığın bir yer mi var Bailey?"

Ona bir adım yaklaşırken, çenemi eğerek bakışlarımı üstünden ayırmadım. Dili altdudağının üstünde dolaştı ve gözlerim açlıkla onu takip etti.

"Tamam. O halde açıklığa kavuşturmama izin ver."

Başımınla onaylarken sırtışıma bastırdım. Bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Geriye dönüp bakınca, bu konuşmaya farklı başlasam daha iyi olurdu.

"Artık numara yapmıyoruz," dedi.

"Aynen öyle."

"Çünkü ikimiz de bunu istiyoruz?"

“Öyle görünüyor.” Göğsümden derin bir kahkaha yükselirken, onun durumu çözmeye çalışmasını kömür karası gözlerinden izledim. Gerçekten içinde kaybolmak istediğim bir karanlıktı bu.

“Bunu nasıl yapacağız? Yani nasıl sürdüreceğiz? Ben...” Bir eli boğazını kavradı. “Beau, benim bir sürü planım var.”

Bir elimi göğüs kafesinde yukarı aşağı gezdirdim. “Bir yolunu buluruz. Bütün cevapları şu saniye bulmak zorunda değiliz.”

Dudağını ısırdı. “Artık gerçek nişanlın mıyım?”

“Evet.”

Ağır ağır başını salladı, kavrayış gözlerinde hayat buldu. Ardından da... oyunbaz bir şey?

Başımı yana eğerek kollarını göğsünde kavuşturdu, dudakları sataşır bir tavırla kıvrılmıştı. “Peki ya seninle nişanlı olmak istemediğimi söylersem?”

Teninin sıcaklığına çekilerek dudaklarımı ona yaklaştırdım. “O zaman sana çok pis bir yalancı olduğumu söylerim şeker.”

Onu öptüm. Bilmiş çenesini çalıştırıp şımarık şakalarıyla sabrımı sinama fırsatını ona tanımadım. Öperek çenesini kapadım ve onu sahiplendim.

Elleri gömleğimi avuçladı ve dillerimiz birbirine dolanırken parmaklarımı onun ipeksi buklelerinden geçirdim. Bu öpücük farklı hissettiriyordu. Daha iyi. Daha az tereddütlü ve daha çok çaresiz.

Öpücüklerin arasında dudaklarıma doğru, “Sen delisin,” diye mırıldandı ve muhtemelen haksız da değildi. Ama nasıl anlaşıldığımı önemseydiğim noktayı geçmiştim.

Geri çekilerek yanaklarına öpücükler kondurdum. Burnunun üstüne.

Sonra ona gerçeklerimi itiraf ettim:

“Dürtüsel şeyler yapıp içlerinden bazılarının bana bir şeyler hissettirmesini umuyordum. Hiçbiri hissettirmedi. Sana kadar. Yani seninle olan bu şey beni deli yapıyorsa? Bu etiketi almaktan memnun olurum.”

Gözlerimiz buluştuğunda tek gördüğüm, hasret ve gururdu. Ne acıma ne kararsızlık. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk. Yüksek sesle söylemek tuhaf geliyordu sadece.

“Gerçekten beni seviyor musun?”

Onu seviyor muyum? Tanrım. Ne yavan bir soruydu, ona karşı beslediğim tüm duyguları kapsamıyordu bile. Yeterli değil gibiydi. Yine de ona karşı hissettiklerimi tarif edecek daha iyi kelimeler bulana dek ona sürekli bunu söyleyecek, bunu gösterecektim.

“Bailey Jansen, seni seviyorum,” diye mırıldanırken yüzlerimiz birbirine çok yakındı; oynaşıyor, yumuşak öpücükler konduruyordu. Bu tür bir durgunluğun içindeydik. Bir uçurumun kenarında, düşmeye hazır halde duruyorduk.

“Nereden biliyorsun?”

Kulağının kenarını öptüm ve başını eğişinin keyfini çıkardım. Dudaklarım boynuna indi. “Biliyorum işte.” Bağcıklı askısının hemen yanından omzunu öptüm.

“Bugüne kadar biri tarafından sevildiğimi hiç sanmıyorum.”

Dondum. Göğsümdeki acı keskin, ani ve şiddetliydi.

Bunu bir gerçek gibi söylemişti.

Hayatımda birçok hüznü boktan şey görmüştüm, ama hiçbiri beni bu tek cümle kadar yaralamamıştı. Ne diyeceğimi bilemedim. Bir insan buna ne söyleyebilirdi ki? Kelimeler yeterli miydi?

Yeterli olmadıklarını fark ettim.

Bir delikanlı burada durup onun aşkına karşılık verdiğini söylemesini bekleyebilirdi, ama benim bu onaya ihtiyacım yoktu. Bailey aşkın ne olduğunu bilmiyor olabilirdi, fakat ben biliyordum.

Aşk, başka kimse yapamazken bana pislik gibi davrandığımı söylemekti.

Aşk, ayağımı vurmayan ayakkabılar bulmak için beni alışverişe götürmekti.

Sırf kâbus görmeyeyim diye benimle yüzmeye gitmek için haftalar boyunca her bir lanet gece uyanmaktı.

Bailey'nin süslü kelimelere ihtiyacı yoktu.

Bailey'nin kanıta ihtiyacı vardı.

Başımı kaldırarak irislerinin mürekkep kadar koyu derinliklerinde kayboldum. "O zaman bunu yapan ilk kişi olmama izin ver."

Başını salladı ve parmaklarım yumuşak pamuklu kumaşın üzerinde kıvrıldı. Bluzu yavaşça kaldırıp vücudunun yukarısına doğru çektim. Ben onu çıkarırken kolları direnç göstermeden havaya kalktı ve onu soluk pembe askısız sutyeniyle önümde dikilir halde bıraktı. Görünüşünü içime çekerken, ellerimi arkaya uzatıp sırtından aşağıya doğru devam ederek kancaları çözdüm ve sutyeninin de düşmesine izin verdim.

Önünde dizlerimin üstüne çöktüğümde elleri saçlarımın arasına daldı. Tarıyor, okşuyordu.

Acele etmedim. Hediye açmaya benziyordu biraz. Ama çocukken yaptığım gibi içindekine ulaşana kadar yırtarak ve koparak değil. Hayır, bantları dikkatle açan, her kırıksıklığı düzelten versiyonumdu bu.

Düğmesi. Fermuarı. Kot pantolonu... Hepsini nazikçe çekip çıkardım ve geriye pürüzsüz uzanan bir ten, soluk pembe tanga kaldı.

Ellerim kalçalarının üstünden kayarak poposunun sıkı yuvarlaklarını avuçlarken, başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Seni seviyorum."

"Tamam," diye fısıldadı, hâlâ pek de inanamıyor gibiydi. Bu bana uyardı. Meydan okumaları severdim.

“Devam edeyim mi?”

Başını sallayışı hızlı ve biraz çılgıncaydı. “Evet. Lütfen.”

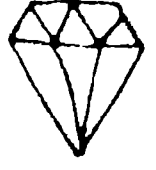
Dudaklarımı kıvrarak iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirdim. Hareketsizdi. Fazla hareketsiz. “Böyle tatlı ve kibar olman hoşuma gidiyor Bailey.”

Dudaklarından gergin bir gülümseme çıktı ve tekrar nefes aldı. “Hay sikeyim Beau.”

Yanağım seğirdi. İşte tanıdığım kız.

Külotu bileklerinin etrafında dururken başımı kaldırıp ona bir bakış attım ve gerilimi bozmak için ona en ahlaksız sırıtışımı gösterdim.

“Ben bu güzel amı yemeyi bitirince yapacağın şey tam olarak bu.”

35

Bailey

Bunun bir rüya olduğundan ve her an birinin beni uyandırabileceğinden adım gibi emindim.

Ama Beau yarığımı yalayıp dilini sertçe klitorisime bastırınca sırtım bükülerek yataktan yükseldi ve bunun bir rüya olmadığını anladım.

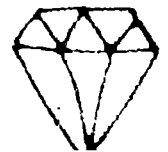
Çünkü seks rüyalarında tam her şey iyiye gidecekken uyanırdım.

Bu da gerçekten acayip iyiydi. Bir tür kontrolsüz miyavlama sesi çıkardım ve vücudum irademin dışında titredi.

“Hoşuna mı gitti bebeğim?” diye sordu Beau, bacaklarımı omuzlarına atarken.

Ardından tekrar aynı şeyi yaptı. Yavaş ve kasıtlı, baskı tam kıvamındaydı.

Boğazımın gerilerinden çıkan başka bir çaresiz sesi bastırmaya çalıştım ama başaramadım. “Evet,” diyerek cevap vermeyi denedim, ama kelime karmakarışık çıktı.

Derin ve eğlenmiş kıkırdamasının titreşimini merkezimde hissettim. Çıkardığım ses bir inlemeden daha vahşiydi, bu adam beni nasıl idare edeceğini biliyordu.

Beni yalayıp yuttu. Bacaklarım omuzlarına dolanmıştı ama nihayetinde başının gerisine kayarak onu daha yakına çektim. Güçlü kolları kalçalarımın dolandı, iri ellerini tamamen açarak kendine benimle ziyafet çekebilmek için beni genişçe açtı.

“Bunu sana yapan ilk kişi ben miyim?”

Başımı sallayarak saçını çekti. Bu adam aklımı başımdan alıyordu. “Evet.”

“Bunu sana yapan tek kişi ben olacağım Bailey. Sözlerimi yaz bir kenara.”

Başım döndü. Kendinden acayip *emindi*. Özgüveninden de nasıl bir anlam çıkaracağımı bilemedim. Nasıl baş edeceğimi. Benim dünyamda hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi ve aşk söz konusu bile değildi.

Beau bana çok şey veriyordu. Ona tüm bunların karşılığını asla veremeyeceğimden endişeliydim.

Bir parmağını içime kaydırarak ağzıyla aynı anda kullanmaya başladı. Belimi yukarı kıvırdım, avuçlarımı yüzüme götürüp saçlarımdan geriye kaydardım.

“Bir parmak daha ekleyeyim mi Bailey? Aletimi alman için seni iyice hazırlayayım mı?”

“Evettttt.” Kelimeyi inler gibi söylerken kendi saçlarımı çekiyordum.

Tam olarak dediği şeyi yaptı, yavaş ve istikrarlı bir şekilde klitorisimi emerken elini daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Daha sert. Vücudum titrerken beni mahvediyordu; kıcımlı sıkıyor, parmaklarını içimde büküyor, şeytani dili fiske vuruyordu.

“Siktir, siktir, siktir!” diye küfrettim. Bu adamın kafası bacaklarımın arasındayken bütün “hanımefendi” olma girişimlerim camdan uçup gitti. “Beau, birazdan...”

“Benim için gel bebeğim.” Geri çekilerek parmaklarının içime girip çıkmasını izledi. “Bırak izleyeyim.”

Samimi bakışı, boğuk sözleri ve başparmağının uzanıp klitorisimi okşaması parçalara ayrılmama neden oldu. Beni mengene gibi kavradı, iki parmağı içimdeki o sihirli noktaya baskı yaparken adını söyledim. Vücuduma sıcaklık doldu. Baldırlarımın arkasına kramp girdi. Her kas gerilerek onun etrafında sıkıştı ve ardından baskının her gramını salarak gevşedi. Beni iliklerime kadar sarstı.

Beau hiç durmadı. İzliyordu. Dokunuyordu. Eserine hayranlıkla bakıyordu.

Uzuvlarım gevşek bir şekilde yığılırken, “Evet, bu manzardan asla sıkılmayacağım,” dedi hırıltıyla.

Konsantre olabildiğim tek şey, nefes alıp verişim ve görüşümü netleştirmektir. Parmakları vücudumdan çıkarken ıslak bir ses duyuldu. Bir utanç kırıntısı içeri sızarken gözlerim sımsıkı kapandı.

“O da neydi Bailey?” diye sordu ve yatağın onun ağırlığı altında çöktüğünü hissettim. Dizleri çıplak vücudumun her iki yanına yerleşti.

Gözlerimi açınca bakışlarıyla karşılaştım. “Hiçbir şey.”

“Dudaklarında adımla boşalırken ne kadar fena halde güzel olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” diye dürüstçe karşılık verdim ve gülümsedi.

“Peki tadının ne kadar güzel olduğunu? Ne kadar güzel bir tadın olduğunu biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım, loş odada derin sesinin hırıltısından vücudum sarsılıyordu.

Tamamen vaat ve bilmişlikle dolu bir şekilde sırttı, az önce içimde olan parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. “Em Bailey.”

“Aletini mi?” Gözlerim heyecanla kocaman açıldı.

“Onu başka bir güne bırakabiliriz. Alistırma yapmana izin vermekten çok mutlu olurum. Ama şimdilik...” İki parmağını dudaklarıma vurdu ve ağzım aralandı.

Parmaklarını dilimin üzerine kaydırды ve dudaklarım onların üstüne kapandı. Ağzıma onun bana yapmış olduğu şeyin tadı dolarken gözlerimiz kilitlendi. “Ne kadar güzel bir kız,” diye mırıldanarak parmaklarını bir *pop* sesiyle geri çekti. “Ve eğer bir daha kendinden utandığını görürsem boynunda bir iz daha bırakırım ve tüm kasabada öyle gezersin.”

Sonra beni öptü. Sertçe. Kendi tadımı orada da alıyordum. Onu tattım, her zamanki kokusunu içime çektim.

Bizi tattım.

Göz açıp kapayıncaya kadar bizi çevirdi ve yatakta beni de kendisiyle birlikte hareket ettirerek ata biner gibi üstüne oturmama neden oldu. Sırtını yatak başına yaslarırken bir tür kral gibi görünüyordu. Darmadağın, altın ve tamamen müstehcen.

“Kıyafetlerimi çıkar Bailey.” Bana ne yapacağımı söylerken yüzü kızarmadı ya da gözlerini kaçırmadı. Gözleri daha da sıcak bir ateşle yanmaya başladı ve onunla yanmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Meydan okumasını karşılamak ve tecrübesizliğimin altında ezilmemekten başka...

Yumuşak bir baş onayıyla uzanıp tişörtünü kavradım; önce yavaşça, sonra çılgınca çekiştirdim. Bana yardımcı olmak için öne eğilip kollarını kaldırdı. Tişörtü çıkarıp attım ve teninin üstünde sadece ellerim kaldı. Ve ellerim üzerinde gezindi. Şu ana dek yapamadığım bir şekilde onu hafızama kazıdı.

Sıcak, pürüzsüz teni avuçlarımdan altındaydı. Göğüs kaslarının kalın kabartısı. Sıkı meme uçları. Birini çimdikledim ve ba-

şımı kaldırıp ona baktım. Gözleri alev alırken, güven verici bir şekilde başını salladı.

Ben de tekrar çimdikledim. Bu defa ikisine de yapmıştım ve bunu takip eden keskin nefes alışını fark ettim. Karşılık olarak kollarımı sürttüm ve yukarı ittirerek benimle buluştu.

Tanrım. Gerçekten burada *onunla* bunu yaptığıma inanamıyordum.

Titrediklerini saklamak için ellerimi hareket ettirmeye devam ettim ve biçimli karnında gezdirmeye başladım. Mükemmel karın kaslarından birinde kalın bir yara izi vardı.

Tırnağımı iz boyunca gezdirirken, “Bu nasıl oldu?” diye fısıldadım.

“Bıçaklandım.”

Gözlerimi hızla kaldırdım. “Ne?”

“O gün ilk hedeflerimden birini gözaltına alırken gardımı indirdim. Önemli bir ders aldım. Bunun olmasına bir daha izin vermem.”

Yumuşak bir şekilde sırtarak kabarmış tenine tekrar dokundum. “Chestnut Springs’te öyle aman aman bir bıçaklanma riski altında olduğunu sanmam.”

Geniş avucu uyluklarımdan yukarıya, göğüs kafesime, oradan omuzlarıma kaydı ve yüzümü ellerinin arasına alıp saçlarımı kollarımın arkasına yerleştirdi. “Yine de gardımı indirmem. Seni güvende tutmam gerekirken olmaz.”

Ona bakarken sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Yapabildiğim tek şey, başımı sallamak oldu.

Kimsenin beni korumayı öncelik haline getirdiğini sanmıyordum.

Bakışlarının ağırlığı neredeyse kaldırabileceğimden fazla olunca, gözlerimi indirip ona dokunmaya devam ettim. Parmak

uçlarım şortunun üstündeki hafif kılların üstünde dolaştı. Bel lastiğini çektim ama sonra daha sert asıldım, çıkarmak istiyordum. Şortun gitmesini... Araştırmak istiyordum.

Tenini tenimde istiyordum.

Şort ikimizin arasında indirilmiş, bacaklarına doğru kaydırılmış ve unutulmuş olarak kaldı.

Unutulmuştu çünkü tek görebildiğim, kaslı karnına uzanan kocaman aletiydi. Her şeyi inceledim: kaslı bacakları, ağır hayalari, uzunluğunun alt kısmı boyunca uzanan ve zonklayan damarı.

Yani evet... porno izlemişliğim vardı ama aynı şey değildi. *National Geographic* kanalını izleyip vahşi doğada aslan gördüğünü söylemek gibi bir şeydi.

Bu şeyler asla birbirine benzemiyordu.

Yanında çömelirken dilim dudaklarımın arasından fırladı.

“Aletime böyle bakarken dudaklarını yalamaya devam edersen, amın yerine ağzına gireceğim.”

Kızarak gözlerimi gözlerine çevirdim. “İkisini de isterim.”

“Her istediğini her zaman alacaksın. Sana söz.” Aramızda ışıltayan o ihtiyaç, o istek, o şehvet düpedüz elektrik doluydu. “Al onu.”

Gözlerim kocaman açıldı, hormonlarımın yarattığı sis yüzünden beynim zorlanıyordu. “Neyi alayım?”

Bronzlaşmış elini indirerek kalınlığının etrafına sardı. Bir kez, iki kez okşadı. Bu bana onun üzerime boşalmasını, dikkatli bakışları altında dağılırken beni işaretlemesini izleyişimi hatırlattı.

“Aletimi al ve ağzına sok. Benim için onu güzelce ıslat Bailey.”

Dudaklarımı yeniden yalayıp penisine baktım. Rengi daha koyu, başı fazlasıyla pürüzsüz görünüyordu.

“Siktir,” diye mırıldandı ve parmakları kökünü sıkıca kavrayınca, ucundan inci beyazı zevk suyu görüldü. “Bailey, eğer sen...”

O cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Ona ağzımın suyu akıyordu. Öne eğilerek tadına bakmak için elini onun etrafına sardım.

O parçasını ağzıma almanın nasıl hissettireceğini bilmek istiyordum. Nasıl tepki vereceğini görmek.

Dilimi dışarı çıkararak sıvıyı yalayınca Beau inledi. Bakışlarımı kaldırdığımda, gözleri yarı kapanmış ve bana odaklanmıştı.

Beau ellerini çekip başının arkasında birleştirdi ve bir tür gösteri izlemeye hazırmış gibi arkasına yaslandı.

Gerginlik beni vurdu.

Ne halt ettiğimi hiç bilmiyordum. Ya her şeyi yanlış yaparsam? Ya nefret ederse?

“Mükemmelsin Bailey.” Sözleri beni anında yatıştırdı. Beni bir kitap gibi okuyor ve kafamın içinden geçenleri görüyordu.

Mükemmel.

Böyle bir şeyin var olduğundan bile emin değildim, yine de kendime iltifatın keyfini çıkarma izni verdim. Beni cesaretlendirmesine izin vererek dudaklarımı aletinın şişkin başına doğru kaydardım. Her çıkıntıyı, her ipeksi pürüzsüz teni dilimde hissediyordum.

Araştırdım ve o da bana müsaade etti.

Yaladım. Emdim. Ağzımı Beau ile doldurdum ve tek duyabildiğim, çıkardığı zevk dolu sesler oldu.

Siktir, evet.

Aynen böyle.

Çok iyi iş çıkarıyorsun.

O benimle konuştukça kendimi daha iyi hissettim. Daha cesur hissettim.

Daha aşağı itince küt başını boğazımın gerisinde hissettim. Çok ileri götürdüğümde öğürdüm.

“Yavaş ol Bailey.” Bir elini saçlarımdan kaydırđı. “O kadar ileri götürmen gerekmiyor. Yaptığın her şey çok iyi hissettiriyor.”

Başımı kaldırdım, övgüsü etrafımı sararken kızarmıştım. “İyi mi?”

Onun da yanakları kırmızıydı, gözleri biraz parlaktı, çok içmiş gibi görünüyordu. Onu sarhoş edenin ben olduğumu biliyordum.

“Yaşadıklarımın en iyisi. İyi olmayan tek şey, buna devam edersen ağzına boşalacak olmam. Asıl istediğinin içine boşalmam olduğunu ikimiz de bildiğimizden, bu yazık olur.”

Gözlerim yavaşça kapanırken tenimdeki tüyler diken diken oldu. Bunu istiyordum, ama Tanrım... Yüksek sesle söylediğini duymak?

Elleri beni kaldırıp kendine çekerken göğsünden bilmiş bir kıkırdama yükseldi. “Böyle şeyler söylemem hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Belki,” diye mırıldanarak omzunu öptüğümde beni üzerine yatırdı.

“Gidiyor. Az önce yanakların daha da pembeleşti ve meme uçlarının sertleştiğini gördüm.” Beni daha yukarı kaldırıp bir meme ucumu ağzına alıp emdi. His karşısında nefesim kesildi ve nazikçe ısırınca irkildim. “Başka nelerin seni çıldırttığını keşfetmeye sabırsızlanıyorum.” Nemli dudakları göğüslerimin arasındaki vadide gezindi. “Sana ne yapacağını söylediğimde hoşuna gidiyor mu?”

Tekrar tenini öptüm, içimde hissettiğimden daha çekingen davranmaya çalışıyordum. *Hoşuma gidiyordu.* “Belki.”

Öteki meme ucumu emdi ve yoğun bir ıslaklık bacaklarımda arasında birikti.

Mememe doğru tekrar gülümsedikten sonra gelen keskin bir ısırık, bir kez daha beni nefes nefese bıraktı.

“Pekâlâ, bu durumda oyalanmayı bırak da aletimin üstüne otur Bailey.”

Kocaman elleri belime dolanırken onun üstünde doğruldum. Meme uçlarım tükürüklerinden parlıyordu, altlarında da dişlerinin bıraktığı pembe diş izleri vardı. Karşılığında hiçbir şey istemeden bana her şeyi ve daha fazlasını veren bu güzel ve korumacı adama, kanım damarlarımda çağlayarak baktım.

Beni sevdiğini söylüyordu ve bunu nasıl ele alacağımı bilemiyordum, ama yine de hissetmek istiyordum.

Kalçalarımı geriye doğru itip ellerimi göğsünün üzerinde uzatarak bizi hizaladım. Onun sadece birkaç santiminin içimde olmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bu sefer tamamını alacağımı bilmek beni heyecanlandırdı. Aşağı uzanıp onu elime aldığımda beni kaldırdı.

Kafasını ıslaklığıma sürttüm ve aletin kolayca merkezime kaydığını hissettim. İnledi, parmakları belimin üzerinde kasılıyordu. Beni sırtüstü devirip tüm uzunluğunu içime saplamamak tüm gücünü tüketiyor gibiydi.

Onu girişime yerleştirdiğimde gözlerimiz buluştu. Bakışları neredeyse kaldıramayacağım kadar ağırdı. Yine de bakışlarımı kaçırmadım. Kaçıramazdım.

Ona, bize fena kapılmıştım; tek görebildiğim oydu.

Kendimi dikkatle üstüne indirirken bacak kaslarım gerildi.

Üç santim, çenesinde bir yer attı.

Beş santim, bakışları çelik gibi sertleşti.

Yedi santim –siktir, çok kalındı– elleri titredi. Ya da titreyen benim vücudumdu. Onun nerede bittiğini, benim nerede başladığımı bile bilmiyordum artık.

Bir inlemeyle kendimi daha da alçalttım, onun gözleri de indi. Yüzümü izlemeyi bırakıp beni doldurduğu yeri izlemeye başladı.

“Siktir, Bailey.”

Sadece inleyerek gözlerimin yavaşça kapanmasına izin verdim ve destek almak için ellerimi yuvarlak omuzlarına koydum.

“İyi misin?”

Başımı salladım, ellerinin gevşediğini hissettim ve başparmağı güven verici bir şekilde karnımı okşadı.

Oyuncaklarımla alakası yoktu. On kat daha yoğunlu. Bir açıdan daha önce hiç olmadığım kadar doluydum.

“Bailey, bebeğim, çok iyi gidiyorsun. Eğer durmaya ihtiyacın varsa...”

“Durmaya ihtiyacım yok.” Üzerine çökmeye devam ederken sesim soluk soluğaydı. Bedenim zonkladı. “Ben sadece... Tanrım. Çok dolu hissediyorum.”

Sızlandım ve boyutlarının verdiği sızının bir an için dikkatimi dağıtmasına izin verdim. Ama her zaman olduğu gibi, Beau bana güven vermek üzere oradaydı. “Neredeyse oldu Bailey. Aletim içindeyken çok güzel görünüyorsun. Sadece ağırdan al.”

Başımı sallayıp inleyerek birleştığımız yere baktım, uzunluğunun son kısmını içime almakta zorlanıyordum.

Avuçları göğüs kafesimin üstünden kaydı ve hatlarımın üstünden kıcıma indi. “Biliyorum bebeğim. Biliyorum.”

Aniden bir aciliyet duygusu bana çarptı, sanki çoğunu başaramazsam bu an parmaklarımın arasından kayıp gidecekti. Kendimi tamamen indirdim ve köküne çarptığımda haykırdım. “Ah Tanrım.”

“Siktir, siktir, siktir. Bu çok...”

Parmakları beni kavradı, her yerimdeydi. Fazlasıyla Beau’yla doluydum, ben çok... Nerede olduğumu bile bilmiyordum; sadece onun üstünde olduğum, onun içimde olduğu ve kendimi bundan daha güvende hiç hissetmediğim vardı.

Nefes nefeseydim, tırnaklarım göğüs kaslarını çiziyordu.

“Acıyor mu?” diye sordu, sesi tamamen hırıltılı ve alçaktı.

Başımı hayır anlamında salladım.

“Bailey, konuş benimle.”

Gözlerimi hızla açınca onun gümüş bakışlarıyla karşılaştım. “Sadece çok yoğun. Çok farklı hissettiriyor.”

Başımı sallayarak nasırlı parmaklarını sırtımda ve bacaklarımın üstünde gezdirdi. “Ben seni takip ediyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

“Ben...” Görüşüm biraz bulanıklaştı. “Hareket filan etmene ihtiyacım var.”

Çenesini kaldırdı. “Önce sen. Kalk, sonra tekrar in. Bir hisset bakalım.” Elleri karnımdan yukarı çıkarak neredeyse saygıyla memelerimi avuçladı. Fazlasıyla nadir bir renk olan gözleri metalik bir şekilde parladı. İçlerinde kaybolmamak zordu. “Yanlış yapabileceğin tek bir şey yok. Sadece iyi gelen şeyi yap.”

“Peki ya sen?”

Ağzının bir kenarı yukarı kalktı, yakışıklı yüzünde neredeyse acı dolu bir ifade belirdi. “Güven bana bebeğim. Seninle her şey iyi geliyor.”

Övgüsü karşısında kızarıırken dişlerimi altdudağıma batırdım. Ardından ellerim göğsünde yükseldim ve bunu yaparken tüm uzunluğunu hissettim.

Bu kayış tüm vücuduma enfes spazmlar yolladı. Yukarıda, dizlerimin üstüne kalkmış halde aşağı baktım; onun her bir santiminin vücudumun içinde kayboluşunu izlemek istiyordum. Onun üzerinde alçalırken bakışlarımı kaçıramadım. Çok garipti. Acayip seksiydi.

Tekrar yaptım. Sonra tekrar. Her darbe bir öncekinden daha az tuhaf, bir öncekinden daha zevk doluydu. Elleri geziniyor, ne-

redeyse yatıştırıyordu. Ağır ve istikrarlıydı. Gözlerimi Beau'yla birleştığımız yerden alamıyordum. Sanki bu bir deneydi ve ben tamamen büyülenmişim.

“Aletimi içine alırken ne kadar güzel olduğunu görüyor musun Bailey?”

“Evet,” diye mırıldandım dalgın bir şekilde, çünkü ona katılmamak zordu. Bu manzarada büyüleyici bir şeyler vardı.

Beau bir elini aramıza kaydırıp, başparmağını kalınlığının etrafını sarmış dudaklarımdan birinin üstünde gezdirdi. Ben ağır binişime devam ederken, ıslaklığımı yukarıya doğru kaydırarak klitorisimin üstüne yaydı.

Ah.

O nazik daireler çizerken gözlerim irileşti.

“Bu hoşuna gitti, değil mi?”

Başımı salladım, dut yemiş bülbüle dönmüştüm. Hoşuma gitmekle kalmamıştı, ben buna...

“Bırak duyayım Bailey. Kelimelerini kullan.”

“Bayıldım.”

Sırıttı, aniden özgüvenli ve oyunbaz bir hale bürünmüştü. “Bunu senin için iyi hale getireceğimi söylemiştim.”

İyi mi? Bu iyiden çok daha fazlaydı.

Tekrar klitorisimle oynadı ve meme uçlarımı kıvrırarak bana çığlık attırdı. Bir ıslaklık akıntısı bizi kaplarken, kalçalarım yapabileceklerini hiç bilmediğim şekilde hareket ediyordu. Daha sert inip kalkmaya başladım; kalçalarımı çevirirken, kaslarım bu hareketle gevşiyordu. Ve sözüne sadık biri olarak, Beau bunu -onu- hissetmeme izin verdi.

“Aferin kızıma. Bin bana,” diye teşvik ederken, parmakları becerikli bir şekilde hareket ediyordu.

Vücudumu ısıltılı bir ter tabakası kaplarken ellerim kavırıyor ve tırmıklıyordu. Gözlerim onun her bir enfes köşesinde gezindikten sonra o gümüş havuzlara daldı.

“Aletimin üstüne boşalacak mısın Bailey?”

“Sanırım,” diye soludum. Vücudumun her köşesi sıcaktı ve beklentiyle sızlıyordu. O beni doldururken her kas kasılıyordu.

“İşte benim kızım. Ver onu bana.” Başparmağı daha sert bastırdı. Parmakları daha sert çimdikledi. Çıplak aleti içimde zonkladı ve geri sayım gibi *bir, iki, üç...* sürüklendim.

Fazlasıyla yoğun bir zevkle aklım başımdan giderken, vücudumdan ayrılmış gibi hissettim. Şiddetli bir patlama beni ele geçirirken öne doğru büküldüm. Her şeyi hissediyordum.

O.

Ben.

Sıcak.

Güvende.

Ben daha kendime gelemeden bizi çevirerek vücudunu üstüme kapattı. Bir eli yanağımı okşarken, diğeri bacağımdan yukarı çıktı. Bu açı yeniydi ve yukarıdan içime girerken nefesim kesildi.

Durdu ve aleti köküne kadar içime girdiğinde, kaslarım onun etrafında zonkluyordu. “Bailey, bebeğim,” dedi dişlerinin arasından, sesi tenime sürtünerek ateşe verdi. Tanrım, onun titreyişi sinir uçlarımla zıplamasına neden oluyordu. “Daha fazla kendimi tutabileceğimi sanmıyorum. Kontrolüm...”

“Ver onu bana.” Onun sözlerini tekrarlayarak dudaklarımı dudaklarına sürtecek kadar başımı kaldırdım. “Kendini tutma.”

“Siktir.” Kelimeyi tükürür gibi söyleyip dudaklarını benimkilerle bastırdı ve yakıcı bir öpücükle ağzımı ele geçirirken amansızca içime girip çıkmaya başladı.

Girişlerinin şiddetiyle yatak sallanmaya başladı. O beni sahiplenirken vücudum en enfes şekilde sızlıyordu.

“Hayatımın en ateşli düzüşmesi,” diye homurdandı ve omzuma doğru adımı haykırdıktan sonra orayı ısırđı. Vücudu kaskatı kesildi ve aleti seğirip zonklayarak kendini içime boşalttı.

“Seni seviyorum Bailey Jansen,” diye mırıldanarak saçlarımı okşadı ve yarın ısırık izi bırakacağından emin olduğum yeri yaladı.

Tek yapabildiğim gülümsemekti. Çünkü bu beklemeye değmişti.

Hayatımda hiç Beau Eaton beni sarmalamışken olduğumdan daha çok el üstünde tutulduğumu hissetmemiştim.

36

Beau

Jasper: Ona söyledin mi?

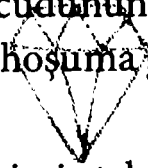
* * *

Sabunu Bailey'nin bedeninden kaydırarak bütün gerilimi almak için omuzlarını ovdum, başparmaklarımı bütün sert noktalara sıkıca bastırdım. Başı yana eğildi ve inleyerek baskıya doğru yaslandı.

Saçlarını şampuanladıktan sonra ılık suyun altında duruladım ve cömert miktarda saç kremi uyguladım. Herhangi bir düğüm kalmaması için parmaklarımı buklelerinin arasından geçirip onu çevirdim; vücudunun büyük bir istekle vücuduma doğru hareket etmesi çok hoşuma gitti. Bana güvenme şekli, hak ettiğimden fazlaydı.

Buharlı ortamda gözlerimiz tekrar buluştu. Ama konuşmadık ve beni izlerken onu sabunlamaya, vücuduna masaj yapmaya devam ettim. Nazıkçe ama hızla ovduğum göğsü ve memelerinden sonra göğüskafesine geçtim.

Önünde dizlerimin üstüne çökerek sabun kalıbıyla kalçalarını, tıraş etmesine yardım ettiğim düzgün üçgen şeklindeki kıllarını, uyluklarını, baldırlarını yıkadım. Lanet olsun, ayaklarını bile!

Acayip mükemmel ayaklarını...

Onda mükemmel olan diğer her şeye uyuyorlardı.

Ne diyeceğimi bilemez haldeydim. Bu gece benimle paylaştığı şeyle. Geçen haftalarda benimle paylaştığı şeylerle. Fazlasıyla derinden buna değmediğimi hissediyordum. Ama değmek istiyordum.

Umutsuzca istiyordum.

Elimi arkasına uzatarak sabunu poposunun yuvarlaklarında dolaştırdıktan sonra kenara koydum ve su tutarak orayı duruladım. Hareketlerimi tekrarlarırken, dizime batan küveti görmezden geldim. Parmakları saçlarımın arasına dalınca, sakallı yanağımı karnına yaslayarak ona sıkıca sarıldım.

Bu kız hiç denemeden beni hayata döndürmüştü. Bana bir şeyler hissettirecek birini aradığım onca zaman boyunca, o tam karşımdaydı.

Dudaklarım göbek deliğinin hemen altındaki yere bir öpücük kondurdu ve sonra başımı eğerek onun koyu renk gözlerine baktım; içlerinde kafa karışıklığına dair duygular dönüyordu.

Kimsenin daha önce Bailey'yi el üstünde tuttuğunu sanmıyordum.

Benim tuttuğum şekilde değil.

Başka kimse de yapamayacaktı.

“Seni seviyorum,” diye tekrarladım, bu gece defalarca söylemiş olmam ve onun karşılık vermemesi umurumda değildi.

Birine onu sevdiğinizi, karşılık alacağınız beklentisiyle söylemezsiniz. İsteddiğiniz için söylerdiniz. Doğru olduğu için söylerdiniz.

Afganistan'daki bir mağarada, insanlara benim için anlam ifade ettiklerini daha çok söylemiş olmayı dileyerek günler ge-

çirmiştim. Bunu yapmaya başlayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim, ama sözümü tutamayacak kadar kendi dertlerime boğulmuştum.

Bugün bu bitecekti.

Bailey'nin parmakları sıkıca şakaklarıma bastırdıktan sonra tekrar saçlarımın arasına kaydı. "Beni sevdiğini nereden biliyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Nereden mi biliyorum?"

"Evet." Elleri hareket etmeye, yatıştırmaya devam ediyordu. "Çok erken gibi gelmiyor mu? Hızlı? Olasılık dışı?"

Bir "hımmmm" sesi çıkardım ve dudaklarıma gülümseme yerleşti. "Bunun için önceden belirlenmiş bir süre olup olmadığını bilmiyorum Bailey. Bunu anlamak için yapman gereken sihirli bir kriter veya test yok. Bazen öylece biliyorsun sanırım."

"Öylece biliyorsun," diye düşünceli bir tavırla tekrarlayıp dişlerini dudaklarına geçirdi.

Karnını bir kez daha öptüm. "Seninleyken acım kayboluyor. Seninleyken kendimin yeni bir versiyonu oluyorum. Uyuyorum. Gülüyorum. Günün sonunda sabırsızlıkla döneceğim bir şeye –birine– sahibim. Seninle..." Tekrar ona baktım ve yutkunarak ellerimi omurgasının alt kısmında gezdirdim. "Seninle kendimi tekrar tamamlanmış hissediyorum."

Avuçları enseme kavrarken başparmakları yanaklarımdan üstünü okşadı. "Buna ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Ellerim kalçalarını sıktı ve onu bunalttığımı anladım. Atmosferi rahatlatmam gerektiğini. Çok genç olduğunu, onun üzerine çok gittiğimi.

Bu yüzden oyunbaz bir tavırla kıcına bir şaplak attım ve sesi banyoda yankılandı, sonra ona sataşarak, "Evet efendim!" diyeceksin ve saç kremini saçından durulamama izin vereceksin," dedim.

Ayağa kalktım ve gergin bir şekilde kıkırdamaya başladığımda, onu akan suya doğru çevirip krem rengi suyun sırtından berak bir şekilde akmasını izledim. Bekledim, izledim ve kendine gelmeye çalışırken biraz daha bekledim.

Sudan çıktığında saçını yumruğuma dolayıp başını kendime doğru çektim ve dudaklarına doğru mırıldandım:

“Seni duyamadım Bailey.”

“Neyi duyamadın?” Gözleri heyecanla parlayınca neden bahsettiğimi bilmiyor gibi numara yaptığını anladım.

“Şımarık veletlere ne olur, biliyor musun?”

Altdudağını ısırdı ama hiç endişelenmişe benzemiyordu. “Umarım şaplak atılıyordur.”

İnleyerek gözlerimin kapanmasına izin verdim ve dudaklarımı elmacıkkemiklerinin üstünde gezdirdim. “Sen benim ölümüm olacaksın.”

Kıkırdayarak yüzünü yüzüme doğru çevirdi ve “Gitmek için ne harika yol ama. Haksız mıyım?” diye fısıldadı.

Ardından beni öptü ve ona müsaade ettim. Çünkü haksız değildi.

Bu gerçekten de gitmek için harika bir yoldu.

* * *

İrkilerek uyandığımda yatakta hızla doğrularak resmen Bailey’yi üstümden itmiş oldum.

Saate bir bakış attığımda, 03.26’yı gösteriyordu; bu da 02.11’den tazeleyici bir değişimdi. O saati uyuyarak ya da düzüşerek geçirmiş olmalıydık.

“Sorun ne?” Sesindeki paniği duyunca omzumun üstünde ona hızlı bir bakış attım. Yatakta dizlerinin üstündeydi; iki elini de göğsüne, büyük bir ihtimalle gümbür gümbür atan kalbinin üstüne kapatmıştı.

Bir sorun vardı. Omurgamdan yukarı bir örümcek tırmanıyor gibiydi. Adını siz koyun; belki bir altıncı his. Görevdeyken defalarca hayatımı kurtaran bir şeydi bu.

Bir parmağımı Bailey'ye doğru kaldırarak ona sessiz olmasını işaret ettim ve arkadaki nehre bakan pencereye doğru yaklaştım.

İşte o zaman duydum. Sarsak ayak sesleri. Yumuşak bir, "Ah!" ve arkasından gelen, "Kes sesini! Biri seni duyacak!" sesini...

Gözlerimi devirdim. Lanet olasıca bağıırıyordu. Tabii ki biri onları duyacaktı. Bu gerzeklerin geldiğini duymak için özel harekâtçı olmasına gerek yoktu. Perdeleri birkaç santim aralayarak arka bahçemde iki karanlık figür gördüm. Başımı iki yana sallayarak döndüm ve hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledim.

"Bailey, sen burada kal. Yatakta."

"Sorun ne?" diye tekrar sordu, sesinde korku vardı.

"Gidip abilerinle sohbet edeceğim," diye homurdandım ve bir tişört giyme zahmetine girmeden odadan fırtına gibi çıktım.

"Beau!" diye öyle bir hiddetli fısıltıyla bağırdı ki, ona bakmak için döndüm. Tişörtümü aramaya girişmemiş olmam iyi bir şeydi çünkü o giymişti. Saçları dalgalı ve karmakarışık, çok ufaktı, beyaz tişörtün içinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

Başımı yana eğerek ne söyleyecekse söylemesini bekledim.

İç çekip dudaklarını yaladıktan sonra sessiz ama gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde bir tavırla, "Dikkatli ol," dedi.

Ona bir selam çakarak göz kırptım ve karşılığında ağlak bir gülümseme kazandım, ardından koridordan aşağı ilerleyerek doğruca silah kasama gittim.

Şimdiye kadar onları pek kullanmamıştım, hedef talimi için ya da olur ya arka bahçemde beni öldürmek isteyen bir şey belirir diye saklıyordum. Ancak güvende olmak için bir ayıya ya da pumaya ateş etmem gerekmeyeceğinden adım gibi emindim.

Dış kapının yanındaki dolabın arkasına gizlenmiş kasanın şifresini girdim ve eski av tüfeğimi aldım. Onu kolumun altına sıkıştırıp arkaya doğru ilerledim.

Salak ile Avanak, Bailey'nin karavanının kilidini kırmaya kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki evden çıktığımı fark etmediler bile. Kabul, Bailey'nin çok sevdiğim o minicik bikinisiyle uzandığı sandalyeye otururken bile oldukça gizli hareket etmiştim.

Bacaklarımı ayırarak tüfeği dizimin üstüne dayadım. Karanlıkta söylemesi zordu, ama sanırım kilidi açmak için tel toka kullanıyorlardı. Birkaç saniyeden daha uzun bir süre uğraşmalarını izledim.

Siktiğimin salakları.

Bahse varım, ateş yakmak için nehir taşlarını da birbirine sürtüyorlardır.

“Orada size yardım etmemi ister misiniz bakalım?” diye ilan ettim ve sesim çınlayıp nehirden yankılandığında, böylesine yükseğe sıçramalarına kahkaha atmamak için kendimi zorladım.

“Siktir git!” dedi, kendini ilk toplayan. Karanlıkta kimin kim olduğunu çıkaramıyordum. “Bu bizim karavanımız.”

Dizimi salladım ve bakışlarının orada duran tüfeğe kaydığını fark ettim.

Onlara gerçekten ateş etmeyecektim ama gerçekten dibine kadar hareketsiz kalmalarını izlemekten keyif aldım. Eski ben gibi hissediyordum. Bildiğim topraklardaydım.

“Sizin değil, Bailey'nin karavanı. Ve benim mülkümde. Siktirip gitme vaktiniz geldi.”

“Bailey nerede? Bize kira borcu var!” diye diğeri lafa karıştı ve neredeyse öfkeyle dudaklarını yaladı. Herif *pis uçuş* halindeydi.

“Bailey size bir bok borçlu değil. Ona söylemek istediğiniz bir şey mi var? Ben iletirim. Ona vereceğiniz bir şey? Bana verin.

Nişanlıma bakmak mı istiyorsunuz? Sürünerek gelip iznimi isterseniz iyi olur.”

“O benim kız kardeşim! Bir bok için iznini isteyeceğime ölürüm daha iyi.”

“Onun ya da eşyalarının yanına yanaşırsanız olacak olan da bu.”

“Anlayamadım?” Arka verandama doğru agresif bir adım atarken, şimdi onun büyük ağabey olduğunu fark ettim. Benden normal bir insanın korkmayacağı kadar kafası iyiydi.

Kıkırdayarak sakalımı sıvazladım. “Beni duydun. Ona tekrar zorbalık edin bakalım, ki ben de araç yolumu beyinlerinizle süsleyeyim. Öldürdüğüm ilk adam olmayabilirsiniz ama kolaylıkla sonuncular olabilirsiniz.”

Şimdi de küçük olan lafa karıştı. Muhtemelen daha akıllı olan oydu. Büyük bir ihtimalle daha ayık olan da... “Bize kira borcu var! Ödemesini yapsın, sonrasında bizden bir daha haber almazsınız.”

Dilimi şaklattım. “Onca insan arasında benim gidip teröristlerle pazarlık edeceğimi sanıyorsanız, siz Jansen delikanlıları herkesin düşündüğü kadar aptalsınız demektir. Mülkümünden defolun.”

“Sen şimdi...” Benimle tartışmaya başladılar ama o kadar ilerlemelerine müsaade etmedim.

Tüfeği kaldırıp nişan alıyormuş gibi yaptım ve koşuşturmaya başladıkları an da bu oldu. Neredeyse gülmek istedim. Bu iki puşt, bağımlı ve alçak birer hırsız olabilirdi ama suç dehaları değil.

O kadar baş belasıydılar ki, yine de Bailey burada olduğu sürece ona saldıracaklarını biliyordum. Başka yerde onu takip etmeyecek kadar tembellerdi. Sadece burada, Chestnut Springs'teyken onlar için kolay hedefti.

Şey, *eskiden* kolay hedefti.

Artık değil.

“Sen lanet olası bir kaçıksın!” diye bağırdı içlerinden biri, karanlık nehir vadisine doğru koşarken.

Aceleyle kaçışmalarını izlerken verdiğim tek karşılık, “Evet ahbab. Hiçbir fikrin yok!” oldu. Nihayet arazilerine dönerlerken küfürler ve su sıçratma sesleri duydum.

Gerzekler.

Bailey’yle geceyi ilk kez birlikte geçirdiğimiz nehirde olmaları hiç hoşuma gitmedi. Bu bir izinsiz giriş gibi geliyordu, bu yüzden mülkümün o tarafına da elektrikli çit çekecektim. Ağır bir iç çekişle ayağa kalkıp içeri girdim. Ana kattaki her kapıyı ve pencereyi kontrol ettim; neredeyse hiç kullanmadığım alarm sistemimi kurup ağır adımlarla yukarı, uzun süredir eksik olan parçammış gibi hissettiren kıza doğru çıktım.

Odama girdiğimde küle dönmüş bir suratla pencerenin kenarında duruyordu.

“Sana yatakta kalmanı söylediğimi sanıyordum.”

Başını salladı. “Söyledin.”

“Yine de burada, pencerenin önündesin.”

“İzlemek istedim.” Omuz silkti. “Sen de benim patronum değilsin zaten.”

Sırıttım. “Evet, patronunum.”

Gözlerini devirdikten sonra perdeyi bıraktı ve yatağa ilerledi. Onu orada karşılayıp örtüleri kaldırdım; böylece onu kendime çekip en güvende olduğunu bildiğim yere, vücudumun kıvrımına doğru çekebildim.

Sessizlik etrafımıza çökmüştü ama sonra, “Araç yolunu onların beyinleriyle süslemek mi?” diye fısıldadı. Ondan yumuşak bir homurtu çıktı ve gülerken omuzları titredi. “Bu çok romantik.”

Onu kendime daha sıkı çekerek bıkkın bir nefes verdim. “Ciddiydim Bailey. Seni sevdiğimi nereden bildiğimi sormuştun ya? İşte böyle. Seni incitmek isteyen herkes namlumun ucunda ve onları indirmek konusunda kötü hissetmem bile.”

Bu yorum üzerine birkaç dakika sessiz kaldı.

Elimi öpüp sırtını bana yasladı. “Polisi arayalım mı?”

“Yok, ben hallederim.”

“Teşekkür ederim,” diye son olarak fısıldadıktan sonra nefesi nihayetinde derin ve düzenli bir hale büründü.

Ama ben? Uyumadan kulak kesildim.

Ta ki güneş doğana ve onun güvende olduğundan emin olana kadar.

37

Bailey

Terli uzuvlar yığını halinde tekrar yatağa yığıldık. Başım Beau'nun bacağına yaslıyken, o da uyluğumun içini yarın ize dönüşeceğinden emin olduğum şekilde ısırdı çünkü belli ki adamın olayı buydu.

Çiyaklayarak üstünden yuvarlandım, *uzaklaşmaya çalışıyor* numarası yapıyordum. Ama öyle olmadığını biliyordu. Beni yakalayıp tekrar bedenine doğru çekti.

“Bir şeyi deneyip denemediğimi sadece sana nasıl yapıldığını göstereyim diye sorduğunu düşünmeye başlıyorum şeker. Ne kadar da ilgi isteyen bir veletsin.”

Göğsüne doğru güldüm ve *karşılık* olarak göğüs kasını ısırırdım. “Altmış-dokuz kafa karıştırıcı görünüyor sadece. Biraz yönlendirmeye ihtiyacım vardı efendim.” Bunları kıkırdamadan söyleyememiştim. Yemin ederim, son zamanlarda tam bir terelelli idim.

Beau'yla seks aynı anda hem ateşli hem eğlenceli hem duygusalı. Bir türlü doyamıyordum.

“Bailey,” diye adımı söylemeyi sevdiği o bıkkın tonlamayla inledi, ama aleti bacağımanın altında çıplak vücuduna yaslandığı yerde seğirdi.

Onu şoke edecek şeyler söylemekten gerçekten keyif almak beni şımarık bir velet yapar mıydı? Bilmem. Bundan haz aldığımı için umurumda da değildi.

Bundan ayrıca orgazmlar da alıyordum.

Bir sürü de duygu. Ne yapacağımdan emin olmadığım büyük duygular. Hâlâ bu kasabadan ayrılmak istiyor olmamı benim için epey kafa karıştırıcı hale getiren büyük duygular... Seks sadece seks olduğunda fazlasıyla ikna olmuş durumdaydım, ama Beau’yla çok daha fazlasıydı. Her şey artık çok farklı geliyordu.

Sarmaş dolaştık; sabah güneşi pencereden içeri girerken ben ona yapışmış haldeydim, onun da kolları belime sımsıkı dolanmıştı. İşe hazırlanmak için beni uyandırmıştı, ben de bundan faydalanmıştım. Yorgundum, uyumaya devam etmek istiyordum, ama haftada dört gece barımda oturup bana bekçilik ettiği düşünülürse o da yorgun olmalıydı.

Memnun bir “hımmmm” sesi çıkardı ve devam ederek numaranı horlaması, göğsüne doğru gülmeme neden oldu. “Özür dilerim. Çok yorgun olmalısın.”

Geniş ve nasırlı bir avuç sırtımda yukarı aşağı kaydı. “Her şey yolunda bebeğim. Buna değer.”

“Buna uyum sağlayamazsın.”

“Ne?”

“Benimle bütün gece uyanık kalıp sonra bütün gün çiftlikte çalışmaya uyum sağlayamazsın.”

“Tabii ki uyum sağlarım. Burada seninle 02.11’de bebek gibi uyuyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak sözlerimi dikkatle tarttım. “Bir noktada bu yaptığımızı konuşmamız gerekecek Beau. Temel

olarak düzüşüyor ve sarılıyoruz, sonra sen benim çalışmamı izliyorsun.”

“Evet, mükemmel.”

“Gözlerini zar zor açık tutuyorsun.”

“Sürekli azgın olman benim kabahatim değil. Beni yoruyorsun. Yaşlıyım ben. Ayak uydurmak zor oluyor.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Ayak uydurmakta pek de zorlanıyor gibi görünmüyorsun. Hem de hiç.”

“Geçen gün benzin alırken itfaiye şefi Bay Handerson’la konuşuyordum.”

“Ya?”

Başını sallayınca çenesi başımın tepesine değdi. “Evet. İstedğim zaman gelmemi söyledi ve beni bir sonraki eğitim grubuna aldı. İş için mükemmel olduğumu düşünüyor.”

Bununla bir şey kastetmediğini biliyordum ama sözleri can sıkıcıydı. Benzin istasyonunda gündelik bir konuşmayla istediği işi alıyordu. Bu arada ben de yükselmemin yıllar sürdüğü bir işte ayakta kalmaya çalışıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, beni nasıl kovmadıklarını da hâlâ bilmiyordum. Şimdi de elti olacağımızı zanneden bir kadınla başka bir işe girmiştım.

Haksızlık gibi görünüyordu ve söylediklerini anlamaya çalışırken vücudum kollarında kaskatı kesildi. Onun adına mutluydum.

Gerçekten.

Kendi adıma mutlu değildim. O buraya kök salıyordu, bense hâlâ kaçış stratejimi planlıyordum. Ailemde üniversiteye giden ilk kişi olacaktım. Kendim için planlarım vardı çünkü *Chestnut Springs Bailey*’si olmak istemiyordum. Burada ne olursa olsun bir Jansen olacaktım. Beau’nun hâlâ sürekli olarak beni gözetme ihtiyacı duyması bunun kanıtıydı. Kabul etmek istese de istemese de uyum sağlayamayacaktı.

“O konuda harika olacağına ben de katılıyorum.”

“Sonra sen okul için gidince düzenli bir programım olacak ve gerekirse ona göre yürütürüz.”

“Ah.” Neden bunu planlamamış olduğunu düşündüğümü hiç bilmiyordum.

“Uzun mesafe. Başlangıç için.”

“Uzun mesafe.” Fikrini tekrar ederken sesimdeki şaşkınlığı ben bile duyabiliyordum. “Uzun mesafe yapabiliriz. O kadar da uzak değil. Bir saat mi? Bu çocuk oyuncağı.”

Peki *başlangıç için* ne anlama geliyordu? Chestnut Springs’e geri taşınmamı mı bekliyordu?

“Tabii ki yapabiliriz.”

Tanrım, tam bir aptaldım. Muhtemelen o kadar ileriye düşünmüyordu bile. Sadece ânın tadını çıkarmalıydım. Beau’nun bunu halledeceğine güvenecektim.

Onu sıktım ve derin bir nefes alarak limon çimeni kokusunu içime çektim.

Uzun mesafe.

Bunu özleyecektim gerçi; her gün onunla olmayı. Bu şekilde sadece bir hafta geçirmiştım ve o olmadan zorlanacağımı şimdiden biliyordum.

Bu ihtimal beni dehşete düşürüyordu.

“Bailey.”

“Efendim?”

“Endişelendiğini hissedebiliyorum.”

“Öyle mi?” Bir homurtu çıkardım. “Bu sana birinci sınıf bir özel harekâtçı olarak öğrettikleri bir şey mi?”

Kulağımı dişledi, kaygılarımı azaltmak için sürekli ciddi anlari oyunbaz bir havaya sokuyordu. “Geveze küçük şımarık.”

“*Senin* geveze küçük şımarığın,” diye mırıldanarak ona iyice sokuldum, kulağım kalp atışlarını duyabileceğim bir yere yaslanmıştı.

“Evet Bailey, sen benim geveze küçük şımarığımsın. Ben de sonra seni susturmak için ağzına bir şey vereceğim.”

“Çok sıradan.”

“Tamam.” Yataktan çıkarken gevşek vücudumu kendinden ayırdı. “Bu gece işyerinde görüşürüz. Eve geldiğimiz zaman da aletimi boğazından aşağı sokmuşken benimle alay etmeye çalışmanı izlerim.”

Gülerek yuvarlandım ve hayatıma fırtına gibi dalıp her şeyi altüst eden bu güzel, edepsiz, komik adama baktım.

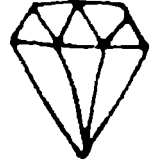
Sanırım hâlâ başım dönüyordu.

Sanırım şaşkına dönmüştüm.

Sanırım ben de ona âşıktım.

Göz kırparak, “Bu gece görüşürüz,” diye karşılık verdim.

Ardından beni öptü ve dünyada tek bir derdi yokmuş gibi salınarak odadan çıktı.

38

Beau

Beau: Aletimle boğulmana altı saat kaldı.

Bailey: Ahahahahaha. Ama kim sayıyor, değil mi?

Beau: Ben... Ben sayıyorum.

Bailey: Herif seksi *ve* sayabiliyor. Gerçekten de tam paket.

Beau: Beş saat elli beş dakika sonra sana paketin tamamını vereceğim.

Bailey: SIRADAN.

* * *

Avucumu serin kapıya vurdum. Karşısındaki pirinç itme çubuğu biraz aşınmış görünüyordu. Bunu aklımın köşesine yazarak pazartesi akşam yemeği saati kalabalığının sonuna doğru ilerledim.

George Strait hoparlörlerden duyulurken, konuşmaların alçak uğultusu havada uğultu halinde yankılanıyordu. Bilardo topları şarkıya eşlik eden çingiraklar gibi birbirine çarpıyordu.

Barın arkasındaki Bailey'yi gördüm; ısıltılı, neredeyse siyah saçları omuzlarına doğru dökülmüş...

Gergin ve dikleştirdiği omuzlarına.

Gözlerim yüzünde dolaştı. İnatçı bir şekilde sıkılmış çene, neredeyse ürkek tavırlar; rahat davranmaya çalışıyor ama başaramıyor gibiydi.

Berbat bir yalancıydı. Yüzünden beden diline kadar ondaki her şey onu tamamen ele veriyordu. Bir sorun vardı ve bana aynı şeyi söyleyen bir neon tabeladan farksızdı.

Diğer ciddi bir ipucu da Gary'ydi, önünde yarısı içilmiş elliliğiyle dimdik oturuyordu. Bardağını tutmuyordu bile. Genellikle Bailey ona içkisini verdikten sonra elini üstünden ayırmazdı. Bu beni rahatsız ederdi, çünkü böyle yaparsanız bira ısınır ve tatsız bir hal alırdı. Gerçi sanırım bunun bir önemi olmayacak kadar hızlı içiyordu.

Her halükârda o da kaskatıydı ve Bailey'yi izlerken gözlerinde daha önce de gördüğüm babacan bir korumacılık vardı. Ama bugün daha keskindi... daha ayık.

Saatime baktım.

Yedi otuz. Genellikle şimdiye kadar sarhoş olurdu.

Gözlerimle odayı taradım, bakışlarım geçerken insanların bana fırlattıkları gülümsemeleri fark ettim. Ben gülümsemedim. Rahattan yüksek alarm haline geçmiştim ve bakışlarım köşeye varınca nedenini anladım.

Bailey'nin boktan abileri ve boktan babası buradaydı. Onun bir yerlerde hapiste olduğunu sanıyordum ama ben ne bilirdim ki? Doğruyu söylemek gerekirse ailesi hakkında pek konuşmuyorduk. Bailey'nin hoşuna gitmediğini anlıyordum. Ona kendini pis hissettirdiğini biliyordum ve kızı asla rahatsız etmek istemiyordum.

Mutlu bir şekilde kadeh tokuşturuyor, gülüyor, bilardo oynuyorlardı; buraya aitlermiş gibi. Öfke tüm vücudumu sardı.

Onları mülkünden daha yeni kovmamış mıydım?

Yüzleşmeye hazır halde onlara doğru birkaç adım ilerlediğim sırada Bailey'ye hızlı bir bakış attım. Gözlerini üstümde hissetmiş olmalıydım çünkü ânında göz göze geldik.

Başını hayır anlamında salladı.

Yanağımın içini kanatacak kadar ısırıdıktan sonra başımla sertçe kapıyı işaret ettim ve hızla dışarı çıktım. Peşimden geleceğini umuyordum. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı.

Uzun adımlarla otoparka çıktım, mekân sürekli toz içinde kalmasın diye yeni asfaltlanmıştı.

Kapıdan çıkarak, "Beau!" diye seslendi.

"Buradayım." El sallayarak yanıma gelmesini işaret ettim ve binanın etrafından dolanarak boş fiçileri sakladığımız arkadaki küçük, korunaklı barakaya doğru ilerledim. Teslimatlar pazar-tesi günleri yapıldığından şu anda burada hiçbir şey yoktu ve kapıyı açıp onu içeri aldım. Yanımdan hızla geçti ve arkasından kapıyı sertçe kapattım.

Arkamızdaki tahtaların arasından içeri ışık sızarak hafif bir ışıltı yaratıyordu.

Bailey'nin gözleri kocaman açılmış ve tedirgindi. "Özür dilerim. Bilmiyordum..." diye söze başladı.

Bir parmağımı dudaklarına bastırarak sözünü kestim. "Sen iyi misin?"

Başıyla onayladı ama gözlerini çılgınca kırıştıırıyordu. Siktir, benim kız sağlamdı. İyi olduğunu söylüyordu ama değildi.

"Bailey," diye iç çekerek adını söyledim ve elimi geri çekip ağzımı ovuşturdum. Vücudumdaki tüm gerilim yüzeyde zonklu-yor, tenimin altında kıvrılıyordu.

“Beau, lütfen. Sadece olay çıkarma. Babam etraftayken o kadar kötü olmazlar. Burada olay çıksın istemiyorum. Ne bok yiyeceklerse yiyip gitmelerini istiyorum, büyüklük bende kalsın.”

“Büyüklüğün sende kalması gerekmesinden bıktım Bailey. Ne yaptıklarını biliyorlar. Onlara mülkümden defolup gitmelerini ve senden uzak durmalarını söyledim. Ama işte buradalar ve meydan okuduklarını gözüme sokuyorlar. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

Şakaklarını ovarak ayaklarına baktı. Bunu, onun için daha kolaylaştırabilmeyi diliyordum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Bu kasabadan gitmesi ve bunu yakın zamanda yapması gerekiyordu.

İkimiz de biliyorduk. Sadece bundan bahsetmiyorduk.

Sorunu çözmek için ne kadar para biriktirmesi gerektiğini biliyormuş gibi davranmıyordum, ama planının yanı sıra biraz da gergin olduğundan şüpheleniyordum. Ayrılmak istiyor ama aynı zamanda yeni bir başlangıç yapmaktan da korkuyordu.

Ona ayak bağı olduğumdan endişeleniyordum.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerini bana çevirdi. “Çok yorulдум Beau. Acayip yorulдум.”

Daha iyi hissettirecek ne söyleyeceğimi bilemedim, ben de onu öptüm. Ağzıma doğru hafifçe sızlanmasıyla başladı ama sonra elleri enseme dolandı. Tırnakları saçlarımdaydı. Beni içine çekercesine, sadece öpücüğümle ayakta kalıyormuş gibi bana tutunuyordu.

Ellerim kalçalarına indi ama gezinmeye başladıklarında baradaki enerji değişti.

Sabrımız taşı.

Onu daha önce tecrübe etmediğim bir şiddetle ve beni şoke eden bir vahşilikle istiyordum.

Onu duvara dayayıp bir bacağıma bacaklarının arasına soktum. Uyluğum kadınlığına sürtünürken ağzını ele geçirdim ve kotunun üst düğmesini açtım.

Morartıcı öpücüklerin arasında, “Beau,” diye fısıldadı, elleri tişörtümün altında dolaşıyordu.

“Bu pantolonun çıkmasını istiyorum. Hemen.”

“Beau.”

“Oradan içeriye, bana ait olduğunu bilerek girmeni istiyorum. Ne olursa olsun, kim ne derse desin!”

“Ne?”

“Oraya yeni becerilmiş olarak girmeni istiyorum, böylece kimse bize ait bir şeyi sorgulayamasın. Özellikle de sen.”

“Beau, müşteriler var...” Ben pantolonunu sıkı bacaklarından aşağı çekip orada gergin halde bırakıp parmaklarımı külotunun üstünde gezdirirken sesi kesildi.

“Bailey, çeneni kapa ve bana ait olanı becermeme izin ver. Sonra konuşabiliriz.”

Ben şimdi aşağıdaki dudakların arasına girmiş olan pamuklu tangasını okşarken nefes nefese, “Evet,” diye karşılık verdi.

“Arkanı dön ve eğil.” Sesim keskin ve talepkâr olmanın eşiğindedeydi ama irkilmedi bile. Güne göre değişen ve ortaya çıkan başka başka özelliklerim olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu beni.

Bütün versiyonlarımdan hoşlandığını söylemişti, dolayısıyla en kusurlu parçalarımı bile ondan saklama zahmetine girmiyordum. Onları hep yurtdışında ya da askeri üstte bırakırdım. Bailey’yle birlikteyken bu özellikler yokmuş gibi davranmak zorunda değildim.

Onu bu yüzden daha çok seviyordum.

Bailey dönerek avuçlarını ikiye dört metrelik kabaca inşa edilmiş duvara yasladı. Çıplak kıcı bana dönük, başı öne eğikti; vücudu sığ nefeslerinin kuvvetiyle yükselip alçalıyordu.

“Çok itaatkârsın Bailey.” Bir parmağımı tangasının T’sinin altına geçirdim ve öteki elimle beline bastırarak onu daha da eğdim.

“Evet efendim,” diye hızla cevap verdi. Ama bu defa şaka yapmıyordu. Bunu söylediğinde sertleştiğimi biliyordu.

Beni fazlasıyla iyi tanıyordu.

Yine de her şeyi bilmiyordu.

“İşini bitirmen için içeri yollamadan önce seni doldurmama ihtiyacın var, değil mi?”

“Evet.”

Kıçına sert bir şaplak atınca sıçradı. “Kibarca iste.”

Nefesi hırıltılı bir hal aldı ve duvara doğru dudaklarının yukarı kıvrılışını izledim. “Evet, lütfen...”

Ona tekrar şaplak atınca inledi. “Evet, lütfen...”

“Evet, lütfen *efendim*.”

Tanrım, kelimeyi vurgulama şekli... Kendi işyerinde yirmi ikilik bir kızı becermekten ve bana “efendim” dedirtmekten bu kadar keyif almamalıydım.

Ama buna uzun süre odaklanmadan kemerimi çözüp aletimi çıkardım, sıkıca kavradım ve kıçında beliren pembe el izinin üstüne vurdum.

Külotunu kenara çekerek aletimin başını ıslaklığına sürttüm. “Acayip sıırılsıklamsın Bailey. Bütün müşterileri bekleterek ıslaklığın bacağından aşağı akana kadar sana sataşayım mı? Yoksa menimi akıtmayı mı tercih edersin?”

“Menin.” Kalçalarını davetkâr bir şekilde geriye itti ve dönüp omzunun üstünden bana baktı. Gözleri hâlâ ıslaktı ama eskisi gibi hüznü değildi. “Lütfen. Efendim.”

“Siktir.” Başımı iki yana salladım ve dişlerimi sıkarak kendimi içine doğru dürttüm. “Ağrın var mı bebeğim?”

Ağır ağır başlamıştık ama son zamanlarda hiç de öyle değildik.

“Hayır, hayır.”

Kalçalarını tekrar oynattı ve aletimin onun sıkı küçük amma dayandığı görüntünün tadını çıkardım. Sonra bakışlarımı ona doğru kaldırdım. “Güzel, çünkü bunun ardından olacak.”

Kendimi köküne kadar ittim ve vücudu bana uyum sağlamak için büküldü. Çığlığını yutmaya çalışırken etrafımı kuşatan teni kasılıp gevşiyordu.

“Acayip darsın Bailey,” dedim dişlerimin arasından, geri çekilirken. “Beni eldiven gibi sarıyorsun. Benim için yaratılmış gibisin.”

Tekrar içeri ittim, bacaklarının titrediğini ve bariz bir şekilde onları daha da aralamak isterken buna engel olan dar kotuyla sıkıntı yaşadığını hissettim.

Dudaklarından hüsrana dolu bir miyavlama döküldü ve aşağıya uzanmaya çalıştı ama ben elini tutup tekrar duvara dayadım. “Eller burada kalıyor Bailey. Düz bir şekilde.”

Elini orada tutup yukarı kaldırdım, bu arada öteki elim kalçasını kavramıştı ve aletimi defalarca içine soktum. Sertçe.

Kalçalarımın onun kıcına vurma sesi ortak nefeslerimize karıştı.

Daha sert girdim, o da geriye iterek her darbemi karşıladı.

Yukarıda duvara yaslı parmakları parmaklarıma dolanmıştı. Kim başlattı bilmiyordum ama bu hareket, sert düzüşme olacak durumumuza şefkatli bir yan katmıştı.

Bağlı... Bailey'yle çözülmez şekillerde birbirimize bağlıydık...

Biz sevişmiyorduk, düzüşüyorduk.

Hak iddia ediyordum.

Her fırsatta beni karşılıyordu, tıpkı kötü bir ruh haliyle barına girdiğim günden beri yaptığı gibi.

“Beau. Evet. Becer beni. Bana yine şaplak at.”

Kalçasını tutan elimi kaldırıp tekrar kıkına indirdim. Teni pembeleşti, vücudu sarsıldı.

Buna fena halde bayılıyordu.

“Yine.”

“Güzelce iste Bailey.” Omzundaki en sevdiğim yeri ısırđım, iz bırakmasını umuyordum.

“Lütfen.” Kelime bilinçsiz bir inleme gibiydi.

Onun isteklerini rica edişini duymak, tüm bu yeni şeyleri denediğini görmek acayip seksiydi.

Hafifçe geriye eğilerek bir tane daha indirdim; sertten çok gü-rültülüydü ve kasları etrafımda kasıldı.

“Ah Tanrım. Ah Tanrım. Ben birazdan...”

“Aferin kızıma. Aletimin etrafına boşal.”

Sertçe içine girdim ve dağıldı. Vücudu beni sağarken ikimiz de hızla bitiş çizgisini geçtik.

Duvara yığıldı, ben de yukarıdaki ele yaslanarak onu hayatımın en yoğun orgazmından sonra kendimi desteklemek için kullandım.

Boynuna doğru, “Siktir,” diye soludum.

“Evet,” diye karşılık vererek tahta üzerindeki parmaklarımı sıkı.

Ensesinden aşağıya doğru öptüm ve dudaklarım omurgasının başlangıcındaki kemiğe geldiğinde ürperdi.

“Hazır mısın?” diye sordum nihayetinde.

“Hiç olmadığım kadar.”

Geri çekilirken aletim kayarak vücudundan çıktı ve bu dağınıklığı örtmek için külotunu yukarı çekmek bana bir tür hastalıklı tatmin hissettirdi. “Sanırım külotun mahvolacak.” Kulağını dişleyip geri çekildim, kendimi toparlayarak pantolonumu ilik-

ledim ve geri çekilerek kışında el izim varken ne kadar güzel göründüğüne baktım.

Gerçekten acayip iyi görünüyordu.

Hırladım. “Bu fena bir manzara şeker.”

Nefes nefese bir kıkırdamanın ardından nihayet tekrar hareket edecek gücü kendinde buldu. Kotunu yukarı çekip fazlasıyla nefes kesici bir gülümsemeyle bana baktı. “Rica ederim.” Onu becererek endişelerinden arındırmışım gibi oyunbaz bir tavırla bana göz kırptı.

Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk. Bu barakadan çıkar çıkmaz gerçekliğe dönecektik.

Saçlarını düzeltti, gözlerinin kenarlarını sildi ve omuzlarını salladı. “Nasıl görünüyorum?”

Birkaç kalp atımlık süre ona baktım. Ne kadındı ama.

Ne inanılmaz kadındı.

Kahrolası dünyayı hak ediyordu.

Ona bunu veren de ben olacaktım.

“Benimmiş gibi,” diyerek katı bir şekilde başımı salladım.

Ardından elini tutup onu tekrar bara yönlendirdim, doğruca ateş hattına. Çünkü ön kapıdan girdiğimiz anda ağabeylerinin bara yaslanarak beklediğini gördük, üstlerinden sabırsızlık akıyordu. Bira içmek için lanet beş dakika bekleyemiyorlarmış gibi.

“Hey, Bails. Eaton’ın orospusunu oynamayı bitirdiysen bir tur daha içkiye ihtiyacımız var.” O ikisinden daha genç olan Aaron kalabalık barda duyulacak bir sesle bağırıyordu. Onu utandırarak şov yapmaya çalışıyordu ve işe yaradı.

Bütün gözler ona dönerken, Bailey elini elimden çekip yanımda ufacık kaldı.

Daha birkaç dakika önce çok canlı ve kendinden çok emin olan bir kadının, çaresizce büyüyip de olmamaya çalıştığı o kıza dönüşmesini izledim.

Olay çıkmasını istemiyordu, ama bence bu yerden kurtulması için ihtiyacı olan şey bir olaydı.

Yapmak üzere olduğum şeyin bedelini ödeyeceğimi daha önce açıklamam gerektiğini de biliyordum. Ama Bailey bundan kârlı çıkacaksa... öyle oldu bakalım. Bu hayatta şimdiye kadar geride tek bir adam bile bırakmamıştım ve şimdi başlamak gibi bir niyetim de yoktu.

“Siz üçünüz!” Sırayla ağabeylerini ve köşede duran babasını işaret ettim; adamın ince kasları ve cin gibi bakışları vardı.

Bailey dişlerinin arasından, “Beau,” diye tıslayıp tişörtümü çekti. “Bunu yapma. Burası senin mekânın değil.”

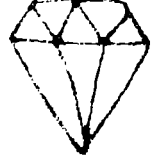
Başımı yana eğerek ona baktım ve bir daha bu kadar yakından bakacak fırsatı bulamama ihtimaline karşı üstdudağımın hemen yanındaki küçük çili ezberledim. “Evet, aslında benim.”

Yüzünde kafa karışıklığı belirdi ve mekândaki tüm gözlerin bana çevrilmiş olduğu çoğunlukla sessizleşmiş bara döndüm. Ardından buradaki herkes beni açık ve net olarak duyabilsin diye sesimi yükselttim:

“Siz üçünüz, barımdan siktir olup gidin! Yoksa sizi bu defa mülkümden atmak için polis çağıracağım.”

Bailey’nin nefesi kesildi ama orada durmadım. “Ve nişanlıma ya da çalışanlarıma azami saygı dışında başka bir şekilde davranmayı planlayan başka birileri varsa onlar da gidebilir.”

Sevdiğim kadına dönerek sırrımın ne tür bir zarara yol açtığını ölçüp ölçemeyeceğimi anlamaya çalıştım. Gözlerine bakarak geçirdiğim bir an, hasarın onarabileceğimden daha fazla olabileceğini görmeme yetti.

39

Bailey

Benim barım. Benim çalışanlarım. Etrafımda bağırışlar çınlıyor ve hoparlörlerde milyonlarca kez duyduğum sıkıcı bir şarkı çalıyordu ama sadece kalbimin gümbürtüsünü, kulaklarıma hücum eden kızı duyabiliyordum.

Gözlerimi cilalı zemine diktim. Eskiden daha çizik çizikti. Sandalyeler? Eskiden yıpranmış görünürdü. Paslı tepe lambalarının yerini pirinç avizeler almıştı. The Railspur süreç boyunca bir yerde taşra şıklığı kazanmıştı...

Yeni sahibi hakkında kasabada dedikodular vardı ama ben bunu pek umursamamıştım. Oldukça iyi maaşlı bir işim vardı. Başımı eğip çalışmıştım. Yönetim hiç değişmemiş, şirket çekle- rimi imzalamaya devam etmişti. Hikâye sessiz bir yatırımcının olduğu yönündeydi. İşe karışmayan biri.

Gözlerimi yerden kaldırdım ve Beau'yu gördüm. Tek yapabil- diğim, başımı iki yana sallamak oldu. "Hayır."

Bana bakarken yüz hatları taş gibiydi; şakağında atan damar hariç.

Bir, iki, üç.

Kalbi atıyordu.

Kalbim atıyordu.

Ben olan biteni anlamaya çalışırken bana bakıyordu.

“Ne zamandan beri?”

“Birkaç yıl oldu.”

Birkaç yıl.

Tanrım.

Göğsümdeki sızı bir an nefesimin kesilmesine neden oldu. Müsaade etseydim, beni dizlerimin üstüne de çöktürdü.

“Cennette sorun mu var kardeşim?” diye Aaron sataştı, yakına eğilirken nefesinin pis kokusu etrafımı sarmıştı.

Onu geriye çeken şey ise babamın yaşlanmış eli oldu. Babam eskiden bizi hep döverdi. Bazen başkalarından da fena.

Öz babam yanımdan geçerken bana bir şey demedi; onun yerine ağabeylerime, “Siz aptallar beni yeniden kodese tıkmaya mı çalışıyorsunuz? Defolun!” diye mırıldandı.

Patladım.

“Evet! Defolun!” Sesim güçlü ve sertti, yılların hayal kırıklığıyla doluydu. Kapıyı işaret ederken elim titremedi bile. “Hapse girin. Cehennem dibine gidin. İki metrelik bir çukur kazın ve oraya saklanın. Zerre umurumda değil. Ama *uzaklaşın*. Benden ve hayatımdan çok çok uzaklara gidin. Benden bu kadar!”

Mekândaki her bir kahrolasıca gözü üzerimde hissedebiliyordum. Ailemle iyi geçinmediğim için insanların kafası karışmış gibiydi.

“Siz şerefsizlerden de bokluklarınızdan da bıktım! Pislik gibi muamele görmekten bıktım. Siktiğimin kibar bir gülümsemesiy-

le her şeye göğüs germekten bıktım. Bu konuda asil davranmaktan bıktım. Sizden *nefret* etmeme rağmen sizinle ilişkilendirilmekten bıktım. Uzaklaşın buradan!”

İğne düşse duyulabilirdi. Bar sessizdi. Tek duyabildiğim, hızlı nefeslerim ve damarlarımda çağlayan kandı.

Dudak bükerek gittiler. Onlara bugün söylediklerimi önemsediklerini bile sanmıyordum. Yine de çok iyi hissettirmişti.

Bu yüzden devam ettim:

“Ve diğer herkes!” Dönüp The Railspur’daki öteki müşterilerle yüzleştım. “Bana bulaşıcı hastalığım var gibi bakmayı kesin. Bana bu bir gösteriymiş gibi bakmayı kesin. Benden üstünmüşsünüz gibi davranmayı kesin. Hepiniz acımasız, boktan ve bağnazsınız! Bütün hayatım boyunca burada yaşamayı benim için perişan bir hale getirdiniz.”

Bardaki insanların büyük bir kısmı ışık görmüş tavşan gibi kalmıştı. Az önce kamyonetimle son sürat üstlerinden geçmiştim. Birkaç tane “özür dilerim” mırıltısı ve tuhaf bir boğaz temizleme duydum.

Başımı iki yana sallayarak ellerimi belime dayadım ve *ailemin* az önce terk ettiği masayı inceledim. Yiyip içip hesabı ödemişlerdi doğal olarak.

Eskiden bunları cebimden ödemek zorunda kalırdım.

Ancak “yeni sahip” devraldığından beri, bu ödemeden tüymelerden böyle bölelim... sorunlu tutulmamaya başlamıştık. Ya da ben tutulmamıştım. Ben onların garsonu olmadığım sürece bu kasabada hiç kimse para ödmeden çekip gitmezdi; o zaman bu komik bir şakaydı. Bu duruma güldüklerini duyardım.

Ta ki “yeni sahip” hesabı ödmeden gidenlerin tekrar bara girmesini yasaklamaya başlayana kadar.

Siktir. Siktir. Beau beni ne kadar zamandır kolluyordu? Üstelik bunlardan hiç bahsetmemişti ve biz şeyken...

Ben ona karşı şey hissetmeye başlamışken...

“Beau, sen de çık dışarı. İşimin başına dönmem lazım,” diye fısıldayarak çenemi kaldırıp omuzlarımı düşürdüm.

En derin utanç anlarında başım dik durmuştum. Bunun da bir farkı olmayacaktı.

“Gitmiyorum.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bu bir tür meydan okumaymış gibi düz burnunun üstünden bana baktı.

Ama şu an onunla yüzleşecek kadar güçlü değildim. Seyircilerin önünde. Hiç gücüm yoktu.

Gözlerimi kapatarak burnumdan derin bir nefes aldım ve ellerimi kalçalarımaya dayadım. Ellerimi titremekten alıkoymak için kalça kemiklerime bastırdım. “O zaman istifa ediyorum.”

Sert bedeni ona vurmuşum gibi sarsıldı. Bunu öngörememişti.

Elimi geriye atıp bilgisayar sistemi için giriş kartımı arka cebimden çıkardım ve ona uzattım. “İşte.”

Karta baktı ama almadı. “Tamam Bailey. Gideceğim.”

“Hayır.” Başımı sallamaya başladım, gözlerim doluyordu ve yaşları tutmaya çalışırken burnumun yanları yanmaya başladı. “Gitmem gerek.”

“İstifa edemezsin. Ben sonra...”

“Edebilirim. Ayrıca şu an maaş çekinden çok yalnız kalmaya ihtiyacım var.” Sesim çatlayınca dudaklarımı büzdüm. Kartı tekrar ona doğru uzattım, alması için sessizce yalvarıyordum. Bana verdiği pırlanta, tepemizde güzelce yenilenmiş avizeden gelen sıcak ışıkla parladı.

Bu sessiz yatırımcının kim olduğuna dair nasıl daha önce kafa yormamıştım? Olayları nasıl sorgulamamıştım? Bunu nasıl görememiştim?

“Bailey.” Adım dudaklarında bir iç çekiş gibiydi ve geniş omuzları yenilgiyle çökmüştü.

Boğazımdan öfkeli bir inleme yükseldi ve kartı kusursuzca cilalanmış parke zemine atıp topuklarımın üstünde döndüm ve Beau'dan uzaklaşmaya başladım.

Nişanlımdan uzağa.

Patronumdan uzağa.

* * *

Eve gelince...

Beton ön basamaklardan çıkarken başımı iki yana salladım.

Beau'nun evine gelince, dış kapıdan içeri girip alarm kodunu girdim ve bütün anahtarlarımızın –*onun anahtarlarının*– asılı olduğu çengelden Boler'iminkini aldım. Ayakkabılarımı çıkarma zahmetine bile girmeden ana oturma alanından geçip arka kapıdan çıktım.

Tertemiz salak zeminini dış fırçasıyla temizlerken yaptığı şeyi düşünsün bakalım, zerre umurumda değildi.

Yaptığı şey de yalan söylemekti. O kadar derinden o kadar düpedüz yalan söylemişti ki –iyi niyetli de olsa– beni bir şeyin gerçek olduğuna inandırmıştı ve artık öyle olmayabilirmiş gibi geliyordu. Onun için aptal bir oyunda piyonmuşum gibi. Eve dönmüş ve hayatımı yeni gizli görevi haline getirmiş gibi.

Sadece bunu bana söylemekte başarısız olmuş ve beni kendine...

"Aah!" Bir gözyaşı yanağımdan yuvarlanınca onu öfkeyle silerek karavanıma doğru fırtına gibi ilerledim. Anahtarı kilide sokarak kapıyı şiddetle açtım ve kendimi içeri atıp kapıyı arkamdan sürgüledim.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Düşünmeye ihtiyacım vardı.

Her şeyin *onu* hatırlattığı bir evde düşünemezdim. Her şeyin *onun* gibi koktuğu.

Gözyaşları artık özgürce akıyordu ve onları silme zahmetine girmeden, eskiden evim olan bu yerin diğer ucundaki yatağa kendimi taş gibi attım.

Belki yine evim olmuştu?

Onu terk etme düşüncesi, ağır bir yükün altında kalan kemiklerimi sıkıp çatırdatıyordu adeta.

Nefesimi sakinleştirmeye çalıştım, ama sürekli olarak hiç nefes alamadığımı hissettiren bir noktaya gelip duruyordu.

İncinmiştim.

Utaniyordum.

Kendime, birinin beni dürüstçe sevebileceğine inanma izni verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Yine de onun hasretini çekiyordum. Sadece onu istiyordum: kollarını, sözlerini, kokusunu.

Daha iyi hissetmemi sağlayacak tek şeyin bu olduğunu biliyordum ama... çileden çıkmıştım.

Dakikalar geçerken sessiz gözyaşlarımın kotuma damlayışını, yayılırlarken açık renk kotu koyu renklerle lekelemelerini izledim. Noktalar küçük başlayıp giderek büyüdü, yumuşak kenarlarıyla giderek daha yuvarlak bir hal aldı.

Aniden evden onun panik dolu sesinin adımı seslendiğini duydum. Gözlerimi kapatarak onu dinledim.

“Bailey!”

Sesi can yakıcıydı. İçindeki acıyı hissedebiliyordum ve söyleyecek bir söz bulabilseydim, benim sesimde de denk bir acı olurdu.

“Bailey!” Şimdi mutfaktaydı, sesinin bu kadar yakından gelmesinden anlayabiliyordum; ondan bu şekilde saklanmamın onu incittiğinin farkındaydım. Kusacak gibi hissediyordum.

Ama bu âna ihtiyacım vardı. Bu alana ihtiyacım vardı. Karavan onun arazisinde duruyor olabilirdi ama hâlâ benimdi. Basit, sade, yıpranmış ama benim...

Barın da benim olduğumu sanmıştım. Oranın beni ve çalışmamı takdir eden tek yer olduğumu sanmıştım. Dünyada o yeri kazandığımı sanmıştım.

Arka kapı gürültüyle açıldı ve bu adamın beni bulmak için dünyayı altüst edeceğini biliyordum. Beni kurtarmak için.

Ama kurtarılmaya ihtiyaç duymaktan çok yorulmuştum.

“Bailey!” Avucu karavanımın kapısına indi. Çıkan sesi duyabilmişim.

Çocuksu yanım, cevap vermeden burada ondan saklanmaya devam etmek istiyordu.

Ama ona âşık olan yanım, onun çılgına dönmüş bir halde beni aramasını dinlerken parça parça dağılıyordu.

“Efendim?” Burnumu çektim.

Kapıdan bir gümbürtü geldi. Hurda küçük karavanımın düz mat gri dış cephesine alnını yaslamış haliyle, onu mükemmel bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum sanki.

“Bailey.”

“Neden bana söylemedin?” Kelimeler hıçkırık olarak çıkıyordu. Kendime hâkim olabileceğimi sanmıştım ama olamıyordum. Resmen dağılıyordum.

Hiçbir şey söylemeyince bu beni sinir etti, bu yüzden ben ayağa kalkıp fiberglas kapıyı açınca geriye doğru tökezledi. “Neden bana söylemedin? İlişkimizin bir yalan üzerine kurulmasını istemeyen bir adama göre bu seferkinde işleri daha beter ettin.”

Dudaklarını yaladı, arkasından gelen altuni ışık evin silüetinde parlıyordu. “Yalan söylemedim.”

Sert bir kahkaha patlattım. Gözyaşları yüzümden akıyordu ama umurumda değildi. “Ah, siktir git! Bundan bahsetmeyerek yalan söylemiş oldun ve sen de biliyorsun.” Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı bahçeye çevirdim. “Üstelik olabilecek en küçük düşürücü şekilde ortaya çıktı. Herkesin önünde Beau.”

“Biliyorum.” Ellerini başının arkasında kenetleyerek bana baktı, tamamen perişan haldeydi. “Özür dilerim.”

“Özrünü istemiyorum! Bir açıklama istiyorum. Yatırımını koruduğun için mi, yoksa benimle birlikte olmak istediğin için mi bu kadar geceyi barımda oturarak geçirdin?”

“Bailey, bana bunu nasıl sorabilirsin? Yıllardır o yerin hiçbir şeyine karışmadım. Konu *her zaman* sendin.”

Göğsüm sızlıyordu.

“Açıkla.”

Elleriyle başının arkasındaki saçların daha kısa olduğu yeri ovuşturdu, yüzünde bir konsantrasyon ifadesiyle kafasını zorladı. Bir sonraki sözlerini dikkatlice seçmeye çalıştığı açıktı.

Volta atmaya başladı. “Evde olduğum bir gece Jasper’la içki içmek için oraya gidiyordum ve mekân sahibiyle müdürün dışarıda konuşmasına kulak misafiri oldum.”

Omzumu kapı çerçevesine yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Devam etmesi için sessiz bir talimattı.

“Mekânın nasıl yıprandığından bahsediyorlardı. Yenilemek için yeterli para yoktu. Mekân sahibi Fred, seni kovmanın daha çok insanın gelmesini sağlayabileceğini Jake’e söyledi.”

İrkildiğimi saklamaya çalıştım ama yanaklarım seğirdi ve bunu fark ettiğini biliyordum. Bakışlarımı kaçırdım. *Sikik* Fred. O herif tam bir sapıktı.

“Ama Jake reddetti. Senin iyi bir çalışan olduğunu ve işe ihtiyaç duyduğunu söyledi. Senin için riske girip işinden oldu.”

“Jake mi?”

Beau başını salladı.

“Ama hâlâ müdür o.” Jake şehirdendi ve bana her zaman iyi davranırdı, geldiğim yeri bilmiyor ya da umursamıyordu.

“Onu tekrar işe aldım ama her şeyi kimliğimi gizli tutarak bir avukat aracılığıyla yaptım. Hiçbir işe karışmadım. Sadece bazen içeri girip bozuk şeyleri tamir ederdim. Geçen gün senin için musluğu tamir ettim. Hâlâ en sevdiğim bara ailem ve arkadaşlarımla gidebilmek, sadece devamlı müşterilerden biri olmak istiyordum. Sıradan bir küçük kasaba barında sıradan bir küçük kasaba delikanlısı.”

“Ben... ben bundan nasıl bir anlam çıkaracağımı bile bilmiyorum. Neden tamamen satın aldın?”

Dudaklarında beliren gülümseme hüznünlüydü. “O gece seni izledim. Ne kadar sıkı çalıştığını gördüm. Ne kadar gergin olduğunu. Ve ben...” Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Bilmiyorum Bailey. Galiba sen söz konusu olduğunda, hep dürtüsel davranırdım. Çünkü oraya geri döndüm ve mekân için Fred’e reddedemeyeceği bir teklifte bulundum. Sadece doğru gelmedi. Sana ne yapacağını bilince...”

“Bu delilik. Tabii ki doğru değil! Bektan şeyler yaşamış bir adam için berbat derecede idealistsin Beau. İyi insanların başına kötü şeyler gelir. Her zaman kahraman olman gerekmiyor. Herkesi kurtarman gerekmiyor.”

Omuz silkti. “Sen herkes değilsin.”

Ağzım bir karışık ona bakakaldım. Ona sarılmak istiyordum, ona vurmak istiyordum. Aynı anda. Bu adam çileden çıkarıcıydı. Onu izlerken dişlerimi sıktım. “Sana acayip kızgıyım.”

Bakışlarını indirdi ama öncesinde oradaki utancı görmüştüm. “Biliyorum.”

“Neden sadece bana söylemedin?”

“Söylemek istedim. Siktir!” Ağzını silerek volta atmaya devam etti. “İstedim. Jasper söyle dedi. Bu zamana kadar anlattığım tek kişi o. Ama seni incitmemek ya da arkandan iş çeviriyor gibi hissetmene neden olmamak için çok ilerlediğimizi biliyordum. Tanrım, Bailey... Dünyada istediğim son şey seni incitmek.”

Boğazım ağrıdı ve neredeyse midem bulanmaya başlayana dek sıkıştı.

“Gerçekten senin partnerin gibi hissettim Beau. Bana saygı duyuyormuşsun gibi. Gerçekten bir şekilde senin için vazgeçilmez gibi hissettim. Ben bir proje değildim. Bir tür derin gizli görev değildim. Bir arzuyu gidermek ya da aileni kandırmak için süper asker oyununda bir piyon değildim.”

“Sana saygı duyuyorum. Benim için vazgeçilmezsin. Seni çok seviyorum Bailey.”

Sevgi.

Sevginin acıttığını kim söylediye yalan söylemiyormuş.

“Ya o iş? O iş her zaman nereden gelmiş olursam olayım kendi başıma bir şeyler başardığımın kanıtıydı. Kimsenin acımasına ihtiyacımın olmadığını kanıtı. Her şeye dayanabilecek kadar güçlü olduğumun. İnsanlara ne kadar sıkı çalıştığımı gösterebildiğimde beni ödüllendireceklerinin. Sen de az önce hayatım boyunca yaptığımı düşündüğüm tek şeyi altımdan çekip aldın. Tamamen sana bağımlıyım ve bu beni dehşete düşürüyor. Bu daha da kötü, çünkü önce beni kendine âş... Biliyor musun?” Bir elimi ilgisizce salladım. “Aklımı toplamak için biraz zamana ihtiyacım var, böylece sonradan pişman olacağım bir şey söylemem.”

Beau sürekli gözlerini kırptırıyor, dik ve gururlu duruyordu. Karşısına çıkacak sonuçlarla yüzleşmeye hazırlıklı gibiydi. Bana sorun olmadığını ya da aşırı tepki gösterdiğimi söylemedi. “Bu makul.”

Bütün hayal kırıklığımı alıp yuttu. Bir erkek gibi.

Olduğu o kusurlu ama iyi adam gibi.

Beni seven kusurlu ama iyi adam gibi.

Bunu unutma.

Başımı salladım, kapıyı yüzüne kapatmak üzereyken beni durdurdu, öne bir adım atıp elini kapının kenarına dolarken parmakları benimkilere sürtündü. “Ne kadar süre?”

Bakışlarım gözlerinin fırtınalı gümüş derinlikleri arasında gidip geldi. “Sana bu kadar öfkeli olmamam için ne kadar vakit gerekirse.”

Söylemek üzere olduğu şey artık her neyse, onu bastırırken dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Ardından bana zaten söylemiş olduğu şeyi tekrarladı:

“Şeker, ben çok özür dilerim.”

Hüzünlü bir şekilde gülümseyip ondan uzaklaştım. Sadece, “Biliyorum,” diyerek kendimi yalnız küçük karavanıma kilitledim. Sonra yatağıma dönüp bütün gece uyumadan uzandım, hayatımı her açıdan analiz ederken buraya nasıl geldiğimi merak ettim.

Hayatımın geri kalanında kendimi “Beau Eaton’ın gözde projesi” gibi hissetmemek için aramızı nasıl düzeltecektim?

40

Beau

Beau: Gary senin tarafında olduğunu iletmemi söyledi.

Bailey: Öyle olsa iyi olur.

Beau: Ben de senin tarafındayım.

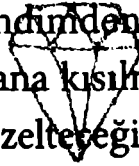
Bailey: Öyle olsan iyi olur.

* * *

Bailey'nin kapısını çaldım.

Zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti ve onu suçlayamazdım. Ben de kendimden bir süre uzaklaşmak istiyordum. Ama kendimle kapana kısılmıştım –kendimden nefret ediyordum– ve bunu nasıl düzelteceğimi takıntı yapmıştım. Dün gece yardım etmek için bara gitmiştim. Tam zamanında dönerek, onun nehirde tek başına yüzmesini sapık gibi izlemiştim. Sonra da yatmaya gitmiş ama gözümü bile kırpmamış, onun yerine uyanık yatarak kendimden tiksinişmişim.

Perdelerinde bir hışırtı hissettim. Bir hareket. Orada olduğuna ve üzgün bir yavru köpek gibi dışarıda olduğumu bildiğine dair kesin bir kanıt.

İçeriden söylediği şey, “Sana öfkem geçmedi,” oldu.

Dudaklarım seğirdi. Sesi çok... sinirli geliyordu. Bunu kaldıracabilirdim. Onun bana kızgın olmasını kaldıracabilirdim. Onu bekleyebilirdim. Onu mutlulukla beklerdim.

“Sorun değil. Sadece sana kahvaltını ve dün geceki bahşişlerini getirdim. Ve ufak bir şey daha.”

Ellerimdeki tepsiye baktım. Kahve. Çırpılmış yumurta. Çilek. Nakit para. Zarf.

Kapısı savrularak açıldı ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Gözleri şişmişti, gür saçlarını geriye çekip at kuyruğu yapmıştı.

“Neden bana bahşişleri getirdin?”

“Çünkü senin vardiyandı.”

“İstifa ettim.”

“Yine de senin adına hallettim.”

Bakışlarını kaçırırken burnu kırıştı. “Barmenlik yapabildiğini bilmiyordum.”

“Yapamıyorum ve tüm gece Gary bana çok kötü davrandı.”

Koyu renk gözleri bana lazer gibi odaklanırken, bu haber karşısında dudaklarının hafifçe aşağı kıvrılmasına engel olmaya çalıştığını gördüm. “Güzel.”

“Al bakalım.” Ona doğru uzattığımda tepsiyi alınca ve yüzüğümün hâlâ parmağında olduğunu görünce rahatlayarak iç çektim.

“Zarfta ne var? Neden üstünde #teambailey yazıyor?”

Omuz silktim. “Kasabadan bazı insanlar uğrayıp senin yeni işsizlik durumuna yardım etmek için nakit bıraktılar. Başlığı Gary yazdı.”

“Kasabadan insanlar? *Bana* para verdiler?”

“Görünüşe göre onlara ağızlarının payını vermek üstlerinde bir etki bırakmış. Onlara biraz şey hissettirmiş olabilirsin... pişmanlık?”

Burnunu çekti. “Onların paralarını istemiyorum. İhtiyacım yok.”

“Şey, iade etmekte bol şans. Burada bir sürü para var. Birçok farklı kişi ve işletmeden. Senden nasıl özür dileyebileceklerini bilemiyorlar galiba ve akıllarına gelen en iyi fikir bu.”

Tepsiye bakarken irisleri kocaman açıldı, bir şey söylemeye hazırmış ama kelimeleri bulamıyormuş gibi dudakları hafifçe aralandı. Adil olmak gerekirse ben de şaşırmıştım.

“Hay anasını!” Nihayetinde söylediği şey oldu.

“Biliyorum.” Hafifçe kıkırdayarak ona katıldım, bu da bana pis bir bakış kazandırdı.

“Bana hak vermeyi kes. Hâlâ kavgalıyız.”

Teslimiyetle ellerimi kaldırarak geri geri ondan uzaklaşmaya başladım. “Pardon. Benim hatam. Sadece ben de *hashtag team Bailey*’e dahilim.”

Bana doğru başını iki yana salladı. “Pervasızsın, bunu biliyor musun?”

Ona bir selam çakarak göz kırptım. Çünkü evet, öyleydim.

Daha önce hiç kimse Bailey’ye sahip çıkmamıştı ve şimdi tam olarak bu deneyimi yaşamak üzereydi.

“Hayır şeker. İş sana gelince, ben baştan aşağı umutsuzum.”

* * *

“Bu nedir?”

Gülümsedim, çünkü Bailey bugün darmadağın görünmüyordu. Hayır, benim kız daha güçlü görünüyordu. Uykusunu almış gibi.

Büyük boy sıfır yaka tişörtü minyon vücudunun üzerinde dökümlü duruyordu, uzun bacakları pijama şortundan dışarı uzanıyordu, ayaklarına tüylü çoraplar geçirmişti ve yüzünde kaşlarını çatdığı bir ifadeyle karavanının kapısını açık tutuyordu.

Kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı.

Üniversitede final sınavlarına çalışırken tam olarak böyle görüneceğini hayal ettim.

O zaman da ona kahvaltı ve kahve getirecektim.

Başımı eğerek tepsiye baktım. “Yiyecek. Ve kafein. Bugün tekrar spor salonuna gitmeden önce ihtiyacın olacağını düşündüm.”

“Bugün spor salonunda çalıştığımı nereden biliyorsun?”

“Summer’a sordum. Aramızın bozuk olduğundan haberi yoktu.”

“Neden bilsin ki?” Bailey kollarını göğsünde kavuşturup kalçasını eğdi. Yüzük, parmağında parladı.

Omuz silktim. “Dün oradayken ona anlatmış olabileceğini düşünmüştüm.”

Gözlerini devirince yaşını ele verdi. Ama ağzından çıkandan anlaşılıyordu ki, yaşından çok daha olgundu o. “Hayır Beau. Ailene koşup senin ne kadar bok kafalı olduğun konusunda dır dır etmeyeceğim. Çünkü bu bizim meselemiz, onların değil.”

Bizim meselemiz.

Bu ifade bana umut verdi.

Boğazımı temizleyerek başımı salladım, çizgiyi aşmak istemiyordum. Bariz bir şekilde hâlâ bana dargındı.

Parmağını tepsiye doğrulttu. “O ne?”

“Para.”

“Neden?”

“Çünkü dün gece yine senin vardiyanda çalıştım. Gary bana bahşış vermedi. Benim kadar salak birine birasmı doldurdu diye para vermeyeceğini söyledi ve sonra anahtarlarını bana fırlattı.”

Elini kaldırıp ağzını kapatırken aceleyle bakışlarını kaçırdı. Kahkahasını tutmaya çalıştığını biliyordum.

“Sende kalsın...”

“Bailey, parayı al. Yeni bir başlangıcı hak ediyorsun. Başka herkesin elde ettiği bir şeyde bir şansı hak ediyorsun. Parayı al ve onu gerçekleştir. Benim ihtiyacım yok.”

“Beau...” Başını yana eğdi, yüz hatlarına kafa karışıklığı kazınmıştı.

“Hayır, dinle. Bu kasabadan gitmen lazım. Bir süreliğine buna gerek olmadığını zannettim. Bir süreliğine, bunu senin için daha iyi hale getirebileceğimi... Ama işin aslı şu ki sen benim hayatımı güzelleştirdin, acayip iyi hale getirdin ve ben seninkini kötüleştirdiğimden endişeliyim.”

Sözlerimle kalakalmış görünüyordu.

Yine de tepsiyi aldıktan sonra karavanına döndü.

* * *

“Yani sadece ona kahvaltı hazırlamaya devam mı ediyorsun? Sonra da onu kendi yoluna göndereceksin?”

Pastırmayı çevirirken telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım ve Jasper’ın telefonda ne kadar ukala bir sık kafalı gibi konuştuğunu görmezden gelmeye çalıştım.

“Evet. Geç saate kadar uyumadı. Karavanındaki ışıkları gördüm. Ve gitmesi gerekiyor. Onun için en iyisi bu.”

“Dostum, ona söyle demiştim. Umarım seni yıllarca ona kahlıaltı götürmeye mecbur eder.”

“Siktir git!”

Jasper güldü. “Biraz aşağılanmak işine yarayabilir. Sana iyi gelir. Karakteri geliştirir.”

“Benim zaten gelişmiş bir karakterim var!” Pastırma yağı elimi sıçrayınca elimi çekip silkeledim.

“Senin gelişmiş zırvalıkların var, olan bu. Kız da bunu fark etti işte.”

“Jas, ne oluyor be? Senin başka anneden doğan kardeşim olman gerekiyor. Bu sert sevgi saçmalığı da ne? Benim takımımnda olduğunu sanıyordum.”

“Kasıklara tekme oluyor bu. Uyan Beau, sen eskiden olduğun insan değilsin. Sınıfın soytarısı, ışıltılı ve mutlu kahraman değilsin. Artık geri kalan bizler gibi daha fanisin. Aptalca hatalar yapan biri. Her şeyi kolayca elde edemeyen biri.”

“Hey, ben...”

“Biliyorum, biliyorum,” diye beni yatıştırdı Jasper. “Her şey kolay olmadı. Ama yolun her zaman kesindi. Verdiğin kararlar barizdi. Micah’ı almak için o sığınağa dönmeden durup düşündün m ?”

“Hayır,” diye homurdandım, “yapacağımı zaten biliyordum.”

“Evet, aynen. Peki bu konuda planın ne? O burayı terk edip hayatını yaşarken, sen yersiz görev anlayışın nedeniyle açıkça rahatsız hissettiğin bir kasabada nefret ettiğin bir işte çalışmaya devam mı edeceksin? Bir karar vermen lazım ama bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Onunla gidecek misin, gitmeyecek misin? Gitmenin onun için en iyisi olduğunu söyleyip duruyorsun, ama senin için en iyisi ne?”

“Bir planım var,” diye mırıldandım. Çünkü vardı. Bir süredir vardı. Sadece henüz kimseye anlatmamıştım. Yıllardır planlarımla ilgili gerçeği kimseye söylememiştim ve buna sadece Bailey’yi istisna yapardım. Aslında herhangi bir katkı istemiyordum. O söz konusuyken kendi yargılarıma güveniyordum. Yaşadığım kazanın öncesinden beri böylesine odaklı bir amaç hissetmemiştim.

Onun kendi meselemizi başkalarıyla paylaşmama sözleri de ampulün yanmasına neden olmuştu.

O ve ben.

Bir sır olarak başlamış ama çok daha fazlasına dönüşmüştük. Şu an ikimiz de kendi meselelerimize baksak bile her zaman şey gibiydik...

Birlikte yalnız.

“Şehirde muhtemelen senden çok daha geç biriyle tanışır,” diye Jasper bana sataştı ve şaka yaptığını bilmeme rağmen kiskançlık karnıma darbe gibi indi.

“Seninle aynı yaştayız hıyar.”

“Evet.” V’yi vurguladı ve mutfakta yaptığı bir şeyin şangırtısını duydum. Tembel puşt beni görmeye de gelebilirdi. “Daha akıllı olacak yaştayız.”

“Yüce Tanrım, dostum...” Bailey karavanından çıkınca durdum. Hoş beyaz bir elbise ve kot ceket giymişti, saçları ipek gibi ve yeni fırçalanmış görünüyordu. Spor salonunda duş aldığını biliyordum. Summer delici bir bakışla bana bunu söylemiş ve “*Bunu batırma!*” diye eklemişti.

Saatime bakınca, şimdi çıkması için fazlasıyla erken olduğunu gördüm. Onu kaçırmak istemiyordum.

“Gitmem gerek Jas. Görüşürüz.” O tek kelime daha edemedi telefonunu kapattım, pastırmayı hazırdaki ekmeğin içine koyup

domates, marul ve mayonezle tamamladım. Sonra kâğıt havluya sarıp ön kapiya doğru koşturdum, evin yanındaki patikanın onu oraya çıkaracağını biliyordum.

“Bailey. Bekle!” diye seslendiğimde, kapıyı hızla açmış merdivenlerden iniyordum. “Sana kahvaltı hazırladım.”

Aniden durdu ve dönüp bana baktı. “Bana kahvaltı hazırlayıp durmana gerek yok.”

“Geç saate kadar ayaktaydın.”

Başını yana eğdi ve kafası karışmış bir ifadeyle beni inceledi. “Nereden biliyorsun?”

“Işıklar açıktı. Kontrol ettim.”

Bailey boğazını temizledi ve uzanıp ekmeği aldı. Yüzük hâlâ parmağındaydı. “Teşekkürler.”

“Elbette,” deyip ellerimi ceplerime soktum. “Bu kadar erken nereye gidiyorsun?” Kendimi hoşlandığı kızla konuşmaya çalışan ergen gibi hissederek araç yolunda yere tekme attım.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sorunun ne olduğunu anlamak için başımı kaldırıp ona baktım.

“Şehre.”

“Ah, öyle mi?”

Başıyla onayladı, dişlerini altdudağına geçirmişti.

“Beş dakika bekleyebilir misin?”

İç çekti.

Yaptığı her hareketi değerlendirmeden edemiyordum. Ne yaptığına dair bana ipucu veriyordu sanki. Ne düşündüğüne... Beni ne zaman onu yine öpecek kadar yanına yaklaştıracığına... Yine ısırarak iz bırakacak kadar.

“Niçin?”

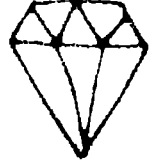
“Ben de gidiyorum. Beni götürebilir misin?”

Hayır diyebileceği bir andı. Kendi başıma gitmemek için hiçbir nedenim yoktu. Aslında direksiyonu tutan kişi olmayı tercih ederdim, ama onun yanında olmayı da istiyordum. Eğer elime geçen, o bana soğuk davranırken boktan kamyonetinde oturmaksa... Öyle olsun bakalım.

Ayrıca bana bakışından, neden şehre gittiğimi merak ettiğini de anlayabiliyordum. Bu his karşılıklıydı.

Belki benimle bir aracın içinde sıkışıp kalırsa konuşmaya mecbur kalırdı.

O da olmazsa, dinlemeye mecbur kalırdı.

41

Bailey

Summer: Bugün için iyi eğlenceler! Baktığın yerlerden fotoğraf at. Hangi mahallelerde olduğunu da söyle bana. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi bilmek istiyorum.

Bailey: Tamam. Teşekkürler.

Summer: Sen iyi misin?

Bailey: Evet. Sadece bana mesaj atmanı beklemiyordum.

Summer: Neden ki?

Bailey: Çünkü bana mesaj atan tek kişi Beau.

Summer: Pekâlâ, artık Beau VE ben olduk.

Bailey: Benim taşımamdan rahatsız olacağını sanmıştım.

Summer: Bundan neden rahatsız olayım?

Bailey: Eee, çünkü daha yeni yanımda çalışmaya başladım?

Summer: İstedğin şeyin peşinden gitmek konusunda bir iki şey bilirim. Ve onları görmek hoşuma gider. Dünyanın nimetlerinden yararlan kızım.

Beau yolcu koltuğuna yerleşti ve ânında kamyonetindeki havayı solumak zorlaştı.

Enfes görünüyordu: kremler ve yeşillerin karışımı oduncu gömleği, altına da hâki bir tişört. Asker künyesinin gümüş zincirinin bu katmanlar arasında kaybolduğunu görebiliyordum. Kot pantolon. Seçmesine yardım ettiğim deri botlar.

Bu sabah serindi ve sonbaharın izleri etrafımızdaki düz tarlalardan bize doğru ilerliyordu. Öğlen hava ısınıyor, akşam olunca sıcaklık düşüyordu.

Yılın bu zamanını severdim.

Vitesi takarak evin önünden çıktım; gözlerimi onun yerine yolda tutmaya çalışıyordum.

Onu özlemiştim.

Üç gündür onu özlüyordum. Üç gündür onun evine dönmek için kendimi zorluyordum.

Bunun nedeni onu cezalandırmak da değildi. İkinci gün fark etmiştim; bunun onunla alakası bile yoktu.

Benimle alakalıydı. Korkumun arzuma ağır basmasıyla alakalıydı. Yeni başlangıca doğru ilk adımları atmakla alakalıydı. Kimse beni engellemeden, kimse bana destek vermeden bunu kendi başıma yaptığımı bilmekle... Çok uzun zamandır şartlarımın mağduruydum.

Önce hayatın adaletsizliğine öfkelenmiştim.

Artık acısını çıkarıyordum.

“Ne yapacaksın?” diye sorduğunda, Chestnut Springs’in sınırlarından çıkmıştık.

“Araba kullanacağım.” Ellerim direksiyonda büküldü.

“Deme ya. Şehirde Bailey, ne yapacaksın?”

Dilimi dudaklarımın arasından çıkararak ona ne söylemek istediğimi düşündüm. Kendisi çok... otoriter, bunaltıcı, aşırı korumacıydı ve bugün benim için işe karışmasını istemiyordum. Geçen sabah, kasabadan ayrılmam gerektiğini açıkça söylemişti. Kasabadan ayrılmamı *istediğini*.

Ya o? Bir ailesi vardı. Evi. İsteddiği bütün işler... O kadar ki lanet bir benzin istasyonunda öylece seçebiliyordu.

Hayır, sıradaki adımları onun koruması altında yapmak çok incitici olurdu.

“Benimle gelemezsin.”

“Sorun değil.” Oturduğu yerde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturunca gömleğinin içinde pazıları şişti. “Benim de zaten yapmam gereken şeyler var.”

Merak içimi kemirdi. “Ne yapacaksın?”

Ona bir bakış attığımda sırtıttı. Midem şu bulantı veren yalpa hareketini yaptı. *Tanrım*. Adam çok güzeldi.

“Önce ben sordum şeker.”

Gözlerimi devirdim. Bana “şeker memeli” diyerek yaptığı salakça şakanın nasıl olup da sevgi sözcüğüne döndüğünü aklım almıyordu. Yine de beni gülümsetti.

“Kampüsü kontrol etmeye gidiyorum. Nihayet ocak ayında başlamak üzere kaydımı etkinleştirdim.”

Bana yolladığı sırıtış düpedüz kör ediciydi. Doğrudan bakılamayacak kadar parlak! Gözlerimi kaçırdım zira çok can yakıcıydı.

“Birkaç tane de kiralık yer bakacağım,” diye mırıldandım. Aramızda geçen her şeyden sonra onunla bu şeyleri konuşmak tuhaf geliyordu. Sahte, gerçek, biraz fazla gerçek.

Ne durumda olduğumu ya da mecbur olmama rağmen konuyu nasıl ele alacağımı bile bilmeyecek kadar tecrübesizdim galiba.

Tek bildiğim, yalan söylemiş olduğuydu. Duygularım incinmişti. Bana her sabah kahvaltı getiriyor ve ihtiyacım olan alanın her santimini veriyordu, belki çok fazla alan tanıyordu. Bir de bana kasabadan ayrılmam gerektiğini söylemişti.

Ama sonra beni seviyor gibi gülümsüyordu.

Anında kafa karışıklığına geri döndüm.

“Aferin sana.”

Dudak büktüm. *Aferin bana.* Başıma pat pat vurulmuş gibiydi ve ondan istediğim bu değildi. Beni omzuna atıp evine sürüklemesini istiyordum.

Chestnut Springs’te olmak istemiyordum ama.

Fena halde kaybolmuştum.

“Sen neden gidiyorsun?”

“İş,” dedi basitçe. Bütün bunlar bana barla bir şeyler yaptığını düşündürmeye yaradı, bu da saçma bir görev duygusuyla tekrar yalan söylediğini hatırlattı.

Fedakâr şerefsiz.

Bir kez daha sessizliğe gömülürken tarlalar kayboldu ve şehrin üstünde görünen gökdelenler görünür hale geldi.

“Seni nereye götüreyim?”

Koltuğunda kıpırdanarak tepedeki kulpa yapıştı ve pencereden dışarı baktı. “Tarif edeceğim.”

Gizemli şerefsiz.

Doğruca şehre ilerledik.

“Buradan sola.”

Döndüm.

“İleriden sağa.”

Tekrar dönüp yolu takip ederek ağaçlarla çevrili rahat bir mahalleye girdim. Daha eski evler. Bazı boşluklar. Önünde parlak renklere boyanmış bahçesi bulunan tek katlı tuğladan bir okul.

İş deyince, farklı bir şey beklemiştim. Burada ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim yoktu. En azından kampüsten uzak değildi.

“Bir blok ileride.”

Omuzlarına çok büyük sırt çantaları asılmış bir grup çocuğun kaldırımında ilerleyişini izlerken kaşlarımı çattım.

“Hemen burası. Solda.”

Yolun karşı tarafında durup başka bir tuğla binaya baktım.

İtfaiye istasyonu.

“Bu da ne?”

“Hemen önünde duran kırmızı kamyonun sağlam bir ipucu olduğunu düşünüyorum,” diye kıkırdarak karşılık verdi.

Emniyet kemerini çözdüğünü duydum ama gözlerimi bina-
dan alabilecek gibi değildim.

“Doğru. Ama neden?”

“İş görüşmesi.” Kapı kolunu çekip küçük kamyonetten inmek için kapıyı açtı.

İndiğinde neler olduğunu idrak edemeyerek aynı soruyu tekrar sordum:

“Ama neden?”

Beau döndü ve her hattımı ezberlemeye çalışır gibi gözleri yüzümde dolaştı. Sonra bakışlarının yoğunluğuna tezat oluşturan kayıtsız bir hareketle omuz silkti. “Seni sevdiğimi söyledim Bailey. Ciddiydim.” Bana göz kırptı ve ben lanet bir taksici filanmışım gibi kamyonetin tavanına iki kez vurdu. “Hangi evi seçersen seç, aile yemeklerine ev sahipliği yapabileceğimiz bir yer olduğundan emin ol. Eaton klanının istemediğimiz kadar çok bizi ziyarete geleceğini biliyorsun.”

Bizim. Bizi.

Dut yemiş bülbüle dönmüş halde, ağzım bir karış açık öylece oturdum. Sırf benimle olabilmek için şehirde işe mi girecekti?

Ama sorma fırsatım olmadı, çünkü hızlı adımlarla uzaklaşmaya başlamıştı ve omzunun üzerinden seslendi:

“Geri döneceğin zaman bana mesaj at. İşin bitene kadar yapacak bir şeyler bulurum.”

Sonra karşıdan karşıya geçti. İş görüşmesine gidiyordu.

Ben mi?

Ben duygusal bir birikintiye dönmüştüm.

* * *

Kampüste sersem gibi dolandım.

Hafif ve sulu gelen bir kahve içtim. Beau’nun yaptıkları daha iyiydi.

Yürüyüp eleman arayan kafe ya da restoran var mı diye kontrol ettim. Görünüşünü sevdiğim iki tanesine özgeçmiş bıraktım. İkisinde de gülümsemeler ve hevesle karşılandım. İnsanlar beni işe alma ihtimalinden heyecanlanmış gibiydi.

Hoştu, ama... bu konuda o kadar iyi hissetmedim.

Randevu aldığım ilk kiralık yer on ikinci kattaki bir apartman dairesiydi. Bana bunu gösteren kadın, beni büyük pencereleri ve güzel manzaraları olan mekânda gezdirirken yeterince hoş davranıyordu. Ama neredeyse var olmayan bir alanı işaret ederek, “Burada da küçük bir yemek masası için yer var,” dediğinde göz yaşlarına boğuldum.

Çünkü bu Eaton’ları ağırlamaya yeterli bir alan değildi. Ve bunu istiyordum. Beau’yu istiyordum, o hayatı istiyordum ve ben... Tanrım, keşke burada yanımda olsaydı.

O olmadan yaşayacak bir yer aramak yanlış geliyordu. Özellikle de kamyonetimden uzaklaşmadan hemen önce üstüme

attığı o ukala bombadan sonra. Son derece sıradan bir tavırla. Benim bilmediğim bir şeyi başından beri biliyormuş gibi.

Asansörle lobiye doğru inerken, avucumu göğsümün ortasına bastırarak oradaki sızıyı dindirmeye çalıştım. Buranın bana göre bir yer olmadığından emindim. Tek nedeni kimsenin yemek odasının başında ağlayan bir kıza evini kiralamak istemeyeceğinden neredeyse emin olmam değildi, ayrıca o yemek odası yeterince büyük değildi işte...

O an Beau'yu şu son üç günden daha çok özledim.

Ne yaptığını merak ettim.

Ne hissettiğini merak ettim.

Ne yaptığını bilip bilmediğini merak ettim.

Hayatını benim için değiştirmekten pişman olup olmayacağını merak ettim. Bunun ağırlığı epey eziciydi.

Bir sonraki randevuma gitmedim. Başka bir yemek odasına bakıp Beau'yu merak etmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum. Yapmak istediğim şey, onunla yatağa kıvrılıp bana sarılmasını sağlamaktı.

Ona mesaj atmadım. Sadece itfaiye istasyonuna gittim, mecbur kalırsam onu beklemeye hazırdım.

Ama mecbur kalmadım.

Orada durduğumda, güneşte bir banka dizlerini ayırarak oturmuş halde alçakta tuttuğu telefonunun ekranını kaydırıyordu.

Birinci sınıf bir özel harekâtçının caddenin karşısından beni fark edeceğini sanırdınız, ama fark etmedi. Ben de onu izledim. Gülümsedi ve omuzları bir kahkahayla sarsıldı.

Ne izlediğini merak ettim.

Görüşmesinin nasıl geçtiğini merak ettim.

Ne kadar süredir beklediğini merak ettim.

Aç olup olmadığını, öğle yemeği yiyip yemediğini merak ettim.

Ben gidip yanına otursam sorun eder mi diye merak ettim. Beynim sadece Beau Eaton'a methiyeler düzüyor gibiydi. Sürekli onu düşünüyordum. Onun için endişeleniyordum. Ona hasrettim.

Gözlerimi ona dikmişken, nihayet burada onu aklıma kazır gibi incelediğimi hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı. Onunla büyülenmiş olduğumu.

Bugün ilk defa tüm vücudumu ısıtan bir gülümseme gönderdi bana; içten, duygulu ve acayip çocuksu.

Bu gülümsemeye bayılıyordum.

Daha fazla düşünmeden anahtarı çevirerek kontağı kapattım ve kamyonetten indim. Caddede sağa sola hızlı bir bakış attıktan sonra ona doğru yürümeye başladım. Tamam, daha çok koşuya benziyordu.

“Merhaba,” diye fısıldayarak önünde durdum, gözlerim gözlerinde kaybolmuştu.

“Merhaba,” diyerek bankta yanına pat pat vurdu.

Derin bir nefes alarak yanına oturdum. Çıplak bacaklarımın altında tahta kalaslar sıcaktı ve Beau'nun güçlü bedeninin yanında güvende hissediyordum. “İş görüşmesi nasıldı?”

“İşi aldım.” Sesi gururla doluydu ve gözlerim yanmaya başladı. “Üstelik kim olduğumu bildikleri için değil. JTF2 tecrübem nedeniyle beni hemen eğitim grubuna aldılar. Ve bu... bunu ben hak ettim. O birime girmek için gerçekten çok çalıştım. Olduğum kişinin, her zaman olacağım kişinin büyük bir parçası. Bunu özledim. Ama bugün bana, bu özelliğe dayalı bir iş teklifi yapıldı. Bir arkadaşımın gelen bir iyilik ya da ailemin yerleşik bir işi değil.”

Şimdi bana bakmak için dönerken omzu hafifçe omzuma çarptı. “Burada oturup bugünü düşünüyordum. Ortaya bir şey

koyabileceğin için istenmek hoş bir şey. Bu ihtimalle gerçekten gururlandım Bailey. Hak ettiğimi hissettim. Ve bunu elinden aldığı için özür dilerim.”

Bir “hımmmm” sesi çıkardım ya da hıçkırımıştım. Hangisi olduğundan emin değildim ve onun önünde dağılmamak için çılgınca gözlerimi kırptırdım. “Teşekkürler,” diye fısıldadıktan sonra güneşte ısınmış tahtanın üstünden uzanıp elini tuttum. Nasırlı parmaklar parmaklarıma dolanır dolanmaz iç geçirerek dokunuşunun tadını çıkardım.

Gözlerimi kapatıp ânın içinde kayboldum.

“Bize yaşayacak güzel bir yer buldun mu?”

“Hayır. Sensiz bakamadım.”

Parmakları seğirdi.

“Aslında bir tanesine gittim. Kadın bana yemek odasını gösterince ağlamaya başladım.”

“Neden? Güzel miydi?”

“Hayır.” Burnumu çektim ve gözyaşlarının kirpiklerimden süzüldüğünü hissettim. “Aile yemeklerimiz için acayip küçüktü.” Cümleyi gerçek bir hıçkırıkla bitirmiştım, onun duyabileceği kadar yüksek ve net bir sesle.

“Ah, Bailey.” Sesi çok hassas ve beni kendine çekerken kavrayışı çok sağlamdı. Güçlü kollar omzuma dolandı. “Bebeğim, lütfen ağlama. Sen ağlama diye her şeyi yaparım. Çok ama çok özür dilerim.”

Yüzümü boyun kıvrımına gömerek kokusunu içime çektim. “Bana bir daha yalan söyleme. Asla. Bir daha beni öylece ortada bırakma. Asla.” Geri çekildim ve yakışıklı suratını ellerimin arasına alarak gözlerini araştırdım. “Seni acayip özledim. Tanrım. Sana öfkeliyken bile seninle olmak istiyorum.”

Sırıttı.

“Komik değil. Sanırım seninle kafayı bozdum. O Tanrı’nın belası kasabadaki akılları bir karış havada olan öteki kızlar gibi.”

Kahkaha attı.

“Gülme. Teşhis belli. Sana kızgınım ama gözümü uyku tutmadan orada uzanıp, *acaba uyudun mu* diye merak ediyorum. Ya da yemek yedin mi diye. Yıllarca aklı başında davrandıktan sonra sonunda kafayı yedim.” Gözyaşlarımı silmek için bir elimi çekmeye çalıştım ama beni o kadar sıkıca, o kadar yakında tutuyordu ki yapamadım.

Ben de onun yerine yüzümü gömleğine silmeye karar verdim.

“Kafayı yemedin. Yediysen, ben de yemişimdir. Çünkü ben de sürekli aynı şeyleri merak ettim. Siktir, kaç kere uyanıp evi arşınladığımı bilmiyorum bile. Yani cevap hayır, uyumuyordum.” Bu komik değilmiş gibi gülümsedi.

Ona hayretle baktım. “Ama neden?”

“Bazı günler berbat derecede fazla soru soruyorsun Bailey Jansen.”

“Anlamıyorum ama. Sen. Bu. Kahvaltılar. Hiçbiri bana mantıklı gelmiyor.”

Bana hızla dokunup saçımı kulaklarımın arkasına doğru itti, bu seferki gülümsemesi farklıydı; üzüntüyle karışık, saygıyla doluydu. “Kimsenin arkanda durmasına alışık değilsin Bailey. İşte o böyle bir şey. Seni sevdiğimi söyledim. Daha önce bir kadına âşık olmamıştım. Olacağımdan da emin değildim. Ama şimdi âşığım. Peki sen ve ben? Biz bir ekibiz. Ekip arkadaşlarından vazgeçmezsin. Arkada adam bırakmazsın. Yani artık bana mecbursun. Ben sadece sabırlı davranıyorum. Geri gelmeni bekliyorum.”

Bana kalbini açışını dinlerken gözyaşlarım özgürce süzülüyordu.

“Sanki bir şey arayışıındaydım, beni bu yeni gerçekliğe bağlayacak bir şey... Aşk aramıyordum, bir amaç arıyordum. Sadece amacımın sen olmasını beklemiyordum.”

Sözleri bitince benim için yaptığı her şeyin ardından söyleyebileceğim tek şeyi söyledim:

“Seni seviyorum Beau.”

Göz kamaştırıcı gülümseme tekrar ortaya çıktı, bu defa dolan gözlerle birlikte... Başımı salladı, her hareketi aşk içinde yüzüyordu. Hayranlık. Yaptığı her şeydeki şefkati hissedebiliyordum.

Çok yabancı geliyordu. Çok iyi geliyordu.

“Sana daha önce hiç kimse tarafından sevilmediğimi söylemiştim. Ama...” Dudağımı dişledim. “Ama birini gerçekten sevdiğimi de hiç sanmıyorum.”

Başparmaklarını yanaklarımda kaydırarak tenimden kayan gözyaşlarını sildi.

“Sorun değil bebeğim. Senin ilkin olabilirim,” dedi.

Ardından beni öptü.

Beni seven ilk, son ve tek adam.

Ve bununla bir sorunum yoktu.

42

Beau

Beau: Bu gece herkes gelse iyi olur.

Harvey: EVET, EFENDİM.

Beau: Bunu söyleyemezsin. Hiçbir zaman baba.

Harvey: Neden?

Harvey: ...efendim?

Beau: Söyleyemezsin işte. Artık söz konusu değil.

Jasper: GÖREV YERİME ULAŞTIM, EFENDİM.

Rhett: YEMEKTE GÖRÜŞÜRÜZ, EFENDİM.

Cade: BEN NEDEN BU KADAR GERZEKLE AKRABAYIM, EFENDİM?

Beau: Hepinizden nefret ediyorum. Akşama görüşürüz.

“**H**erkes geliyor mu?”
“Evet.” Dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi saçımı aynada gelişigüzel bir tavrıyla geriye taradım.
Çünkü yoktu.

“Yani herkes?” Bailey arkamda dikiliyordu, ellerini giydiği deve tüyü rengi kazağın kollarına sokmuŗtu. Bir kolunu karnının üzerinde  aprazlamıŗ, diğerini sabit bir ritimle çenesinin alt kısmına sürtüyordu.

“Tabii ki. Herkesi davet etmemi söyledin.”

Arkamda duran Bailey’ye bir bakıŗ attım, dudağını diŗlerinin arasına almıŗtı ve hafiften çılgına d nm ŗ gibiydi.

“Doğru. Tabii.”

Gergindi ve civarda d ŗ ncelerini dağıtacak bir Şeyler olabirmıŗ gibi banyoda etrafına bakındı.

Banyo küçüktü ama tamamen yeninden d zenlenmiŗti. Her k ŗesinde küçük siyah elmaslar olan beyaz fayanslar. K ŗede pençe ayaklı bir küvet. Kaideye oturtulmuŗ bir lavabo. Ağaçlarla çevrili rahat bir sokakta yer alan bu ev tamamen vintage, eski dünya izleriyle doluydu.

Her ne kadar çiftlikteki evimi seviyor olsam da itiraf etmeliydim ki... Bailey hayatıma girdiğimden beri *beni* daha az yansıtırmıŗtu. Sert çizgiler ve ekolu alanlar soğuk geliyordu. Bailey’nin oradaki varlığıyla  eliŗiyordu.

Peki bu ev? Sıcak parkeler ve ıŗıđın içeri dolduğu büyük pencereler. Her duvarın etrafındaki meŗe kaplama bana, onun yaz mevsimindeki bronz tenini hatırlatıyordu. Yemek odasına açılan Fransız kapıları süsleyen kristal kapı kolları da heyecanlandığı zaman gözlerinin nasıl parladığını...

Yok,  iftlikteki ev eski bendi.

Ya bu ev? Bu yeni bendi. Bailey’yle olan ben. Ve tıpkı ona söylediğim gibi, iyi bir yatırımdı. Bu kadına yaptığım her yatırım her zaman öyle olacaktı.

G l msememi saklamaya  alıŗarak ona döndüm. Bailey’ye gülümsemeden bakmamak giderek imkânsız hale geliyordu. Tam bir stres topu olduğunda bile. “Gel buraya Şeker memeli.”

Gözlerini devirerek rahatsız bir iç çekti, ama yine de bana yaklaştı. Kollarını oldukları yerde tutarak başını doğruca göğsüme yasladı. “Daha iyi bir takma ad bulman gerek.”

“Katiyen asla!” Alnını göğsümde ileri geri oynatırken kollarımı ona sardım. “Bailey, stres yapmayı bırak.”

“Yapamam. Benden nefret etmelerini istemiyorum.”

Bu beni duraksattı. “Ailem senden neden nefret etsin ki?”

“Bilmem. Siz Chestnut Springs kraliyeti gibi bir şeysiniz. Sanki sürgün edilmiş bir paryanın* yanındasın ve ailenle kalmak yerine benimle sürgünde yaşamayı seçiyorsun.”

Sessiz bir kahkahayla göğsüm sarsılınca omzuma bir şaplak attı. “Komik değil! Ya değişirsem? Ya biz değişirsek ve sen her şeyden benim için vazgeçmiş olursan?”

Onu daha da sıktım. “Bailey, Bailey, Bailey. *Değişeceksin.* Sen... off. Yaşını yüksek sesle söylemek bana kendimi yaşlı hissettiriyor.”

“Yaşlısın ki,” diye laf soktu, ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

“Sen yirmi iki yaşındasın. Altı hafta içinde üniversiteye başlayacaksın. Tabii ki değişeceksin. Kimse yirmi iki yaşındaki haliyle kalmaz ve benim durumumda... Tanrı’ya şükür, çünkü yirmi iki yaşındaki benden nefret ederdin.”

Güldü ve devam ettim. “Biz de değişeceğiz. Zorluklarla karşılaşacağız. Çünkü hayat böyle. Düşüşler olmasa yükselişleri anlamazsın şeker. Ben de değiştim.” Omuzlarından tuttum ve gözlerinin içine bakması için onu kendimden uzaklaştırdım. “Senin o kişi olduğunu böyle anladım. Her versiyonunu seveceğimi bu şekilde anladım çünkü hepimiz sürekli değişiyoruz. Büyüyoruz. Dönüşüyoruz.”

* Hindistan’daki kast sistemine göre hiçbir sınıfa ait olmayan, hiçbir hak tanımmayan kimse. (ç.n.)

“Felsefe yapmak istesem bir derse yazılırim asker,” diyerek iri, parlak gözlerini sildi.

“Bailey, çeneni kapa ve beni dinle.” Kıkırdayarak bir kez daha gözlerini devirdikten sonra tüm dikkatini bana verdi. “Sen bana amaç veriyorsun. Seni neşelendirmek bana sebep veriyor. Gülümsemeni görmek kendimi bütün hissettiriyor. Ve bunun için asla özür dilemeyeceğim. Biz ortakyaşam türüyüz: sen ve ben. Sensiz bu versiyonum asla var olmaz. Senin bir sonraki versiyonun olmadan benimki de olmaz. Birlikte büyüyeceğiz.”

“Makyajımın içine ediyorsun Eaton,” diye mırıldandı kuru bir şekilde, yüzünden akan bir damla yaşı kazağının koluyla sildi.

Sadece gülümsedim. Bu şeyleri duymaya, onlarla tekrar tekrar güvence almaya fena halde ihtiyacı vardı. Ben de bunu yaptığıma memnundum. “Bir keresinde bana kim olmak istediğimi sormuştun, hatırlıyor musun? Cevabımı şimdi veriyorum: İşte bunu olmak isterdim. Ben. Tam burada. Şu an. Seninle.”

Yapmayı başarabildiği tek şey, başını sallayarak burnunu çekmek oldu. “Tamam. Buna verilecek şairane bir cevabım yok. ‘Evet, lütfen efendim’ dışında.”

Şimdi gözlerini devirme sırası bendeydi.

Ellerini yanaklarıma koydu ve parmak uçlarında yükselip beni öptü. “Seni seviyorum asker,” diye mırıldanarak geri çekildi.

“Sevsen iyi edersin.” Şimdi ben onu öpüyordum, kendime doğru kaldırıp sıkıca sardım. Gerginliği akıp gitti. Onu tekrar yere indirdiğimde birbirimize baktık. Hayatımda çok çılgın birkaç yıl olmuştu ama burada durup bu kadına bakmak her zorluğa değerdi.

“İlk Eaton aile yemeğimize hazır mısınız?” diye sordum.

Başıyla onayladı, şimdiden daha güçlü görünüyordu. “Buraya kalıcı olarak taşınacağını onlara söylemeye hazır mısınız?”

Ayaklarımı birbirine vurup ona en iyi selamımı çaktım.
Bu onu güldürdü.
Bu da bana kendimi bütün hissettirdi.

* * *

Ev doluydu. Hareketli. Gürültülü. Sıcak. Sohbetler mekâna hayat veriyordu. Oradan kurtulamayacağımı düşünerek bir mağarada geçirdiğim uzun, karanlık ve sessiz günler artık gerçek gelmeyecek kadar uzak görünüyordu. Çocukluk evimde bile kendimi bir mağarada sıkışmış hissederdim. Şimdiyse eskiden gördüğüm garip bir rüyaydı sanki.

Zihin gizemli şekillerde çalışıyordu.

Eli bacağımdayken bir yanımda oturan Bailey, Summer'la konuşuyordu. Ama solumda Winter vardı ve dikkatle bizi izliyordu. Nişanlısı Theo, kızları Vivi'yi kucağında tutmuş, Harvey ve Cordelia'yla sohbet ediyordu.

“Senin adına gerçekten mutlu oldum Beau,” diye mırıldanan yanımdaki kadını güçbela duydum.

Hafifçe Winter'a doğru eğildim. “Bu tıbbi bir teşhis mi?”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama yüzü genel olarak ifade-siz kaldı. “Hayır, ben senin doktorun değilim. Senin için endişelenen bir arkadaşım sadece.”

“Arkadaş olduğumuzu bilmiyordum.”

Şarap kadehini kaldırıp etkilenmemiş şekilde bir yudum alırken tek yaptığı, havalı bir omuz silkme oldu. “Aileyiz galiba. Benzer ruhlar? Çok farklı değiliz, sen ve ben. Biz boku yemiş insanların, pisliğin içinden kendini çekip çıkardığını görmek hoşuma gidiyor.”

“Muhtemelen terapiye ihtiyacımız var,” diye sessizce espri yaptım.

Winter başıyla onayladı. “Muhtemelen değil, kesinlikle var.”

“Herkesin seni gösterdiği kadar zalim olmanın yanından bile geçmiyorsun, biliyor musun?” Omzumla omzuna vuracak şekilde eğildim.

Dudakları yukarı kıvrılırken beyaz şarabından bir yudum daha aldı. Ardından o da omzuma vurdu. “Sen de herkesin seni gösterdiği kadar aptal olmanın yanından bile geçmiyorsun.”

Bir homurtu çıkardım. Biraz zalimdi ama etkilenmişim. Theo dönüp bize bir bakış attı ve gözleri Winter’ı bulunca yumuşadı. Isındı.

Bu bakışın nasıl hissettirdiğini biliyordum ama görmek bambaşka bir şeydi.

Bailey’ye döndüm, onun bu ortamda gelişmesine bayılıyordum. Ailem, onun da ailesi olmuştu. Kasabadan ayrıldığından bu yana Bailey’nin ailesi ölüm sessizliğine bürünmüştü. Bu iyi bir şeydi. Onlara büyük bir zahmet verebilecek olması nedeniyle, onu taciz etmeye zahmet edemeyecek kadar aptal ve tembelliğin mükemmel bir birleşimi oldukları için onlara şükürler olsun. Gözden uzak, gönülden uzak durumuydu sanırım.

Bu düşünceyle harekete geçerek bıçağımı kadehime vurdum. “Herkes sussun! Bir duyuru yapacağım.”

Winter yanımda dudak büktü ama diğerleri sessizleşti.

Rhett hariç! Bunu bir savaşa çevirme işi tam ona göreydi. “Burası askeriye değil mankafa. Senden emir almıyorum.”

Summer inleyerek gözlerini tavana çevirdi. “Sen neden böylesin?”

“Çocukken yaptığımız gibi, bunu dışarıya taşıyalım mı o zaman?” Küçük kardeşime tek kaşımı kaldırdım. Ne baş belasıydı bu herif!

Rhett güldü. “İmkânı yok. James Bond bokluklarında kıcıma tekme basarsın. Ben çılgınım, aptal değil.”

Winter tekrar dudak büktü ama içmeye devam etti. Theo’nun kahkahasını yumruğunun arkasına sakladığını gördüm.

“Cade’i de yanında götür,” diye fısıldadı Willa, kucagında bebek hoplatırken. Rhett’in onu, masanın karşısından duyabileceği kadar yüksek bir sestti. “İkili güreş takımı durumu olur. Ben de izlerim. Ya da hakemlik yaparım. Adına ne dersen de, umurumda değil. Adam sinirlenince seksi oluyor, o yüzden bu fikre tamamen ısınmış haldeyim.”

“Ben Beau Amca’mın takımındayım!” diye ilan etti yeğenim Luke. Parmağımla onu işaret ettim. “Akıllı çocuk.”

“Bu gidişle o duyurusunu yapana kadar masanın etrafında oturan bir grup iskelete döneceğiz,” dedi Jasper. “Ne söylemek istediğini hiç öğrenmeden öleceğiz, çünkü hepiniz Bailey’nin yeni evinde Royal Rumble* düzenlemeyi planlıyorsunuz.” Etiketinde köpek resmi olan boktan, ucuz birasından bir yudum alırken masanın öbür ucundan gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

“Senden nefret ediyorum.”

Jasper bana sırtarak Sloane’un eline uzandı. “Ben de senden nefret ediyorum kardeşim.”

“Bakın, iskelete dönen ilk kişi ben olacağım,” diye Harvey lafa karıştı. “Söyle artık.”

Sessizlik uzarken Bailey yanımda gerildi.

“Evet... burası sadece Bailey’nin evi değil. Benim de evim. Buraya taşınıyorum ve itfaiye istasyonunda yeni bir işe başlıyorum.” Cade’e bir bakış attım. “Kusura bakma dostum, bu benim istifa öncesi bilgilendirmem.”

* Amerikalı bir profesyonel güreş şirketi olan WWE tarafından her yıl ocak ayında yapılan bir profesyonel güreş müsabakası etkinliği. (ç.n.)

Sadece homurdandı. “Sorun değil. Gelmiş geçmiş en kötü çalışanım sensin.”

Gözlerimi devirerek devam ettim:

“Yani artık çiftlikte yaşamayacağım... yaşamayacağız. Arada bir takılmaya geliriz, ama asıl evimiz artık burası.”

Herkes sessizdi. Dikkat kesilmişlerdi.

İlk konuşan babam oldu:

“*Bu* mu senin duyurun?”

Kaşlarım çatıldı. “Evet.”

“Hayatım boyunca heyecan yapacak kadar aptallık ettiğim en salak duyuru bu.”

Jasper hırlayarak bir kahkaha atarken bunu eliyle gizlemeye çalışıyordu.

“Hayır, dinle. Aile yemeğinde Winter’ın bebeğinin babalık sırrını açıklaması? Duyuru dediğin oydu.”

“Arada sırada bir şeyleri kazanmak lazım galiba,” diye mırıldandı Winter yanımda.

“Benim hepinize, *Cordelia’yla beraber olduğumuzu* açıklamam? Duyuru dediğin budur!”

Bütün masada nefes kesilme sesleri duyuldu. Cordelia avucunu yüzüne kapattı ama Harvey hepsini görmezden geldi.

“Ama seninle nişanlının şehirde bir ev –güzel bir ev– alması... Hem de kızcağız önümüzdeki kaç yıl şehirde kalmak zorunda? En az yedi yıl mı? Sonra da tutup bize, bunu dünyadaki en bariz şey değilmiş gibi ilan mı ediyorsun? Hepiniz bir yığın ilgi manyağsınız. Ya da salaksınız. Emin değilim. Her halükârda çılgınsınız.” Başını iki yana salladı.

Winter dudak büktü. Yine.

Bailey bana doğru eğilerek, “Biliyordum,” diye fısıldadı.

“Harvey,” diye Jasper söze girdi, parmaklarını elindeki kah-verengi şişede kaydırıyordu. “Sen bir ilgi manyağı olmadığın için...” Kelimeleri kendini kaybetmeden zorlukla çıkarıyordu. “Şu ‘sen ve Cordelia’ kısmını biraz detaylandırmak ister misin?”

Harvey oturduğu yerde kıpırdandı.

“Bir şekilde oldu, biliyor musunuz? Kocasını terk ettiğinde sürekli benim yanımdaydı. Ve biz, şey... annenizden sonra çok uzun zaman oldu çocuklar. Otuz yıl oldu ve onu sevmekten asla vazgeçmedim. Ve...” Sesi kesildi ve gözlerinde bir ışıltıyla Cordelia’ya baktı. Bunu gördüğüme memnun oldum çünkü uzun süredir yalnızdı. Uzun süredir bir başınaydı. “Cordelia da onu sevmekten asla vazgeçmedi. Bunun üzerinden bağ kurduk galiba. O sanki başka bir ömürdü, insanların bahsedemeyecek kadar rahatsız hissettikleri bir ömür. Ama biz bu konuda konuşabiliyoruz. Gülüyoruz. Hatıraları yâd ediyoruz. Ben mutluyum.”

Harvey korumacı bir tavırla masanın üstünde elini onunkinin üstüne kapatınca Cordelia gülümsedi ve gözlerinin etrafındaki ten kırıştı. “Ben de.”

“İkinizin adına çok mutluyum!” Summer ellerini çırpı, içtenlikle heyecanlı görünüyordu. Herkes onu takip ederek tebriklerini ve sevgilerini sundu.

“Hem dürüst olmak gerekirse, eğer Sloane kuzeniyle evlenebiliyorsa ben de düşündüm ki...” diye Harvey yine söze girince inledim.

Jasper başını öne eğdi, avuçlarını gözlerine bastırmıştı; bu arada Sloane kahkahalara boğularak onun sırtını yatıştırıcı daireler şeklinde ovmaya girişti.

“Ben de Cordelia’yla olabilirim.”

Jasper kahkahasının arasında, “O benim kuzenim değil,” diye soludu.

Harvey oyunbaz bir tavırla onu dirseğiyle dürttü. “Tabii tabii. Cordelia da benim baldızım değil.”

“Pekâlâ, madem her şeyi ortaya seriyoruz,” dedi Sloane. “Harvey de hazır benimle Jasper’ı gündeme getirmişken...” Masaya küçük bir siyah-beyaz fotoğraf koydu. “On dört haftalık hamileyim.” Harvey’e bir bakış atarken o kadar mutluydu ki ışıldıyordu resmen. “Ultrason fotoğrafını getirdim ki ortada kuyruk olmadığını görebilesin.”

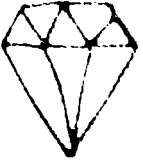
Babamın Jasper ve Sloane hakkında, akraba oldukları için –değillerdi halbuki– kuyruklu bebekleri olacağına dair sonu gelmez şakasını hatırlayarak herkes güldü.

Bunun ardından masada mutlu sohbetler başladı. Daha çok sataşma. Daha çok kahkaha.

Bailey parlak gözler, kocaman bir gülümseme ve kızarmış yanaklarla bana döndü. “Bu... bu hiç de birlikte yalnız olmaya benzemiyor. Hep *birlikte*-birlikte olmaya benziyor.”

Bir elimle çenesini kavrayarak gözlerinin gözlerimle dans edişini izledim. Onu sertçe öptüm. Daha iyi yarım. Diğer yarım.

“Bu biziz şeker. Hep *birlikte*-birlikte.”

Sonsöz

Bailey

Cade ile Willa'nın düğünü, bir country yaşam tarzı dergisine yaraşır türdendi. Willa'nın hafif buklelerle şekillendirilmiş saçları, seçtiği dantel elbisesinin sırtına dökülüyordu. Cade kahverengi bir takım ve kordon kravat takmıştı. Baş döndürücü görünüyorlardı.

Hepimiz ana çiftlik evinin arkasındaki tarlaya kurulmuş, ip ışıklarıyla parıldayan devasa beyaz çadırdaki oturuyorduk. Siyah-beyaz kareli bir dans pisti ve Willa'nın abisinin daha sonra Skylar Stone'un sahne alması için ayarladığı bir sahne bile vardı.

Kendisi şu an gelin için kadeh kaldırıyordu ve ince espri anlayışı herkesi kahkahalara boğmuştu. Rhett'in gülmekten gözünden gelen yaşları en az üç kez sildiğini gördüm.

Ford Grant podyumda duruyordu; kestane rengi saçları tesadüf olamayacak kadar dağınıktı ve sanki özel olarak onu düşünülerek yaratılmış gibi üzerine oturan bir smokin giymişti. Çok rahat ve tatlıydı. Keskindi de. Gözlerinde büyük bir sevgiyle kız kardeşine bakışı beni en çok etkileyen şey oldu.

“Sözlerime son verirken...” Boğazını temizledi. “...artık bütün o son derece rahatsız edici mesajlarını alan tek kişi olmayacağım için epey rahatladım. Aslında Cade hayatına girdiğinden bu yana mesaj miktarlarında dramatik bir düşüş oldu. Ya da sen onun hayatını altüst ettikten sonra demeliyim. Dürüst olalım, seni tanıdığım için en olası senaryo bu. Haliyle bu durum da beni, bütün o kaçık zorbalığının hedefine onu koyduğuna inandırıyor. Ve kesinlikle kendi adıma daha mutlu olamazdım.”

Kalabalıktan kıkırdamalar yükseldi.

“Her şeyden öte, küçük kız kardeşimin o uygunsuz mesajları almayı benim kadar seven birini bulmasına mutluyum. Ayrıca eğer onu bu kadar dayanılmaz derecede mutlu görmek, onunla mesaj yoluyla acımasızca dalga geçme şansının azalması anlamına geliyorsa o zaman bu, yapmaya hazır olduğum bir fedakârlık.” Willa gözlerini devirdi ama bu hareketin ardından gözlerinin dolmuş olduğunu fark ettim. “Çünkü öyle de fedakârımdır.” Ford ona göz kırptı ve müthiş bir sırıtış sergiledi.

Willa da ona ağız hareketleriyle, *sen bir aptalsın*, diye karşılık verdi.

“Willa, eğer benimle dalga geçmeyi bırakırsan iyi olmadığını anlarım. O yüzden arada bir yokla. Bana zalimce bir şeyler söyle ki iyi olduğunu bileyim. Ama şu an mesajlaşmadığımız ve seni de sık sık göremediğim için bu fırsatı kullanarak söyleyeceğim: Seni seviyorum ve dönüştüğün kadından fazlasıyla gurur duyuyorum. Senin gibi yaman bir kişiyle ancak özel bir adam baş edebilir ve bunu yapabilen bir adamın önüne külotunu düşürdüğün için çok mutluyum.”

Herkes güldü. Herkes Willa’yı tanıyordu. *Herkes* külot hikâyesini biliyordu.

Ford bir şampanya kadehini sapından tutarak çenesini mutlu çifte doğru eğdi. “Sana kadeh kaldırıyorum küçük kardeşim. Sana kaçıklık derecesinde mutlu bir ömür dilerim.”

Şimdi burunlar çekiliyordu, onu kibar alkışlar ve birkaç ıslık takip etti.

Beau'nun sıcak eli ipek elbisemin üstünden bacağımı sıktı. "Sen iyi misin?"

Başımı kaldırıp ona gülümsedim. "İyiyim," diye cevapladım ve onun toplanan kalabalığa göz gezdirmesini izledim. Yerel sakinler -kasaba halkı- bana artık küçümseyerek bakmıyorlardı. O gün bardaki patlamamın yayılmasıyla bu tavır büyük oranda sona ermişti. İtiraf etmeliydim ki, bu da Chestnut Springs'i çok daha gelinesi bir yere dönüştürmüştü. Arada bir hafta sonlarını geçirmek için Beau'nun çiftlik evine geldiğimiz düşünülürse bu iyi bir şeydi.

"Bir gün biz de bunu yapacağız, değil mi şeker memeli?"

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Yapsak iyi olur."

"Yakında?" Dudakları kulakkepçeme sürtündü. Beau'yla şehirde yaşamak, bir tür hayaller âleminde dolaşmak gibiydi. Eğitimini tamamlamıştı. Ben de okula gidiyordum ve gerçekten hoşuma gidiyordu.

"Evet, yakında."

"Ne tür bir düğün istersin?"

Yaklaşmaya devam ederek sandalyesinde döndü, uzun bacakları oturduğum yerin etrafını kuşatmıştı. Temel olarak bana dolanıyordu.

"Küçük bir şey. Bunun gibi değil."

"Tamam."

Ensemi öptü.

"Belki nehir kenarında," diye fısıldayarak bir süredir hayalimde canlandırdığım şeyi itiraf ettim. "Senin evin arkasında. Her şeyin kısmen başladığı yerde." Aniden kendimi utangaç hissederrek omuz silktilim.

“Birlikte ilk gecemizi geçirdiğimiz yerde?” O omzumu öperken kahkahası tenimde titreşti.

“Beni kurtarmak için suyu geçtiğin yerde.”

“Bir anlaşma bağladığımız yerde.” Başka bir öpücük, bu defa ağzımın kenarına kondurulmuştu.

“Birlikte pek çok 02.11 geçirdiğimiz yerde,” diye fısıldadım.

Şimdi ensemeye burnunu sürtüyordu. “Yani diyorsun ki... sana umutsuzca âşık olduğum yerde.”

“Evet asker. *Orada.*”

“Ne zaman?” Elleri kalçalarımı biraz fazla aşağıdan kavradı.

“Dün.”

Buna güldü. “Gidip konumu değerlendirmek ister misin?”

“Şimdi mi?”

“Evet, hadi tüyelim! O sabah ereksiyonumla ne yapmayı düşündüğümü göstereyim sana.”

“Senin hayat hep bir macera Beau Eaton.”

Sırıtarak hafifçe geri çekildi. “Öyledir.”

Ben de ona sırıtarak parmaklarımı parmaklarına doladım.

“Hadi gidelim.”

Özel Bölüm

Fazlasıyla Gerçek Bir Düğün...

Beau

O gün bugündür.

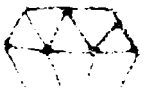
Bailey'yi bir Eaton yapacağım gün. Kâğıt üzerinde. Bütün yakın arkadaşlarımız ve ailemizin önünde.

Çıplak ayaklarımla kuru çimlerin üstünde ilerleyerek evimin arkasından nehrin kıyısına kadar olan adımları attım; onu nehirde saklanırken yakaladığım gece attığım adımların aynısı. O noktaya doğru olan çekim her zamankinden daha güçlüydü.

Sanki evren bizi arazinin zıt yönlerinden çekip, tam da uçurumun kenarında bir araya getirmeye zorlamıştı.

Bu gece toprak setin kenarına ulaştığımda sessizlik karşısında şok oldum. Planlamayı Bailey devralmış, sanırım ailemin her bir üyesi bugünün gerçekleşmesi için çaba göstermişti. Bailey'ye, eğer o mutluydu benim de mutlu olacağımı söylemiştim. Bana muzip bir gülümsemeyle bakmış ve kesinlikle hiçbir şey söylememişti.

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Ama *bu*?

Bunu beklemiyordum.

Nehir bir çeşit peri partisi için dekore edilmiş gibi görünüyordu. Alacakaranlık çiftliğin çevresine çöküyordu ve bu kesitteki dolambaçlı su boyunca uzanan her ağaç, parıltı veren beyaz ışıklarla donatılmıştı. Parlayan koridor gibi görünen bir şey yaratmak için ağaçlardan bir tür çerçeve boyunca uzanıyorlardı. Bailey'nin yürüyebileceği bir koridor; her iki yanında sıralanan kısa ahşap banklar ve en sonda beyaz güllerle, bir çeşit tül malzemeyle ve daha da sıcak beyaz ışıklarla süslenmiş bir çardak bulunuyordu.

Sertçe yutkundum ve yumruğumu göğsüme vurduğum sırada arkamdan yaklaşan ayak sesleri duydum. Göz ucuyla Jasper'ın yanıma geldiğini gördüm, elini omzuma koyarak hafifçe sıktı. Rhett diğer tarafa geçti. Sonra Cade ve Theo da.

"İyi iş çıkarmışlar ha?" dedi Jasper, kirli sakallı yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle düğün yerine baktı.

"Mükemmel." Sesim alışılmadık bir şekilde çatladı ve gözlerimi arka arkaya kırıştırdıktan sonra bakışlarımı düğün partimde gezdirdim. "Siz sık kafalılar jilet gibi görünüyorsunuz. Sen hariç Cade. Papyonsuz smokin? Kovboy çizmeleriyle smokin?"

"Eline geçenle yetinmeyi bil Beau." Sesi sert çıkmıştı ama yüzündeki ifade eğlendiğini ele veriyordu.

"Hadi gidelim çocuklar!" diye Summer nehrin alüvyonlu kısmından seslendi. Soluk yeşil bir elbise gitmişti. İnce, efil efil ve etraftaki doğallıkla kusursuz bir şekilde uyumluydu. Bütün kızlar bunu giyiyordu. Willa, Sloane, Winter. Gecenin bütün görselliği şahaneydi.

Mükemmel bir şekilde *bizdi*.

Gülümseyerek Summer'a bir selam çaktıktan sonra harekete geçtim ve beni suya yönlendiren patikadan inmeye başladım.

Babam ardaktan bana sırtıyordu ve onun bizi evlendirmek için lisans almasına izin verdiğim için bir anlığına endişelendim. Ya harika olacaktı ya da boka batacaktık. Harvey Eaton çoğu zaman tam bir serseri mayındı.

Biz beyler toplanırken, kızlar da toprak sete dönüp Bailey’yi beklemeye başladılar.

Midemde kelekler uçuşmaya başladı ama bunlar iyi tür-dendi. Heyecan verici olanlardan. Bailey’yle son birkaç yıldır birlikte yaşıyorduk. Üniversiteden erken mezun olmuştu, ben de itfaiyedeki işimi seviyordum. Boş olduğumuz hafta sonlarmı genellikle çiftlikte geçiriyorduk.

Hayat dibine kadar mükemmeldi.

Ama ona “Bayan Eaton” diyebilmek, kremanın üstündeki kiraz olacaktı.

Arp çalmaya başlarken herkes toprak sette toplandı. Cebimde bekleyen sade alyansı parmaklarımın arasında çevirmeye başladım.

Cordelia buradaydı, Harvey’e göz kırptığını gördüm. İtfaiyeden ocuklar, The Railspur alışanları. Küçük kız kardeşim Violet en önde oturmuş şimdiden ağlıyordu, bu arada kocası Cole da onun omuzlarını ovuyordu. Sırtarak, “Vi, kes şunu. Makyajını mahvedeceksin,” diye fısıltıyla bağırdım.

“Tazelemem gerekeceğini biliyorum zaten,” derken yanadığından aşağı iri bir gözyaşı damlası daha süzüldü. Çok fazla inemedi Cole yaşı sildi ve kulağına doğru eğilerek ona bir şey fısıldadı; Violet’in yanakları kızardı ve gözlerini kucağına indirdi. Yanakları seğirirken kocasını dirsekleyerek azarladı: “Münasebetsiz.”

Sırtışım büyüdü. Herkesi mutlu görmek harikaydı.

Dakikalar içinde ortama bir sessizlik çöktü ve müzik değişti.

Ardından onu gördüm ve ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Saçlarında çiçekler, gözlerinde yıldızlar, uçuşan beyaz kumaşın vücudunu zarifçe sarışı...

Her geçen gün Bailey'in bir öncekinden daha güzel olduğunu düşünüyordum. Ama bugün mecazi madalyayı kazanmıştı. Yaklaşmasını izlerken içime titrek bir nefes çektim.

Gary'nin eğilip onun kulağına bir şey söylemesini izlerken yüzümde duygulu bir gülümseme belirdi. İki yıldır ağzına içki sürmüyordu ve artık hayatımızda kalıcı bir yeri vardı. Bailey'nin babasının asla edinemeyeceği bir yer. Bailey'ye eşlik ederken, tam bir gururlu baba gibi görünüyordu ve ışıklardan oluşan örtünün altından ilerlemeye başladılar.

"Siktir," diye mırıldandım, nefesimi toparlamaya çalışıyordum.

Rhett yanımda bir homurtu çıkardıktan sonra, "Asker düştü," diye fısıldadı.

Babam onun omzuna hafif bir yumruk attı. Kıkırdamalar yükseldi. Bir grup vahşi delikanlıya smokin giydirebilirdiniz ama yine de bokluk yapmaya başlarlardı.

Umurumda bile değildi. Bailey için düşmüştüm zaten. Bu kadına tekrar tekrar düşüyordum.

Işıldıyordu. O kadar kocaman gülümsüyordu ki, o bana doğru süzülürken elimde olmadan yüzümde aynı gülümseme belirdi. Yanaklarım bunun geriliminden acımaya başladı. Hayatımda hiç bu kadar büyük gülümsememiştim.

Ön tarafa yeterince yaklaştıklarında Gary bir adım öne çıktı ve elini uzatarak benimle tokalaştı. "Tebrikler evlat." Öne eğilip diğer eliyle omzuma vurdu. "Seni oğlum gibi sevdiğimi biliyorsun ama onu daha çok seviyorum. Yani eğer bunu batırırsan tekrar *hashtag team Bailey* olurum."

“Minnettarım Gary. Ama bunu asla batırmayacağım. Ben zaten *teamBailey*’nin kaptanıyım, o yüzden iyi denemeydi.”

“Acayip iyi bir cevap.” Gülerek geri çekildi ve bana baktıktan sonra sertçe sarılmaya karar verdi.

Siktir. Ağlayacak gibi hissediyordum. Gary ilişkimizi başından beri izliyordu. Onun orada bulunması? Sağlıklı olması? Özelden de öteydi.

Nehir yatağının üstündeki hareket dikkatimi çekti. Kasabadan bildiğim insanlar orada toplanmıştı. Bailey’ye karşı davranışlarını değiştiren insanlar. Onları tanımıyordum ama biliyordum. Ayakkabıcıdaki kız, kuaför kadın, bardaki müşteriler...

Bailey başka bir yere baktığımı hissetmiş olmalıydı ve bakışlarımı takip ederek yukarıdaki araziye döndü. Onları gördüğünde gülümseyerek herkese el salladı.

Onlar da el sallayarak karşılık verdiler ve boğazımda oluşan yumruyu bastırmak için yutkundum.

Sonra Gary, benim kızı bana getirdi. Elini elime koydu. Ben de bütün geleneği mahvederek onu kendime çekip hızla öptüm. “Mükemmel görünüyorsun şeker memeli.”

Dudaklarıma doğru gülümseyerek geriye çekildi ve ellerini ceketimin yakalarında gezdirdi. “Sen de hiç fena görünmüyorsun asker. Bu şeyi yapmaya hazır mısın? *Hep birlikte*-birlikte olmaya?”

Elini tutup yerime geçtikten sonra onu süzdüm. Tiril tiril bir gelinlik, parmağında o kocaman pırlanta, yukarıdaki karanlık göğşe uyan koyu renk bukleler. “Yok şeker. Bence biz zaten hep birlikte-birlikteyiz. Bu sadece evrak işi.”

Hızlıca başını salladı, iri gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Yüzündeki ifadenin benimkini yansıttığına emindim.

Onunla her zaman bir şekilde birbirimizin yansımasıydık. Aynısı ama tam tersi. Kusursuz eşleşme.

“Bugün buraya Beau ile Bailey’nin bir araya gelmesini kutlamak üzere toplanmış bulunuyoruz.” Harvey’in derin sesi sudan ve kayalardan yankılanıyor, etrafımızdaki tüm bu şeyler sayesinde daha güçlü duyuluyordu.

Ardından kıkırdadı.

“Şimdi ne düşündüğünüzü biliyorum. Hepiniz aklınızdan, ‘Bu kulağa, iki golden retriever’in nikâhı gibi geliyor Harvey!’ diye geçiriyorsunuz. Bunun benim de ilk düşüncem olduğunu söylemeliyim...”

Lanet olası Harvey.

Başımı iki yana sallayarak babama baktım ve bana haylaz bir tavırla göz kırptı. Ne baş belasıydı bu herif.

Ama Bailey’nin kahkahasıyla dikkatim tekrar ona döndü.

Kahretsin, ona baktığımda diğer her şey kayboluyordu.

Tek gördüğüm oydu.

Tek ihtiyacım oydu.

Nihai maceraydı.

Ve birkaç dakika içinde...

Karım olacaktı.

Teşekkürler

Ayaklarda üçüncü derece yanıklar ve deri nakillerini nereden bildiğimi merak ediyorsanız... o benim, merhaba, ayakları yanan ben. Çok küçükken oldu ve artık tamamen iyileşmiş olsalar da ince nakledilmiş teni tahriş etmeyen rahat ayakkabı bulmak *hâlâ* bir dert.

Bütün bunlarla birlikte Beau'ya kendi hikâyemin bu küçük parçasını vermek, onunla ve mücadeleleriyle bağlantı kuracak bir konu bulmamda bana çok yardımcı oldu. Çünkü o, birçok açıdan şimdiye kadar yazdığım en zorlu kahramandı. Aynı zamanda en unutulmazlardan (ve istenen!) biri olarak anılacak. Umarım hepiniz hem onun hem de Bailey'nin aşk hikâyesini benim kadar sevmişsinizdir.

Bay Silver'a teşekkürlerimi yazmam gerektiğini söyledim ve o da, *kendisine teşekkür etmem gerektiğini* söyleyen alaycı bir yorumda bulundu. Anlaşılan o ki benim teşekkürlerimden hiçbirini okumamış. Bu benim dokuzuncu kitabım ve her birinde o var. Kelimenin tam anlamıyla onu ofisimde dururken ve kitaplarımın her birini inceleyerek küçük notunu ararken izledim. Bu

yüzden muhtemelen bir gün için yeterince övgü almış gibi hissediyorum. Ama yine de her şey için teşekkür ederim bebeğim. Seni dünyalar kadar çok seviyorum.

Beni her gün güldüren oğluma teşekkürler. Bana her gün sarılan. Bana her gün beni sevdiğini söyleyen. Geçenlerde bana sonsuza dek sarılacağını söyledin ve bunun gelecekteki kız arkadaşlarınla tuhaf bir konuşma olacağını hissediyorum, ama dürüst olmak gerekirse bunu bağlayıcı kabul ediyorum. Geri dönüşü yok.

En büyük destekçilerim olan annem ve babam. Kendime inanmadığım zamanlarda bile bana her zaman inandığınız için teşekkürler.

Bu seriye (ve bana!) başından sonuna kadar inanan menajerim Kimberly Brower'a çok özel bir teşekkür. Muhtemelen yeterince söylemedim ama teşekkürler. Sen gerçekten inanılmazsın. Tavsiyen ve bilgeliğin çok takdir ediliyor. Sen yanımda olmasan bugün bulunduğum yerde olamazdım.

Piatkus'taki editörüm Rebekah West'e teşekkürler. Bu yıl sizinle tanışmak ve vakit geçirmek gerçekten çok önemliydi. Seninle çalışmak bir ayrıcalık. Beni neşelendirdiğin ve bu seriyi bu kadar sevdiğin için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere Londra'ya geldiğimde daha çok şampanyaya ve hatta belki bir futbol maçına!

Catherine Cowles, sen olmasaydın bu kitabı bitiremezdim. Tanrı organize kişiliğini, destekleyici ruhunu ve inanılmaz kalbini korusun. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım. Seni seviyorum.

Kandi ve Lena, benim Spicy Sprint Sluts'larım, küçük kabilemizi seviyorum. Sonsuza kadar bana mecbursunuz. İkinizi de seviyorum.

Asistanım Krista... kusura bakma, aslında sen artık yönetici asistanısın. Programımın koruyucusu. Hayatımın organizatörü.

Rasgele mesaj atıp şunu sorabildiğim tek kişi: “Kızın orasını tıraş etse seksi olur mu?”

Stephanie ve Kody hem #teamelsie’yi tamamlıyor hem de tüm sosyal medyamı dengelememe yardımcı oluyor. İkiniz de yanımda olduğunuz için çok şanslıyım. Desteğiniz ve sıkı çalışmanız için teşekkürler.

Paula, ilk romanımdan beri editörüm. DOKUZ kitap boyunca bu duruma birlikte geldiğimize inanamıyorum. Dokuz tane daha gelecek olan var dostum!

Gelişim editörüm Júlia. Yetenekli ve bilgesin. Ve seni muz yerken izlemek, en sevdiğim geçmiş zamanlarımdan biri.

Düzelticim, beta okuyucum ve imzalama asistanım (!!!) Leticia’ya, beynini kitaplarıma ödünç verdiği için teşekkürler. Artık bana mecbursun.

Okurken beni güldürmekte asla başarısız olmayan beta kızlarıma. Trinity, Josette, Amy... Hepiniz o kadar harikasınız ki, zamanınızı ve fikirlerinizi bana ayırdığınız için teşekkürler. Hepinizi çok takdir ediyorum.

Son olarak; benim, kitaplarım ve bu dizi hakkında bağırarak ARC okurlarıma, sokak ekibi üyelerime ve fenomenlerime... selam olsun. Çalışmalarınız her zaman takdir ediliyor. Yaratıcılığınız değerli. Bu kariyer bir hayalin gerçekleşmesi ve bunu mümkün kılmak için etrafımda toplandığınızı asla unutmayacağım. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

